

داستان امیر حمزہ

جلد سوئم

مصنف

حضرت مولوی غلام رسولؒ عالمپوری

حضرت مولوی غلام رسولؒ عالمپوری اکیڈمی (رجسٹرڈ)

بانی و صدر: صاحبزادہ مسعود احمد

پوسٹ بکس نمبر: 612 جی پی او، فیصل آباد، پاکستان

وَجَاهِدْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ

تصنیف الطیب مولانا مولوی فاضل اہل کمال لوی غلام رسول صاحب
مردوم ساکن عالم پور کوئٹہ تحصیل دسویہ ضلع ہوشیار پور

المسئی بہ

داستان صاحبقران حضرت امیر حمزہ

پنجابی نظم

جلد ۳

حسب فرمائش

شیخ طفیل محمد ولد شیخ عبدالعزیز بھران کتب کوئٹہ صاحب دارالمدائن
مکتبہ غلام رسول کوئٹہ
مکتبہ کاپتہ ہانہ و مستند

شیخ غلام علی ایندیشتر صاحبقران صاحب

کشتی پورے بازار لاهور

یہ کتاب ہذا الطیر جیسی ہر جگہ ہے۔

مسلماً ہر شے کی کتاب ہے
ہاں وہ مستند

داستان امیر حمزہ

جلد ۳

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

تھامد آیا میکوں نے خوش خبر بیان !
زور چہرہ خوش طبع شکل سعادت مند
سعد طوقی تہہ رکھیا اس لڑکے دا تاں
وہ خوشی دے شادمان رہندا مال آرام
ست و ماہے جنگ دی بی و طرفت پکار
مرد ہر روز اک نکلے جنگ کرے ہر حال
کے جند پکار کے آئند میدان
پکڑاں یا ماراں دیکھاں کون اڑے
بس دی تیغ بھاری وچ نہ جانے روس
دہاں وچ جن کے نئے ناں پایا میدان
ہاں سساں نئے گھیا کون آہی سردار
تیغ بھارہ پلٹن غالب وچ شہرہ
دو نڈولان دے لاندہ تے ژوراکرے دلیر

ہاں ابوشش پکڑیا حمزہ چہ میدان
سزت گھر چہ آساندے ہر ماہے فزند
نہیں موق ہر گے چہ پرایا اسدی ماں
سین خوش خبر امیر نے کیتا جن قسم
تہہ گری سیش دی کیتا جنگ تیسار
رود کر بندے جنگ سی گورے کئے لسان
اک دن وچ جن علیاں آہیا اک جوان
جو آکے اچ کر جیوں میرے مال لڑے
خصت لے کے آہیا چہرہ استغفار
عادی نالی مقابو کردا رہسا جوان
تہہ نون ڈھا اکھروں اڈا واگرد غبار
ایہ شہزادہ روم دا کین سپاہی فرد
ڈر آئے ہاں سوس تے ہنکی کوچ اگیر !

شہزادہ محمود روم و آئیا وچ میدان :
 موند کر کے دل عابدیاں کے بلند پیکار
 آئیا وچ میدان دے اک عادی اسوار
 اسد مار سنبھایا شہزادے وچ دھال
 پکڑا دلوں لے گیا گھوڑے آؤں بچھ
 پسلیاں تے بٹیاں گتیاں پتڑے ہو
 عادی ہر مقابلہ آئن کرے میدان
 دار و دھاری آوندے ہندے آن فنا
 پھیرا ہٹیا دل عربیاں شہزادہ مروان
 شہزادے دل دیکھ کے سب سب حیران
 سن آوازہ آٹھیا سہ نہیری فسداد
 حکم کر میں بادشاہ اس لڑکے پر دھا
 سونپ نہاؤں تو رہا مسند نے مروان
 چڑھ ہاتھی تے لایا وچ میدان فراد
 شاہزادے نے پھیکا کی سے تیرا نام
 کیا میں فراد ہاں سہ نہیری سدوار
 جان و توں شہزادیا رو رو کے ہتہ دھو
 توں مائی دان ڈالا چشم چر دی لو :
 شہزادے نے تان لوں وئی گرز آوار
 گرزگی وچ جمال لے کتب گیا فراد
 سر ہاتھی دے گرز دی ست پئی پھر آ
 میں فراد زمین تے جھڑیا ہاتھی تال
 تاروں ہاتھی عربیاں وٹا ہر لیس

گھوڑا رن وچ پھریا گرد گئی اسمان
 گھو کوئی آدمی آن کرے پیکار :
 شہزادے تے آیا گرز چھلایا وار
 اس عادی وی ضرب تھیں اک نہ کتا وال
 پھیر سریتے ماریا دھبیا دھرتی وچ
 وچ جہنم رو وٹا جا وٹیا ہتہ دھو
 اگے داگوں ہو گیا جان ووں انجان
 مست عادی میدان تھیں گئے جہنم دا
 کندا آؤ عریہ کوئی وچ میدان
 تاں ایہہ دل نوشیرواں تاں دل عرب جوان
 ہتہ چند پیش امیر مے آٹھکے ارشاد
 کوز پکڑ لیا دساں دیواں خوب سزا
 جا حوالے رب مے مروا تیری جان
 تے کندا شاہزادیا ہون گوں بر باد
 نام بنا لقتدا مت ہوں قسمت
 تینوں پکڑ لیا دتاں کر کے کوئی وار
 اسیں جہازوں جا دسیں اتے مسافر ہو
 دن اہہ روندے روندے تے مہلن نو
 جمال نئی فراد نے وئی پیش گزار
 نور پیا جہاں گرز دا جمال ہونی بر باد
 پاٹ گیا سر فیل دا چپا زیں تے آ
 منور کئی تھیں میل مے وقت تریانی الحال
 چڑھ فراد پلا گئی کر کے نور سپا

چاہا اس پر حریف نے سنبھل کر کہا کہ
 تیغ علی فریادوی اور جملے دھپے ڈھال
 شاہزادہ بھی تہاں توں اسپ ہر اسوار
 شہزادہ وچ تہر دے اسپوں آیا زیر
 پڑا کھوے مارا ہاتھی وچ میدان
 شوہریاد وچ مسہریاں ویکہ اسدا احوال
 عرفی سبے حیران ہوا بہرے آفت کی
 میں سفیان وچ روم دے رستم نام جوان
 او ہر رستم پلٹن ہوئی ایسہ جوان
 آ۲ ایسے زمین تے شیر ہندی نطھان
 جاہ میدانوں اپنے حرا ہا لشکر ول
 کیا آفراد نے حضرت مسندہ نوں:
 پاپ میرے نوں ستیا بن اند میدان
 پڑا اوپر شہر بگ دے کردا ہوش خروش
 آن مقابل مارا فسہ اک بلند !
 آئی تیری مرگ جو میرے نال طری !!:
 شاہزادہ لندھو نوں کردوں پڑا سسوں
 پیر سیتے مارا اپر دھرت اٹھا :
 کیس آئی میر نوں ایہہ شہزادہ روم
 باجھ تیری اولاد دے کس وچ اتنا زند
 مزہ کندا ہونا ہے میرا نرس زند
 پیر کیا لندھو نے بن اند میدان
 عمر معدی بن کرب محمد چڑھیا غنہ کما

شاہزادہ لندھو تے گھوڑا پرے کرے
 وچ فریادوی ڈھال دے تیغ فنی فی الحال !
 دوغڑ ولاقیں مارا بن گزراں وارو وار
 ہاتھی نوں پڑا ٹانگ تھیں چاک گیا لے شیر
 لندا وچ میدان شے ہاتھی کھنے جوان
 ایہا اتھا فوج نوں پلوے ٹیک و بال !
 کر اندیشہ آگھا حضرت مسلم فنی !
 مردانوں سن ہاتھیوں مانسے وچ میدان
 جس ہاتھی چا مارا وچ میدان سفیان
 شاہزادہ فریادوٹا اسے مسہری مردان
 ہتھیوں کے مقابلہ پو اپنے نوں گھل
 میرا ایس جوان نے کیسا حال نر توں
 جان سنی لندھو نے چڑھ گیا مردان
 میں شاہزادہ روم وا پکھیا داں گوش !
 اسے رومی شاہزادیا پون گوں وچ بند
 انکے میری گز دے دیکھاں کریں اثریں
 گھوڑے تھیں چالے گیا اتھن کرشے نوں
 عمر معدی بن کرب نوں کیا چا پکا !
 پشت تیری تھیں ہوئی بنداسے معلوم
 میڈن چاک زمین تے کیڑا لےے ہور
 تان کیوں دیندا میریوں باران تائیں گزند
 عمر معدی بن کرب نوں کر دا طلب جوان
 آئی وچ میدان دے کھڑا متالی آ

چک زمین تے ماریا سنبھایا کھڑ جا !
 گل اندر میدان دے کر سان مار نماہ
 حضرت سعد جہان نون سبیا چہ میدن
 فرج ہندے خود بادشاہ کریں کسے پیکار ک
 دیکھا مرد جہان نون حضرت رخصت دیسہ
 کروں پھڑیا سعد نون شہزادے کر تان
 دو ہاں نے پیر دکھیا ہساری قوت نال
 کچھے کچھے کر بند دو ہاں ٹٹل گئے
 حمزہ والی عرب نون گل اندر میدان
 رن دچہ تینوں سبیا جانیں حضرت نون
 چڑا اشقر تے آیا مسزہ لو سے ول
 شاہ امیر جہان سے حمزہ دی اولاد !!
 آہ از نون گریا دل میرے دپہہ می !
 شہزادے نے دوڑ کے کروں پڑ لیس
 کر فو چالے گیا اسنوں قوت نال
 چھاتی اُپر بیٹکے تیغ لئی ہتھ چسا !
 شہزادے نے آکھیا میں تیرا خسرو نہ
 پت میرا توں کس طرح حالت آکھ بیان ک
 عملش روی نام ہاں میں اسے پاک حضور
 خبر کسنی چڑھ قدم دچہ حاضر آسیا میں
 سر موٹھ چٹھے آکھیاں کر دا بہت پیار ک
 بے عزت کریں آسکے کیتے میرے بار ک
 کر دے کدوں بباری پت صا دند ک

شہزادے نے ہاوند از نون کھشیا جا !
 سعد دے پت نون دچہ تان جو شاہ
 بنادولی آکھدا تمکین سال عیان !
 حمزہ کتنا سعد ہے نہاں دا سردار
 سعد کے میں ہاوندان خواہش میری ایسہ
 اور ک دچہ میدان دے آسیا سعد جہان
 شہزادے دی سعد بھی بسندا کڑ دوال
 گڑھے پرنے دو ہاں دے گڑھے دتھ پٹے
 شہزادہ چھڑا آکھدا جانیے سعد جہان !
 سعد گیا فرج دچہ کسندا حمزہ نون !
 حمزہ کتنا جاہر غاسی میں ایو گل !
 دیکھ کے ڈھیر واں نون بہت ک ہر زاد
 شاہ کے گل سج ہے شک اہر سے جہ کی
 ہاں اندر میدان دے مسزہ آپ گیا
 بھی حمزہ نے ہوسدی کروں پھڑی دوال
 چک سریتے ماریا اُپر دھرت اتھا !
 گل دچہ نگا دے حمزہ قدر بسند
 کبار ستم پلٹن سنیان تیرا نام
 کیس ستم پلٹن نام میسا مشور
 حضور کس دا دوترا راجہ ہایا میں !
 ہوا تیرا تویں پڑھے دپہہ کنار !
 جے توں عملش رویاں ہو تھیا اسوار
 میرے تال بباری بھوں کیتے خسرو نہ !

کندارستم پلٹیں میں سنبھاسی حال
 بھائی دی کر پیروی دیکھ لیا ازما
 دوزخیں راضی ہو چکے آئے لشکر ڈال
 تے یاروں سے قدم تے پایا رستم نون
 بیٹھا اندر جشن سے شہر عرب سلطان
 چند رستم میدان وہ آسب انھوں دن
 اک مداری میدان دھپ گھوڑا گیا دوڑا
 ایہ مویا تے دوسرا ہو آسب اسرار
 انہوں کئے آئیے مہنے دار و دار
 رستم کھرا پکورا آوے کوئی جوان !
 ہتھ دکھاوے اپنے جاں دکھاواں میں
 نورداغ نزل آئی کوئی دھپ میدان
 دھولئی تلوار تے نمبر مار پیا
 چلی دھپ میدان سے دو کھڑیاں تلوار
 بائیں کھین چھوڑ کے مٹے بہادر شیر
 دہلی فتح نہاے نے کافر ہوئے زیر
 کہے جاں میدان نون کافر چھوڑ گئے !
 جنگ نون لڑھیوں کندا دس وزیر !
 جنگ کندا میں تھاں ہے ساتھ دھپ دلہ
 بڑا بہادر خادری پتو اس سے پاس
 اور عزم نون ہارسی یاروں کئے تمام !
 خادو سے دل دگ ترے کافر داگ اٹھا
 نال گیا لے شاہ نون عورت عورت نال

بھائی میرے کرنے ہتھ کیتے میں نال !
 جیہا سنیوں دیکھوں نور میدان دھپ آ
 یاراں اگے آئیے کے حقیقت گل !
 اونہاں نال برابر ہی آسے کیتے نون !
 ست دن اندر خوشی سے خوش گئی گردان
 فرمایا اچ کافر آڈ لاناں کن ۱۱۱
 رستم نے چا مارا اُپر دھرت آشا
 اگے داگوں جا پیا ایہ ہی اندر تار
 پیرہ آئی جنگ نون کافر مردار !
 آن دکھاوے مردی میٹوں دھپ میدان
 ہو میدان دھپ کونڈے یاتے آواں میں
 دھپ گھوڑا میدان تھیں جا وٹیا مردان
 بھی عزم لے فرج نون دھو تلوار پیا
 مرد بہادر عرب سے پچھے جاں اسرار
 خوشنیاں اندر عربیاں کافر بندے زیر
 عربی اندر شادیاں خوش کندے تکبیر
 عربی سے ہتھ دیکھ کے مہر موڑ گئے
 کتے چلے جنگا دس کوئی تمیرا
 نام اس اقیماز جو خاور دا بادشاہ
 تالے کیا ماہیاں اس تے دہلی آس
 دیری دی چڑھ ییچ ماہ سے نشان دہام
 شہر سنی قہاز نے راہ دھپ علیا آ
 خود گسی تے بہر گیا اس نون حمت بہاں

و دشمن ایسے حضور و امان و چہ میدان
 بے بن ہگرے آہی کرساں ہندو جان
 تے ویسی دی جان تے کیڈ دہاں دھراں
 رہے کمانی جگ وچ ہاں گک سہے جہاں
 دشمن مار گاونے میں پر فرض تمام
 ہارب ایسے امیرن کر خاور ول کچھ

تے تھاں چہ تانڈے جان میری قربان
 ہرہ عربی زلفوں گھسٹی نہ دیاں امان
 دیکر ہند عرب دے کیو کھر کھستل کراں
 ایسی تیخ وگاوساں مرواں دے مرواں
 جہاں میں ایسے حضور و امان اک خاص کلام
 غرض ہر باؤ شیرواں رہندا خاور وچ

جانا امیر المؤمنین حمزہ رضی اللہ تعالیٰ عنہ کا خاور میں اور مسلمان کرنا قیامت
 اور اسکے باپے بجائے نیکو اور پھر جاننا نوشیرواں کا اور جلیان میں فتح پانا کیوس نینو اور پھر

ہر دم لہر شاہیاں تاں دل نگر کوی
 کہ ہے ہر کھار دی گئے کئے عجب اپنی
 ہے خاور وچ بادشاہ نام جما قیماز
 تے اس نے بھی شوق تیس وچ پناہ لیا
 تے اور اپنے نذر تے رکھا ہے سونا
 بل عربی کپ ہاونے سر تیر سے پر کنگ
 مرن کبوتر عرب شے پر جنگ وچ پنگ
 جنگ پنگ وچ مارنے پوری رہن زنگ
 بیٹھا تیر سے جنگ دا کر سامان تیار
 خاور طرف ہادور ہووو جب روان
 پر صیحا تیری فوجدا عمر معدی ہی کرب
 سعد طوفی ترن نال لے تیرا عرب سوار
 کیا حکم امیر نے خط کھ دیو پپ
 لکھدا دل قیماز دے رقم عالی فات

مات اندر جھنڈ دے رہہا سم نئی
 عمر اتے سنیا اک دن اپنے کول
 عمر کے میں غلج تھیں سنی پر امیر آواز
 سس لکھ نوشیرواں اسد سے پاس گیا
 شوق دے چہ جگ دا دھر بیٹھا قیماز
 اور گندا میں مارناں شیر عرب دا کنگ
 خاور وچ ہزاراں وصت شہاں سب پنگ
 شیر عرب دی تیخ دی رتھ وکھاں کھوکھ
 یا سرت تھلانے ایہہ پایا سہ ہمار
 سن ہرہ نے نون توں کر دتا مسلمان
 سنیاں حکم میرا پچی دہا سے ضرب
 جنبش کیتی عربیاں پر سے تھارہ مار
 مرنی نزل ہاونے خاور پونے جہا
 حضرت شاہ جہاں نے پکڑی حکم دوات

خط لکھنا امیر المؤمنین حسنہ کا قیماز خاوری کی طرف

اعلیٰ حضرتوں جیسا دائم نایاب !
 اہم تمام دیکھنا سب اسد سے عجاج
 عالی والی ملک و اخلاق مالک ٹھیک
 باہر قدرت کا مہر مہر مہر ۳ ماہ !
 مال شرف پیغمبری کیتس قدر جلیل !
 سب صفات جلیل نے سن سبے انبیا
 سن قیماز اکوش دھرم مزہ و فرمان
 چل نکلن میں تیغ زن شیر نکلن پُر فن !
 غلوریا پھر واپس لے حسنہ و فرمان
 جسدی تیغوں ملک سے اندر دھرم پئی
 جس نے وہ کہ تانف سے جاں کڑھی تلوار
 وادوں نون سب مار کے آگیا باہر وار
 جس نے تاروں نابا گسٹم کیا دور
 گرن کش یلی ملک سے کہ حلقہ در گوش
 نکلی وچوں یوں نون بندہ بیضا جا
 جمیدی ہیبت ماری وہ دلانہ سے پوش
 لڑیاں تھیں لہا دنما جرموں نون چا
 والی ہفت اعلیم و اجس تھیں سرگردان !
 امیر اسد فرمان سے جو قاب کش شیر
 نور اور ہر ملک سے جی کہ سکتے نیر
 شیر عرب و اوکے کے غلور یا حسنہ مان

جس سے تھیں قدرتی گر شاہی کو تاق !
 جو نکل اس دور سے تیس اسدی نئی لاق
 وہ تھیں لوسد سے تا ہیں ہر شریک
 زہ تھیں عمر شینہ تک ہر ہر چیز گواہ
 وڈیا وہ تعلق سے ابراہیم خلیل
 نالے رحمت برکات و اہم کرے خدا
 تیغ بہادر شیر بان مروان و سلطان
 شیر سپر میں شیر نون تے نوادی تن
 سن کے جوا وہ پھر تھر تھر کے جمان
 بادشاہی کٹاوری جس تھیں گم غنی
 کہ تاقے وہ پے گیا سارے شور پکار
 جیسا ملو کو کے نس گئے کفار !
 مندان سے تن گز تھیں جی کہ شے چور
 کمان دی جان تے پاسے جوش خروش
 شہزاد سے ہر دیں سے کے غلام بنا
 جسے جسے نونوں نور آد بیہوش !
 جس دی گز پہاڑ تے وہ پے کرے فنا
 جن و اشتر مارا جولاں وہ میدان
 اندر تھیں کٹاوری سے جن دی تیغ دلیرا
 جو تھیں کل فتح نون رن وہ ماسے گیر
 دشمن بندہ پکارنے کے کہے بسند یوں !

میرا ہے لڑھیرواں دشمن دہسہ چسان
 کیا اسدا بھٹیا اس نوں کیتی وار !
 آپے دتی ایس کے میڑوں مسہ سنگر
 غاوند ہر تیار کر سکتے بہت فساد !
 میں جہاڑی ایس دے مارے دچ جہان
 ہن ایس میں تھیں نس کے آہا تیرے پاسن
 تے سن لڈم تہر تے ہاں دیکھیں فرمان
 پانڈھیواں ایسوں دداں نال چپ !
 تالے مار مک دالے کے مانسہ آ
 غالب ہاں تلوار دا غالب دہسہ پیکار
 میری تیجہ بادی جانے کل جہان
 ہاں تیار کھڑ گیا کھنڈ دہسہ میدان !
 جتہ میرے فرمان تھیں کہ بیٹھا انکار !
 جدوں مرتب بنیا مسزہ دا فرمان
 دچ دربار تھانوسے بھیا آن کھڑا !
 کیسا عیار نے در دہسہ عرفانا آں
 تھامد عرب امیر داتیا ہے دہسہ در
 کو کھڑا ہے دھیتے عریار مسرار
 تڑیاں گا کٹ نوں چھوک ہیاں گاشہر
 تیوں عمولی چاڑساں پکڑ تھاری نال !
 درستے بیڑ تھو پاؤندا کر دا شور بڑا
 حکم دتا تھانوسے مانسہ کر دیا !
 حکم دیا تے آئیا عریار تہ شیر

میں تھیں دغا کانا کیتی مار عیاں
 اپنے آپ جہان دچ بندا پھرے غوار
 لڑجہدی جان تے رحمت کھ ہزار
 چاہیا ہنڈ پاک نے ایسہ ہریا ہر باد
 لکھئی میں ایسدی نقل کرن تھیں جان
 مدد تیری ایس نے دھری دے دچ پاسن
 سن امر لڑھیرواں کرنا بھڑ روان
 ہی جنگ پر بہت نوں گل دچ رہتا پا
 آ میرے دربار دچ قبیلے سےیں نوا
 کھو دی تلوار تھیں دھم نڈ سنسار
 پڑے کرن جہان نوں ہاں جہاں میں کان
 ہاؤن نوہاں ماریاں رت بڑو دگے عیاں
 رو آخر پکڑا دسی ہاں دہسہ تلوار !
 عریار تہ ہر گیا لے دل شہہ روان
 نگر کو تھلاڑ نوں کر دا شور بڑا !
 آگے تھار دے سال کمن دربان
 نچے کڈے ٹپ دا چڑا پڑا بے ڈر
 دخل منگے جو آدساں لے خط اللہ وار
 کٹ نوں گا مک نوں تیں پر کرساں قہر
 دن جناہ جنگلی دیکھ تیرا اعمال !
 نگر کو جب شاد نوں درتے کھ کھڑا
 عریار تہ سنسیدیا دیکھاں شکل کیا
 خط دے تھار نوں کر کے ہتھ لگیر

شونہی کر دا چتیاں وچ دربار دیس
 غلام عربی زادے سارے بے ادب
 ڈنڈا عمر عیار نے دیکھ ہریا دگھیس
 رتہ چاہے تے ایں گاتینوں وچ میدان
 مارو تیج اس شوخنوں مول نہ کرو لہذا
 چا تلوار چیرنوں اسوں گھیسر لیا
 کیاں تائیں اس کے ٹپ گیب دربار
 ہانڈا بانڈا کر گیا کئی جوان فسا !
 سال سٹلیا جس طرف خط سٹیا سی پیر
 پرورد آمد میدان دے پیش کھولتا آ
 کسے مقابل آئیے میدان پاس مقام
 آ آمد میدان دے کسے تھیب پچار
 شونہ جواڑوں چابکو مردو تیج زوں
 بھاری گزراں وایو پڑ دل فوج کشوا
 یزہ باز مبارزو شیر لطیف فزون
 بن فولادی سادو آڈ دھب میدان
 دے کوری پائیاں دل وچ کھر نموب
 نام دون ہن بان سے برق ٹکاب یاگ
 ہا ڈہیتے کی کہاں ہی غور شید دے
 دام دلانہی قیدوں دو زلفاں پڑ غم
 زلف رنگے وچ رت شے دلہیاں موزاند
 فرق دو ہاں وچ ابرووں خاروقی تریاق
 نین دو فویں دو باوے انور گوہر وانگ

ادب نہ کیاں مول کچھ دیکھے پیا چو فیر
 دیکھ مریاں تیزیاں سب بوسے کیاب
 خط پڑھیا قہار نے پڑھ کے سٹیا پیر
 گھوری گھت قہار دل دیکھے عمر جوان
 دیکھ عمر دی گھوریاں سکھ کرے قہار
 حکم سنے اٹھ گریوں پئے سپاہی دبا
 تیج کڈھی تے جا پیا ابر بھی وچ دربار
 ہتھ دے سب رو گئے ڈنڈا عمر بلا
 عمر اترے ہان گیا پاس امیر کبیر
 فیر ہوئی قہار نے دتے مسل وچا
 حضرت عمر رسول بھی لے کے فوج تمام
 صفیاں کرن آراستہ ہریا جنگ تیار
 دور آوریاں وایو شیر و پیلنتوں
 تنجیاں پیر تانکو پڑ فوج شیر و شو !
 حیرانہ تمنتوں مردو کوہ کنوں !
 خون گزارو قہار و مست دو مردان !
 آ شاہ قہار دی جیہی آپے اک خوب
 سی غور شید کہانہی نام اوہا وچ جگ
 غیب کنیز زلف دے کرتیے مید کسے
 نقش نگاروں پیں دے غادر یا ہذا جم
 نات بے پشیا نیوں نور فروزانہ سے !
 ابرو ابرو سارے زیباشس وچ خاق !
 درویشاں دے مرجزن جی ندی دی کاگک

Handwritten marginal notes in Urdu script, including the word 'شونہ' (Shonah) and other illegible text.

اور حال دو بہاں تھیں برق درخشاں رنگ
 زور جبری کسی پر ہی دی کی بکرتشاں گھاں
 سی نور شید غازی دے وہ ملک و دم
 شاہزادے ہر ملک سے اسدے تخت گار
 سہرا ایسی جو ایس تے دن وہ غالب ہو
 آپہ کئے بادشاہ کر گئے امید
 جان گئے قرآن کریم و جمشید : : :
 کئی حکان سے بادشاہ مار گرانے سی
 بر اس دے بر سامنے ٹپا وہ میدان
 جے مرو اسفندی اک نہ کہ ہزار
 کیڑا بہن میدان وہ صاحب زور لڑے
 سکن آرزو تھی وہی ایہ ہوئی اسرار
 تازی تیر چلاک وا چلاک وہ تیسر
 دن وہ گھوڑا پھریا تند ہوائی و انگ
 کرے نمایاں آجیاں مرو زور و رو :
 لاہ اسادے نالی تے وار و دار مرو :
 ویکو واہ تراز دی کڑے شمار کرو
 ایہ ہے بجلی تھری تیر میری شیر
 بہر گل کہ غور شید نے چمکانی تراز :
 تے میدان خود سے سی کے شور پکار
 حضرت عرب امیر تھیں رخصت لئی شتاب
 جانمیت غور شید نے نیزوں کیا دار
 مڑیا بیٹھاں اسپ سے قدم رکابوں کچھ

رنگت رتے دی غولوں عمل جھٹاں دگ
 اپنی بے سامانیوں کی سامان گھاں
 شکی سن کے شہزادیاں رکش گئی جو گم
 اکون اسدی طالب نوں ہو جو کے اسرار
 اور عزت اس مرو دی اس وا خاوند او
 کرتلب میدان وہ مار گئی غور شید !
 ماں پائی پرائیس سے دلوں کے لوبہ
 اس پر غالب ٹپا کوئی ماں کدی
 لاسے نیزہ مار کے مار گراوے جان
 آزندہ کی جاو تاں تے کیا متدار
 لڑے تے رستم پلین کیڑا ہورائے
 تازی منب دیایا میدانے یک بار
 اسماں تے چاڑھے کر کے آواز نیز
 تے گروش اس خود دی نیز قصائی و انگ
 منس زادو عرب آد جگ کرو : :
 وہ میدان بہاری آطلار کرو :
 دل رتوں میدان وا نقش نگار کرو :
 اس دیاں فوجوں کے وہ وہ وہ چوہو اگر
 ہر زے کت اوڈلوانے ات دیری خودار
 شہزادی شراب یک پس کھڑا ہتیار
 تے میدان دل شیا گھوڑا گم رکاب
 چستی تھیں شراب یک خودوں گیا آثار
 نیزہ کاری اسپ دے نگاگردن وہ !

گمراہ کیا اور حسرت سے بہنا ترست فنا
 شہدانی نے چاہا اُسے زمینوں پھیر
 اٹھسے اٹھسے مردوں کر نگہ یک بار
 عمر میرے دیکھ کے پیا اگڑی ڈمک
 جا سٹیا وہ فوج سے زخمی فوں لے جا
 ابے نہ معلوم عربیاں زن ایسی یا مرد
 جاں نوا شہر پارک زخمی پیا جوان !
 اک نیزہ خورشید نے ہی اندسے تن مار
 نیزہ واریا شروع نے چمکائی تلوار ! !
 جاں زخمی کاوس فوں رستم کرے دھیان
 اٹھیاں وانگوں مارا جاں نیزہ خورشید
 دستم نیزہ آدھا پکسے دھبہ ہوا !
 ڈگ خورشید ہی تلوار ہی پئی زمیں سے آ
 تے چھاتی پڑجیاں مسلم ہونیاں دو
 ذرا ناموں چھوٹیاں دپے دپے گم گم
 سسٹی تے دپے ساڑگی لڑاک ٹھن جیوں
 جا رستم نے جانیاں نہ بیچکے تھان
 وہ پڑہ مہ اپروں جاں کیستہ دیدار !
 لیاں تبسم والیاں بچھ گیاں لے وائی
 آہک و گیا دے حقین بھراں گمان دا
 مہن دپے کتے دس گیا کتہہ تنہ دانان دا
 اہہ لائی دو لہاں دی دنگ لائی خوزوں
 پڑ پڑ چھیاں لایاں دو دھنساں تے

شہدانی شہر ایک پیا زمیں تے آ
 چا نیزہ خورشید بھی گئی چنی ہر شیر
 ظالم گئی گئی کر گئی رہا اور نہ پار
 زور کر کے لے گیا شیروانی فوں پک
 تے اس کاہی نغم فوں بدعا مریم لا
 ہر اندر میدان دے کرے جوان نبرد
 حکم کیتا کلاوس تے سٹیا وچ میدان
 زخمی کر کے سٹیا لے آیا عید !
 دن وچ شیر شکاریاں ہل وچ گئی اٹھ
 منگ اہانت آکھڑا شیر اندر میدان
 مار لوں گی ایس فوں دل وچ دھری امید
 کھوہ ہتوں کھوہ توڑ کے مارے کم اٹھا
 حضرت رستم پلٹیں چھاتی چھٹیا جا !
 نہ اوہ بست چھوٹیاں ناں بڑیاں بدو
 بھولنہ صراحیاں وچ پتے دے نم !
 ہیشاں بھار جاں مے پھس ڈگیاں کیریاں
 جگی عورت قاہرہ مسلم ہون تھان
 ڈھنڈیاں شونج اہانکاں پڑے وچ کنار
 ناز لئی دی دوستی گئی جگر دھبہ بل
 رسا جگر وچ رونگ گیا اسدیاں مشا ناندرا
 طبع نساں کوریاں شونج جہان دا
 پیل گن دے کر گئی دنوں ٹوٹوں ٹوٹوں
 رستم فوں بن وصل بن دھریاں دھنساں

جان نہا رہی کیا تاں جاتا خورشید
 لے ٹہرا پتھر و نیوں طرف امیر کبیر
 دھڑک لائیاں لکھیاں تیز شماری تھیں
 صورت ماہ شیرزی رَس رَس رہی دے
 اگے عرب امیر دے حاضر کرے لیا
 جان لیا امیر تازہ بین صورت ہے پرکار
 سحر و چنگے ہوتے ہیں توں کون بتا
 لہو گندی خورشید ہاں کامل نیزہ باز
 شہیت اس دے ہم وی سی اگے مشورہ
 امیر رستم دی ماں دے دتی پاس پہا
 کھڑا پکارے کافر و آکر تو میدان
 مرد و کچھ پس ڈیو لڑو بانوں نال !
 گھم تاجیں موتاں نقش حرازاں نال
 کزایاں کچھ کایاں کر دو جنگ فدا
 کہ دلیری جنگ نوں آپ چرخو ہو مرد
 امیر گل کس میدان وچ گیا تھتھن دسا !
 کہ مشنک ٹوڈو تن گرگ ازورد کلا !
 کے تھتھن رستمائیں گیوں مری لے دی
 فرخندے ہو ڈیریا وگن گئی تلوار ! !
 آج نہ رہیں آپ نوں ذایہ مشان ہے
 امیر گل کے مارا نالے گز اٹھا !
 دوہا ہتھ گھسن دت مارے وچ رکاں
 تو امیر ویکھ کے دوڑ پیا جھٹ آن !

مید شکاری تاثریا وصلوں بھری امید
 وچ زخمیوں زلفت دے دل تے جان امیر
 گھاٹ کر دیاں جانیاں تیز گماری تھیں
 جان بگڑ توڑاں ہے پر ہے وصل لے
 حضرت عرب امیر نے لئی حقیقت پا
 ہر کس پٹی وچ پڑیاں دندی پور گھمار
 کی کچھ تیرا نام ہے ظاہر آکھ سنا
 باز تھتھن نام ہے ویر میرا تیسرا
 جونی کس کے نام نوں سب ہوئے سرور
 خود رستم میدان دے ہند پیر گیب
 نیز کھڈیدی دھارتے جان کر فریاں
 تے ناں توڑو بلجاں بھریاں تازاں نال
 امیر سرد و عزم ہے ایسیاں ساڈن نال
 سربنیاں تازاں دایاں جانیاں کم گوا
 ویکھو دن وچ تھان وی بیکر اڈواں کر
 باپ آپے تھلا ما جس دی دیس کما
 گز گز دلیر دل امیر غالب تلوار !
 توں ہی تھتھن میریوں مرگ پیسا لہ پٹی
 میں تیرے کر کھتے تھی دے تھڑے چار
 ماں پو تیرے دن لے جاں گ جان
 گز کھتے ہتھ پڑ دا رستم وچ ہوا
 پیا تھتھن دھرت تے گھوٹے دانگ گھاں
 ہن تھتھن پاک کے ہنیا جلد روان !

چراغ گھومتے تھے اور دونوں آن پناہ پران
 رستم نون اس آئینے کی تیغ اشا
 رستم پڑوا کر تھیں جیٹ اگلی ڈھک
 سوں انماں پیر کے پاس نیا میدان !
 عمر ایسے بیک کے بڑے دل فرح !
 ہاں دشما قہار نے برہما میران !
 سوار میدان و پیریں وہاں تیری مشاں !
 مردوں نون یہاں نیا قہار تھیں یک بار
 چوٹا تہ جوان و لطفت صفتی دا
 میں بھی جاداں جگ نون لڑاں رستم نال
 ہاں میں استوں پڑساں آگن وک تمام
 بیکے کران متاں میں رستم دے نال
 دیکھن میرے نال اور بیکے کوئی لڑے
 طبل و بانے مرن وے حریا عربی شیر
 لاث پئی تے میچوا کر سی عرب امیر
 حرمیہ دو انوں لے آ نیا مروان !
 بت میرے نے تھان نون کیوں کر پڑیا سی
 کنسے تیرے پتے نے ساؤں وچ میدان
 حمزہ کنہا آگندے عالم دے دانا !
 مرن دین خلیل دا بود مسلمان !
 اور کنسے قہار دی جبر کر مرضی ہو
 پڑیا نون استوں جیوں اسدا راہ !
 حضرت حمزہ مال سن رکھ دا بند زبان

اور آقا قہار نون چوٹا پیر پچپان !
 آہنگی وچ ڈھال دے نون نہ کیتا گنا
 اسپ کے ات مد کے استوں کڑا چک
 ہوش گئی ہو چڑا ہاں نون گیا ہر مان
 ہیلے جھنڈے رکھ آونڈا لے بیٹھا کر موج
 واہ جوناں لڑیا نون ناب میدان
 بانڈتے جرتیر پیر تیغ بندی قزوان !
 رحمت تیری والدین تائیں کھ ہزار
 رسدا رسدا بدن تھیں زور جوانی دا
 پراس ویٹے ہارنوں میںوں ششم کمال
 تھکا رھیا پڑیا میں ہوساں یہ نام !
 دیکھو اس دی ہاں تے پاؤں کیا ویاں
 ہراں دا گن دیکھے کیوں کر بڑے کھڑے !
 اندر شکر اپنے وڑیا آن دلیر !
 سدھنگے نادر دی اندر بند اسیر
 حمزہ کے تھمتان نالے لے ہر مان !
 دنایسی ہاروی کو کما نیا کی !!
 چڑیا کر مروا گئی لے عربی سلطان !!
 مرز بوزیا مرو دی خدمت اندر آ
 مرواں شک لایو لے آہو ایمان
 اوپر مذہب بیٹھے شک نہ لہیے کہ
 اوپر اسیں جو بیٹے جمل اسدا راہ
 یغادی نون سو پندا اللہ دا مروان

پھر حمزہ فرشتہ دل کہہ گئے فرمان
 جنوں امیر متلو ہے یا نامہیں منگور
 سنسن کیا خورشید نے واہ و امیر سے جاگ
 میں دامن ہاں ایسے تے ایہو خوب صلاح
 حمزہ سد پیاریاں بیٹھا مجلس لا !
 مرضی گئی وہاں نے ہرے اک صلاح !
 لشکر سے وجہ برہیاں غوثیاں نے آرام
 خاور ہاں داد شاہ برہیا آپ سوار
 شیر شکار و عزیز ہر آئیہ اسوار !!
 مردان نال مقابلہ کران پہا ضرور
 زکین پھیلائی رونڈے تیں چلو خڑ آپ
 میرے آن مقابلے کوئی مرد لڑے !
 مرد بہادر نے اج شتار ستار
 سنسن کے گواں آسڈیاں چلی کرشے شور
 چڑھیا دستہ پلہ تیں بن ایسہ جوان !
 زور سے زشاریوں مقابلے زور و زور
 نہیں نیکیاں کاتیاں رز بر ہمدی فوج !
 جان یہا تمانے رزوں نفسہ وگا !
 کتہا دستہ پلہ تیں لے قیاز جوان !
 فرایا قیامانے میرے بن کون لڑے
 آئیوں میرے لڑن فوں جاویں جان گرا
 بڑا لڑا کاسڈیا کر پیکار لوان !
 میں خاور داد شاہ کلہیں چدی دھم

دستم میرے پت تین کر پیوند عیاں !
 مرضی تیری کیا ہے کرن بیان فسور
 اس بن کہہا خوب ہے بیٹوں ہر سہاگ
 لے آئے ایمان میں سیسا کرو نکاح !
 بھی لدر خورشید لڑن مجلس وجہ جا
 دستم تیں خورشید داد پڑھیا عقد نکاح
 دن اٹھوں پھر جنگ داد چیر کرن سامان
 اسپ گدیا میدان وجہ کرے بند پکار
 آن کو پیکار تے مرلی وار و وار !
 نہیں جمانی دایوہ اج آڈ جان فسور
 قتل برہیاں وی لاش تے ماٹان کرن پھسا
 نکراڈ آعر ہر چتر نال گھرے
 دن وجہ زور سوار نے مرد ہزار ہزار
 جوش کرن وجہ بانڈواں زور و فاندے ندر
 تازی جہان ماردا کھشا مقابلے آن
 گاڈیاں دو دینیاں آسڈیاں دور و دور
 رنگ جمیل جمان داسن ندی دی سوج
 تیز منڈے وہاں اکیاں گڑی لٹی چیا
 لڑنا میرے نال توں بہت نفسہ لپیان
 گھر میرے دے آدمی تیں تن کھشے
 پھلکا بدلا عویا بہن دے ہاویں گا !
 تینوں دستم عویا چلی وجہ مارواں
 گزناں نال پہاڑ فوں کران زمین وجہ گم

ہر ہے سچوں میریوں بہت نفیم نصت
 سنی رستم فرخندا کرے پہلا وار !
 چاہاری قہانز نے رستم دے سرگرد
 ہمار پیا جان گزوا اسپ گیا ہر دو
 رستم نے قہار تین کر خلا یک بار !
 سی مگر سے چل دھرت نے آن پیا قہانز
 یاراں سوں بناوری رستم گزوا اشا !
 چل لیا قہانزے وار اس دا چہ ڈھال !
 کندا ایہو دہے لے رستم تہیں دہے
 بیوں تیری گز تہیں کوئی مہبم نہیں !
 تہی بیوں معلوم ہے گز تیری دی ضرب !
 جا میدا ہوں رستم پونا اپنے فون گھل
 میرا دعویٰ اوس تہیں جگ کران اک وار
 تم کو کیک چہرے دیکھ لوں آزما !
 دیکھائی تیرے باپ فون جا شتائی گھل
 رستم کندا اسان تے اجے نہ قالب فون
 بیوں پہلے مارے پورا اس دا لے نام !
 سن ماری قہانز نے دوجی گزوا اشا !
 گزوا گزری دوداں نے جنگ چھاپا تھیک
 تیغ لئی قہانز نے گستا پہلا وار !
 تیغیاں ہریاں کھنڈیاں نیزے لے اشا
 آپس اندر دواں نے پائے پیر کندا !
 کھروا ہوں پڑ کے زور لگایا کسی

آہن عربی نالو یا فون بھی ہتھ دکھا !
 دیکھ لوں گی چیز ہیں لاناں مول نہ مار
 گزوا دہی دچہ دھال دے جوں سپا الیرنہ
 دھرتی اندر پہلین چپا آچھا ہر !
 تھاں اسپ حریت دے کم کر سکتے چار
 ہر پیادہ جگ دی کرن تیبادی ساز
 وار کرے قہانز تے دچہ عقرب دے آ
 تے خود نا اہر ہتیا ہر ہر کے دشمنال
 دیکھ لڑا زما یکے انت میں ہر دہے
 میرے وارے آڈان تیرا کم نہیں
 میرے مال دچا ہر با کوئی کریم کا مسرب !
 اہو لڑائی واسطے آوے میسری دل
 یا مرساں یا اوس فون یساں دن دچہ مار
 میرے اگے رستم فون تے چیز د کا
 میری کاری ضرب فون عرب دکھا شے چل
 کس فوت تے چاہو ہوں حضرت عزو فون
 اجے آہے میں جیوندا حمزہ تہیں کی کام
 رستم چل چلا دنا اہو بھی چل گیا !
 لڑان لڑائی گزوا دی تھیک دو پہوں تھیک
 رستم نے بھی اوسوں چا ماری تھوار
 جگ برابر دواں دا دسا روز دھا !
 جئے دواں کند تے جوش پے دو چند
 اک دواں تہیں مول نہ قالب آیا سی

لاوے لڑوے اس طرف ہریا وہاں شام
 شایس جی رلیا میں وہ مسد تمام !
 میرے تل براری کئے نہ گئی سہی !
 آئے وہ آدم گاہ دست گزرن سیر
 رخت برامیر تھیں لاون گیا مسد سور
 کون آتے توں لیان کی کچہ تیرا جام !
 اوہ کتنا مشور ہاں کشیر ہندی لندور
 خاوریہ میدان وپر مار گواواں گا ! !
 فرلوا قہاز نے سنیاں تیرا نام !
 کشیر سیا ! ہندیا پسہ وار چلا !
 کے لندور چ اسانڈی پٹے رسم نہیں !
 س کے گز قہاز نے کیستا وار دیا !
 تے پھر کیا قہاز نے توں جی وار چلا
 بس کیا قہاز نے بس ایو ہے نور
 تیں وچ نور نہ ہندی مسد مواتی مول
 شیر ہندی نے اکیا ایو گز انشا
 خاوریہ نور ہیں یا نورادی دیوار ! !
 پھر آپس وچ ہونڈے گز گزی کشیر
 دن کی لندور نے آوں آئی شام
 نجرے دونوں طرف تھیں ہریاں صفان تیار
 جنگل وچوں ایشیا دن وچ اک سوار !
 خلق اندر نور دے کرے ہند نما
 مادی ک کتار تھیں کلیا وچ میدان

فرلوا قہاز نے دست کرو آرام ! !
 جیسے جیسا مرد ناں ٹٹھا کے تمام
 ہر لڑیا کچ جو نما گیا نہ مول کوی !
 والی خاوریہ ایشیا دن وچ وقت سور
 ہندیا قہاز نے ویکھ ایسا طور !
 ناں بن چکے نام دے صت ہوس تمام
 انشا اللہ کراں گا تیرا مسدا طور !
 یا تے وچ کندھے بند لے جاواں گا
 مرد ہمار سنیدوں ویکھاں ات تمام
 کیڈک صاحب نور ہیں ویکھ لوں انما
 بن چھپے ناں چھپینے چھپیں ویکھ لوں
 کھال دھی لندور نے جویں کویں صل یا
 کیستا وار لندور نے بہت نور لگا !
 آا تیرا سنیدا ایوئی جھوٹ شور
 اندر میرے جنگ دے ہوس مال مول
 مادی کتار جرت دے ہویا تمام فنا !
 یا ہیں سد سکندری یا ہیں شیر شکار
 تمراں تے نیز یوں کر دے جنگ پیر
 آپ اپنے لشکر میں اکثر کرن آرام
 مرد ہمار دیکھ کرے توں پیکار !
 چالی گز داقد تے جب جے جتید
 گھلی کئی فریواں جنگ کرے جو آ
 کیستا وار جان نے ہلایا ناں زبان !

پھر زمین سے ملدیا دوزخ طرف گیا
 وہ بھی پڑ زمین سے کیتا مارتا
 مارے چک زمین سے دس گئے مرد
 کندا آڈ مس پر جگ میریوں کو
 پڑا مرد جو ان نے چک یا یکبار
 آڑ گھوڑے اہوں جاتی چٹیا جا
 ہتوں مارے ترک نے جاتی وہ دو ہاتھ
 اُپرینے اوس سے مرکب چڑیا جان
 مارے سینے ترک دس بیباچا ہر
 پیرساں جہنگ دا کرے مقابل ہر
 توں نہ لاق جگ وی ہر کسین گل
 شکے قند اٹھا زور کسے سے شور
 کر بندوں پترے گیا قند لوں مردان
 کی تیزوں میں مارساں عاجز جہا توں
 عزے دے کوئی اہل قیں جا میرا ہل گل
 ایہ بھی حضرت دسا ہوگ بڑا فرزند
 ایہ کوئی ہر جو ان سے میرا پت نہیں
 تیرا لوکا ہووسی دانش اہم حال
 سر دوحاں گا ایں دایمیز سے سوگند
 بڑا کیتا جو چھڑیا تیزوں زندہ فوں
 کاہنوں ہتوں تیروں جاندا سین دوحا
 پڑا دواہاں دواں نے کیتا زور عیاں
 قوت مند جو ان توں قول نہ آئی بار

کوں پڑ جو ان نے مادی چک یا
 مادی ہر کنار تھیں اٹھا غصہ کھا
 ست مادی میدان وہ آنے دار دوار
 پھر نہ کوئی آیا ریس جو ان کھلو
 مرکب تک جو آیا دن وہ ہر اسوار
 سوں تاں پیر کے دھرت گئے چکا
 بسوں لگا ترک لوں مرد جو رستی ساتھ
 جاتی اتوں اٹ کے دھرتی چیا جو ان
 گئے کر کے ہر وہ گڈو جو ان سنگو
 اٹھ سے اٹھ سے ہر دے جاندا ترک کھلو
 کے جو ان جو چلا جا اپنے لشکر دل
 ترک گیا حاکمھا جاوے کوئی ہر !
 جہوں مقابل آئی کے ہوٹیا تاں جو ان !
 سردے اتے پیر کے کندا قند لوں
 حرمیدانوں قند جاووں لشکر دل !
 عمرہ تاں آئی کے قند ز کے بستہ
 کے امیر جو ہر سی کھڑی عدت تھیں
 صورت چہ لایس دل داتیسے مال
 قند ز کندا ہووسی سے میرا فرزند
 عمرہ کندا اڈھناں کیوں سر اسدینوں
 ہے اور تیزوں مار دا دھرتی تے چکا
 رستم پت امیر دا آیا وہ میدان
 رستم فرور کرسیا درا نہ آئی کار

دیکھاں کینک موہے آدے میسے دل
 چرہ اشقرتے ہینا حمزہ چہ میدان
 کچھے عرب امیرنوں ساری تہت تالی
 حمزہ نے بھی اوسدی کمر لیا ہتہ پا
 نعرہ ماہاں غوغاں لوں کر دیوں ہتیار
 دوں کینیں خود گھوڑیاں عربی لیا چڑھا
 پکڑ دوال جوان نوں زبوں لیا اٹھا
 پھیر ہتھاں سٹ کے چھاتی چڑھیا جا
 لوں کس دا فرزند میں حالت آکھ تمام
 قندزاد فرزند ہاں لے عربی سلطان
 لطف کریندا ششقتاں حیرت بہت پیار
 ایہ تیرا فرزند ہے تیرے مبارک باد!
 ایں حرامی پت دے گل ماریں توار
 کو کھڑے مردارے شیریوں دوجہ ہر
 پہلے اپنے باپ تھیں بہا لڑائی لوں سا
 چنگا سرے پھیرا واہ سعادت مند
 زہریں گرمی دہلندا اپنے کول بہال
 جھاڑوں ہویا رنجی سی اڑک سی اولاد
 شائشیں مردا کو کچکا توں میں شیر تھیں
 آخرد حمزہ عربیا کھندا نال آواز!
 آبا وچ میدان دے ہو حمزہ اسوار
 میں حمزہ لوں سدا لوں آیا میں کون
 ویکہ تینوں پہاڈاں گل وچ گھٹ کھند

کے جوان جو رستاں جا حمزہ لوں گل
 ڈیڑا رستم پلٹن کے سنیا آن
 دھڑ جان دلیر نے کروں پٹری دوال
 حمزہ مول نہ بیا رہیا جوان بلا!
 پکڑ دوال ہیر نے کیا اے عیتار
 قزاقی غریبانے سٹی وچ ہر
 حمزہ فورو ماریا پٹی چو طرف مسدا
 دو تہن دیتاں گردش مرون آناں پنا
 دس جواناں کون ہیں کی ہے تیرا نام
 کے شتانی طائفی میرا نام عیسا
 سینے تھیں آکھ پکڑا حمزہ وچ گھٹار
 نالے کے پکار کے قندزاد ہر دل شاد
 قندزاد نو مار کے دوروں کرے پکار!
 وڈا اساس سرودا میری قسم آوار!
 آیتا شیروں دھڑیا حق ادانی لوں!
 میں چنگا میدان وچ ویکہ یافند زہر
 سدا سدا لے گیا حمزہ اپنے نال
 کو پک وچر یا نام نس قندزاد ہر شاد
 بیٹھے اندر خوشی دے سب کرے تھیں!
 دن دوہے میدان وچر آن کھڑا قیسا
 متقبل لم رسول دے لے آیتا ہتیار!
 صورت ویکھے قادری ویکہ کے بیجون
 فرمایا میں شیراں مسرتی دا فرزند!

چھوٹا تیرا قد ہے اے عربی سردار
 کیونکر غالب بادشاہ تیرے دس پٹے
 مد میری اہ ہے پدا نہیں شریک
 پھر ایسی میں حمزیا تینوں لیاں مار
 میری دم تقیم ہے جاں پیکر کراں
 گئی اُپر ڈھال دسے جنگل گئی صدا
 دو فوٹن پیر حریت نے ماراں زور و زور
 سختی دیکھ امیر دی سی قہار میدان
 ہاں سمن ہمار جس ہے اندھ تحریر
 پشت اسپ تہا زدی وچوں ٹٹ گئی
 چاہیا قدم چواسپ دسے نکل کے کردار
 ماری سہ قہار دسے دو جی گرز اُٹھا
 بند گئے ہل بدن دسے درو کرے آواز
 تین برسوں تک کندی مرتے پیا وبال
 جانا حمزہ مار کے کر با کسی انا کام
 جہد و پھریں پکڑ دسے چا دو فوٹن ششیر
 نیزے پکڑے دو ہاں نے ڈسے دلاور ہو
 حمزہ جھٹوں اسدیوں لینا نیزہ کھو
 بول اٹھی شس مگر پو رہیا دلیر قوی
 پکڑا دو اداں آپ وچہ کر دسے نہ رہے
 نعرہ ماہاں بروی شور پکار آواز!
 کی ڈر تیرے نعریوں کر توں شہد پیا
 طفل نہیں میں نعریوں خوف ماواں جو کھا

ہو پیران قہار نے کیا دوجی وار
 کیونکر دھت سے پہلوں سی توں پکڑ نے
 حمزہ نے فرمایا تہ چھوٹا ٹھیک
 جس کیا قہار نے کر لے کاٹی وار!
 حمزہ کندا کندی ناں پہلا وار کراں!
 گرز بلئی قہار نے ماری ہدون اُٹھا!
 حمزہ کندا لے دو گزراں توں ہو
 حمزہ ڈھالوں دتیاں بریا ناں لیاں
 سام لیاں شیر دی پکڑی گرز کبیر
 ڈھال اتے قہار دسے جاں ایہ گرز پئی
 چھوٹا پو دھرت دسے لے اٹھا تلوار
 پو پیا وہ پو پنا سزواسپ ہشا
 دھیا وچہ زمین دسے گوڈیاں بیک قہار
 تہی ماری گزرتے بریا مستدا مال
 کرا کر لہی بڈیاں بسے بدن تمام
 جیوں کیوں جھٹے ڈھال تے لڑا داریا دلیر
 تینوں واگوں آہیاں ہو گیاں ہر دو
 جاں حمزے فوٹن مارا دو فوٹن نیزہ اہ
 توڑ کی وچہ کر دسے مارے عم نبی
 پاسے دو ہاں کند تے ٹٹ کند گئے
 حمزہ نے فرمایا تلوار ہو قیسماز
 فرما دسے من غاوری میوں خوف کیا
 ہماں حمزہ یا عویسا شود بہتیرا پا

عمر امیر سدا فری و سپہ ہوا
 حمزہ نمودار ہوا شہر پکار !
 وچہ پنجاہاں کو ہاندے پیا تزلزل آہ
 مژگیاں مرفا بیاں ٹوب اندر دریا
 برگ درخشاں جنبشوں ہجر وچہ دھڑپٹے
 ست زمیناں کنیاں آڈ پڑ گئی ہوا
 جنگل چڑی چڑو گڑی ہار گئی دم چوک
 یک کھڑا قمازوں دھرتی تھیں یک بار
 پیر زمین وچہ ماریا کیتا مستدا حال
 بچھ لیا خدا نوح وچہ خادوہا شہباز
 پڑا جاں ادا شاہ سب سبے حیران
 تے فرمایا عمر لں قیدیوں لے آ
 حاضر کیا عمر نے پیش امیر کبیر
 میں تینوں میدان وچہ کیوں کر کیا دبا
 باز لیا چڑ چڑی نے کبیری نیل بلند
 نذر نہ کرنا چاہیے ہر جا مسلمان
 کیا ہے نہ مشیں میں کرساں قدم
 گل میسے تے عربیا تھیں تیغ دگا !
 مر تے دا کی نوح ہے کچھ پروا نہیں
 تنگ لیا تے مرن تھیں پھر کو مروڈرے
 لوں خاصی تنگ تھیں ہور نہ کرے دعا
 کامل ہے شرمندگی تنگ ایسے تے مار
 اودہ کندا مر جاداناں نہ متاں اسحہم

تے حمزہ نے در تھیں مسرودتا سمجھا
 روں کنوں وچہ پاندے ہر عمری ہشمار
 بکل کڑا کی قدر دی کڑا گئی اسمان
 اکتے بندہ جنگوں دے پہاڑی جا
 شیر جنگ اپہاڑ تھیں دودے س گئے
 وچہ پہاڑوں پھر گئی شہر پکار مسدا
 جنگل بھاگ کر گیا سپہ سی وہایت کوک
 اکتے کبیر اکتیا نساں بدوں پکار
 پڑا بچے وچہ پھر باوا گوں پسرخ کمال
 دودہ مار طرار نے بھ لیا تیسماں
 چہرہ کوئی جنگ لں آیا وچہ میدان
 مڑ حمزہ وچہ ادا شاہ کرسی مینا آ
 خادوہا سلطانوں وچہ انجیر امیر
 حمزہ نے فرمایا خادوہا فسد ما
 شیر لیا چڑ بیٹے نے گرگ کیتا ہر بند
 سس کے حمزہ ہستیاتے کر دا فرمان
 اودہ کندا میں خدایا نہ متاں اسحہم
 سن فرما دے خادوہا عجب میزون مردا
 اکتے میزون کس جان دی کاٹی چاہا نہیں
 میزون تیرا کچھ دانا مرفوں بہت پرے :
 سدا شہستانی حمزہ پامیدی جان گوا
 میزون سلم ہر واناں تے مسداں پروہ
 حمزہ کندا من لے نرمی کرے تہسام

ہر شے لیا کیتا تھیں سبھی لیا گیا + توں لیں تیں اڈ پڑی تھیں پڑا لیا

کیا حکم امیر نے گرز مارا اس طور
 مارا گرز اس سر و سر توڑ تباہ کرو
 یغادی لکھنور نے گرز اس اندر ہند
 ناسم کر دیا غادی کے ودیگر پکار !
 حمزہ کے دریغ ہے ایسا مرد مرے
 جسکے غمی تھانوں عرض کریندا رو
 جب طعام کھریا طلب کرے پھر آب
 ابراہیم خلیل دا پڑھے صحیفہ ششیر
 جاں پیتا تھانے ہیریا اثر غمور
 رو حمزہ دی آکھالے عربی سواد
 حمزہ کھندا غادی دل وچ بہت دریغ
 غرب ایسی وچ بند دے رکھیا مگر تمام
 مرد ایسی توں تھریا ہی کے قیماز
 تیرے باجیوں تھریا مرد نہ وچ جہان
 تیرا غلام ہوندا میسوں مار نہیں
 تیری خدمت سواد کافی ناک نہیں
 تے ہی سلم ہوندا میسوں سنگ نہیں
 کہ کی آکھال کی کماں کی کجہرے اسلام
 کیا کہک رب ہے چنانچہ خلیل
 من لیا قیماز لے کر جسے اقرار !
 مسلم بنیا باپ بھی نالے اسدا ویر
 پکڑے وچ کھڑے تھنے دار و دار
 غادیاں تے شاد ہو حمزہ کرے پیار

یغادی اک طرف ہو دوجی دل لکھنور
 جسے ناپیں ایس من دا مار تباہ کرو
 بیوں کر پا دل چھڑی شے من من شیاکت
 تیوں میرے عربی مکڑے کریو پار
 مسلم ہوسے کس طرح دل وچ نکل کرے
 غرض کھلا کجہ عربی میسوں قتل کرو
 بھرے پیار آب دا حمزہ آپ شتاب
 دم کر کے پی دیو اتنا پس غمورہ نس پیر
 غضب طعنے سب دیدا دم وچ بنیا دند
 کیوں ناپیں توں مار دا گل میرے تلوار
 ایسے مرد جہان نوں پکڑ کران تہ تیغ !
 تہاں چھٹاں ہے سچ کر من لوں اسلام
 مرداں دی وچ خدمتے کر دے مروینار
 توہیں وچ جہان شے مرداں واسطان
 تیغ بہار میں جہا کو پرکار نہیں
 تہیں جہا وچ مک دے صاحب جگت نہیں
 تے دولت ایمان تھیں میں دن تنگ نہیں
 سر تے تے اسان دے تیرا حکم تمام
 بت کر جھوٹے صفتی پو بہنار ذلیل !
 رب رسول تھو لیا ناں کیا انکار
 کھولے آپ امیر نے جتنا حقے زنجیر
 تے اوہ وگ تنگ قدم تے دندے دار و دار
 تریں کر کسی تہیا توں کجی زینت دار

کجی زینت دار
 کجی زینت دار

کجی زینت دار
 کجی زینت دار

بیٹھے اُپر کرسیاں جا دو نہیں سرور
 تہ میں گئے مردی کر کر فز ہزار
 کسی اٹھانے سے چہرہ ۱۰ عمر نیار ہزار
 ہاں نماوردادشاہ ہونیا مسلمان !
 زل بل کر دے گنہگار ایرانی امرا
 گوشے چہ ہٹانے کے کلمہ یا پڑھا !
 وہ چہ مصداق بیلہ سے کا ذکر مت م
 مادی کے نمودج ہے اللہ سلطان !
 اوہ جہاں چڑھے شکار لڑاؤ سے خاور دا
 یہ قماز جو خاوری اس تہیں بہت ڈوسے
 ڈورہ اس سے نیز لڑوں وہ دیا ننگ
 جواہر جہاں اوکھڑا پھیرد شاع ترے
 اصلی نام کہیں تے کندے نیسہ وار
 جی ایتموں نزدیک ہے اہا تک اوہاں
 لارے گا اوہ ویریاں نوں اندر میدان
 حمزہ عرب جوہاں تے خاورہ سلطان !
 خیر عرب وہی فرج دا سال ہوئی پریشان
 جنگ جی پڑ نوڑا کہست دا سچ نمود
 کندے لوگ کرس لں کامل نیسہ وار
 من گیا سلطان جی ہاں ول اوہاں !
 ایہ صلات ول ہنڈ کے فتنے اومی رات
 دوہو دنزل کر آئے ول اوہاں !
 امت وقت سمار فرج مئی کچھ نالی !

خدمت چہ امیر مئے ہونے خدمت گزار
 حمزہ عرب ایہی ہوا شکر گزار
 زریں واسے ہائیکے کرے نعام تیار
 خبر پہنچی نوٹھیرواں ہونیا سرگردان !
 خادریاں تے عربیاں سحر لیا سہرا
 خاورہ سے سلطان نوں یا نعام بنا !
 بن کس جاگر جائے جتنے مئے امان !
 نام کیکس جوادشاہ نیزہ وار اوہاں !
 چھوڑو فریت ہاوتلاسی تیماز سدا
 مت اوہاں بادشاہ مار تہا کرے
 نس جانڈ سے چنڈ جگلاں ہدیت کھا چنگ
 ویری اس مئے ٹوت تہیں سرور کے ارکھے
 نیزہ بازی چہ ہے اہ غالب پیکار !
 جے بن کس دل چلے خادم ہو سس آن
 دشمن مارے جاو سں ہر کے سرگردان
 لے آونگے مول ناں اس تہیں ثابت جان
 ویری دا گھر وکھیں ہو ہا سسی ویران
 چلے پاس کرس دے ہوانگے خوشنود
 اگے مئے عرب کی تے کی ہے تیماز
 پائی نیکر کیکس نے ٹیا ہے سلطان !
 چوری ٹوت امیر تہیں نس گئے بد ذات
 ویری نوں مروانناں مروانڈے مروان !
 والی ہفت آعلیم دا کر دا استقبال

آج کیا رے شاہ نون بھریوں دمپہ ادھان !
 تخت اتے نوشیرواں نون چٹھیا سہی
 وہ دایرے طالع جان میری قربان
 میں دے دلے دم تیں رکھدا شوق ہزار
 ملی میسے دی آرزو ہوتی سب حصول !
 میں بردا سکھرا دھان باجوہ غلام
 سن کن کے بے ادبان جو جو کیتا عرب
 میں سنیہاں اود ماردا جرنال دچ میدان
 تے کن ظاہر دیکھو کیوں کر ماراں گا !
 اود لہڑ جس شان دسے پھر ملے نت مست
 دچ مگر عرب داسد آپر اٹلاک
 بے اسدا دچ شونہاں دھرت نہ گلا پیرا
 میںوں عالم جامنا نیسنہ وار دلیر
 میں اود تیزو وار ہاں میں اود شیر شکار
 عربی دا کی زوہبے میرے نال ٹرے
 میں نال پچھا چھڑماں مارے باجوہ کدی
 پھر تیزو اسوار بوجاں میں جاواں گا !
 تیزو ماروہیت دی جان مکاواں گا !!!
 لاناں نال کیوں نے دل بخش کیتا تھیک
 ایہی دا گن گلیاں پچا بیٹھا سدر ہبار
 جو متہ ایٹا آکھیا روک نہ لئی زبان !!
 کہے اندھیش دسے رہندا عم نبی !
 سدے عرفیاریوں اکون پاس امیر

مائر اندر تھستے تابع وقت جس ان
 خود کرسی تے بیٹھ کے اکھ سنا یا سی
 میں تیبہاں دسے سریتے دم دسکر سلطان
 دچ طور حضور دے ہواں خدمت گار !
 کیتا میںوں شاہ نے خدمت دچ قبول !
 دشمن مارا گولے میں پر نفسی تمام
 میرا بھی دل چاہو لڑا کر دکھلاواں غریب
 لوکاں نون دکھلا دنا میداناں دچ شان
 سدر حمزہ دا گرد نون کیوں آتاواں گا
 میں اس شان گمان نون دکھلاواں کچھت
 تے بن رضاں اسدیاں رن کیاں چنگ
 میں بھی تیزو وار ہاں کدوں گزراں خیسر
 کی طاقت میں نال جو پنجہ پاسے شیر
 جسدی پسیں دم ہے گلین شور پکار
 ہے امید جو خوف تیں مڑو دچ عرب ٹے
 دو ہڑاں اس دی خوف نون اندر خون مٹی
 اسنوں زلمہ چوڑکے مول نہ آواں گا
 کہہ تاواں دسے جنگ دی فتح اڈاواں گا
 پر بن دن دچ دیکھے گدی کس نون لیک
 مافر ہاں مھر سانسے کر دسے حال پکار
 تے اس سو دے روک تے لیا اواراں
 خادر دسے دچ ہوندا جھنن نزار خوشی
 چکھے حال حقیقتاں ظاہر کر تقدیر

دوڑ گیا وہ رات نوں کیرے ناہ پیا
 تیز ہوا کیرس دل گیا اندر اوجان
 دن وہ گرداں عربیاں نوں دکھلاں بار
 جے چاہیں تے پل کے اس وی بنگلہ
 توں بھی پل گل ہوس شے دھر کھنڈیری ہار
 تے تیوں میدان وہ سا بلانی دا !
 کرن تیاری کوچدی کور سواراں نوں
 ویری سنے عایتی پیراں ہتھ ملو !
 نیساں نال اوجان دی چاہو گرداں اسان
 پرخواں دا ویس ہی آؤ پھلیا ہر گرد
 ہے غور شیدی ناری میری عورت جو
 جے میں پڈاں نال تے پاؤگی تکلیف
 خور وہ غور شیدی کوجو مول چلاں
 پاؤگی تکلیف جو مشکل حال جر سے
 پاس اوجان غور شید نوں چھوڑ پلاس قل

نیر کو ڈیرداں کت دل چن گیا !
 نر کے میں غنق قصیں کشیاں یہ بیان
 سنیاں شاہ کیوں تے کیتا ہے اقرار !
 اس نے تیرے جنگ دا چاہا ہے سر چار
 دچا اوجان اکھدا تیروں نیرہ وار !
 پل اوجان تیار ہے سار لڑائی دا
 سن حمزہ فرماؤ سار سالاراں نوں
 پاؤ زمین عراقیاں طرف اوجان چلو
 اوجانی دے ویس نوں پل کرو ویران !
 سن کے نگر امیر دا کرن تیاری مرد !
 رستہ تیر امیر دا کھنڈا مٹی پر
 ہن بنگلی اوج حاملہ حملوں حال ٹھیٹ
 کھڑ کر تے اوسنوں ایسے چھوڑ پسداں
 حمزہ کھنڈا حاملہ جو اوج نال پٹے
 سبے تہنن ناری تے ایسے ہر مان

چھوڑ پٹے غور شید نوں کیا جو امیر
 نال گیا تیار تے لشکر کل وزیر

چڑھائی کرنا پہلوانان عیب کا اوجان پر اور گرفتار کرنا کیوں نیرہ
 کو اور حرکت پانا اس کے ہاتھ سے آڈار انگیزہ کا

اشقر جوں مار کے کرل یا میدان

پل غم رسول ہن پل ڈرینے اوجان !

دشمن سے گھر بار توں وسیو النہ لا
 پانچ گراؤ اشقروں شاہد سمندر داگ
 دل پودین دگن دا تنہ برائی داگ
 کھنڈ قمارہ دہیا مزدو سے دربار !
 پڑھے بہادر عرب مے ہی دہلے ضرب
 جنبش کتنی عریاں شور پایا وچ جگ !
 شہزی کے لشکر کیں کر کے جوش خروش !
 سلب دہائے تازیان ہل زمین گئی !
 فوجاں یوں سزاریاں نال سنگاراندہ سے
 طبع زمین دا دنیا نال جیاں دے بھار
 پتلے بٹے پہلوں قمار چھڑ چلے !
 چڑھی والی عرب دا جگ پھاون توں !
 حمزہ عربی چلیا شان کھاون توں
 عراقیہ دسا پایا جگڑا پاون توں ! !
 بازگیر ٹر چلیا بازی پاون توں !
 عراقیہ چلیا لیکان لاون توں ! ! !
 آہے گئی شورشیاں خاور تھیں اوجان
 اشتر دا دچیا لے لشکر توں نال !
 کثرت تھیں افواج دی دسی زمین وچ راہ
 منزل منزل آتیا والی عسب جو ان
 چونکہ کہیں لوہاں تھیں تیزوں کن جڑے
 سٹ فٹا دے ویدی ہریا جوش خروش
 مارا فٹا دے ہریا سٹو کیو کس سوار !

مغرواں دے مغزوی توڑ گواؤ دا
 رو بڑوگاوتے تھوڑوں خون لاندی کاگ
 ایسکریٹے یا ہور کچھ دلچہ آوے تاہنگ
 خاور دا در کینیا کس سن شور پکار
 لے بہائیاں توں چڑھ پایا عمر ممدی کن کر
 بدخواہیاں تے چلیا حمزہ مسدلی وگ
 بھری بڑی ہاندر بونے کس بیروش !
 بدخواہاں دے سراں تے آؤ آؤ خاک پئی
 وچ وچ وگن اٹاریاں نال عیاراندہ سے
 چڑھیا لشکر قمارہ دھا آپ کھش ر
 تے ولی توں حریف دے داگن موڑ چلے
 سکرو اوجان دا بندہ لیاون توں
 سنیان تھیں میدان دی تاک اڈاون توں
 نیزہ نیزے وار دا کھو لیاون توں
 پکڑ کسے نوں ہاندری داگ پھاون توں
 دلربشاں دے نغم تے توں لگاؤ توں
 چڑھیا عربی آفتاب جو نائب میدان
 چڑھیان فوجاں خاوروں کرن بہال قتال
 اک دن دشمن کر سٹے وچ میدان تباہ
 آہ حرکت مسافتاں ڈنکے پاس اوجان !
 کیٹے گرواں عربیاں لال نشان کھڑے
 سن سن کے کھاروے گئے داغوں جوش
 کیٹے فوجاں ساریاں آتیا باعہر وار

لے خشک لڑی چڑھ گیا اُپر کوہ بستان
 ویکھاں توچ امیر وی سحر واد دیدار !
 ویکھاں بازو لاسدے کیلنگ زور آور
 وچہ گھرانے شاہ دے وگی جمدی شمشیر
 اوجہانی نے راہ ڈال کیتی جہوں نیکار
 لے مراد اوجہانیاں مسرتی آن وڑے
 سٹ پئی سہ طیلیاں طریاں پایا شور
 مہری لشکر عرب دا گھوڑے دا اسوار
 قد چوٹھاں لڑاں واسنہ بہن خوش رنگ
 بر دو چشم جوان وی شعلہ وانگ بٹلے !
 گھوڑے آتے اسپ تھیں ہینتیاں جوان
 حمزہ امیر کوٹھکا جمدی ویسیں وشم
 ہینتیاں کنہا ایہ نہیں حمزہ عربی شیر
 چوڑا شادی شیر سے یلہادی سردار
 آتے جہانی عمرو دے پختوں وار و وار
 مرد جوان سوار ہے اک سو دس گز قد
 سنب وبت شہرگ دا دھرتی وچراک
 نیل گاڑی دست سو تھپتھپے سی
 شان توڑی پر وچہ سر لشکر پڑ لور
 ستر پڑاں تیغ زن تے غالب پیکار
 ویکھے کے اوس پکارا ایہ مسرتی زاد
 ہینتیاں کنہا امیر نہیں مسرتی تیغ گزار
 ایہ ہے ہندی تاجور نام جہا لکھور

بعضے ہر امیر تے بز بکھر پسند !
 اچ لہبا اورنگ گیر کیتے ہے سردار
 جس نے ہازیان دے توڑ گائے پر
 کیا کہ کلادی مڑ ہے عربی گرد و لیر
 مرد و شاہ اک آؤنا مرتے علم سیاہ
 سر لشکر یلہادیاں تینوں آن جڑے
 چڑھا شہ اوجہان ڈال کر کے غلبہ زور
 لشکر کناں تھیں اسپ شے لہیا ہاروار
 چہرہ روشن دکھا ویکھ رہے وئی شاہ
 مرد سوار کلاب گیر آؤن تال پٹے !
 کیا ویکھ کر کس نے ہر ہر کے حیدران
 جس دے تھوں شاہان وی شاہی ہوئی گم
 ایہ مہری لشکر عرب دا آؤنا عمر و لیر
 خادم عرب امیر دا لشکر دا سردار
 بعد اوتھا تھے آؤنا پسند اشور پکار
 شاہ باباں اوسدیاں چوٹھ اوتھا نڈا لہ
 چڑھ جاندی آسمان تے آڈرتے وی شاہک
 ست سو تھپتھپے آؤنا دست سو تھپتھپے سی
 بہ لڑاں ویکھ کے جان آؤی وچہ گور
 گرد و جہو جوان دے لشکر نہایت وار
 پھل زور آؤنا تک دے جس سیکتے بر باد
 ایہاں مسرتی زاد دا خادم خدمت گار
 بیٹا ہے سلطان دا نام جہا پڑ جہو

بعد اٹھان تھیں سٹیا ستر گزراں جہان
 پکچیا نیرے وارنے اسے بنگک فرما
 بنگک کے چول ہے باپ جدا شہ پال
 پھر شہا بڑے ہر دو نظر پئے خوش رنگ
 پتھوں اسدے بریا لشکر جو ر نمود
 شیرچہ زوفاقی ذریعہ خوش رنگ !
 کہے کہ کس بڑ بنگکا اے ہے کون جہان !
 کندا بنگک بچیا نیرے ناموس !
 اسرا نانی شیرے شیراں دچہ پرکار
 جو پکچیا زوی اس کے بھئی فرج جہان !
 نیزہ دار جان دن دیکر کے کہہ حال
 ایہ ہے دلی تیغ زن ناموں اسقیون
 ستر جہاں پہلوں ہنسیا ہو پدی
 کون ایہی کہہ بنگکا جہدی ایسی شان
 جو ر وٹھی اک فرج تے حال ہر با انوار
 جہانی ست زینٹے آئے پھیر نگاہ !
 بھاروں گمڑے اماندے ستر ہاشے ستر
 بیست جہاں ہر تہاں دسدے لوی گزار
 کی کچہ ہم سدا ندا اٹھان دا سردار
 چھتر ہند دسراں تے کھٹے ہر جہان !
 ماٹے منگ رو دے ایہ دو عالی شان !
 نظری آئی فرج اک اوتھان ہد شتاب
 ہر تر تائیں وکر کے کہے کیس جہان !

گمڑے لکھتا ہوتے خود صاحب شان
 ایہ شاہزادہ کون ہے اسدا نام سنا
 عزاوہ نہ خود اسدی شان کمال !
 مال کچھتے تاں دتیا وے رنگ کورنگ
 جہدی زینت دیکر کے بل بل دہے حمود
 مرد جہان جو فرج دا صاحب ناپ جنگ
 شان جہدی چھ زین شے کرے پسند امہان
 ایہ استفادہ اس سے نال مدد ستا دوس
 پرکاروں دچہ تاج فرج بل تے خوشوار
 تے صاحب اس فرج دا صاحب شکل جہان
 بنگک اکھ سنا وندا آپ مشتابی تل
 جنگاں دچہ بارہ اسپ جدا جہان !
 دچہ اماندے تاجدار مرد زبان رشید
 لہر اسپ ہے آکھیا منگن دا سلطان
 ایہ ہے صبری بادشاہ ناصر شاہ سوار
 بھسرق اندر اولاد دے جہاں نال سپاہ
 کوزن کہہ بیاں دن پوں بھائیں پرت
 کون کوئی ایہہ آوندے پچھتے نیزہ وار
 بنگک نام دسیا ندا ایہ ہے مثل ہور
 دیکر دو ہاں دہلی غویاں تحب کبھ حیران
 خدمت دچہ امیر وی اٹھان وی گزاران
 آئے ملکم شہر دے آردا تے خراب
 حمزہ ایہو بنگکا کھٹے دا سلطان

خادوم عروب امیر واس دی بیڑ سپاہ
 نیزہ وار یکسو بھی دلوں رہیا ہر دنگ
 کی ہانکی ہر سیا حمزہ کینک شترک
 دیکھاں جمع گزروی شکل کوئی تو خود
 شہزادی شہزاد بک فہاندا مستار
 جنگ اٹکنا دنا ہر ہر دا احوال !
 عشق اندر فولاد سے گرد گرد سپاہ
 تیغ بہادر مقل وہ ہوسے پیر میان
 کیا ویچہ یکسو نے حمزہ ہوگ ضرور
 شاہ تہنی کھنڈے ڈھے مرو دسیہ
 یہ دو سخت گزاریاں جنگ اندے ہتھیار
 نال انہاں چہ جنگ اسکے تہنی ہی بیس
 نیزہ حیرتنگ ناں کرے انہاں پرداہ
 شہزادہ قادہ ہے وچ سپہ سالار
 رفتاروں وچ تازیان تازی بھی پر کار !
 شاہ کے ایہ بھنگا ہویا کیا عیاں
 اڈارے جو مروں آ اندر میدان
 لشکر جہا تھاہو وچ دستہ ساز
 شہزادہ اسوار ہے اندر انہاں حیران
 تلج مرتعہ سیتے تریں طوق گے
 ایہ شہزادہ کون ہے اسدا حال سنا
 ایہ بیٹا اس مرو دا جس دی ویس پکار
 تے تارن دا بھانجا کے وچ مقام

جنگ کے پیمان کے ایہہ علاقیاں شاہ
 ڈ شاہ عروب امیروا لشکر غالب جنگ
 ایک صاحب نشان میں خادوم اسنے لوک
 حمزہ سے دیار دا دلچہ شوق ہزار !
 تاروں پچوں مٹویا آ ہویا انہسار
 انہاں پچاڑی مٹوے کس لشکر خصال
 آتیار کھان تہنی جسہ دا بادشاہ
 تاز ترک تے دوسرا تاز ترک مروان
 مرکب ترک حیران دا ہریا پیہہ عبور
 روئیں تہنی فولاد کن دو شاہزادے پیر
 اڈ مروانے دیکو لے جنگ کے پکار
 انگلیاں وہہ تریوں وہاں انہاں سے بیس
 جہاں انہاں تھیں کنہی جاں کرے پیکار
 نظری آئی فرج اک بعد انہاں پر کار
 گھوڑے تے اسوار تے گھوڑا خوش رفتار
 تہنی شکل تہنی بیہیت ناک جوان !!
 ایہرا پوشش شیر ہے جنگ کرے بیان
 خاویاں دا بادشاہ پھر ہنیا قیہ ساز
 وچکے اسدے ہنیا لشکر ہر جیاں
 پندرہ گزادہ قد ہے داگوں لعل بٹے
 ادھانی نے پچھیا لے جنگ فرما
 جنگ کتنا ویچہ لے مروا ایہہ دیار !
 شیر عروب دا ڈاڈا سد طوقی ہے نام

توں ہرجان بھی بچوں پیا نکاہ !
 تیغ مشکہی گاترے تجھے اعلیٰ کہاں !
 ہر سب سے ستم بلیاں شیر عرب دا لال
 اس نے جو میدان دے جاں کیتی چکار
 بعد انہاں تھیں آؤندا آؤندا سنا شور سدا
 جنگ کے امیر دا چرما سعد جوان
 تہوں تخت کیس دے لہری پیا بلند
 پر تابدوں مقام تے تخت مٹھے آ
 چکے امدے آؤندا ہندا پر شو پرشش
 لہری پیا کیس دے تہوں اک جوان
 تیراں گزدا تہ ہے دگ تمام سیاہ
 لوہری دم لوپ تے پدی نال ہوا
 پیلے ڈاری لہرا انٹ کبوتر دا دگ
 تے ڈھا ایہ مرد جاں پرتا وچ مقام
 کے کیس جو جنگ ایہ ہے کون جان
 جنگ نے سن دے تھیں بھرا ٹھنڈا ساہ
 دشمن میری جان دا عالم ہے نکار !
 سول گھا دا سلسلہ جنگ پدا و نساہ
 تہوں چکے عروسے موت ہوئی اٹھار !
 جتہ لگا آویاں تہیں زین تمام
 شاہ رہا یارین ہو دیکھ جاناں توں
 ایہ پیدل کیوں آؤندے ہندے نہیں سوار
 جنگ کندا و کھو پیدل عمر عیتار !

سنگاراں وچ جس دی آہی عرق سپاہ
 ٹوٹی شان جان دی شاہ رہا سیدان
 قہقہو کس داد ہترا ہے فہ شدہ خال
 یاسریت دلیوں چک جنگ وچ مار
 شاہ مجرہ آؤندا اجبانی منہ ما
 تخت اتے جہ بادشاہ بن اوہ برک میاں
 بیٹا جہ تخت تے سعد سعادت مند
 ہو پیدل تعظیم نوں کھڑے ہوئے لہرا
 طاراں دی فوجدا جہا ہمش خروش
 آوا پیدل آؤندا ظاہر بے سامان
 آہی آہے پنج گز سر تے سرخ کلاہ
 روی کیل بدن تے سی پوشاک صفا !
 کے کیس جواندا ایہ کر یا ساگ
 سعد بناں تعظیم نوں اٹھے مرد تمام
 کینگ اسدا مرتبہ حالت آکھ سٹنا
 کی دساں میں کن ہے اسے اوبانی شاہ
 بیک عرب دی فوجدا چر چکار طسار
 عمر جہا طرار ہے ایہ ویری فولاد !
 تہیں جن لباس تے ہاں کل چزار
 آپ پیادہ آؤندا پڑا سب دگام
 جنگ کون پچھا حال بیاناں توں
 کیوں جھل وچ اتنا سے بڑے اسپ تیار
 اوہ چر چکار ہے اذغان دا سردار

ہاں سرور خود آؤنا پر پیادہ ہو !
 تہوں اندر کسی دے آئیا شور پکار
 ایہہ کو سا شہ ہے جنگ آکر سنا !
 جنگ کندا آؤنا مسزہ عربی زاد
 ایہہ علم دا شہ ہے جہہ گوش پیا
 کے کس نشان ایہہ کس بتایا کسی
 جنگ بڑ بھر ولی کرے اشارت جب
 کندا بڑ بھروں جہوں شینہ وار
 کیا بڑ بھرنے لے حمزہ نوں بار !
 آہے تہوں گزرا جہنشا اوہ نگاہ
 تہ اعداں گراں دا چہرہ وانگوں چہنہ
 چہ سیاہی کشاں دے جہوں پئے متاب
 پیشانی تے چکدا نور جوانی دا !
 ویش مبارک جس طرح اہر گدے چند
 دیکھ لیں اوجھانیاں حمزہ دا دیدار !
 نال غلام امیر دے اتھی کل ہزار !
 پاراں بھائی آؤندے پچھوں وار د وار
 تمبھیاں نوں آؤندے اوجھاندے ارکان
 آگڑ دے میدان چہ علم مسب سردار
 کولشکر آدستہ لیان مٹاں بستا
 چہ میدان قیامت نے کیتی بڑی پکار
 چڑھیا شہ اوجھان دا آپ کیوس دلیر
 تازی جہوں ماریاں یں گیا میدان

غلام جسے لب تھیں گھوڑے چلے ذکر
 دہشتہ ہی کجس دے دتوں سنیان مار
 دھرتی ایس آواز توں باندی جنبش کما
 ایہہ علم سردار سٹے شور کرے فریاد
 توں کیوں کس اوجھانیاں نوردا کتب گیا
 ایسا جہنڈا کجھوں عرب جنگلا سی
 اس کارگر مرد دا ایہہ ہے کارا سب
 ایسا جہنڈا کر ویل میزوں اک تیار !
 اس تھیں چنگ تھو نوں جہنڈا دیاں سوار
 ہمیشہ علم دے آؤنا مسب متواہ
 زلفاں گدھدیاں غم زخم پر بند
 اکھیں نازاں رنگیاں دچہ کٹے بیتاب
 خطا کیا میں ہاند لطف ستانی دا !
 زیب وراں دا بادشاہ عربی تقد بلند
 شیرا سی غورخوار ہے کتے دا سردار
 تیری کراں زیب در زینت باجہ شمار
 چند چنگدیاں حمزہ تان دھندے گزار !
 اچھے شاہ جہان دے کیس فواں آن
 آریا چہ ہارگاہ مٹے دا سردار
 دوہیں طریقوں نے کیستی تند ادا
 مردوہ میدان دے آن کر د پکار
 لے تیرہ میدان چہ گیا عسائی پھیر
 ناک گئی میدان دی آپ چڑھ اسماں !

نینو وار پکارا کر کے بڑی نما : :
 کیڈنگ تیغ گزار بر ویکھواں اوما :
 چرخہ منہاں ویرو جسگر کراں دو شق
 ظہریاں دا بادشاہ سن اٹھا تیار :
 حضرت نصرت یونی میں جاواں میدان
 جاہ حوالے رہے کس نام رسول
 کھڑا مقابل خاوری کہتے داوچر کیوس
 اپنی شان گوئی کے زہدہ مونس توں
 مرہانوں وچ رنگ دے تاں کھندی شرم
 لائی یک گھڑیاں گال دتا کل جرم
 کیوں نہ مونساب کے دھون لئی کر نرم
 ویری نوں سب سزنیوں مال خراؤں جرم
 فرمایا تھانے ایسے کجک نہیں
 عرفی دئی تھوری تینوں سار نہیں
 اوہ مرواں دا بادشاہ نصرت گار نہیں
 میں کی چیز لھیا نیاں جرمیں نگ کران
 میں نہیں دھنے بادشاہ اسے سب ظلم
 ایہ گل کن کے کیوں دے دل دا گیا قرار
 خاوری بے ولید آں کلامہ یا بستہ
 پانیزہ چڑھاریا مرد دودھ نوں : :
 نیزہ اس شے پت نوں چیر گیا کر گھا :
 زخم ملا پر کار تے دو دکانی موج :
 آگیا بیہوش بر اندر لشکر گاہ :

آخیر عربی لکھو جانیر جتہ دمک :
 مار دیاں یا زہدیاں دیواں دھرت دھا
 تھیں ستائے بادشاہ کیتا علم تا حق
 اگے عرب امیر سے کرا حرم نیاز :
 ادھانی دے جگ دا سر میرے پیان
 کرا چہ میدان دے اتن تیار قبول
 کیوں تھانرا ڈویرو اپنا تنگ نموس :
 خادم حسرتی زادہ کو کیوں ہوشیا توں
 بندہ ہر کے عرب دا توڑ گرا لئی جسم
 میں یا اسلام تے نہی رخصا یا دھرم
 لاریوں جے شرم تھیں مندے تیرے کرم
 کیوں تاں ہر پوں نگ تھیں بیشیاں دل گم
 حمزہ چھا جگ تے ماب جگ نہیں
 حمزہ جھامرد کو وچ سسار نہیں
 سراسدی وچ نصرتے مینوں مار نہیں
 اکہ سنا کی عیب ہے جدی سنگتیاں
 تے نصرت وچ اوس شے کر دے خرم نام
 تپ شختے وچ وال ہو کے پکار پکار :
 لے بن نیزہ وار دا کھری وار سہار
 ڈھال لڑھکت دھیا والی نادر نوں
 لہر کھی دے جن وچ کر سے سرایت جا
 میدانوں نس غامدی آدھیا وچ فرج
 پک پلا سے فرش تے حمزہ مانی جاہ

لہو بندہ جسم توں مگر گیا غم
 دیکھ پیادہ غم توں کے کہ کس پہچان
 کی حاجت کی کم توں ظاہر آکر بیان
 تیرے حال اوجانیاں جنگ مجاوں توں
 مستخیا توں چلا جا مارا ماہویں گا !
 آکیزہ کھانگے پر مڑیا دلنگ
 وہ صحت وہ چہ نما ہے پشیا
 کسوں مار گولیا ناہاں نال گھا !
 دیکھاں ٹیکہ مویں زخموں توں نہ توں !
 کوئی میری ضرب تیں اپنی جان بچا
 میراں وہ آواں مسترت دا نقصاں
 مورا ایک مرتبے تیزوں کدوں پنکے
 چھال گیا لاہرتے وار نہ آتیا کار
 اہ چھری ضرب تیں پر پوسش جی
 کاہوں آفت عرب میں دل وقتی گھل
 نیزہ وار جنگ توں عربی پیا لنگ
 نیزہ مارن واسطے بریا پھر تینار
 ہتھوں نیزہ چھٹ کے پیا زین کے آ
 خانی دہیا کہ کس تے دن تیں دوڑ گیا
 اہو دل چہ ہمار کے گیا ہرائی پر
 لوزر کے اوجانیاں ڈر داس نہ توں
 عمر پکار پکار کے چپکے کرے نما !
 عمر ہمار غرار دی سمت ڈیھی پیکار

مگر کے جب غم توں لہو سے زخم ۱۱۱
 اوجانی دے سامنے گیا اندر میدان !
 مستخیا توں کن ہیں کیوں آواں میدان !
 عمر کے ہیں آیا ہتھ دکھاؤں توں !
 لہو کند توں کس طرح جنگ چلیوں گا
 اگے دھا پلوں کرنے کیا جنگ !
 عمر کے وہ پلوں کس نے مار لیا
 اوجانی تیرے نیزوں غمی نہیں دل کا
 گیا اس کیس نے جے غم ناں اسوں
 عمر کے جے غم ہیں آ جا وار پستلا !
 میرے ہتھوں کی دہیں بے توں چہ میدان
 بے توں کیوں جان تیں ہن دھول پنکے
 ایہ گل سنی کیوں نے دوار چلایا وار
 عمر چھریا ماریا سر ٹوٹ نہیں گیا !
 اوجانی دوشرب تیں پر کسند بیکل
 عہدوے جنگ تے اوجانی دلنگ
 اوجانی دھتھر دے آیا دہری وار !
 عمر چھریا ماریا اپر موٹھ ٹکا !!!
 نیزہ دوار جہاں تے زینوں پاک لیب
 سمت ایہ نیزہ مار کے ہمارے جگر پر
 چھرا دے عمر نے تے ماڈے توں
 تے اہ سناں کھانگے دگیا جان بچا
 لہو دھاکھپ دا توں چہ آیا نیسہ وار

تیرہ عرب امیر سے آگے دھر سے یہاں
 اوستے سے کم آگے ویری دا اختیار !
 مگر کون نے بخیا سدا بانیوں
 اب یہی اسدے دکھاردا کہنے نوں پیکار
 حرمت دی خوشنبر دا پتہ ستیا سی
 خوب صنم دا آوتن کھ مبارک یاد
 جسدی ایہ مبارکی پانی میرے کن !
 ایہ کواری لاسدی دفتر صاحب شان
 میزون کیا پیش با خوشنبری توں دیر
 زینت دار سلطان ہے لشکر نال تمام
 حاضر ہوسی خدمتے شہ اجازت جاں
 غم و گھیری جگ دی ہری نہ انہوں یاد !
 ما خواجہ لے آیا عزت حرمت نال
 ایہ لاسدے حسن دی کہتے گل سنا
 شہنشاہ سنگھن تیر جین تیر جین دو تیسہ
 نال کہناں اہرواں پھنپے کہے شکار
 سی خنچہ سدا ناز تازاں وجہ پئی !
 اہرواں کوس لاکھے نین دو کواری تیسہ
 ہزلٹی دا وال وال تازاں قیں صومر
 مید پڑھے تے جگوں پڑ لیاوے شیر
 سی آواز گھیر کس ساہیں کنڈا جگ !
 شور و گھسیہ دو ہاں قیں جاں بے گفتار
 نظروں کٹ لیا ونی تیج گزاراں نوں

لودھر مہار بھی آگیا لشکر دا !
 عہدہ کنڈا مہروں شاہش لے جیار
 تیرہ امیر لے کے زہر بروں
 سدا بانی موسیٰ تیرہ نوں پرکار !
 تہ نوں پاس لوشیرواں کاسد آگیا کسی
 دائم دہرو پلشاد جشن لرب دپہ شاد
 فرادے لوشیرواں کن کوئی ایہ دن
 کیا مادیو اللہ را ج آہ سلطان !
 پانی کر کے خدمتے تیں دل گھتی ایہ
 تالی ہزاراں کینہ کال ہور حسد نظام !
 چہڑ کرکوں تے امیں دا ڈیا ہے اس تھاں
 ایہ گل کس لوشیرواں دل وجہ ہر یا شاد
 گھتے ہر ہر نوں کارن استہمال !!
 حرم سدا چہ شادوے داخل کرے لیا
 ایہ کواری تازاں نام آواز اعلیٰ !
 پئی مگر کواری زینا نقش نگار !
 ہوک لہر اور دی کوس روہ کلی
 غم و غم چہ زلفت دے پنج گہ زنجیر
 بھلی جہی شہنشاہ تے چند جہی پڑ کرد
 چہ سیدان بادشاہ تے غالب شہنشاہ
 لٹ سنگھ سندی جھلیں لادوے آگ
 جھاڑے تک دلیش لے زخماں تے سوار
 نورا لودی سکھ وندی یاد بہاراں نوں

دو کمانڈر گزاردے کر تے تبسم گل !
 آہے تیرا کشمیر جس تے قبر و گے
 آہے گھر ہاں باپ دے کردی ناز بہار
 و گیا اس دے دے تھیں عشق پریدی وار
 ناتیں و دھما پھندا جاں ہندی تنہا
 اینہیں عرب امیر تے عاشق ہرنی سسی ا
 سوز گدا فداق و اکھدی رات دے
 و دم دم رہے پاکردی ہاں دل و در پے
 اس تھیں اسدے باپ نے کئی مہوں صلاح
 ایسے جلیل اکھدی و درداں تھیں مسکور !
 اور کندی نظر تھیں بکھا چسکا چور
 کچا میوہ خوش پکا و تا مزوں نور !
 جسے تیرے حال تے دکھ کرو دل خواہ !
 والی ہفت آئیم و امینوں نہیں پسند !
 میں جس اندر آرزو و دھیاں رہی امیر
 پیر اور گیز و اسن اسدی تفسیر !
 لے دتھ و ہنترے چوڑ و دستہ ناز
 کیوں کوئی فادہ بیٹیوں شہم سیا دل ویکھ
 موند چڑھ کے و رنگیو شہم نہ آئی کیوں
 دھیاں جے کوہاں موند چڑھ ہاں جان
 رو کندی او ظالماں میسنوں مار گا !
 کج کردی گزادی زوں پا رنڈیپ گور !
 مانڈاں سرد و دے گزادی د زندہ چوڑ

نال دو پیکر چشم تھیں اسے لڑائی کی
 زبیر ڈیر اپنی عمارتاں جس وچ شہر و گے
 اس نے عرب امیر دی صفت سنی اکوار
 اسدے صبر قرار، زوں جہزی فدا توں لا
 وچ ڈاکیاں دناں فوں جاندا وقت و با !
 نیزے درد فراق دے مار پرونی سسی
 اگے ولدے بہت لوں پائا ناں کئے
 شے کوئی عرب تے میری ہاں بچے
 والی ہفت آئیم تھیں تیرا کراں نکاح !
 مینوں شاہ زنجیراں مول نہیں منظور
 تے میں مروں ہلائی تے سٹوں جی و خور
 عظم کردی گزادی و مثل ایسی مشور !
 حضرت عرب امیر تھیں میرا کرد و یاد !
 نال امیر جان دے کر میرا چو پوند !
 خاندان میرا چاہیے حمزہ عالمگیر
 جل میں کے وچ تھر دے ظاہر کے شری
 شرم نکاہ دکھ خالے اڈ نہ کر سکوار !
 مدد تکر میں ملنے جئے تیرے جے لیکھ
 ساڈا عربی زونوں کریں جوانی کیوں !
 شرمناں تے ہاں بھی مار گواہن تاں
 میرا خونہ چڑھ لواتا ہے بے بری بلا !
 تے دل شاہ زنجیراں ناں دندی فوں اور
 چو اپنے دے پچھیں نال میرا ہتر چوڑ

میں لڑائی وہ پیشیاں ہے وہ عشق امیر!
 ماں میں مرتکب تھیں وہی دکھدی شرم
 سینکڑوں سے عشق نے یہاں توہاں وہ
 ہے توں جنوں دریاں میں مرزا خوش ماں
 کا کچھیں تھے اور بھی کافی نہیں پسند
 چلنا یا بیسنیا باپ نے گردن لئی نوا!
 تری تھیں قیامت اسے ہتھ پیر
 اور کتیرا باپ اس توں کواری ماں!
 والی منت اعیم را حمزہ تھیں ہے ذر
 ات گل ادھناں مارناں حمزہ نوں میدان
 اور کندی پیر پیرا جوڑے سو ہر!
 ہے اور جاسی مارا میں بھی تل مران
 باپ کے مزا بجزی ایڈر ڈیسر نہ ہو
 کر ساناں تیار ماں باپ بھائی سسی
 تھارول تو شیروں اسدی پوسے پکار
 حرم سادہ شاہ دے جدم آئی دگری
 دم فرست چاہندی منت اٹیکے وا
 ڈیرا عرب امیر دا دودوں تھو کرے
 اتیں عشق بگا دندا اٹھ اٹھ ناز کرے
 دودو کے وہ درد دے رہی زلیخا دانگ
 داؤ لگا لاک رات نوں تن پتے ہستار!
 تمہو گرد امیر دے آن دڑی طسار
 پت کھلا اک تمہووں آئی اندر دار

اگر ہی دم تعلیم ہے کی میری تفسیر
 دیکھ کر توں کایا شوق عرب دے جرم
 میں بھی ماں اک ادھناں تھیں برہوں مال تیار
 نالی جیسے تو شیرواں میری مرضی ماں!
 جنوں مہر نہ بجا دندا میں حمزہ پیوند !!
 شوق کڑی وہاں ہلایاں جگر تیاں کر گھا
 ہل دنا کچھ نرم ہر ۲ ایڈر ڈیسر
 میں تیرا نمونہ ماں توں ہیں میری جاناں!
 تے ایہ ذر تعلیم دا کوں گزرتے غیر
 رندی ہو کے ہیں گی روغدی وہ جہان!
 پر میں باہر امیر دے کراں پسند نہ کو
 جاناں عزیز غریب نوں جانتے بان کراں
 سن آکر اگتیر بھی رہی دے وہ رو!
 ایہ طرت ادھان دے روغدی آئی سی
 چاہے داں امیر نوں دیکھ نوں آکر
 دانگ قیامت گزری سرے تھوڑی گھڑی
 کریں جو پاس امیر دے آوے وہ پا
 تم فرقت وہ قریب شے شکل حال جسے
 دل بریاں دم آکشی برہوں غار کرے
 تا ہنگ پارے پارے گئے جگر وہ سانگ
 پا موانے پڑے عمل تری اسوار
 خیرہ پائی کسے نے تھے چو کیدار
 نیند مٹھی وہ دیکھا کسے ما سردار

نصیب ہے رُخِ سمانے رُخِ چمکے مہتاب
 جاں آذر انگیزنے رُخِ ژوا پر نور !
 چاربا چند چلو دان چسہ دل کرے دیار
 ہے سستے زں ہیں تھاں شب چکوا گئی
 جہلا ہی ہے ایستوں ایستوں کھڑاں اٹھا !
 کوٹ اندر وہ شوق دے دھرن لگی تن تانا
 اویر دل وہ آؤندا واکائی دے ساتھ !
 تاساں پاس امیر دے رکھے ہتہ دوسا
 آئی چمک امیر زں ہو بیرشش گیس
 چمک گئی لے عیروں آن وڑی دہ غار
 پار تیر امیر زں ہرما نال ورضت !
 مت انہاری ہر گیکے روندی چوڑ چٹلے
 بال شمع پر کھڑی ہر اسگے حب نام
 آئی چمک امیر زں برخش پئی دہ تن
 تیغ نکدی گاترے رُخ تیں نور کھلے
 عورت فون فراہنا مسرہی تیغ گزار
 کی کچھ تیرا نام ہے ابھی کر انہار
 ہے توں میزوں بلاناں تاں بھی دس تدار
 پر مضمون کلام فون کس آذر اھیند
 ہتہ ہرے تے ماجزی دوسنائی عرض
 تے طلب دے واسطے ایڈ چلائی داگ !
 مار چھ نکاری آؤدا ہر ما پاون گج
 ایہ سب تیرے عشق نے من سر دھریا جلد

سبیل چنگاں ملیاں رُخِ اندر مہتاب !
 شوق طلب دی لاش تیں جان ملی ہو رُود
 تازک طبع عزیز دی مت ہر دے بزار
 پاواں گی میں آؤندو یا تاں پاداں گی
 کھڑاں گرشے دہ نار دے لانا تانا پا
 پانی کلامہ وصال دا کھڑیکہ لانا نجیب !
 پیشی دا کھڑیا کھڑ دادر وپ ہاتہ
 دادر ادہ دم کشش تیں پیا ومانے جا
 سن بستر زں شوق نے شیر پیٹ یا
 اس دے آون جہون کسے نہ پانی سار
 نال کنڈاں کُڑیا تے شکل دہ سنت !
 بزلوی کر روندیاں آس توڑ چٹلے
 سر کھنک دہچ پاؤندی تے روشن باہم
 ڈیٹی اکیں کھول کے پیش کھڑی اک زں
 نہیں میں دوشوں ہتہ دہ شمع چٹلے
 ہیں توں کارے ہادیے کون کوئی طرار
 جہ لیا بیوں کاسٹوں چامینوں دہ غار
 چاندی داری کر لانا اللہ دے دبار !
 گھٹ گھٹ دہچ پھڑا ہونی گوبہ بڑ
 آپے حضرتتہ عزتیا نال نساں میں عرض
 ماتیں ندیاں چریاں کئی لا گھکے ناگ !
 کالی رات فراق دی میں سر جھلی آج
 توں میرا اندھ کیا مت دا دلعار !

ایسے جہوں کی بازی تان ہوئی ہمشہاد
 انجمن دہلیاں گزراں وچہ فغاندے آ
 حضرت میں سے تانوں تیرے تے لڑیاں
 نصیباں واناں بھایاں اچہ لیلوں مقصود !
 قولہ پاکر وصال کھولیاں زنجیر !
 دل تیرے دیا مقصد اقسام لڑاں کھول
 ابر کلاں کس ہاکر حضرت بوسب امام
 سن آڈر اگھیندے نے دو سہا حال
 میں عورتاں اسدی جس موزد نہ چہیں
 غاوند ہتے زوشیاں کر دے دک پکار !
 اچہ تیرے وچہ شوق دے تیرے کو عزیز
 پر آڈر اگھیندے نال عشق تیرے دکلام
 سن تیرہ فریادغا اے آڈر اگھیندے
 میں چک کرے جانیاں دل اپنے وچہ آپ
 بے کون عورت اسدی میری گی ماں
 سن آڈر اگھیندے تن سن گئی آگ !!!
 میری گھنڈیاں سار ہی عقلوں پار گئی
 سی آگے وچہ عشق دے گئی دیاتی بر
 پڑوسی آبادی دے تھیں دس اگھیں وچہ د
 غریب تھیں دنیا ناں کہیں کر شہرم
 ظاہر آویں عربیا مار گاداں گی !!!
 عود کندا مرن تھیں کدی نہ ڈورماں میں
 سخی تری اپنے سسر پر جرساں میں

آسداں و آسداں دے تے چٹھا خنبر مار
 وصل من دے آسے زہر دہ گئے دیا
 قربانی وچہ عیفت ہسے گئی نہ میری جان
 دیا مقصد میں وادیاں بودل تھیں خوشنود
 ستاں مران اک آہ تھیں بے بوہوں تاثیر
 وچہ اک جام وصل دا شیر شکر وچہ گول
 کس قضاں قول کون ہیں کی بے تیر نام
 چوں چوں ظالم باپ نے کئی اسدیناں
 نام دھرے اسن غاندوں میں محمد شہیں
 دل میرے واقف تے نال تیرے ایسے پیر
 میرا دھر یا پاپاں نام آڈر اگھیندے !
 تے آڈر اگھیندے سن کہ نہ میرا نام
 ابر گئی مول دہنے گی نال بر یوک تیز
 میزوں ہے زوشیاں غاس بھانے باپ
 میں بر فعلی تھہ تھیں ہرگز کرساں ناں
 ہور چاتی دد دی گئی بگڑ وچہ گک !
 نرم نیاں دلیروی بر سمار گئی !!!
 تے پریاں جن خورمی پھیریاں اک دو
 حضرت عرب امیروں دو رو کندی ادہ
 آپ میرے مارنے نال میزوں کر گرم !
 پھلے تھیں مار کے خود مر مہاواں گی
 تے بد فعل تھہ تھیں کدی دکساں میں
 ثابت نال یقینی دے اینیں رساں میں

دی کندی مت مسہر یا اپنی جان گرا
 پہلے تیوں ہارساں پھر مرماں میں آپ ا
 رکنی پردے وچنگڑی بھر میرا کلاہ بھنار
 نس زبیرے وصل تمہیں لے کر گن دھار
 حمزہ کے زبیراں پیو کر جانا پاک
 اوہ کندی کس گل تھیں ناں بیوں اگ لا
 پیوں بھلاں وچ حمزیا محبت ذرا کچھ کما
 فرمایا میں جان دا آپ نہیں خستہ
 چاہتے جان گواہی ہے اوہ نال دغا
 اڑیں وڈی جگڑا دے دوڑن پھل تیک
 ویکر سفیدی بیج دی نس گئی توشینہ
 حضرت عرب امیر تھیں گھڑا موڑ گئی !!
 کن وڈی گھراپنے کئے نہ پایا حال
 آپے عرب امیر دا متبل خدمت گار
 حمزہ نظر نہ آوٹا خونہ تھا ہر تھاں
 عمر ایچہ دوڑیا گرد جگڑا تمہام !!
 جبرستی زبیراں حمزہ ہو یا گم
 کے یکس زار دے دل وچ فکسہ پیا
 اوزک جان سفینہ ہے کہ حمزہ دے کس
 خاطر اپنی جان دے ہے سونائی کون
 موٹہ کر کے دل سہ میاں کسے دن پکار
 کوہیاں ٹاڈ ترشیاں تسیں دہیاں تاہار
 دوکے دن سبہ روان کا طبع زین دا نوال

کولہراں زنجیروں آشوقوں گل لا
 جے تیرا زبیراں سکتا سپہا باپ
 پار حرف فراق دے اک قطرے دی مار
 جے کافی اتار ہے تاں وگسی تھار !
 تے محبت جو اوسدی ماں گے بیٹک
 عمر میری دل ویکر کے ماں کنوں ہٹ جا
 تہاں لڑی وچ اپنی بیٹھیں جان گوا
 تھامیں ہے اوہ جان دا اوہ ہے رکھنار
 میں داسی سواد ماں اسس وچ نہیں خطا
 تہاں مکتی دات تے دن ہریا نزدیک
 دل بریاں وہ اکیلاں وچ غماں غوریز !
 شب آگ دی آس تے دتھا چوڑ گئی
 دو دو روز گزریا تھر غماری کا نال
 صبح ہوئی تے خواب تھیں ہو سندا بیدار
 تھر کسے وچ عریاں پئے دیں غم کھاں
 کوہرے نظر آ یا حضرت عرب الامام
 بھی وچ گوش یکس دے سی اڑی دگم
 بیٹوں لڑا مارا با راجی دڈ گیب
 جاندی جان آو کر کے گیا اتا میں نس
 بیٹھیں وچ میان دے کسے لڑائی کون
 اسے تاہا مسہر پوج کئے سواد
 تاہر کوہیاں جان سے چوڑ گیاں ان نڈ
 پراں سینے تہا دے دکھاواں کا کول

توزہ دودھا دوڑا چھوڑ گیا گھسہ بار
 اور دو فوس بنے نس گئے تھیں پہنچے وہ چہ ہر
 دس دو پن ڈیریا ایسہ ہی گل نستان
 زن وچہ اک اک آوسریا تے ڈار وڈار
 بل سربلی سن ترقیں برسے تن من کال
 راستہ گئے پتلوان آسے سبیں نوا !
 تن پہننے ہتیار تے سونپ خدا نون جان
 شور ذکر دا جانیاں لاف نہ مار ہستان
 بتے توں نیزہ وار ہیں میں ایں تیج گزار
 جمل سہیتے وریا مزہ بھگتے چار
 تہ فون نیسہ دار نے نیزوں کیا دار !
 مارن کمان اوس سے گزرا تھا جسے سیر
 کٹ پیر نوادی اہہ نیسہہ پر کار
 کاری لگا زم تے گیا دلے دا طور !
 پور شدادی چڑھ گیا پھر اندر میدان
 نیزہ نیزے دار دا پیر لیا بہتہ چا !
 سدھیانی مردوسی نیسہہ زن بر کار
 اورنگ نیزہ دار نے کیتا جوش تمام !
 سدھیانی تہم کھا ڈر یا دپہہ لوج
 مڑیا نیزے دار ہی رات گئی موہ آ
 رات پھدنی گزریا کردی لفق سدا !
 حضرت عرب ایروسے پیش کھلوی آ
 ایمر اندر قید دے تیرا حال خود ! !

گیا بنائے ڈوسنڈھے گرسے عمر عیار
 پیاں سرے صیبتاں اچ کٹورو رو
 دارو داری مود گے یا جسے اک مار
 میں آواں یا آوسو ہر کے آپ سوار
 آپر تہاں ایروسے دستم کیا بہاں
 شیر ہندی نے جگ دی نئی اہازت پا
 چلہ آپر شہنگ دے مرد گیا میدان
 مار چار جا سیں دیکھ میرے ہتیار !
 ساڈے مست او مناں ہے گز میرا بھار
 تے ایہہ لافاں تیریاں ناں وہ کے شمار
 ڈوسال اہری تے نکلی گیا سہنوی ہزار
 نیزہ نیزے دار نے ترت چلہ با سپہ
 بولوں زرد حمان دی چیر گیا ہر پار !
 اور گیا دل فوج سے بنوہ ہر لہوہ
 اور بھی گھائل ہو یکے بنوہ ڈکا آن !
 سدھیانی پتلوان دن وچہ گیا سدھا
 لڑیا وچہ میدان دے ایہ گھڑاں دچہار
 سدھیانی پٹیا نیزوں دیشے شام
 شروگے رت بن تھیں درد وگے چہ مرنج
 زخمی مرد وچہ دے آکھیاں شرت نہ کا
 اظہ آکر اٹھیند ہی آن واری وچہ غار
 شرفا شیرا قید یا مالا آکھ سنا !
 اور مرد نیزہ دار نے مارا گواسے یار

ایدھر تیری جان کے درد میری دل بھارا !
 ایسے تریں مر گیا اور دل دسے دچکار
 ایسے تیرے سہیتے تیر میری گوار !
 ایسے تیرے مہیا ہاؤں تیرے دل گھر بار !
 ایدھر توں دچ نکل دسے مرن گوں لاچار !
 ایدھر توں بن مر گیا اور دانہ دسے دچکار !
 ایدھر تیرے مر دی گئے نہ پانی سار
 بندھی غیر سیاہ دا دس جسے بھرا !
 تے تالے پٹ گھنٹیا سدر بانی توں
 تن لے اچ ترات کے دن دچ گھال ہوا
 مرضی تیری من لے بندوں ہان چھڑا !
 دیر سرداں میراں تیری لے مراد !
 سن پار دی ساتوں کردا جھس امیر !
 تے آؤر اگیسے نے عرض ستانی نہ
 کوڑ نہ پائیاں بیڑیاں میں خود کوڑ دیاں !
 بیڑیاں پار لگیں امت ویری کر جان !
 سن کوڑ فرماؤں امت ہر بیڑیاں !
 بیڑیاں خوف نہ مرن دایہ دنیا دن دو !
 زنجیر جھگا جھگا دسے ات وانی سسی
 محو توں دچ نکل دسے چھڑا چھوڑ گئی !
 خبر ہمئی اٹھک نے لیا علم بردار جھس !
 ملل دبتے پرکار دسے برے مرد تیار
 گاڑی دن دچ بھیر کے کے بند پکار

ایدھر چن چن ماردا دن دچ نیسہ دل
 تے پھر پامان گیا مدی تینوں خبر نہ سار
 ایدھر تیرے وار دسے تیرے دی جھکار
 ایدھر چھ بیڑیاں دسے مرن سپہ سالار
 ایدھر تیرے پہوان مردے وار وار
 کھمٹے کھمٹے کھمٹے ایدھر تیرے پار
 ایدھر تیرے وار دسے کھٹے تہر تہر
 مل مادی میدان دچ گیا دو پار ہوا
 چھوڑ گیا اور دو دنوں جوانی توں !
 رہندے بھگے مرن گے زندہ رہے نہ کو
 جان مہر دی فوج دی ہا صاحب نیل پیا
 تے ب فوجاں تیریاں تان ہوں ہوا
 زور پیل نہ ہاؤں تان تے زنجیر !
 دل تھیں زخم فراق دا خون مدی تھیں دھو
 توڑیو رکھ مر گیا تھیں چھوڑ دیاں !
 جان میری دچ شوق دسے ہوں ہے قربان
 ماں نیاؤں اکھ کے کوں کران کچھ پسید
 میں دچکاری دکراں جہو دسے سو ہوا
 حر آؤر اگیز بھی گھر ولی آئی سسی
 خودا دی امید تے مراد موڑ گئی
 تیفا طشت لیا نیا کر کے بیماری جھس
 آئی دچ میدان دسے اہبانی سردار
 کڈھنے دایہ دن دچ وار وار !

دیا عمل دا ہر گنہاں پر پیار مرگ !
 من کمانیاں کیتیاں اللہ دے دربار !
 گیا زنبلی جنگ فون مرد گنن جس نام
 چرودہ تے دھالوں گزر گیس ہر پار
 شیر من چرودہ جنگ فون دچ میدان گیا
 چڑ گیا دچ فوہدے ایہی ہو لا چار !
 تھی ہر چڑ آگے روہدے زار و زار !
 مات پئی دچ بارگاہ کرے کیہ کس قرار
 آن آری دچ خار دے کر دی مار و مار
 عربی بار گیلیا لیس کھترے دچ بار
 ایہ چاہتہ نہ آونے خوشیاں تاز بہار !
 دکھیرے کٹ پٹیوں دوحہ ندی دچ کار
 ست سوئے ان پھلان ٹکڑے چار دچ پار
 بار پیارے تہ دوسے ماں دچ من میدان
 ہیر چھڑاں ہی پیاریا مار اوجانی فون
 بعدا چیرے امیر فون من تے مات چخیر
 سنیاں ہار کھڑے پر ایہ گنوں دل لا
 تے عزمہ فرماؤنا چوڑ سوال مسال !
 تے عزمہ فرماؤنا میں کر جانی ماں !
 تے فون ہندیا کمانیاں بیٹا نیاں کہ !
 میں تیری ماں کہوں کہ جنیاں کس تھاں
 میں تیزوں ماں کہاں گا چوڑ بندوں یا مار
 اس ویٹے وی آن کے بنی تیری فون ماں

مرگ دیکھے کساں فون تسیں اڑو مرگ !
 مرت تہ لٹے سرائے تے کہ دی گنگ پکار
 ایہ فون کس عربیاں کیتے برش تمام !
 ہاندے فون چا مار یا نیزہ نیسندیدار
 مرد گنن مڑ لٹن دچ آ بیہ کس پیار !
 اسوں ہی اک نیزیوں زخیم نکلا کھار
 گئے زینٹے ست دیر اڑوی وار و وار
 اندر مارے روزے ایہ ہوتی بیچار !
 تے آڑ گین پر گھڑے تے اسوار !
 عرب امیر کبیر دا اکبیتا دیار !
 خوشیاں دچ گزرو دے دنیا دے دم چار
 اللہ غصی میں دیاں ذکر وصل اودھار
 عربی ہوئے عربیاں دچ دہر ڈار و ڈار
 کس میرا فرمان تے شپے تیسری ات جان
 دوسرا وصل دی میں دیوانی فون !
 آجے یار امیر دا مسرا اجہ شیر
 تے پوننا دچ خار دے اوئے ویٹے آ
 زن کندہی کر گزرا مسیخہ تال دھال
 اور کندہی مر جانتیاں وصل کریں کیوں تاں !
 اور کندہی میں تہ فون کہ کھاں جنیاں کہ
 سریرے دیا ناؤنا میٹوں تاں کہ ماں
 تے عزمہ فرماؤنا چوڑ اڑوی مگر اور !
 تھیں شاہ ز شیرواں عقد کرا یا جاں !

امیر کی کنوئیں نال مٹاں جھانویں ملدیاں جاناں
 آتیج تھی تہ جاپتی مر عالم دکھ دو
 تہوں عمر حیار بھی گیسب الازی ہو
 جاناں آذر اگھیسر نے ڈنسا عمر حیار !
 نادرہں گھوڑا موڑ کے گئی پستی ہو
 عمر حیات کیا ایسر پاکس ایسر ۱۱۱
 کیا عمر حیار نے اس چہ حکمت کی !
 دوحہ سی تقویٰ داس ویٹے پر آ
 فوشس بر دوزیوں غارتیں آئے باہر وار
 گھوڑا تے پتیار بھی کے آیا عیتار !
 مات گزندی و دہاں نے گرہ گردے گم
 چڑھیاں ناناں مارا سورت بھی دچہ تا
 مڑ عرب دے ٹوڑو ہار شکاری نالی
 تہوں عمر حیار بھی پئے جنگل عتیں دھا !
 ڈنسا مانی عرب دانا لے عمر حیار
 عمر و چہ میدان دے کھوڑا متالی آ
 دوزگیوں کیوں مسربیا ادھانی فسدما
 کاہنوں آراں عربیا جان گوان توں
 عمر کندا بس کہ بہت فضل تہ بولی !
 بن آیا ہاں جنگ کر چہ سکیں لے مار
 ایہ گلی سن کیوں ہی نیسندہ مار پیسا
 کھوڑا ہتوں کھوڑا کے کندا عرب امیر
 عمر نے اور مارا کاشی دلگک اٹھا

مر جانا ایمان لے میڑوں مٹکل ناں !
 تیرے جھوٹے دریا کر دکھلاواں دو !
 جاناں یہ پڑی ہے مگو ہئی ہتہ دھو
 چش دھاٹوں آڈ گئی جھڑی جتوں تھار
 آن وڑی گھر اپنے لیکر نریں توں دو
 کر کے زور امیر نے ڈڑ کے ڈنسیس
 اٹھے ڈڑے کیوں ناں بن کیوں ڈڑے سی
 اٹھے ناں سی مندے تھکا زور لگا
 عمر کے حیار توں یا امیر سے پتیار !
 پس نے پتیار تے جیا شہیر سوار !
 نمر ہوتی چکی مشرقوں گئے ستارے گم
 ایسر نیسندہ باز بھی دن دچہ وڑیا آ
 مر مر جاناں دھندے وار و دلی ناں !
 گرد آڈی وچہ جنگل عربی کن نگاہ
 سب عربی وچہ خوشی دے لیتھکرن چار
 شیر وٹ ادھانیاں آجا وار چہتا !
 ڈر دا میر سے یزیدوں کتول وڑیا جانا
 میرے ہتوں اپنا عن کر اون توں
 گیا آہا میں کم توں ڈر دا گیا مول
 اٹھا پچھلا کڈر لے دھا سب ہنار
 آٹن نیزہ آڈھا عمر سے پکڑ سیسا
 نیزے دی ادھانیاں سکھ میٹوں تمبیر
 ڈنگ ادھانی گھوڑیاں پنا زمین تے آ

بہر چھاتی تے جیناں دن وچ نیزہ وار
 ہاں دشا نرشیروں پچا یکوسس لیا !
 تعمیر ویکوہیت دا بنے جگہ وچہ اگ
 آدا دل گیلان دے نینیا مندے سال
 اس دے پاسوں بادشاہ آریا لین پناہ
 سیس دھرے آقم تے لے کے کانہال
 نمودر کسی تے بہرگی تخت آتے سلطانی
 آسے کانہال دی اک کاروی دی !
 نیزہ زنی سکامندی بادباراں نوں
 اس دا گروں وچ حسن دے جان نواز نو
 لے جاندی انگشتری ہتھوں نیزے نال
 نام گیلی اسمار تے عمر جوانی دی !
 کیا کانہال نے اچھے شاہ کھلو
 ہے بن اول آدسی اوہ عربی بد خو !
 اوہ استہنی چاکرے گی دن وچ چمکے دو
 لشکر اسدا مارناں میسا فترہ پر
 بھلا کے سی بادشاہ دل وچ کرے وچار
 جھاڑوں کینک بڑی ہے دن گیلی اسمار
 کئے نہ عربی مارناہ کس دا معتاد
 آیا جدوں امیر تے چلے یا نینسزہ وار
 تے چھپیا لو جانیاں کیوں کر پڑا لوں
 اوہ گنڈا کرن پکڑا میزوں وچ میدان
 حمزہ نے قویا مرو گئے فسرما !

چا لشکر وچ لے گیا عمر امتیہ یار !
 لے کے نوہاں ساریاں لوٹوں دوڑ گیا
 کوئی مرد نہ چھوڑیا عربی نے وچ جگ
 آدا شاہ گیلان دا ناموں کانہال
 کارن استقبال دے آ علیا وچ راہ
 نال گیا لے شاہ نوں عزت حرمت نال
 کردادمت شاہ دی کانہال جوان
 قوت شیروں دودھ کے سمبھنی دا گھب پری
 تے غلوت وچ بیٹھ کے سہناں تانا نوں
 تے وچ جگ بہادران نینسزہ وار نہ کہ
 تے اک دروہن قتل نوں کٹ کھرے قلال
 عمدت کوہرے نال سی اسدی ثانی دی
 قدم تساندا اساندے سر تے جگ جگ بو
 یں گیلی اسمار نوں دن وچ دیاں دھو
 عربی نے مرہادیاں تیں قسمت نوں رو
 ایہ ہم اسان ہے بور نہ لڑو کہ !
 کئی بتیرے اس طرت مونسے دنیاں مار
 کوئی کہاں جلی جادوی عربی دے ہتیار
 یں وچ انہاں نکالیاں بہت بہرا صند
 بہر گری تے سدا اسٹوں وچ دہار
 توں میری وچ بندوے کیوں بیندیریوں
 کر کے زور امر دی مروانڈے مروان !
 مروہنے یا مرو دی خدمت امر آ

<p>یہی توں پہن کر معنی دہ پاک خدا ۱۱۱ بیڑہ دار کیس نے من یا اسلام ! کئی عرض کیوں نے پیش امیر بیعت ! کر مہانی تساندی میں پاواں کبر شان ! خدمت دہ کس نے جان کیتی تفسیر دہ جہان تے شہدایں ری عرب دی فوج !</p>	<p>ابہم لیل دا وین پنہ اول ۱۱۱ تہ نے عوا دہ سے کھولے بند تمام شہر میرے دہ سروا لے پنہ تشریف عم جی سن لشکر آیا دہ اوجان رہنا دہ اوجان دے ہر دم شہر امیر فرت گوری رہنیاں خوشیدی مورج !</p>
---	---

مسلمان کرنا امیر المؤمنین حسنہ رضی اللہ تعالیٰ کا کالنجال
 شاہ گیلان کو اور نکاح میں لانا گیلی اسوار کو اور رشک آفران گیز
 کا گیلی اسوار کی قسمت پر اور مارا جانا گیلی اسوار کے ہاتھ سے

<p>یہ عربی کس فکراں دہ اوجان ہے گیا کئے فریواں مکہ تیرے تیں کس کیتی عرض کیوں نے مسلم یہ بیان ! تے گھنئی بادشاہ ناموں کالہال ! مزہ مال لڑائی زن گیلی اسوار ! ایسوں کرے امیر ہی حکم اسواراں نوں !! بڑی خواگی سیدی زن گیلی اسوار سنیان حکم ہیروا پر شہادی نے ست فکارتے کو پدی دہ اوجان پئی دہ رکاب ہیروے تریا شاہ اوجان !</p>	<p>اکدن شاہ کیوں نوں عم دروں کے تے دن کوئی ملتی ہے سنیں تے کس لے فرہاں فریواں جا ڈریا گیلان ! فوج عرب داراناں اس نے یا سماں ابے کوری کڑی ہے رنگ جری شیار ویکہ واں ہتر ہڑکے کوری کوری نوں جہتیاں میں لاواں ہے آستیں اکار کب بےجا پل چڑھن تے جسے فکارتے خبر ساری عربیاں دہ اوجان گئی ! پئی صم فکارتی خبہ گئی گیلان !</p>
---	---

سن کیا ڈھیرواں کی جانا کی ہوگ !
 ایسے جنگ دسانا شیر گڈڑ دا میل
 آپسے حمزہ پینیا او جاتوں کر جھٹ
 سنیا کالہنہال تے پیا جنہال بڑا !
 خلق پکارا پئے گیا وجہ گیلان جو پھیر !
 تے گیلی اسوار دسے دلتوں چڑھیا تا
 کندی کالہنہال نوں جاں نہ وکھیں جان
 پتو لکڑہ حریت نوں کھڑا کرو مسیدان
 یں عربی دسے پہلواں چین چین کھڑاں رڑا
 چڑھیا کالہنہال بھی لے گیلانی فوج
 عادی سن ڈھیرواں سارے تال چٹھے
 ہر دو صفیاں سزایاں کرے تعیب پکار
 دلوں بنار اتار کے نام تھار چھلو
 تدرن اڑدا جنگوں آیا نظر خیار !
 بکلی واگوں پکدی سبتہ یعنی تلوار !
 اسپ کھاڑی ماردا آوڑیا مسیدان !
 گھل کوئی یں جو بیا کے پکار سوار !
 سن شیروانی بادبک اٹھ سکے ارشاد
 آیا پاس سوار دسے جاں شہزادی شیر
 زخم کشاں بادبک مڑیا ہو دلشاد
 جانے دی اسوار نے کروں پٹری دواں
 ابھ بھی کر توڑیا کے مڑھسہ فوج گیا !
 او کہ لیا اکسوں جو کجہ بہانی نوں !

نت تھیے عرب دا پیا نہاں وجہ دوگ
 عربی نے لٹ توڑنا چنہبکلی دیل
 چونہ کوہیں گیلان تھیں گیا مسافت کت
 تیغ بہادر عرب دا مرتے آن کھڑا
 مار داسر آپیا سرتے عربی شیر
 میں بھی عربی شیر دا زور لوں اڑما
 میں ویری نوں مارناں مروانہ سے مروان
 میں ہو کھلی چاں گی جاواں توڑ توں !
 مھر نیرے دی نوک تے دھراں تاو چہ پیا !
 سنے لشکر ہانڈنہاں نیبانی وجہ اوج !
 فوج مقابلہ عرب دسے آمیدان کھڑے
 مردو دولا جنگ دا دیو وقت گزار !
 اوج پیاری جان نوں دن وجہ وار چلو
 ظاہر اوس غبار تھیں ہریا اک سوار !
 تے اک نیزہ مار تھیں ہوگ لہاں گز چار
 تے ان جو لوں گی تھیں مرو سبے حیران !
 مرد مبارز آئی کے کر جاوے پیکار !
 دنا اذن امیر نے چڑھیا عالسیناؤ !
 نیزہ مار سوار نے کر دکھ یا نیر !!!
 تاز ترک پھرا اذن لے آیا کرنے جنگ !
 لڑنویں وجہ گوشاں مارے دھرتی ناں !
 تاز ترک چلے تداں نوں دن وجہ آن پیا
 ایسے ہی مڑول عربیاں گیا دو پانی نوں !

تدوں ہوئی شام بھی اودھر گیا سوار
 حمزہ کتنا عروں ایہ بنے کون حسینار
 میدانوں حوزہ گیا کر کے کم خواہ !
 پر شہیدہ اوج فوج تھیں حضرت عم رسول
 دوڑیں مگر سواروں سے گئے سارہ دھا !
 باغ عجیب نگاہیں تھیں بھریا میوہاں نالی !
 آیا جوں سارہاں پاس ملن زر گلار !
 سارہ کے سین لوانے اسنے اسکے آ
 حمزہ کتنا عروں ایہ سوار سردار !
 عکر کے میں ہا یاں سی اندر میدان !
 تدوں نگر ساروی اول اول آن پٹی نا
 ایہ صورت من وکس گئی گیا کلبہ چور !
 چند چکلا چہروں پٹی سبگہ دچہ لو !
 اک خوب سے نوں آکھیا لے جمیدے ہا سار
 تے اوہ دو جا تا لدا نازخ اندر گلزار !
 آہا خواہ دو تیا کر دا عسہ من کھلو !
 جی کا تھال دی ایہہ گھسیلی امور
 حمزہ نے فرمایا میں اوہ عرونی شیر
 میں نے تیلی ماری جھکے دن دچہ شیر
 تے ایہ دوا تالی دا عریار دلیر
 جاگیل سوار نوں کے حقیقت سار
 اوہ کندی کی مارتاں عشقوں موئی دا !
 کی کھروں وڑھنا تیسرہ پروئی دا !

آہا سی جس طرف تھیں اول گیا طرار !
 مار گیا من بلوں نوں اسدی لئی نہ سار
 چو پھاڑی ایہ سے نئے حال تار !
 چڑا اشرقتے تر پیا نالی عمر مقبول
 تے اسوار اک ہاندے اندر وڑیا جا !
 اس دچہ عسہ عمارتاں زینت تالی منال
 خواہے ہر کینز کاں نکلے ہا سوار
 تے ایہ دوڑیں دیکھدے لئی حقیقت پا
 عورت نظری آوڈی دلیر سے اقتبار !
 ایہے عورت تلبہ نا ہیں عرو جمان !
 ڈھکی شکل امیر دی مسہروں واگ گئی !
 کیسا متفق ظہور نے اڈ پڈ گیا مسرور
 دیکھیاں دو دیکھیاں رسیاں گھال بر
 ایہ جوان لڈکا کون کوئی سردار !
 والی سبے کس دلیر دا دلدا مرہنار
 دو تو صاحب ادب کون کوئی کس ہوا
 حال تادا پھیدی حال کرو انہار
 جدیاں فرماں دگیاں وسدیاں چار چو فر
 پانے لڈگانی یا کر یعنی زیر !
 ایہ گل سن کے مڑ گیا خواہ پھر آگیر !
 کتنا جھکے تمہہ نوں نوں پک دچہ لڈ
 کاہوں عون گزار نا گھال ہوئی دا !
 تے کس دن دچہ کھستان دعوں روئی دا

<p> حال سناؤں کاسنوں لاپہی فون دا : لاہ مرانے کپڑے لے لانا نے پا سرزیوں کر ادب تھیں پوری آن پتی شفقت دیوہیہ بھڑے مہینوں غرق کرد قدم عمل وجہ دکھ کے تارو ہانڈی فون قربانی اک قدم تے کہ کھ داری جان ! لے چلنے تشریف دی جمل کورا تکلیف تے بن شوق صلا سناستوں نطق کمال پیر شراب کلب بھی کیتے کوشش تمام گلہ مزہ سے چتر ہی چاہے سے دل کرے بھری جوانی دایا لے مہینوں گل ۔ بے کوفی کہ چڑ ہے ہر بے صبر مران ! دیہ کر باں کھلیاں پڑ تلل دیہ تنگ ! میرا نامی اس پر ہی دے عہد سے بھو نکل گیلی نال امیر دا کیتا تارت وراہ ! کھے حد سے مختصر سب سی پڑ مضمون ! جانڈی داری کہ گیا کرد خوشی ہر دو ! تے گیلی دے دے دی اور حریف مراد دتیں دہی بھینیاں لئی تھنا ہا ! گیلی مزہ ہو گئے چہ واصل مسرور دتا تاتیں دو اندا کس کس واصل کرا دپڑ فہد سے تہر دے دہان ہر تپ نال تے اوہ باغ پھیر لیاں اینویں گھسیہ لیا </p>	<p> تے کہ موٹی لاکشوں نوں روچہ ڈھونڈی وا تے گیلی اسار نے نہیں لیا جلا ! حضرت عرب امیر دے اگے آپ گئی میں ہاں ہانڈی تسانڈی ناں کہ فرق کرو دکھ لوہتہ دے کے مردی ہانڈی فون توں مہاں عزیز میں جان کران مستبان دھر میرے چہ نکھیاں اپنا قدم شریف مزہ لے کے فونوں کرا اسدے نال کر ادب امیر و اساتذہ کرے عمام آگیلی وہ مستیاں صبروں پی پرے تہی پڑوست ٹانیاں دل ہر گیا فدا اوہ کہ کرجن کرن تہیں ہی کہ صبر کراں ! دنگن چڑھی جمانوں دنگ میرے فون دنگ ! مزہ کنہا فونوں لے ہے خوب صلاح ! نال لیا کھ مرنے دو جا بور گواہ ! ! پڑ مہا خطیہ خوشی دا کر کے نیک شگون ! خطیہ پڑھ کے خوشی لگی کنارے ہر ! خود چہ دوجی کو خوشی آستاد نشاد ! مسیح ہندی فون پر گئی یہ خوشی ہر جا تے دو ہاں دپڑ شکر بنر ہونی مشور مزہ میرے چہرے چہری چوری جا ! ! سنیوں کا نہال نے جاں ایہ حال اعمال ! پڑ مہا خطیہ نکل لے ہر وسیہ پہلا ! </p>
---	---

پانی بھر جیاد نے چھانی گرو با !
 زمین دہو بن بھنگ تے تھے وصلدی موج
 لا لڑے نورد ہے یا دم کھڑو بچا
 لشکر کا نہال دا گیا سرے تے بچا
 پن جان سب کپڑے تے ملے اختیار
 بہاؤ لڑیاپ ہے نکل م کا نہال
 فرماں گرو سنو رہاں کھڑا مقابل بر
 زندہ چھوڑ نہاں گی جو دے سو بر
 ویری میری جان دا میرا سبک نہیں
 کس جڑو فریاد اے کیسی اسوار !
 ایہ گل کہ کے آیا سزہ باہر وار
 ظلم عزا عزا ہیں کی پسینہ با !
 عمر کے ان چوہیاں جے گل پکسن آپ
 کا نہال جو فخر تیں ہر یا لڑو لال !
 باد شہانہ یاں دھڑاں میسدا زوراں مال
 او ہر ہے شیر واں جہڑا صبر کرے !
 ایہ گل کہ مردا تے آن چلایا وار !
 ڈو جا حق پرستیا کھو توڑی تموار
 زور دا بیکو میر دا پیا نہ کوئی سردار
 کتہ کا نہال توں مسدنی تیغ گزار
 نہ سب پاک نیل دا کرستیا اختیار
 لادڑک کا نہال نے نئی سب گنتار !
 سزہ آتر چھاتیوں پڑے وچ کسار

دوہاں کھتے پیاں توں دتا تر ت جگا
 دیکھو دشمن ملان دی کھڑی پوزیرے فرج !
 وا اکرم دج ہو سیا ایہ دم دام جو !
 کام ننگ دج کام ہے جھدے تھم اتھا
 تے اٹھی توں جھش کر کسں جلی اسوار
 کراں عزا توں داہ شمشیر حلال !
 میں جیہاں کسے خون تھیں اس کہودت دھو
 روڈا لشکر کشی توں مرے جھاؤں رو
 کافر ہے ناپک ہے مرن پاک نہیں
 ات تیرا ادب آپ تے توں نلیں کر پیکار
 ڈٹھا کا نہال نے کے لسنہ پکار
 کھوہیں دجیاں ساڈیاں نور لعدی پا
 کاجوں جھگڑاں بے جیا اتھاں دسیا نہ سے پچا
 تیرہ تائیں اکھڑا تیزوں کراں حلال
 خود توں کون بچیا تریوں کی جیوں کی مال !
 ہر داں تے جی داگ ہیوں جھاویں پسے پکے
 جڑو نے تھہ آوندا لیا آگون کھلیا
 چڑھ چھاتی تے جہنیاں پارنے دوچار
 جے پڑا تے آسنوں کالی سی میار
 دھلا نیت حق دا مردا کر استار !
 تیغ دکاواں خلق تے جے جے کھو انکار
 جان بچاؤں واسطے ہو یا خدمت گار
 دیڑے صلحت فافرو کر کے نکلت ہزار

سے مروا کہ صدق تھیں چھٹیں عمر گزار !
 پھر یہ نوحہ تھی حق تھیں سزا میں دج ناز
 مجلس لائی جن دی خوشی کرن سب پار
 دن تے رات گزارا اذر ناز بسا !
 والی بہت تعظیم دلی دکھیں برہا !
 خادم ہوتا ننگ تے نہیں سرے و جنگ
 نس ڈسے لڑتے ہی مان کہہ کرے معلوم
 کیوں آؤر آگیزوی چھٹے چھٹیوں گل بات !
 ایہ یاراں دا بیٹھا پیا خوش آ !
 دل وچ لٹاں مار دا سوز برہوں دا تیسر
 اذر لہاں کلام تے دج وہاں طعنام !
 دل ایساں تڑھی بے کتے پارٹے
 ماتیں منسے لاؤندی اذر ذوق وصال
 میرا یار اذہا فندی مرے پرے دکھ پا
 سرے دھلیاں آتاں جرم ننگ دا پاٹ !
 گیل مے وہ ہاندے وری زور آ
 ڈونا ہویا دیکھ کے دلدا بخش بہتار
 نال یقیاں میراں جو مسرور کئیں
 دجہ فرماں حایا جسرم کادی دا !
 دو ہاں کستیاں پیا نون مار کراں غلطان !
 نال رقیب بیب دسے پھلے مسالہ جو
 مرے پیاری پاروی کیست مقل بھرے
 بن جاتا جو شے دوفر مار پرو : :

واپا وے کن وچ سپہ عمر عیار مسارا
 تے کیتے نزاروں اورٹ بھاویں پار !
 کردا اک انہال تے مسنہ بہت پیار
 خادم کا نبال جو عمر وے دربار !
 ہر شے لے جویاں ہر دم زندہ سے شاد
 ہاں گیلانوں دھڑیا تے ربتوں ہی ننگ
 بھول مے چھو و لا وقت کتے مغموم !
 شاعروں بنی منہ سے پارہے دن رات
 کی کی نیاں کسوں ایہ بھی گل چھلا
 فندی شوق امیر سے نیت آؤر آکھیند
 بیخبر و دین تے دج اذام آرام !
 راتیں لٹا لٹا نوڑوی کوں قرارٹے !
 تے شیاں نل کی گیلی عمر نال !
 سن آؤر آگیزوے پیا جگر وچ گھا
 دل نصرت نہ مل گیا ملی جگر وچ لٹ !
 جلی ملی کے اک رات نوں آٹھی غصہ کھا !
 عمر سنا دیکھیا گیل وچ کتا : !
 بے پدا امیر یا میتیں دور بہشیں
 دل وچ جانا یار تھیں قطع نہ یاری دا
 ایہ گل دل وچ سونہ کے دھریا تیر کمان
 آؤر تیروں دہاں اوں ماواں مار پرو !
 سوک مرے اتے تھم ہی جیاں نال کسے
 گشتے کچھ کمان دے جہاں بیٹے ہر دو !

چاہا کچھ کان تے تیر پلوواں پرست
 تان گئی دی غلاب قین چم گئی کیس بار
 چاہگی سر بستوں آول کرے دھیان !
 دیکھتی دن تھارہ شوح آڈر انگینہ
 تے کاشی بھاپ تے ہو گئی اسوار
 تے عزم دی چم ہی پختوں کھسل گئی
 سترہ لین چارہ کربا اسپ الازتے
 ڈھٹی بھر سوار دے جاڈی واہر دل !
 دوتھ تیراں دی واٹ تے جاں ادا گئی میڈ
 سن آڈر انگیز جی مڑ پانڈی تلوار !
 آگں جی دسل امیرا یا ججرا پا ! ! !
 جے اہو میڈن نہ تے تینوں مٹے نہ جی
 تینوں دود امیر نہیں آپ سیانی ہاں
 ایہ گلاں کسادری کر حملہ تلوار ! ! !
 دھرت ججری تلوار تے دل نہ آیا کار
 سروں آتا ہاں گردشیاں دتیاں دوتس چار
 ادا ڈکدی وجہ دھرت تے موئی نعرہ مار
 قول نہ تینوں بس کے ہاں ملیں وار
 ایہو گلاں آکھی گئی چسانوں پار !
 آیا عزم دیکھا ایہ سارا احوال !
 ایہ دن ماری کاستوں ہے آڈر انگیز
 چھلے پکارا صبح نوں ہوسی ہور تھام
 کن پاس میرے ایہ دن آئی ہوگ

شئی زرد کمان تے تیرہ یا وجہ دھرت
 ڈھٹا وار پلوواں چھیس کھٹا اسوار !
 ایہ بے خبر اکون سبے پیا سریتے آت
 اک دل گوٹے بانڈے دھڑ گئی کر تیسہ
 مگر گئی اسوار دے لین تحقیق سوار
 نال نہ زخمی نال دی کدھرے چلی گئی !
 ڈھٹی دھرت تا بیاں گیلی جاڈی تے
 تے ایہ راز امیر نوں اپنے نہ مسلم کا
 اسے چورا آں کن ہیں گیلی کے پلہ ! ! !
 آجا دشمن میرے مڑ ہو کھلے چار
 کینے دی آگ سینوں مہا جی لہاں بھا
 چل دل تیرے سوکتے مرگ سپاہی
 تے ہی تیرے خون دی خود تر ہائی ہاں !
 گیلی تے جتہ دینوں پڑا یا گھدیار !
 گیلی تے جتہ کر قین چک کھڑی مراد !
 پھیر کھٹے چکائی کے دچ سپدان تلوار
 ہتے ہے عزم عریبا کدی نہ میوسار
 ہن جی کاش غریب نوں دیجاویں دیدار
 مگر گری پرو گیا دچے دچے بھار
 گیلی نوں فرماڈا کیتو قمر کمال !
 والی بخت اٹھیم دی ایہ عورت فریستہ
 میں ہواں گا بادشاہ وجہ مسلم نہ نام
 تے ایہ اس نے کرا کے مار گائی ہوگ

ایہہ بنائی بادشاہ کے جیل کدوں !
 گیلی مرن گراہی ہی تعبیر نہ ہوا
 مزے کئے وہ بارگاہِ دولین عالی ذات
 صبح بندیوں شاہ سے خبر کی وجہ گوش
 اس سوچے دل بادشاہ کو مسدہ ملی گئی
 جاسوسانوں گھیا لہجہ آیا ہوا !
 چک گئے لے لاشوں پوشیدہ جاسوس
 جاسوسان لے دستیا گیلی سے وہ باغ
 راگن پچھا، شاہ نے سستی و جیندی ہی تار
 گئی مردان پادنے دلبر سے دوبار !
 خرم میری بھی آؤ گئی اندر گرو غیب
 خاک میرے سر چونہ سے جاں آؤ گیا جیا
 روئے لوں وجہ فکر سے ایڑی ہونی نام
 رو کند اوپر سلطنت میں ہوا دھگک
 عکرمائیں کر دیاں دو صدائیں الم
 تحت یہا سے چھڑتاں شہم دی ہی کن کی
 آج ہیں پر ایس ہی چھڑ پسی گلزار
 ہتہ ہوا شاہ سے روئے نہ نہ نکار
 روئے ہیں داما شاہ سب میں تھیں قربان !
 راج کا دکھ جان گئے توں آپ نہ جہا
 فرما سے نوشیرواں دو رو دو جی دار !
 پھر نکلاں آگیا تنگ تنگ راج کما
 گھرا یا نوشیرواں فرما سے دو رو !

اسدی شہم گراوتی چٹھی گل کدوں !
 ہوئی کسی سو گئی تے کہہ رہیا نہ نور !
 نکلن دیو پریشیاں گزرتی سب ناست
 آج آؤر آگیز ہی ہوئی کتے رو ہاش
 اسنوں کو حصے جان دی کیجہ کار چنی !
 موتی پائی انماں سے باغ کنار سے دا
 کچھ قیمت شاہ ادا جلیب تنگ نوکس
 کشتہ پڑا اسان لے ایہ پڑو چسلاش
 ہوئی ہوگ امیر نے ایہ عاشق مراد
 گیلی دا ہتہ پھر گیا مار آہری پار !
 میں مر چکا ہونا سستی نلق پکار
 زن میرے ہتھو تے عاشق ہوئی جا
 ماتیں پاس باو دنا اپنے خاص نوم
 عمر گزری کہ دیاں مرنی دے وہ چنگ
 یکویسے دیکھ تے ایڑی دکی قسم
 کتے نہ سینوں موزنوں موزنوں مڑاں نہ ہی
 بن گل گل وجہ کلیاں وسدیاں خازن خاز
 تحت کیا فی تاج توں جم تھیں فرحشاہ
 یکہرے دس اجاڑ کے کول کریں مکان !
 دکر نہاٹے قدم تھیں تحت جئے وہ آہ
 تھرتی تاجوں ہو گیا دل میرا بزار
 اسیں سے لا ماں کے تیری لٹے جا
 جو میرے مر گزریا میرے دوس نہ کر

سکون آئیں میریاں رکھو نذر ہشت
تے چہ خدمت تر پیا اسی جزو نظام
دانی ہفت تلمیم دا نبیاں بازارگان !
لے پھر ایساں شپاشپ گیا ہوائی ہر
چہ ہوا اس حال دی کئے نہ پائی سدا
دل نہ سودا کرن دا بسندا وقت گزار !
نقد و جینا عرض تے قیمت ایسے لووہار
تصدو لے تے مرن دا مفاد دی وجہ ڈار
دی تے رات گزار دے اندر گریہ ناز
پھرا عالم دیکھا صاحب دی گلزار !
علی دلداد ویر دے جان پلے وجہ ناز
ہر کجہ روز گئی بڑھدی روچر دتا ٹکھار !
دشمن دی غور لے کھو لے زغم ہزار
اودھر ہوتی صبح تے طلق ڈوسکی دربار
دیہ امیراں پلے گیا سارے شور پکار
عائل مثل دو کاوندے لہجن راز نیار
سب تھیں اول بولیا ہنگ نام جوار
خامہ بڑ زہر نے کسیا لے مراد
ہے لے دھاہا شاہ نوں عمر مبار حسدار
ناز لے گھوڑے اتنا دے زبیاں ستے تیار
جنگ گ و چہار کے چپ رہیا ٹکھار
مقتلے داں لے ملو تے سبھ کھی گفت ہار
سوتی پانی بدوں لے زن کڈر اگھیند

اٹھ کھلویا بادشاہ امیر گلان فرما
مال خزانہ رخت تھیں لہ کے شتر تمام
داتیں چوری طرح تھیں چھڑ گیاں گیان !
خالی رہیا تخت تے بد مسم ہوتی لو
پھرا درہیا دیس لے کر دا وکچ بپدا
چوڑ لیندا دوند دیکھا اٹھانا مل چپدا
حشرے لے لے جانا کر جاندا اتسار
کھپ مرناں گنام ہولے پورا احتسار
نت نصیبت پئی تھی صلدا چہرے لچار
عبیت پھریاں اکیاں روند اکتار !
گئی حکومت قبضوں کرنا پیا بپار
دہندا اونچی توں لے ٹٹے لیا دربار !
تے زلفاں لے لے اُن جی عورت گئی کھار
نظر آیا نہ تخت تے ملکان دا سردار
شاہ تھیا ج تخت تے اہم کی بیا گھار
جو جو عقل چہار لے سو سو کرن اقبار
ہر کسی راہ لے لے گیا چوری عمر عیار
مقل تیری نوں وگ گئی تہر خدا دی مار !
خادم کدھر اڑ گئے اہے جی کجہ و چار !
اسناں اتے کہہ پو گیا کون مہار سردار
امیر خاندان اس مثل داؤب نہ ہو پیا پار
چوڑ گیا کھر بادشاہ عورت دی وجہ مار
نہیں جلیں وچہ شہرے دین دونوں خویز

نال کیسے گل دی گی نہ جینے بس ! !
 کھل گیا ارشاد ہو دنیا نہیں تنگ !
 ذات نہ رہندی دن وہی یاس وچ جان
 بے صحن ہوسے بے وقا کام ہرے بیباک !
 جو وہ بیٹھے اعتبار عورت تے یک بار
 جدا دوا اہستہ سہا زن دے وچ کار
 ہدی رہے زنی بستریں بے گھڑیاں اکہو
 چہڑ زناں وہی دستہ بڑی انانادی خو
 چٹکی ملی تارنی کار قیاسوں دور !
 اہراں نے معیہ ہر ہر زحمت بسا
 ہر ہر مشاقت تے رواں کرے فرمان
 ہاسوساں نے ہر ہر تہمتی دھونڈ نام
 آہا کھر پھلدا ہر ہر دھپہ جہاں !
 کندا کس گھر آندی ایہ زن عالم تاں
 یا اسدا ہر قسم ہو باہا اس مات !
 دن تے ماتاں گزریاں ایویں وچ گیدن
 تے عہدہ دی نونہ بھی موت اڈوسے نت
 گیلی نال امیر نوں ہر دم فویں بہار !
 زلف دہا ہندی تر تر رہندی مات دستے
 ہر ہر وہن تے تیمان دا رات نے چہڑ لا
 خوشبیاں تے چہ شاریاں ایہہ رہہ سالان
 مرزبان چٹکی لٹی ہاندگاں سنے مل !
 ماری رہے بے دن نال کھو بوسے نوں دو

رات دستا کھرتیں گیا سوئیے نس
 نقش نصیحت کر گیا ایہ بانہا برسنگ
 بے ہوسے تے مردہ رہے دستہ ہم نشان
 منڈا کھوے تے ہوسے ہر اسدے کھنک
 اگھاسدی شرم نوں مل رہندی وچ ناز
 گرچیک فون برسیا دا گونہ ذکر عمار
 پکے قول تر تو تھیں ہر مردا بہتہ دھو !
 بے زن انہی ہوسے ہی معذور نہ ہو
 زن نوں چٹکی کجھ کے مت ہرین معذور
 ہر ہندسے فرمان مے دتا کسیں جھکا
 ہاسوساں نوں ہر ہر تہمتی تہمت روان
 پتہ نہ پایا شاہ دا ہر گز کے مقام
 چھوڑ گھراں پیر گئے نوں دھانے حیران
 یک نہ اس مردانوں جندی اسدی ماں
 جس راستے وچ ہم دے ایہ آئی ہر ذات
 بھرت ڈھونڈا شاہ دوسے ہر ہا وچ مکان
 دوہیں طرفیں کے نوں جنگ سر وہا پت
 تے دیار امیر دا گھسیلی نوں گھڑا !
 داگھ اتاں اس عورتی نوں گھٹا نہ کئے
 داہ صحت دے طالع لٹی تہمت پا
 اوہہ پیر دا ہوشہہ بیٹا بازرگان !
 جو کجھ کہے ہادی کہی نہ گئی نخل
 بیوس عورت دایا جگ تیسرا بدگو

پھروا دیا دیکھا شہر بشہر چل !
 تریا رو خطائید سے کیا راہ خطا
 کہے اسدی تائب مرد ہزار سلام
 جا پہنچا اک رات نوں اسدے پاس تما
 آن پیا کٹ لے گیا پتھر کھڑا سلطان
 پھر نکلیں چہرہ دو تان لٹ لٹی گھزار !
 بند کسریں ستیا ذلت نال تمام
 توں ! سوہاگرا اپنا حال سنا ! !
 گھر تیر کس کوٹ بے نام تیرا ہے کی
 حال کس دے وڑے سینے لٹ بٹے
 بصیرت اکھاڑن واسطے نرانا چاہے جی
 ہیں کتے دا اکھاڑن کی کہ تیرا نام
 گھر میرا موند موند دے ال میرا منم آہ
 ہیں جے فرزند نوں نچ بنیدی ماں !
 میری قسمت بُری ہے سر میرے پر چلی
 بڑی مصیبت دا لیا تاں کر دودھ کلام
 دل میرے چہرہ دی کہی نہ پہنچی وا
 سینوں جلا نہ جھاندا دودھن دا مضمون !
 کیوں ناپیں توں چھپیا ظاہر کہ دا نام
 میں ہاں شاہ نوں تیراں ہے توں چھپیں جا
 کیا ظالم چھپیا تیرا کی ہے پیسہ
 بازگان چھوٹیا جھوٹہ نہ آکھ بیسان !
 ننگا کر کے کھچیا چار چھپڑاں مار

بازگان پست لئی کسھاں نے مل
 ننگاگی پر عقل تے خطا ہوئے ایشا !
 اس باب چہرہ ہزن ناموں کی ہیرام
 لے شاہنشاہ تانہ نوکرتے مندوم !
 جیرسی ہیرام نے مست بازگان !
 قتل ہوئے کہ جس گئے دونوں نہ ننگار
 پڑ لیا نیا شاہ نوں چہ ننگے ہیرام
 خود کرسی تے بیٹھ کے کندا پاس بٹھا
 کتوں تریوں آوندن قصد کدھر واسی
 ایہ گل کس سلطان وے اکھیں تیر ٹھٹے
 چٹب زباں رو دنا حال ستا دے کی
 سچ کہ !! چھپیا پیر کے ہیرام !
 میں کھاں دا اکھاڑن رو منہ پایا شاہ !
 پنے کیٹے دکھ نوں میں روواں کیوں نہی
 جتنے کھنے دے شبہیں گولدا پھر دا !
 سن نالنگ تقریر نوں بس کے ہیرام
 دلہ ہرے بنے ترس نوں رو رو دکھلا
 اک دھڑکی دے واسطے میں کردا اس خون
 سوئے دی بچہ مار کے پیر کے ہیرام
 جن جہا رو آکھا جان جاٹے بے سچ !
 ایہ گل کس ہیرام نے موند پر مار چھپڑا
 بن بیٹوں نوں تیراں ہو کے بازگان !
 ایہ گل کہ ہیرام نے سب پوتھاگ آوار

تان پیراں دچہ تھیںاں ٹاں دچہ تھہ روال
 تان زیمائے چین دا پیراں گل تان
 رنگی تے نہ جواں دی نہ مسوں دی وال
 تے ایہ او سنوں لہندا دچہ شہدی تھات
 پیا جنگل دچہ کٹناں سوچہ اک نہ رُک
 بھٹانے تہا پانگھاں دچہ پیا
 نہ منگن داؤل تے نہ جانے بھ کاد
 و آجودا حیکتے گتیاں دوہاں تار دچہ گھا
 پیر پھٹے دچہ شوہراں تُوڑن پُروں تنگ
 ڈیم کسہا تے نہ تے قس مہری خاک
 سر دھانڈ تھنڈ مسج دی اگھٹیں دوپہر
 تہ بیلوں دچہ جویاں اپہ آئی تے
 تاساں ویٹے آدوے دگیاں مہلی ہر
 چنگڈ دہ ہاں تے تازی گیا دجا
 گر ڈگر او ہانگہ سے اسے پیر دیا
 اس پر فرحت ہنم دا خیر کسند ساز
 کھاندا پھردا ٹھوکران بھرا دہ دان تالی
 تان دلا دچہ مویاں مرون پرے پار
 دیا دچہ بازار سے پھرے برہنہ پا
 ددھوں پتے وال تے داڑھی ڈر دُور
 پر سر دچہ گزیا شکل جباری دا :
 جاتا صدہر پاپا تہی غاری دا !!!
 مال اشارت ستیا اسنوں اپنے پاس

روندا تھرا بادشاہ لا پاؤں گل تالی
 تان سہ تاج سہارنا نظم تھے وال
 چیراں کھاون دا لہیاں ہویا غراب نیال
 پانی دگرا نہ رائے جن آب حیات
 ہاں جٹے چہ رکو دے حکم جٹے دچہ لیکھ
 جھروں ٹوڑ کر لیا اودھر پلا گیا
 پھردا پتہ د پتہ تے چین قہیں بزار
 رات گزارے چنگے بھ رو دے تنہا
 اندر گی سہیل گیا جن دا رنگ :
 نیل جی تہی گد قہیں بن ایروستک :
 ایکوشی دچہ بھگدے نہ بند تھی دی لہر
 چڑی تھاترا تان وقت دہائی تے
 پتہ سے ہرن سا رنگی کرن مٹانے لہ
 گدوں تری وجاوندے کھڑے مغز ٹوا
 ہولی سوخ بڑیاں ایسہ چکی دی تار
 تہاں آفر وقت ہے چڑیاں دی آواز
 تھل وگتا بادشاہ دچہ بربادی عالی
 نازاں دے دچہ آپ ڈن کردا کی تھار
 تھلا تھلا پونچیا اڑیں دچہ خطا :
 ڈھاگ تھانے آسا ڈر غور :
 رنگ پھکا چروں شاہ سواری دا !
 ایسہ نہ غور ہے اس سرداری دا
 جہاں ڈھا تھانے اسرا حال اد اس

سچ ستاروں پڑیا مگر تیرا کس تمناں !
 کی گلا توں کسیدار ہن تیرے وچہ کی
 بھردوں وچہ ہزار دوسے کی لھیدا فرما
 برودیا ڈھیر دیاں کبستا بھر بھر آہ !
 گھیر میرا اجڑاؤں نے کام میرا ب غلام
 ساہو ہر لاکھ دودھ نے آہ درینے قسم
 وچہ کاش آگرم شے منوں نہ سندھ حرام
 نے ات میرے واسطے عرض تیری ناک
 تے میں ایسے مالدار نام جھواں آگام
 سن جہے دیان تاریاں تم کسے تبار
 کرنی فریاد تارہ توں میرے پاس !
 لوک غلام خرید دسے میری وچہ ڈکان !
 بیہوش گیا لاچکڑی اوہ ہر شکر گزار !
 لوک خریدن نوٹیاں اسدی جہر دوکان
 اک اک دودھ لگیاں تے کسے قورہ وال
 نسبت پیلے مال ہی خوشی ایسی دھام
 اکتیں نیرو سا نریاں دودھ بڑا دی گرو !
 تے متھا بہر شوردا دودھ کے وچہ قسم
 میں نکلاں دہ بادشاہ کی میرا ات حال !
 اکدن دغا لوکھ کے پھیر چکھے خبار
 سچ ستاروں کوں جان کوں جسے مال تہا
 سچ کہیں تے پچھ لے چکا تھہ تعلیم !
 اک ہی جسمی نکلوں کیستا ڈور !

حالت کیا تے کار ہے کی کتھ تیرا ناں
 چھوڑ حکومت آجیوں کس رویت دن
 کرس گھاں چنیاں پاس میرے بہر جا
 دسا آپ حقیقتاں میرا مال تباہ !
 فات میری سے ہنر ہے نام میرا بدنام
 حکم میرا بے حکم پور لھیدا چھراں آرام
 دانگن بندھ غلام سے پانی را اک جام
 پانی آب حیات تے خشک کئی تریاں
 این تانیوں لہ لھیدا منوں کسے مست م
 ہے قسمت دا ہاریا مسلم کیستا راز
 ناں پھر وچہ ہزار دوسے بے آرام اوکس
 کھانا پکھا اٹھا کھا کریں گوزراں !
 کت ولس ڈکھ بیڑے کے دینا دے ہم چار
 کھا ایسے تک پھرا سوں کر دا دان
 لینا پیٹ رکھا بیاں شاہ وچہ خوشیاں ناں
 پر قسمت دی گردنوں بہرہم ہے آگام
 دل تھیں لاناں ہدیاں تے وگرا دم سدا
 وقت گئے نوں بھردا ہر آجیوں کس قسم
 ملکتیاں دا ملکتا سب نہیں دودھ کنگال
 ائی توں ساہو پڑیا اکھ ستاریا راز
 ساہو شاہ امیر شاہ نے کیا بھر بھر آہ !
 میں اہ صاحب تان ان حالت دا گتیم
 خبر نہیں کی ہو گیا میں تھیں کچھ غور !

ایہ گل سس خبازوں نہ آیا اعتبار !
 تجس شہم نہ آؤندی ایہ گل کند سے نوں
 ایہ بد حال لہبان نہہ دورخ و سپہ پہلے
 رنج چڑھی راج کئی بن بیٹوں سلطان !
 میری جدوں مکان تے آئیو بے آرام !
 رملہ پیرن تھاویاں مر لکھنیا دکھ پا
 پچھدے گل غنایدے لے اپا فرما
 کند اچ غنایوچ میں ہو گیا گھا !
 شہر غنایوچ رہنایو کھک نہ جا تو کا !
 ویٹ حال ستارو نے مین وگن ہر دو !
 دو نما دیکھ کے کھائیے آٹھ تریا سلطان !
 تے ہیروچہ رو آئی رہیا آشفستہ ہر
 لوک سہن ایہ حال سن اس رو نہ سے دل دیکھ
 ایہ ہر جا کہ پھدیاں مسدا نام نشان
 شاہنشاہ کے نام نوں ظالم نہ کر عوار !
 مسدا نامے دو نما میں بلاو سے رو !
 نہ کوئی مسدے کے تے ڈرا کر سے اعتبار
 لوک سہن ایہ دو نما اور پیرن ایہ چسپ
 تے گھڑی ہجرت دن سخن نہ دیندے لوک
 اگے اگے سخن دے ایہ دہلا مسال !
 ہوجا لے دل دیکھ کے مگر پیرن اطفال !
 تے مسدے سہن گالیاں میں غضب وچہ حال
 کوئی غم نہ نہ دونا ہے کہ کسے سوال

کھنسا و مسکے کان نہیں جاہر چیریاں مارا !
 بن بیٹوں تھیریاں کس لائق ہیں توں !
 ناتے تے چہ غم سے تیری جان گئے
 تے مین تیرا تھاں نہیں میری وچہ دوکان
 آہا تھوں سنا دونا نام اپنا پر نام !
 بے غم چڑھایا عمل پہلے لے جا
 ستوت ہے پر دہم اپنا حال سستا
 کئی سیگا میں تخت تے جگ چہ کھووا
 و گیا تیر تھانی را کئی نہ گیا غم !
 موتی چڑھو سے دین نہیں جہاں گل را دو
 گھیرگی غنایدی دونا مسدے گردان !
 پیکہ ماں نوں کئی آکھدا حال دہا جا
 ہیں بس کرن شانیں جڑے تھے سہن لکھ
 بن سب اسٹوں ہجو کہ سے بول کھال بان
 ستاں کوئی سن نہہ نوں مارا کر سے پار
 گئی غضب سے چھوڑیوں ڈا بیٹاروں کو
 تے ماں سہنے دو دو نوں ترس کسے اکھ
 دین تڑے مڑیوں دسے پہلے چہ تھپ
 رہندے کر دے وک لوک چہ غم ہی جھوک
 پچھے پچھے چھوڑو سے ہجو سے وک کھال
 دھان پتھر مارو سے تے دہان سہن گال
 موڑ جواب سنا دونا مسدی کیا حال !
 بن کہ پیش نہ جاؤندی بیٹیاں کم حال !

سو سو گھر ارک سے مال تھاں کھال تے چہ غضب ایہ سے ہون تھیری کی حال

ہیں اس خوشی حیرت انگیز تھی کہ وہ دو محل !
 عالم پر چڑھتا مہیا میر پرورد بیباک !
 سنگد محو شہر شہر میں میر سے آواز مال
 تخت گیا تھے تاج میں طالع چہ زوال
 گلی گلی نیت لاکر امیں اور شاہنشاہ
 اکن نکان پڑا پڑا حکم پاس !
 حکم آگے آگے سے وک احوال تمام
 ساکھ پتے پتے مہیا کہہ اپنا احوال
 دور دور کے نوشیرواں کستہ ساکھ نون
 ساکھ سے سن ہاریاں و دست دو چپ
 تیری ایس زبان نون کے غضبناک
 کلمہ دتا و ہار تیں شہروں کیتا دور !
 تھاں تھاں کھانا تھوڑاں جہاں تے تھکین
 میر سے بھکاری سنگد مال میر سے پڑورد
 کند امیں نوشیرواں وگی قضاوی وا
 شے بہر تاجا بادا بہنایاں سن آہ !!
 ابھو گند ان کھانا تھوڑا نہیں ایہ مول !
 آگے والی چین سے وک کہن ہا حال
 مٹاں کستے نوشیرواں ساڈوں کر سے سزا
 وکل وکل کے شہروں کیستا دور
 آابڑ چین سے سے مسبہ اک تمام
 ایستے آتشکد سی ہدی آگ جام !
 تہن وین ہوا مفت تے میر جو کار کسے

دور تھیامت گزردہ اسال خیر اسال
 وچ وچ خون جانتے لے نہ زالی وال
 دینا سے محبوب سے سن کدہ خط زخاں
 ہولی پھولی کوڑھے کرم برے سے مال
 نام جہا جگہ گاڈ ناہی تھیں تاناہ
 تے ایہ آہیں نارد واد مال لاس
 شاہنشاہ سے نہم نون ایہ کر واد نام
 کن ہرہیں کی مال ہے ہوش حواس سماں
 میں ان شاہ نوشیرواں جہا خادم نون
 قدر نون تھہما مار جو شہری گسپ
 نکل میر سے شہر تھیں ہر کتے ہا کھپ
 ک دھرد نما تھہما مال نھاں میر پور
 سنگد کھانا جھور واد ڈیا وچہ چین
 کسی زہماڑا تار واد تھوڑا واد گدا
 وک کڑا سن گایاں تھوڑا تھوڑا آہ !
 بے شہراں کچھ شرم کرتاں مرہیں کھپتا
 کیوں دیندے ہوگا لیاں بے زکرتوں
 اور کنداس اسنوں شہروں وچ نکال
 مت اسدی وہا گئی ساڈی بنے جا !
 چینوں گل تھہما ول درہاں وچ پور
 کار گزار اس تھاں تے ایستے خاص نظام
 ہوا گیا مسافروں ایستے مفت طعام
 ہلے آتشکدہ نون کھادے شلم ہر سے

اس نے دل دھج جائیں ایسے جہاں میں
 آتا میرے مالو ایسے خفق تمام
 خدمت میری کرن گے میرے قاصی غلام
 ایہ گل دل دھج سو پچھ آزل آیا شاہ !
 پاس خدا ماں کن کے کندا حال ٹول
 اور کندے کی خبر ہے آپے آوں سردنا
 اور کندا نوشیرواں آتا میسا نام !
 اور کندے کے پش کر عقلوں دور نہ جا
 قند بجز سنگت خللا گما مرور ! !
 جسنگی میں یا پستی چسی ہیں نامار !
 یہ رسول نہ اڑی دل سر جھانے سودار
 دھچینے تہ بند دے گئے گنڈا حسد نار
 نہ کو تزلگی واسطے لہو اور حارسہ حار !
 پیر نہ لہس جاہا امت جاویں کما مار !
 فراوے نوشیرواں بڑا منسا یا کیوں
 میں ہاں نوشیرواں دیکھو کرو پچھان
 ایہ گل کچھ کھانگہ دل لوں پرشس پیا
 حیران کچھ پچھاناں ہی سہ سے پر فرض
 آؤں ہمیدہ پندیاں کوکے پیٹھ پیا
 ایہ گل جیر نہ کراں کامیوں ہے سو گند
 ہش مرادیں آکھیا ہس ہس کر کے شور
 ہن مرد فرادانا میں عاصمہ کنگال
 کارن ایسے زبان دے ہے کے مال غوار

پاس خدا ماں اپناں حال سنداں میں
 زباں آتش کہہ تے پداں نبتہ اکرام
 لکھ قیمت جواں سینوں ٹے غلام
 اور کزل آتش کہہ تے پونتا حال تہا
 میوں تہیں پچھانیاں یا تے ناہیں مول
 ایسے دہندے آوندے تہیں جے صد با
 دانی نہایت تہیم و اجہدے تہیں غلام
 کون بر دیں جڑ مار یا بن بیٹوں بادشاہ
 آوں قسمت دانا مارا کچھ تیرے دھج ہا
 ہتھوں گزی عور دی عیوں جسد نہ مار
 پیر چتی دے نام لوں مبل جان نثار !
 دھج پرائی کبلی جو آن باہج شہار
 بن بیٹوں نوشیرواں کر کے لہ سنگار
 کیوں آوں کھڑے واسطے کھڑیں مختار
 میرا سچ سنداں ہاں سہلا نہ جہا یا کیوں !
 میں تہیں پائی پر دوش راج ہر نے انجان
 دو نہ جہاں لے آٹھ کے پچھوں پچھیا
 ایڈک مارن مارا گئی دماغوں مرض
 چوڑ دہیو کھ آکھ کے جے میں جیل گیا
 یاد ہے گی عرسہ راج جو ہوئی چند
 کچھ ہی میں نوشیرواں یا میں کوئی ہار !
 میوں نسبت کیا ہے جڑیاں مرادیاں نال
 ریا۔ دھاں نال تے بیٹا اکت گزار

جہاں پھر وقت طعام دا ہو یا دانگ طعام
 صفت طعام کھانہ سے کار گزار طعام
 ماہر تے سکین بھی ہونے لے طعام
 یہ بظاہر جہاں میں ای بھی ہو گسٹام !
 ایہ جہاں فریج ہے ایسے سب طعام !
 اوہ کس کنڈا کھڑا جمانے گل جمان
 ایہ کس کے چپ ہو رہا مانے آہ بھرے
 لوں پیہر اکھروں توں لگیں آج آ
 تے پھر موند لادھ سے جتنے کھنگال
 اس تھاپوں وچ روہاں آئیاں جو بات
 دن چرتے پھر اکھڑے صاف جواب طعام
 ایہوں چپے روہی جمدی مرضی ہو !!
 ہے یہ نامنور ہے ملے طعام نہ ٹول
 ہاں لہن آٹھ تریا اوڑک بر لچسار
 کڑیاں مین داناں نہیں سب لیاں ہمار
 گیا جگل نوشیرواں آٹھ مسکیتاں نال
 تے کن فن فریب دا ایسے تریا طور
 کلاسی اک ک کلاسی ہر جہادوں کھسکا !
 ہر جہے سر جہاد چا گئے ایگرے ہو
 آدھر آتشکدہ دے لکان کھٹے جہار
 اسدن تھوڑے جہادوں کنہے دیکھو طعام
 اوہ کنہے کھلیت دا جسے فل کردشتار
 تے ہے تھوڑی کارنے دیو دکال گزار

روٹی ہندی لگدی ماسر جوتے نام !
 دیندے تھوڑس مسافراں کار گزار قسم
 بھی جو مرضی طعام تھیں آہے بے آرام
 ڈر دا اک طعام تھیں ہوئی کرے کلام
 آہا کتوں آدنا کہہ احوال قسم
 والی ہفت اظہار دا جاری ہے ایہ دن
 ہر جہاں سے نام دی نقلی بکار کرے
 تاروں شاہنشاہ دے تیزوں خبہدہ کا
 دا دیکھو اقبال دا ایہ کون مسدا حال
 بیٹکراں ہر کھدیاں تن دن تے تن راست
 روٹی مہا مسافراں تن دن صفت طعام
 کالان آتشکدہ دے ہاں لہن پاشے جو
 مر جھٹکا پا چا جا کر کار قسم ل
 ایہیں ہاں مین ڈر، جہانڈے کئی کھنڈر
 اندر آتشکدہ دے آن کسٹن مردار
 تھوڑو تھوڑوں کھیاں کریناں جین مسال
 ہرداں دے وچ جہاں دے دانگ ڈر لیا چوہ
 دینا جہار ہاٹے کے تریا دل چرسا
 اس تھوڑا سر جہاد تے قدم تے رو رو
 ایہ بھی کتوں جھولدا آپوستا لچسار
 تھوڑے ہاں دا ایہا تھوڑا ملے طعام !
 خرچ جے اس تھان دا تھوڑا ہے سووار
 جھوڑو کھیرے مین دا پڑا ہے اعتبار !

بس کس کیا کیا کیا کیا چکی گھنٹا ر !
 اپر غار کارو سے عمر اشتبار شہار !
 جو یا وقت طعام واسب نوں سے عتدا
 تاملے دیوں والیاں دتا صاف ستنا
 اور ابو دھماکے جو ریس آدھ سچ
 رہندے خالی کھنوں بھرے عبوری نال
 ایسوت مصیبتاں ایسوت گنہ ران
 سخن باران دی تو تھیں شہرتا رید !
 آتا ہر محنت تے مات دے مضموم !
 پھر ن دھڑلک تے کتے مٹدی سو
 کھڑیا گل زمین نے یا پھینا آسمان
 اگے بز بھر دے ہر روز گنتا رو !
 کہو گناہ وچم دے کیو کہو چیرے !
 کوئی بے مروت تے توبہ اوے کون
 کیا بڑ بھرنے من کو کسی وچہ میں !
 حمزہ جاوے میں بے لہو یاوے گا
 حکم تقدیر دا ریزی ہونہ ہار
 من ہر روز فرما دتا ایسے شکل کار !
 من اہ کوئی زیادتی گتہ ہاوے موڑ !
 کیا بڑ بھرنے ایہ اندیشہ چھوڑ !
 صلح کروں جو بچا تے من جنگ نہ کوڑ !
 گلخانہ صلح دا سس ہر روز فی الحال !
 تے ہر روزے ماں نوں حال ستایا جا

دکھا ایو نرغ ہے دیا دوسے بانار !
 قیمت دی تکلیف نوں پشیدہ دیکھ یار !
 تے لہاں سلطان نوں دو گیاں تنہا !
 قیمت تیری کاروی ایوں دودھ نہ کا !
 نہ کھکا نہ رجیا پئی مصیبت آج
 سطرہ روٹی رجیوں کو سے نکر محال
 کھدا رینا ایس تھاں بہت مدت سلطان
 چاہے ہی ستار تاں حال کچھ لڑید !
 پتا نشانی شاہ دا نہ اس نوں معلوم
 کند سے والی مک دا گیا چلیس تدا ہر
 باکے کھا دا جہت تے کیتا کم نشان
 تہو میرے باپ نوں چوں کیوں چارہ ہر
 میںں دو دو قادی وگنی سا نگ دلے
 گم گئے سلطان نوں لہو یاوے کون
 سکین دے حال تے رو نہا بے تے سکین
 تے ہر اندے گیاں نوں چتہ آو بگا !
 حمزہ اچھوں ہوں نوں ملے نہ سدی سار
 میرا کم ستار نا ویری تھیں دشوار !
 میں ہن مٹے باپ ہی اس اشواں کوڑ
 حمزہ اوکھ موہے مو ہندان اللہ !
 جوڑ نہ توہاں سائے وچہ بے چتہ جوڑ
 صلح دے تھیں صاف ہو کیتی حمزہ نال !
 جیوں جیوں بڑ بھرنے دتا سسی فوا !

تے کندھا کھنڈے عمروں فرزان !
 سن حمزہ دل گھدی خط لکھتے کبیش !
 سن فرزند اکبریا ہووی برخوردار !
 کم گیا نوشیروں مدت گئی دہا
 تے بن نہ بھر کے فروائی تخت پر !
 تے توں کھ قیدم تیں رہو معاند مند
 کرا سنی دل ساندا کجک وکسین خورشید
 نعلت تیزا تے چاہیے پھسے مراد کسند
 ناں جانیں دل کیتیاں تدرے دچیند
 ہاں ایہ تھو پوچھیا حمزہ دے دہار !
 لے خوش برکھلیا شے مارم خرم خرم
 تے میں کن ترچلیا فرادہ نہیں انکار
 جاواں تیرا گھنیا نسبتاں پار انار
 گیا درمیت کبیش ذن حمزہ دا فرزان
 تے حمزہ نے گھنیا ایہ سہ عمر مہار
 کہہ نہتے کس حال میں جاواں باہر وار
 جاتسا دل چین شے پیدل بے سامان
 حمزہ تاہیں سدا آن مہار بیسان
 وجہ دکھاں سلطانوں مدت گئی دہا !
 کک دکھانڈے وقت دی کن ہوگی تپول
 جدوں دگے پڑو فضلہ ادو ترچو کھڑے کھول
 پراہر دم گدناں مڑنا ہوگ وصول !
 دکھ سکھ تے غم خوشی بے آمانل مشہول

ہوہ جتھے سلطان دا مکوں ہم نشان !
 لڑل صفت ضا ئیدی حد شماروں بیش
 خطہ زریزہ کبیش دا بعد دما د چار
 جتھ نہ آیا لہدیاں بیٹھے آس گوا
 ادو ہواں توں نہ شے باہجوں عرب امیر
 لہجہ لیا دیں شاہ نوں باہیں تہہ بلند
 پتہ پیا سر جھل لے کھول دکھانڈے بند
 توڑ نہ میری آرزو اسے یکے نہ نہ
 میری خاطر آپ تے کر کھیت پسند
 حمزہ نے سر دھر لیا پسم ادوں سودار
 سرستے پراسانڈے حکم تیرے دی کار
 سفر بہتے چالیا پھر نکھاں سنسار
 شاہنشاہ نے تہا دجھاں کون دیار
 خوش ہو کے فرادہ دی جیو سے عرب ہم
 طس نے نہ بھروی لین حقیقت سار
 کیا بڑ بھر نے سکن لے برخوردار
 تاں تسی نوشیروں کلداد چہر سان
 حمزہ کرے تیاریاں جیوں ہویا فرزان
 عمل کھایا ہو گیا بارب کبیش خطا !
 آس دے سلطان دی گئی ہون وصول
 تیاں گزر سیتاں یاد نہ کون مومل
 تے اگے دے دھرم تے چھوڑا شہ مومل
 آکھو پھم دی بے سکیں لے مومل

کی کرتے توں گیلو کی دھسرو معمول !
 دلدی طدی رمز تھیں یار منو ملو !

آئیوں فوج کما دے خود ہریوں مقبول !
 لکھیا پڑے سندن خاں کے غلام رسول !

روانہ ہونا امیر کا نوشیر وال کی تلاش میں اور پکڑنا بہرام بہمن
 کو بعد ڈھونڈ کر لانا نوشیر والی ہفت اقلیم کو گیلان میں

آہے پیل پیل عزمہ صاحب دین !
 پکچد گیا جہان نے شہر شہر نشان
 پوسے پار خلق تے دین اک زبان
 یا عمرے نے سٹیا کو کتے دین
 تاجیں تے اس ہاوناں لے تھاس دا
 مروا تھیں والیا نہ دھر اس دے
 اینوی پچھا پچھوں حضرت عس رسول
 اوڑک پچھپے پچھیاں اک تھاں پانی سو
 آکا اوہ سداوندانہ نون ! زرگان !
 تے سب سوا او سدا جے پوہا ہی دا
 ہو عا س رستے گزریا آہا عالی جہاہ
 رہا ہے جہاںک دھانوی نام اوہا بہرام
 سن کے پٹانٹانیاں اتوں گیا امیر
 در پر لغوہ مارا پیا پیا پیاں شور

چھوڑ گیا گیلان تے رن دھریا دل چین
 ایہہ آیا کسے تے بے ڈھاس سلطان
 شیروب دی تیغ تھیں اوہ چھڈ گیا جہان
 یا تے عمر عیار نے مار یا پنہان
 گم گئے بے شکوہ ویری گئے ویسا
 مارے عمر بہار دے کری نہ پیرٹے
 ملکاں تے سلطان دا پتا نہ پایا مول
 باجھوں بانڈگان دے ایہہ گیس نہ کو
 تے دا گوں سلطان دے سب اسدا مانا
 نور متھے پرچھکا سٹا ہنٹا ہی دا !
 پراس خطا کما گیا خطا دے راہ !
 اس نے اسنوں ڈیا کرش کرقت سلام
 پاس قلعہ بہرام دے پونا عالم گیر
 چھوڑ گیاں گھر ہمتاں سونے مور پکھور

دھرت اہی کھا زوزہ جنبش پئی حصار
 گردے جگرے سے مکھے سے پر چرخی پکار

لڑتین دسے سب آدمی ہجرت دیکھے خوش کما
 کہ ہاچش حصار تھیں آیا باہر وار
 رضا رہ چنچہ جو ہیں زلف سیدی راست
 قد آزادی سرودی مشکوں بے آزلو !
 کہ نعرہ بہرام تے ماری گرز امسا :
 دیکھی جمال میر نے گرزو خمی و سپ آ
 کمال خمی بہرام جاں پایا زمیں تے آ
 فرمایا کجی جس لے وند پاک خدا
 پستے رہنا نام کہ عرض کرے بہرام
 حمزہ نے فرمایا حمزہ میرا نام
 راضی ہو بہرام نے منی حق کلام !
 غوثی تیرے نام دی عالم دے وچہ عام
 بیگ کستہیں سردار دیکھ تو ادا :
 حمزہ اتر چھا توں پکڑے وچہ کنار
 سب لشکر بہرام دے آیا ایمان
 قدم دھرو دیکھ دے عرض کرے بہرام
 آیا مال بہرام دے حمزہ اندوار
 بیٹھے بعد تمام دے خوشی جمعیت مال
 کہہ ودا یہ قصد بے عرض کرے بہرام
 سرور نے فرمایا گرز سے روز کسی :
 میں گز امیا ہاں ڈھونڈنے اسکلے مسلمان
 لہو دیکھ عرض گز ودا اسے عرب امیر
 ایسے آہا کداں مٹ یا میں دھا

کتب گیا بہرام بھی ایسے کی بچی بلا
 شیر عرب ہنساب دا آکھیے تارا دیار
 یا زلفاں نکلت تے مین دونوں حیات
 رسا زردہ جوائیوں ہند لاشی شمشاد
 سرزی صدمت دایا اناج دنیا چھٹ جا
 خود لاشی شمشاد دی ماری اسنوں چا
 حضرت عرب امیر تہاں چھاتی چڑھیجا
 بہرام خلیل دا تہ سب حق بجا
 ماں تہاں تیرے کے تے من لہاں اسلام
 جیدی تیج بہاری ہلنے سخن تمام
 یا حضرت میں تہاں ماں ہا مجھ غلام
 سنی سکھ دل آرزو دیکھاں عرب نام
 تیری شان کمال توں دیکھے سعدا خدا
 سرد تیری بہرام بھی دیکھاں دول نشان
 خدمت وچہ امیر دے ہوئے مسلمان
 حاصل چھو غلاموں ہو دے فخر تمام
 تے تمام امیر دے دے جیسے کرے تیار
 تے حمزہ ترپلن دے آیا دچہ نیال
 پیل ہاچوں فرید سے تہاں آپ امام
 گم گیا نوشیرواں ایت دل دس پنہی :
 جیکے تہاں جسکے توں ہی آکھ بیان
 یا حضرت امیر ہو گئی تمام تھیں قصیر
 اسنوں زندہ پکڑ کے کیتی فرج فنا !

جاں میں چھپا اکسوں چھسار لیا
 لکس کیا فقیروں اں میں شاہ جہان
 بیڑا سد سے کس تے ناں آئیا اعتبار
 درخشاہ سدا سے اور پر گیا روان !
 غیر نہیں ہے جز نیا پر گیب فنت
 عزوئے فرمایا نے سن جاواں میں
 سن گیا بہرام نے میں بھی ناں چلاں
 بہتر نہاں اپنیاں تمناں کسماں چلاں
 کمال لیا بہرام نوں گیا اسیر سدا
 پھر دے چھدے خلق تیں علیہ کرن بیان
 لوگ کس طرح دا چڑھا مرد خسرو
 پر اسوں دیوانگی کیستا چٹا چنر !
 میں آؤ لاشیرواں دچہ عالم مشہور
 چہرہ کان خیال سے اسی ہے گزراں !
 چنگدے گئے نازدی دونوں دچہ دوکان
 میری دچہ دوکان شے سی اور عالیشان !
 اپ لساؤ کڑھیا ناں میں شے ہو !
 جس گلوں میں کڑھیا کر کے حال خوار !
 لوکاں شہروں کڑھیا پھر اکسوں غمگین
 ایگن میں دل میں دے دونوں گئے سدا
 دونوں اندر میں دے گئے سناں کٹ
 بیروں بیروں آہا گزریا حال کے اک مرد
 بس سنیاں چہ خنداں سے اور سرگرداں

بازنگان تندرہ نام نشان کیا
 دچہ چٹے تغیر دے اج برٹیا دیوان !
 ہر صاراں کڑھیا کر کے حال خوار
 طرف سخن یا چین دے دیا سرگردان
 یا دچہ کے مقابلے سن ہر کسی کس جا
 چشموں بٹنے ہا شاہ لہجہ لبواں میں
 خدمت کارن تماشے میں ہر عالی چلاں
 داگت سماں بے ساز بر تیرے ناں چلاں
 ڈرے خطا چہ ایگے دونوں داہر داد
 اپ چہ علیہ اسانا و شہا کبر نشان
 داؤسی زرد و زرد تے ٹوٹو پر زور ظہور
 اور کتا سی اسانا غلام ہے غفور !
 ہنوں عرب سیر دے گی ہر ہاست دور
 ہاؤ دچہ ہاؤ دے اسدا شے نشان
 اگے انماں ہاؤ نے کیہ سب شیان
 پر ڈھٹی میں اسدی بے آداب زبان
 پھر آوارہ شہر دچہ پھر داسی دن کو
 جا لوکاں دل کیتیاں او پر پیر احمد
 پھر سنیاں اس شہر تیں چو گیا دل پیہی
 انہیں اندر اور دے پتے لے کچہ پا !
 لوکاں تیں کچاوسدا چٹا شے پر گھٹ
 ساکھ نے اس شہر تیں کڑھیا شہا چہ دد
 اسدی آنگھو تے محنت تے گزراں !

سن ولی آتشکدہ سے ایسے ہی گئے سہارا
 کر دے لب تمام سے حاضر کرنی طعام
 کیا انساں آرام سے تہوں ہوئی شام
 باہن پڑ سرس دے آدن وار و وار نا
 تدر موافق بھار دے دین غلام عمام
 سب کے فریوں آیا مال غوار !
 ٹھنڈا دکھا ساہ تے سن دامال تباہ
 ز گوشت دپہ جن دے مغزوں غالی پڑ !
 کھوپڑوں آڈھار قہیں والی ہرے سب آڈ
 دوڑوں اگھیں روڈیاں پتھ نین ہر دو
 پیٹ کھا ڈکھ کھکھٹ اہہ واغرا اڈم !
 پیوہ غالی جڑیوں ڈوں باجھ ہوا !
 تن دیاں ناڈاں دسپاں دھو دکھ تمام
 دیکھا میرا زمین روڈا ڈار و زار !
 ایہ او بروڈیوں جس سے دپہ ہزار
 نعمت سب جامادی رہندی باجھ شکار
 نوہاں پھرن سنگاریاں اسپاں ویہ سٹار
 تھے اسدے ویہ پیٹھے کھ یا قوتی جام
 تے ایق کتھے واسطے پھروا بے آرام
 ایہ عالمہ انکور ای سب قہیں ہ نام
 سیں فاندے نامور جسدے دپہ دربار
 بے پردای سب دی ہندی ہے انوار
 دپہ جسدے دربار دے ایق عروج ہزار

دیکھو خداں دیدہ آئے سیں فوا !
 کھاوا انساں طعام تے پیٹھے دپہ کلام
 شام ہوئی تے آوندے ڈٹھے مو تمام
 اندر آتشکدہ دے آسن مردار
 مزدوریاں دے دلائوں کھا کھا پے آرام
 سر پر تھوڑا بھار تے قدم سٹے لچا ہار
 گلہ دکھایاں قہیاں تن پر شاک سیاہ
 پوست دونوں ٹکدہ اساس پٹانوں چھٹا !
 نہ قوت دپہ جہٹے ناں چھٹے پر آڈ !
 تے بھاسر بھولدا سکے نہ کھلا !
 بے بس ہے کھانوں بندہ بند تمام
 کجھے کھوں قد ہی نیچے سٹھے وا
 تے اہہ بیٹھاں بھار دے بے بسے آرام
 سا خوشی تے عیش دا گرم نہیں بازار
 کہاں نیچے کلام دے رہندے پے نہار
 دن جہدے عثمان قہیں کاندے کی خزار
 والی ہفت اظہر دا کہندی نعت پکار
 عشت سہری وندے اسے تمام نظام
 بیج اڈے انقلابی دن فاندی شام
 زور آڈ سلطان دا بے طاقت اندام
 نشک کھیتی دے واسطے ای اسکے سر بھار
 والی ہفت اظہر دا کھڑیوں اتنا وار
 اہہ ایق دپہ صیبتاں سب قہیں بے نہار

۶۴ حمزہ رو دندا کر کے ایسے دھپسار !
توں شاہ وچ آگ سے تھے بھار یا
سرخاں کر ماہری پاس کھوتا جا !
روٹی اک طعام نے نھک وٹی لیا !
مردہ کی کم نہریں روٹی کراں مہا
میر کے دوشیراں کھا اک روٹی توں !
تے دوخت طعام دے پھر یکے طعام
اگے خاص طعام دا بھر پیا پیلا تیار !
توی کیوں روڑیوں مردہا سخن کرے پہلے
حمزہ کندا کھاناں بیڑوں مہل گیا
اچھلیا دل دردھیں دیکھ دکھاندا حال !
یکے تہیں کھاناں کیوں کر کھاواں میں !
دیکھ بڑے دے حال توں ایو شاہشاہ
ایہی رویا دیکھ کے بسے پرواہی توں !
حمزہ کندا اکسوں جالے آہہ سلام
تے خود بھی ایمان بن اسوں نہیں جلا
تالے دیکھاں پرش تہیں یا نہیں اکاہ !
کھو ہوا سلام توں گیا شہشاہ تول
دیکھ بھکھا تہہ تہہ کر دینا کھ طعام
سُن کے نام طعام دارہ اٹھیا لا چال
شورت عرب میروی زلی ماہ منہر
سٹ اتر پردہہ اسدا عالمگیر
آخڑے دے تھم تے ڈیگی سیس جھکا

تہہ نھک دوڑیں تھیں تیر و بے اک تار
تے پھر لیں طعام ہی پاس تھم گیا
چپ نہا توں منتظر رہا سیس نو !
تے کیا میں ڈھیا تہیں وہاں کیس
بست لیا دیں دوڑیوں مہت دھسی کا
تے گھٹے بہر رو دندا قسمت کھوٹی توں
ڈاناک امیر توں دو جا فل بہر سلام
حمزہ دیکھے شاہ توں مردے زار و زار
کیوں ناہیں توں کھاندا حاضر پیا طعام
حال تماں شاہ دا جاں بن تھر پیا
شاہنشاہ دے حال تے دل پیرا فہمال
چھوڑ بھگتے توں کھانیکے کوں پھاواں میں
جان پیا بہل نے بوٹھیا وچ ماہ
تے پھٹا پیا یاد کر مہنت لاہی توں
پرتوں اس سے سائے نہیں نہ میر نام
رہ کھداں اکسوں میں خود آپ بقدا
میزوں دیکھ پھانڈیا نہیں اج شاہ
ما صاحب میرے سدھا لے ! اٹھ چل !
ماست تیری دیکھ کے آوے ترس تمام
جیوں کیوں کیا دوڑیا آیا اسدے نال
میں دوڑیوں بن بچ کر کے لٹاں جوی زنجیر
تاں کھانا شاہ نے حضرت عرب امیر
پاھڑے لے تھم تھیں بیٹے لایا

لے دیا اور مجھے دوسے بست پر لیا کرے
 کون جاتا توں سردا کردوں بے پیار
 ایک گئے کے لئے نئی دھیری سار
 کجک جنگ دہیں جہان تے حسن جوانی نال
 جیہ پر دم کرینیا تہیں پر داری جوان
 تے توں نہیں دیکھ کے کیوں ددوی فرما
 سخن تہڑا فریادنا دودو کے قفسیر !
 شکل بہاگ تہ دودی رندی آسدے نال
 تے میں آسدے تہم تہیں جاں تے دودو جا
 دل تے نئی چاہو تہم تہماں اک دودو !
 کج فوجت تہم تہیں بے اک دار تے
 جاں ہن تہیں دیکھیا دیکھا نغم فرماق
 تہم دھری چہ اکھاں تہاں جی بے منظور
 سن سن دوسے بادشاہ دیکھ پیار کمال
 کہ فرزند پیار یا کشتوں آئیب توں
 دولت مانا انہاں کتھے ہے فساد
 فرمایا گھر باپ جی نہیں بنایا میں !
 حال آدان ملک تے چروا آرا میں !
 دیکھ کئی دل لاکھ تے بے دستاواہ
 وقت گیارہا تے جھٹوں گئی مراد !
 وقت پیار سرتہاں ریسافوں آزار
 ہیگلاؤں کر شاہ دے گئے دھسرا تھال
 تہیں آپ کھانا دودو چہ طعام !

اللہ ہی دیکھ یازوں گھر پر نادر کے !
 میں ماجرا نادر تے شفقت کریں حشر
 تے توں میرے حال تے کہ دوں ہم نزار
 حال میرے پر دنیا پاپی شان کمال
 توں سوکھ تھانا دستیں پتا نشان
 عجز سے فون دھرتیں کوئی لیا توں پا
 باپ میرا جی تہیں جہا توں اللہ عمروں پر
 دیکھو بے دل گزریا او سے درگا حال
 نہ جو کے اک دریاں دھپہ حضور گیا
 تے سے جی کیمیا ہے آسدہ دیدار
 دل سے وی آرزو دہ دیدار تے
 توں اور میں واسطے میں جدا مشتاق
 دل میرا ہے چاہو تہم دست کراں ضرور
 ہر گدیہ چھپدا میں جھکا تے نال
 تے کہ دھرتوں جاں دھسدا تھا توں
 دن چیتا کس کار تے کم پسا کی آ
 ناک نام تہیں تہیں تہم تھایا میں
 ایزی وچ سفری وقت لنگھایا میں !
 کہنے گھر آبا دھیں انت گئے ناشاد
 میں اس آدھرتوں لیا تہوں کر یاد !
 باچھ ندادو دوسے نہ کہتی نسیار
 کھانا کھا توں باپ جی جٹہ تہلی نال
 تے کھانا نوشیراں سب طعام تہم

وقت تہوں بجا شکر کرے سوار
 دکھانا آئیں نے حضرت عرب امام !
 فارغ ہو کے کھائیں جا بیٹھا سلطان
 کچھ پنانے کچھ خدمت کہتی ڈیر !
 واس قید حضور دیکھتے بہ فرما
 شکل ہانک آپ دی بھرے گراہی عقل
 فوت سنا ڈاپنی تاسے نام کو !
 سنی سن کے سلطان بھی دویا روی وار
 نام میرا گم تے گناہوں ہی گھٹ !
 جیوں دایں دن کوئی دستیا نازاں مال
 حضرت عزو آگھا بیا سچ سنا !
 کیبیرے سچ وا کہ امتبار کریں
 آگے سچ سناؤں میرا قدر ہزار
 جی کروا جی کن فوں پر اوہ مشکل کار
 بار علی دی جہاں ہی جسم گھلیار
 بیہ گل سس رو آگھا حضرت عرب امیر
 سچ کیبیرے پاس تے جی کن کراں تہوں
 مزگنہ فریواں میں تھکا ازما !
 جانا میرے کن فوں گزشتہ روی وا
 سن عزو فرادنا میوں ہے سو گند
 نہ ہواں بے اعتبار تے رہاں لداؤند
 ہوگک جانا ستاہ نے کہتی تسمہ جران
 اپنا آپ سعمال کے کن لقا سچ گل !

توں فرزند پانیا جوہری بر خود وار !
 تے نہ رہنی جانیاں نام جسا بہرام
 کرے تیار جبر وافر شش امیر جمان
 کون کوئی ہیں باپ جی عزین گزار سے پیر
 تے وہ انہاں سببتاں کیوکر پھیوں آ
 توں کوئی سروار ہیں گیا زمانہ بدل !
 گھر کھٹے کی ہو گیا حال تمام کو !
 دو بھرے رہا روا میں آہا سردار
 پڑا تھکا ہتھ کھٹے ذات بندیدی جٹ
 کھا دنیا دیاں گھوکراں آریا میں مال
 خیروں تسمہ نمانیدی ہن نہ پردہ پا !
 سچ کہاں میدہے میسنوں مار کریں
 سچ کہاں کٹاڑ تے پھتاوں سوار
 بے ہیں سچ پیار ہے ایہ نہ سچ نشہ
 کیاں گناں پچیاں پسیاں گیا سہار
 سچ تیرے دی باپ جی کیوں اٹلی تاثیر
 تے میں دلدا آفتار باراں ناہیں ٹول
 آگے دھم کریدیاں ہمیشہ سچ سنا
 میں عاجز روی مار کے وتی ہوش بھلا
 سچ کہیں تے تہودا قدر کریں دو چند
 جان سادات مندباں میں تیرا فرزند !
 دیکھواں سچ آگھ کے جھٹے کیا سر آن
 مارا پون دسے دینے جاواں کٹھری دل

کس دلید سے سج دی کسئی انت زبان
 زینت میرے قدم تیرے توت کیانی نوں
 ہم میرا لوشیواں جس دا ہا پت تبار
 زانج میرے رووی کئے کوئی فریاد
 تاج گیا سر میں شاہنشاہی دا
 ایہ گل کہ کے دیا نالے زار و زار
 سن عزت سے لے لے چشمے دلان
 گل وچ لے سلطان نوں رو رو سا میر
 رئیس چمکے فرزند کہ لے مال سنگیر
 کتھے نوہاں تیریاں ہر امیر وزیر !
 دکھ سناوی رو لائیں سن کے تقریر
 ایہ دنیاں غماں دی تے غموں بے ہر
 غوازی زاری بے سری ایہ تیتے ہمشیر
 اور ہنگار دو کچھ نہیں ترشد تے بے ہر
 تے کوٹھاں سامے کھٹا ڈنڈی لیر و لیر
 تے اسی پوٹاک ہے باجو ملوں تقریر
 موہندے منانوں کر تھیں دڑوں گت ہر
 انت کی تڑو یکہ کے چھوڑ گئے و گیر !
 بلے ہنراں سر بیٹھیاں اس نے فہم تیر
 کی و تارا اور تھا اس سنو ترے نال !
 کیوں جنوں لیر دود ہر ہر یوں خاک نشین
 کون تیرا غماں ہے وچ پر یوں نرین
 سر جھنڈا جھولدا اج نہیں کیوں دس

میں خندم جہاں داشت اماندا سلطان !
 عدل میرے تھیں تازگی خلق جسانی نوں
 اللہ دی تقدیر نے کر چھڈیا ہر باد !
 گل میری تے اتھاوا نقش جو میں بہا د
 ایہر کم بے ضا میدی بے پرواہی دا !
 نالے ڈورا مار تھیں نالے دکھ ہزار !
 اُپر اسدے روو نے اچر بھی دوا زار
 نہیں وگن دو اپنے اسدے اُجکے نیر
 کیوں کو تیری گردنے وروں بے زنجیر
 تاج سروں کہ کیوں گیا کی ہوئی تقسیم
 تے کھلاں ہر حرف تھیں عبرت دی تقریر
 دیکھتا او دکھ جھورنا ایہ اوہدے تن ویر !
 طول رل دسی ایہی سب تھیں ڈی شریہ
 صد عداوت مصیبت ورتی بد تمسیر
 تن طلاقاں آکھ کے پھر چھڈ گیا حیر
 کھانڈی ہر کھانڈی خون و دغی کھسیر
 ددروں پچھاں مار دی داگوں بد تمسیر
 تنے اک یچن واسطے بیٹھ رہے کر دھیر
 بعضے ڈنڈی پھانوں نکل گئی تقسیم
 جان تے کلیاں گیاں کی کی کپے وبال
 کیوں خطا دیاں ویاں بھٹ شایا پین
 جھاڑوں غم خود چھا کر سیزن فرسین
 ہوئی پوسے دچکے کے تیں کس شے کہ کس

کس کندا نوشیرواں نالے رونما ناز
 اہہ بگی بوجہ تیں پیا میرے دیار
 وڈیا چھہ مانسے برکے خدمت گار !
 پھر میرا گھر لٹیا لے لئی حیرانگار
 بند لئی تے دہتریا روم و مصر : یونان !
 تے سب فرماں میریاں مار تہا کر جنگ
 نالے میوں پیرا ملک بیک ننگ !
 او میوں شوکراں لائیاں عرب امیر
 سہی میرے ہی ملک شے جو فرمانبردار
 میں شرمندہ ہوئی کے چھوڑ گیا گیسدن !
 لہ وچ ظالم چرودا اڑا نشٹ پیا !
 میوں نندہ پکڑ کے کھڑا وچ حصار !
 تے میوں اس پور تے کرنا سرگردان
 حمزہ دیوں کڈیا چر پیا پدیسیں !
 میوں لاکاں ایسا جوڑ گوائے بہن
 دس تاپے سخن دے تے میرا سر دھن
 آئی نال ستایا ایہ حال سلطان !!
 میں سٹیاں بے باپ ہی دکاں تیں مدد
 نہ چاہے تیرا تاں نہ کرنا وچ بہت
 فرادے نوشیرواں سخن تقریر پسند !
 نہ میری تقریر تے نہ بے بدل امیر
 نال میرا لوندے دل میوں امرا
 ارڈک عرب امیر ہی لڑا جو لا چاد !

عربی دی تواریخ نے روڈر ورتا گھر پار !
 بگ وچ اس دے نہ تیں گرم ہويا بازار
 مار تے دیار دے مرد سپہ سالار
 تیجاں وایاں بلانڈے پا بیٹھا پیکار
 منوں دے کک فوں جھاڑ گیا میدان
 جھاڑو گالے فیر چوں کش مروانے رنگ
 ارڈک میوں کڈیا بھی کر کھوں سنگ
 میں جسدی تاثیر تیں ہر حال تقییر
 ہن سب خدمت گار ہیں حمزہ دے دیار
 نال یاسنان تے بیجاں بازار گان !
 مار میرا سب تاملدا ہنے لٹ پیا !
 مار چر میں کڈیا جانے تے آثار !
 میرے داگھوں اکسٹوں رب کرے ویران
 میں دیبا وچ مک شے ملگتیاں شے بیس
 تے کتیاں تے بگیاہ پڑ مروڑے کس
 میں بیجاں پریس وچ ہننے کھنے ہی دن
 نصیب نالوں بولیا پیرا امیر حیران !
 حمزہ تیری بیان دا دشمن نہیں ضرور
 نہ لہو دولت تخت دا آبا خواہش مند
 تیرا کیا ہی ہے لے میرے فرزند
 میں پر ظلم کا وندا میرا خاص وزیر
 میں پر زور پادندے کھڑے نال چڑھا
 وڈا وچ میدان دے جو بجلی یکبار

مددگاران سپردیاں کر فائز حواری !
 تحسک ذہنیاں میریوں کیتا سب جنا !
 میوں پکھیں پھیریا انسان شریوں نے
 عربی بنے نہ تابع اور کردا بنت جنگ
 عربی ناسب بہا تے میں ہویا مغلوب !
 داغ میرے دل جاسیا جاں مرنا گھٹیا
 نہ اکواری بچے کے کیتا سبند روان
 ملی نہ میوں آندو لا تھا کھر نود !
 تخت اتے من ہندی نہ سے جنوں کس
 گیا داغوں بیروں قتل شعور نیا سس !
 سن گھاں شہزادہ حضرت مسدنی شیر
 ناکے عرب میروں بند کھٹے دہار
 کی کچھ دیوں دستوں سب کرے جو کار
 یہ گل سن نوشیروں رویا ناز و ناز !
 موزہ چھوٹا گل بڑی ہے کوہن حراں تہار
 بے کوئی میوں تخت تے اڈک کیوں کھڑا
 غالب آفت عرب دی بندہ یا ہے کون
 کیڑا جا یا ماں نے عربی نال لڑے
 کیڑا جایا ناں نے گھٹے جو عربی نال
 جو بلبا اوس مایا یا کر یا غلام !
 حمزہ کتا باپ ہی کراں غرور نہیں !
 توں اپنے انعام جا کر اتسار تمام
 تیرا تخت ہادانا ابو لطف پیار

جاں و گدا اکسا تے جاندا کون گھبار
 میری عزت آہو وقتی خاک رولا
 میں پانچم کہا ہیک جنگ ذہنیاں نے !
 میوں ایس فساد نے کر چھٹیا و جنگ
 ہیں روندا اچ لیکوڑوں دنیا دا محبوب !
 آنتیں عرب امیروں تاں دے ملی سزا
 جو عمیاں جی میں نہ دیا بدلہ دہر جہان
 میری دہرا کھوسے سے تپندی گور
 ہوں میری دہر جن سے دم حال ادا س
 جھڑ جھڑ پنا ناک تے چور لڑیاں توں ماس
 بے کوئی تمیں تخت تے لڑیا ہے پھیر
 پھانیں کشیں جان توں چاہیں کشیں مار
 پورا اگس انعام تے پورا کر اقرار !
 توں فرزند امیر یا جو دیں برور دار !
 میوں تخت ہادانا کد تیرا تخت دار ! !
 اگے کھڑے ندر تے عربی نال لڑے
 شیر عرب سے سائے پنجہ پاوے کون
 نہ دھڑپتی زمین سے اسدے نال لڑے
 میں دھڑپتی زمین دے مرتقا تیر جمال
 شیر عرب دے جنگ وادوان لیدے نام
 میتیں لہ کم ہوناں کافی قدر نہیں
 دونوں شرط طاعت تیریاں ہو منار تمام !
 سنبھل میرے حالتوں میں کڈھو لیا بھار

فرادے لوشیرواں ایو دکھ میوں کی !
 دونوں شیطاں میریاں دیویں جدوں نجا
 اندھیری سلطنت توں ہوویں مختار !
 برومی کے دبار داسب جاگ غدنگار
 ناموں مہر افروز ہے میرے گھراک دمی
 اونوں بخشاں تھہڑوں شے میرے فرزند
 آتھن تالے ژندی میوں قسم نیرا !
 تے میں اوٹک مرواں کر مروا اقبال !
 کر گیا نیاں اٹھدا حضرت عرب امیر
 آہ پاس امیر شے خوش رہیا سلطان
 آہے اگے ملن کئی جھک سدا
 پر او کھادی نہ پکے مرض ہوئی اسمانی
 جن تاوہ پکڑے پوکس ہوئے کل !
 حمزہ جیٹیں دھووندا اساجن لہاس
 ہر روز اندھتیں خوش رکھیا ہر سال
 تے اس مول نہ جانتیاں ایو بی سلطان
 ہوٹک بیا خدمت پر جاتوں ناچار !
 تے حمزہ توں ایس تھاں جن دن گئے دیا
 مرو جاکں مروا ایتنے ہے معمول !
 یا جانا بیے باواں یا اٹھ کار کرو !
 آہا لانت کن دی اہے نہ رکھدا شاہ
 تہہ کھان ماروے نال یا بہرام
 حمزہ کندا اپدی رہ بیٹھا اک تھاں

جے تیرے چہ زور ہے لہا ان توں ہی
 میں مرواں پتہ تھہوا دیو ان نام دوسا
 ہوں تیرے تابع مرد جسے سردار
 میں ہی خلام بہ رہاں تیرا باججہ شمار
 چھوئی نہ رنگ لقیں ہر سی سستی کدی !
 نئے آپاس قول دے میوں ہے سوگند
 ایو کجہ بخشاں تھہڑوں ہے یہ کر سیں کل
 کیئے قول قرار تھیں کہ کھکر جاواں ہار !
 رکھ تھل پاپ جی نہ ہوویں دنگبند
 تے ہوگئی سانسے کروا رہیا بیان !
 ہتھ لگی ہن کھا گیا مدوں دودھ عندا
 دیکھ تھیروری رات توں اٹھیا ماسبت نال
 ایو دکھ ہانا شاہ تے نئے تھیلے فاکل
 خدمت دا گنن ناماں کرنے توں ہو لاس
 دتا جو کجہ مٹھیا ادب گزار سے نال
 دچ ہوگئی شاہ دی دگ دی دھی زبان
 کن چوچھو اٹھواناں نہ کروا گلیار !
 تھن لہاناں دھاتوں دتا ماسبت سنا
 مفت پچھتن روزو سے کھانٹے نہ مول
 جہاں ہے جی دھواں تھیں ہر مختار کرو
 نہ حمزہ دل دن دے نہ مل سکیا راہ
 جی اٹھ ٹریا باو شاہ ہر کے جے آرام
 طاقت کرنے کادی لہے تیرا چہ نال

شہو کے ہے برہاں تھیں لیڈو جبار
 جمنوں میں دہن جے جھکا مرساں میں
 فرمایا میں تمہوں آپے ہیں خدا !
 تن دن میں سا فرماں کمانا باجھہ شمار
 کارک تے برہاڑے دوڑوں تھیں جہاں
 کپ کیا کہ کھا دوسو جمنوں ویسوی : :
 اتر گئے دل بچکے عجز شہ بہرام !
 آج کل اک زکو دے پیشاں کرن آرام
 ریساہ رائے ارشاد بیٹھا مائل اور اس
 یہ دو جتنی تھی رہے کھوں کرن گے کار
 شاہ بچکا دے دو انوں اتر بر خودار :
 ہر راں کئی کار تے تھیں نہ پانی سار
 فکر کر بے فکر ہو جتھو بیسار
 عجز کندا پاپ ہی نہ ہو باجھہ قرار :
 تیرا اپنا اتر کے جبار سناوں دو
 یہ گل کہ کے سوں گیا پیرا میر کبیر
 ایسے نگرے رات نوں رہن بچکے جیک
 اتر گیا زشیرواں دل براندہ سے جبار
 چوری کی اک کھڑی برسا دوں کھسکا
 آہ عجز جا گیا ہاں ایہ اندر کار !
 یاد کرے سب پاک وہی بے پردا ہی نوں
 کدی کوا میں شہو کسی تے اہی وقت گدا
 عجز و حالت دیکھ کے پھر شہ تاتھہ ڈھک

روٹی کارن تساندے کرن غلام تیار
 دکھڑا ہے جھکودا گین کر مرساں میں
 اور کندا اس دم دی تینوں خبر نہ کا
 شہ موافق کار دے کسے جہاں کار
 کم موافق خود شش شے شکل کر د میان
 لدا نیوں یہ مصلحت بچکے رہنے ہی !
 کھڑیاں دے جبار دا آہ قصد قسم
 شے جبار تان کے عجز تے جسدلم
 ہر دم دل چر کر دے دم فکر دوسواس
 تھیں کئے کار دے بچکے رہن لچار
 کھڑیاں دے جباروں جبار سے کر تیار
 تے کمانے دارا ت نوں کس تھیں کر دوسار
 دقت ڈاکھڑ میں دا جمع کر داطھ جبار
 نوں میںوں سوں تین دے کلاں کھڑی لچار
 جتھہ تسلی نال تے زہ بچکھا ہو !
 دل اپنے زشیرواں پیر کرے تمیر
 میں بے ویلا بہرہاں جھکا مرساں پاک
 جیوں دانا ما دلدہا تریں کما دے کار
 اپنا جبار ناٹھیکے چسہ مڑ بیٹھا آ
 فطانت وچ راوند پھر دا مال خوار
 جس کھیا ہر سلطان شہ تے شہ شاپی نوں
 تے بن کر دیکھا ہے اگی شہ نہ کا
 اسلا جتھوں شرم تھیں رہے کوں نہ ک

لے باہن نشیریوں بیٹھو دست گیا
 حضرت عرب امیروں کندھا پاس کھو
 دیکھو ہر مزدور نے کھتا ہمار تیار !
 عزہ لے بہرام نوں ہو یا آٹھ کھڑا
 پھر موڑ مراد کے بندے کر ہمار
 تے بن ایس جوان تہیں دل چہ آس نصری
 تے مزدور دن بوراں ہاں ڈھا ایہ حال
 ایہ دو نونوں دیہ ہوسن کوم زاہ نہیں
 اس ہوسے نامار نون چوڑ چلو تہنہا
 فرد سے جبریل پیک کے وطن گئے مزدور
 آدن جانن والیر جاہاں کھرو سمسال
 دوہاں پایا ہمار تے چہ یا اڑنگ
 دو نون آتشکہ دل بہرے آئے ہمار
 ہاں نے دیواندے آدن جبرے ہمار
 کنڑے آتشکہ دے سوزہ ہمار تہ
 آو ہماروں بھر گیا آتشکہ تمام !
 حیرت سے چہ کتب کے کرے عرض غلام
 سن تہ سے چہ عمر پاں بیٹھو نال آرام !
 پھر کیچے تن دھو دے کتساں تہیں جا
 تے کد سے ہمار تہیں تن دن جان دہا
 جاں گت تن چہ پتہ ہوشے ہوا کجہ قرآن
 آکن عزہ پچھا کسہ بابا سوال :
 فرماوے نشیریوں میڑ ترخہ تمام

ڈھا ایہ امیروں اندر خواب پیا
 اٹھ فرزند کار کار گسیا کو پلا ہو !
 شہر کے میں کر لیا توں بن کر لے کار
 دوہاں چڑ تہیں کڈھا اک اک ڈکھ جڑا
 چہ حیرت نشیریوں دیکھ انساں دی کار
 ایہ ویری توں پڑ کے کرسی ذری ذری
 آپس اندر کتب کے کندے و ہشت نال
 دوڑ پلو ایہ صورتاں باچھ فساد نہیں
 بل بکھو سارے ملک دا چلو نیاز چڑھا
 بند گئے کر راہ نون کر جبراں مشہور
 دیو پکھے دو آدن دے اک پٹھے دی نال
 ہمار اتے نشیریوں میں پکڑے سرنگ
 اوروں نعلت دیکھدی حیرت سے دیکھار
 ایہ دو نون کی آفتاں نا بگیں چہ کارا
 کدہ اسنوں چہ آگے دیندا ہمار کھار
 ہمار ایہے بہرام دانان آیتا چہ کام
 ہمار آو ایہ تساں داتن دن شے غلام
 غلام ہی تسانوں دو نون وقت غلام
 اک نالے کیا کسے گا ہیزم ہمار ڈھا
 بن ہراندی اسانوں حاجت ناپیں کا
 اونوں آتشکہ تے خوش کرے گزوان
 کسا آتشکہ تے صرف ہندا ایہ مال
 تے بن کار گزرا ہی میرے سب غلام

حمزہ کو اللہ انہوں کیوں نہ دوستی پاسی
 اور کتنا میں انہوں ہم سنا پاسی
 حمزہ کتنا انہیں تھیں بدلہ لوں قسم
 میرا بدلہ سے لیں شاہ کریندا سمن
 ابہر گل سن کے جا پیا عربی نصرت مسند
 پکر کسے وہ پنجیاں کے مرادہا !
 چکے تڑا کے مڑ گئے بلج کباب بنے
 باقی باہر بندیاں چا پیا آن امان !
 حمزہ چھوڑے انہوں کر کے حال تباہ
 زنی کو رش نہ زبوں کر دھسریا مزور
 مال کبابی بچ کے رویا ناز و ناز !
 بے سے شاہشاہان ہند سے اسیر کیا گمان
 بہا فروری اٹھانے ہاں پنجیاں کسم
 شایاں دھما مکتاں پیراں مہیہ تارا
 جو ایسے موجودی دولت مال میاں
 حق کپڑے پنا گئے تخت ہمایا شاہ
 گرد قلاچ وہ برنگی شہرت ابہر عظیم
 قدموں شاہشاہ سے اج وہ فرسہ زن
 چار چوکیں شاہ دے ہلو وہانی ہرل
 حاکم گردان دے بدلے وار و وار !
 آ آ سیس لوندے سب دلی تھیں قرمان
 دی دن ہر سرداریاں دلریاں گیاں نال !
 جنوں پانڈا بادشاہ کر دے خوشی پکارا

تاں ابہر دے تمہہ وی خدمت ہاں گئی
 مار چڑھاں انہاں نے ناک کر لیا سی
 بے مڑا لشکرہ داتوں بھی لویں نہ تام
 میں بھی آتشکدہ تھیں کئی نہ دکھاں فرض
 گھر لیا پاریاں کر دروازہ بستہ !
 دستے نال کلاہیاں اگ بدی وہر پا
 مردانوں سے چڑھے مڑوے کر سنے
 ہاں ہند سے فرمان سے کجبت اساری جان
 مردادہ گھر تانہ سے آیا شہ شاہ !
 تنے نیت جیشاں ہمار دے کر چھڈیا تن پھر
 تھیل گئے ہیں کجبت سے یا چاہی سے مار
 عجموں سیس لوندے تھیاں دیوچہ آن
 آن حمزہ نے انہاں سے کیا دم تمام
 آتش نمانہ لڑیا دوتا سب احمہر
 کدہہ کتا اس نقد تھیں لشکرہ سامان
 چکایا سر چڑوں ماہی تھیں تا ماہ !
 آیا جھنڈے چھ لدا والی نبت استلیم
 خوشخبری چہ رنگیا چین سے ماچیں
 ظاہر ہویا بادشاہ ہر ہی خوشی حصول
 وہر جہانڈے کھلنا پھر یا آ یا ہل
 حنفے خنداں دکھ سے تھیاں دیوچہ آن
 جن لشکرہ بے انتہا ہند گیا نال !
 تے نیت وہر لشکران ہارے موج ہزار

نے اُجھان دہ کو کہہ کے کئی خزانہ تزیین
 وچہ دے نوشیوں قسمت تھیں حیدران
 جو کیتا اس موٹے میں پرایہ آسان !
 سخن کے والی ہیں دا آ گیا وچہ ناہ
 چوری چوری بادشاہ آڑے نال نگاہ !
 بیاں رہے دھ پاروں وقت گزارسیا !
 فوجاں پیڑا کٹ کے ڈڈیاں وچہ ضبط
 قدماں آتے پے وال کرے اندر شاہ
 کر پڑے موارے نام ایسا کر قدر
 تے عزم فرادنا کرو قصور معاف
 وس قدماں گھربا عزت کیتی ڈور
 مانتر ہوا آکھے کن ایہ عاجز ہر
 فرہادے نوشیوں لے میرے فرزند
 پر میرے دل گزیا بھاری ہر وچار
 بدوں یاہوں بند کے عزم سہی نوں
 اس ویری ہی جان نوں ایزی نہیں بچا
 عزم کے ایوی کران سفارش ناں
 چھوڑتق دے شاہ نوں دگ تریا سلطان
 منزل منزل انت نوں کن ڈکے گیوان
 ڈاکرا تیں مناں نے ڈیرہ لسیا نکا !
 فرے اگے شہ دے عزم کے کھلو
 سیرک وچل شہرا موٹہ دالسی نوں کج !
 تے ایسے سب عہدے تہو رہن نکا

جاگ اٹھے مر شاہدے ٹٹے پکلیب
 کل برسوں میں نکلتا ہے آج شاہ جہان
 شکر لوانی ٹٹ ہے جے ہوں خولین
 کوسیدہ تعظیم دا جی اجالت چہاہ
 جس نے منوں جھڑ کیا ایہ اوہو ہر خواہ
 کوچ نقارہ مار کے اگی لٹہ گیا
 عالم کس کے خیر نوں قدس وگیا آ
 استوں میرے قدم تھیں پے فرزند شاہ
 شہروں میوں گھسیا سی اسنے کہ چور
 دتر پھلے ایس تھیں جے ہو گیا خدمت
 جے اس دتن ایان انت ناواقف مول
 تے بن کسوں لاناں دانا آکھے کہ
 اسی جان معاف ہے منوں نہیں پسند
 انہیں کتے ایروا بن جھیں غم غلام
 جے نکا میں مارنے کریں سفارش توں
 تیرا کیا موڑنا مینوں جہا نہ جا
 جتہ سٹانوں استوں توں فرماویں تھیں
 دہنا نال ایویوے کردا نہ پچھان
 چھڈ کواں تے بے خبروے کن نشان
 تے قدر گیوان دے غب نہ ہونی کا
 چل شکر وچلے توں ہی ہر دور
 از ایہ جو تہہ نوں کن کچھانے آج
 وچکوں طرف شہرے کے کوچ نکلا !

فرادی نوشیرواں توں اب گل ہشا
 مت میںں چہ شہرے چہ رادیکہ امیر
 یا کوئی نام اسدا مار کے دیران !
 حمزہ کند شاہ نون یہ تاں کرد نیان
 آجیوں میرے ہندیاں پکڑ کھڑے گاگون !
 یہ گل ہی کے بادشاہ لیسنداسن سوال
 بھروسے وجہ بازار دے کرے سیر نام
 لہا طعام دکان تھیں چڑھ کے پُہ پام
 بسہر دکان دی نظر تھیں ایہ پوشیدہ بر
 عظمت گزرے بیٹھ تھیں انساں نہ مسلم کو
 آہو پ امیر و مقبیل خدمت گار
 سی اشقر لے علیا آپ چاون نون !
 ہاں ایہا میں مقام دے سب متالی بر
 متیل بچے زور کراشقر دے نہ نون
 ایہا اشقر و لڑاہ شور پیا بازار !
 بند گیا براہ تے و مین دکن تمام !
 من کے کچوں ہڑ یا آہر مبار !
 جاننا عمر چار نے اشقر پیا کھو !
 دکان دے وجہ دیکھا گر دیکھو تمام
 پوچھت دکان مے ہا چڑھیا د چمان
 تہہ مرواں گھیاں ہوتی خوش تمام
 منتظران دیاں کھیاں مات دے وجہ راہ
 نظر کے نوشیرواں لیا پچان مبار !

مت حمزہ نون پڑویاں آئی پوسے جو
 پکڑ کھڑے وجہ پرویاں سکے مہرا سیر
 رہن دیر اس سیر نون ہمدہ پوسے زبان
 حمزہ عرفی کون ہے ہاں میں تیرے مال
 میر تیرے پڑھو وی تہرت آماراں رحمن
 آؤ دیا چہ شہر دے فجرے حمزہ نون
 گئی جگہ دکان تھیں لہا سہ یہ طعام
 کھان گئے بہر چھت تے دونوں کئی نام
 مال تسلی دیدے کھانے سی ہر دو
 تے نہ دسدے انسانوں آون چاون جو
 بیٹھو اشقر یہ چاون تیرا وچہ بازار
 بہتا مے وجہ باگ ڈور کچھ لہاون نون !
 آئی ہا سیر دی اشقر لہا کھو !
 کچھ ہاں مئی باگ ڈور متیل ریا نون
 غن کھنٹی جو گئی ایسے ! بچہ شمار
 متیل دے اسپوں تے اور دے کام
 دکن تاشا دیکھدے ایسے با بچہ شمار
 اسنوں عرب امیر دی آئی برسی بر
 کھرے نظر نہ آؤندا حضرت عرب نام
 کھانا کھانا شاہ دے حمزہ ڈوٹا مال !
 عمر میرا میر نون نہیں نون کرے سلام
 نون عرب و بادایا آئیوں راج نگاہ !
 اچ حمزہ دل دیکھدا کھول کھنٹی اکوہ !

اور ڈیڑھا چہرہ دوں سبز سہماں خالی
 ہر شہ نہ دیکھتوں شاہ رہا میرا میدان
 ایسے نہ ظالمیروں سے لاکڑی جا :
 دلی ہفت آہیم دکاں یا پچھان
 داگوں پھیل گلاب سے ہنسو ہنسی چا :
 پئی پکار چہ فریوں اندر خاص و عام
 سپہ سالار شاہوں سےیں لوبیا آ
 حضرت عرب امیر وی کر دے صفت ثنا
 اور حمزہ آیا مسراستہ مال ا
 حضرت عرب امیروں سارے بارشے
 چہ کچھوں وچہ بار دے آپو تہا بسلام
 جیوں جیوں وچہ نصیحتی رہیسا بے آرام
 کمی سے وال تک سے کمی سے بازگن
 دوہرے لٹنے شاہیاں تے خوشیاں ہر جا
 اچ نام رسول زون کر دی تسلیم نما
 مرنی لڑشہ دنگھ اس دی بیج چڑھا :

لیا پچھان میری آیا جس دے مال ا
 بن گنہ پچھانیا میری لہو پچھان ا
 ہر شہ نہ بادشاہ گیا ہتھکوں آ
 سارے سےیں لودنہ سے تھاں دیوچھان
 بازوں حرکت سے شاہ ہانسیا چا
 لے آیا سلطانوں حضرت عرب امام
 ڈھانچریں دھنیاں آتما شکہ نما !
 اچن پکار پھیرے مڑو تاجوں دسا
 لوج عرب وچہ وجہا شہانہ لئی مال
 بے صبروں سے دے لے لوں صبر قرہ لے
 تے دکاں لے شاہ داستان مال تمام
 لے گیا تھرا جیوں جیوں مسرب امام
 کمی لے مگر گداگری چہ کمی مستان
 تے شکہ سلطان دا پچھوں ملیا آ
 پھیکے قول قرہ دے اچ سب شرط بنا
 وہ بی سے ہنسو دنگھ مسندی دیو نکا

جانا امیر حمزہ کا قید کی حالت میں دربار نوشیرواں میں اور
 ڈالنا اپنے آپ کو دربار میں اور مخالفت کرنا وزیروں کا اور خط
 لکھنا وزیروں کا گرز و نواح کے بادشاہوں کو اور
 اتنا ان کا نوشیرواں کی مدد کے واسطے اور مایوس ہونا

ان کا اور نکاح میں لانا ایسے حمزہ مہر افروز کو

یہاں ہی سلطان نے میرے مال پیمان
یعنی مہر افروز سے کرنا نہیں اودھار
نقشہ مہر نگارہا لیاں جہاں اکوہار
سر میرے تھیں کرتے کیا قول تہسوار
میں گت خمیریاں جتہ اور دھکار !
تخت آگے سلطان سے پاسٹ آؤں جا
بے چاہے ہی امداد دے بخش خطا
پر مرداں نے اپنی دینی شہرہ نیا
دوبی دے ہتہ آئی کے کہوں خود مہر
تکے کوں جان گاؤں تھیں شہر دے ہر
دکر ڈا سیتا توں ایسے قول قرار
ناں مہر چنے اوسے ساؤں روغیاں چوڑ
ہی جی تیری جان دا ترہا یا مردار !
زخمی جاگاں ساڈیاں روون نار و نار !
تھاہ قول جہاں ساں جہودے سو ہر !
با بچر تہا دے مار تا کسدا ہے مہت دار
کھے تال امیر دے پاسنگل زنجیر !

کیا عرب امیر نے یا راں نوں فرمان !
جے میں جتہ امیر نوں پنا سٹاں دربار
ہے میں زلفہ کج دیا دینا دے دم چار
جے میں جاؤں لایا گیا بھی خوشی ہزار
پتا میرا مسد کے درجا مسد عیار !
وچ کنڈا ایشی جتہ مرے اہنساء
جے اودہ چاہے مار کے میوں کرے فنا
یوں اودہ منگور ہے اسدی جیوں رہنسا
میں کے کیا عمر نے ان کی کر دے ہر
بہنیں جان مسدیز نوں کہوں کڈھو حرسے ہر
تے کن کے اس ماٹوں یا ر روئے سب تار
بہنیں جتہ ہا کھے ناک رے توں موڑ
دھ اسکے دربار دے کون تیسرا خنوار
تینوں برس پہلے نوں مارن گے مردار
سن عازد فرادقا مسد د کر سو کو
بہنیں میوں دوستو جتہ سسور دربار
اوتنگ رو رو د دستاں تہا عرب امیر

کر مضبوط کسند پا آپ فسیل جیہا
کھڑا یا راں روغیاں دل دربار اشا

جاندار دہراد سے پناہ دھرت اتار ✓
 حمزہ چہ ما عدا دیکھے این قہار ! ✓
 تیرا میرا قول کسی نہ ہوا اک روز ! ✓
 میں تے اپنے آپ لوں ہنہ پچایا ہے ✓
 جن جو مرضی تیر دی میرے نال کما !
 ایہ گل سن کے بادشاہ گردن گیا نرا
 سر نہیں چپ ہر بہا نہ نسا پایا کا
 تے رنگ دکھ داکا لجا گیا ہولار کسا
 ہے آج جاوے جو نڈا میں مرناں پچھتا
 جنگ لہو مار کے کے پکار پکار ! !
 اچ اسنادا طالع گھر وچہ مدو گار
 منع کرے سنی بادشاہ چپ رہو مردار
 ایہ مرداں دا بادشاہ تے میرا غوار ! ✓
 نہ مارو میں ہتھیاء جو گزری پیکار ! ! ✓
 قول قرادوں ہمتاں میں سوں مشکل کار
 جنگ سن کے کلم لوں بست ہوا بزار
 ہے اچ زندہ چور سیں جھکے جنگ تیار
 پیر نہ تا پادوسی جاں ایہ چٹ گیا !
 دشمن عرب امیر دا جم اندر دہار !
 سر مڑی داگرہ لوں لینا اسیں آکار
 سنی چپ مینا بادشاہ دل وچہ کرے چار
 پھر جاندا شاہ زن حمزہ کرے خیالی
 ہل گیاہ ہارتے کتھے سب ڈریر !

کچھ نال امیر سے روڑو آئے یاد
 حمزہ کے لڑیا شاہا ہوسی شہاد !
 دینا ہنہ امیر لوں میں مہر افروز
 پورا کیا قول لوں کر دکھلایا ہے
 اچے سے وچہ سنگوں دیکھ میرے اعنا
 یاد پیا اسمان تے نین گئے سحر ما
 حضرت عرب امیر دا زلفا صدق سفا !
 اچ وری جمال ہر پچھے پسیا آ
 منسے منسے دے سنیوں نہ باکے یہ گھا
 مار جلاوا خالماں ظالم سے ستمار !
 پھیر لڑائیاں کرناں ناں سانوں درکار
 دیکھ اوڑھے دل ناتجی قول نہلیا پار
 میں اسدے احسان دا ان فرزانہ وار
 دینے مہر افروز دا سچ ہویا اسرار
 میں سیں سروں آنا ناں کیا قول تسرار
 کیوں اچ ہوش ضروری آئی وچہ قہار
 پھراگتے ہونساں ہر ہر لون غوار
 تے مزہد نہ آدمی وقت کھٹ گیا
 اوہ ہی جنگ نالی دل ہل اٹھے یک بار
 مرنی نہ راہ اپنے ہتھیں پنجے غار
 کر کے کھینیں تیریاں سب دی کٹے پکار
 نعرہ کیا پکے نے ہوش ہرے دل نال
 توں امیر ایسے کھٹ گئے زنجیر !

ہاں یا ناہناں بولیا بیٹھ رہا چپ بھ
 کھنڈھ شیرازوں دوز گئے امرا !
 نموش کے ادھروں ددڑی عرب سپاہ
 نہیں تھاں سبائیکے دیر پھتر سہ مار
 استوں زندہ چمڑے کے پار دڑے دیار
 باہجوں تڑپدے اوتے رہا نہ کو
 آیا اپنی بارگاہ مستویاں نال !
 تے انگہ دن جلیا ہر میتہ زوں
 عوامیہ شاہ دے آ پاچہ دربار !
 منگلا کیٹے قتل نوں شیر عرب سہار
 فرہ سے نوشیرواں کچھ انکار نہیں
 ہماوزہ نوں ہائیگے قوں خوش خبر سنا
 مردیا عمر سلام کر آیا پاس امیر !
 پیر پھرتوشی وہی بیٹھا مجلس لا !
 تے ظاہر فریاد میزون دیر مسلات
 جنگ جلیل بولیا تے سارے بدخواہ
 پیر کو اڈا مارا ناہسیں چنگا ہر !
 ویری نوں گل لادناں قتل قیاسوں دود
 گئے کی کی کیتیاں عربی تے تیں نال
 عربی تیری شان شے گردن موافق ہر
 شان رکھتے لازمہ ساک نہیں منظور !
 ویری نوں سر جیل کے پھتاویں سو وار
 لوک دھرتے حق اپنے دکھدی سوئی دی

تے تارن قتل امیرے مسجع ہونے دگا
 حقوں تیا بادشاہ اندر گلیب جا
 جنگ نیا باندا عمر پھرتے وپر راہ
 سارے کیر غرورہ اکیتا دودر بہنار
 جو شاہ کھ کھڑے سہ دور تیغ گزار
 حضرت عرب امیر نوں یادے خوش ہر
 کر پویا بیان نوں ہن بیٹھا خوش حال
 مدد تھاوے بادشاہ ہا استوں کہ توں
 با پچ سلام کلام شے روندا عمر گزار
 مرضی جیوں حضور دی کو جواب نثار
 کراں و ناگ کسی دا میں خمدار نہیں
 کو ششیاں میں تہودا وراں مدد تھا
 جیوں سنی سلطان میں کول کی قہسیر
 تے ادھر نوشیرواں لے بیٹھا امرا !
 میں دفتر دا پاہیا نال امیر نکات
 گھرتے دچر عرب واناہیں دوا دیا
 عربی نوں گھر وادناں کے نہ چنگا کو
 اپنی شان گوانی کوں تینوں منظور
 انت پھوں پھتا وناں ویلا ہنے سماں
 داد وادی تودوں میں گھر جیساں دو
 دکھ ایس گھڑیوں عربی نوں دھک دود
 رہے دانے سنگدی مر پندی نسوار
 نال دے مل جان تے چلی کھولی دی

تھے اس قول قراروں نے وگرنہ وہ بڑے ہر
 سن فرادے بادشاہ اسے جنگ پانک !
 ہاں اک داری پر چکا اود میرا داماد !
 کی اس دیکھ گئی ہے اود عالمی سزا
 جنگ ندر لگائے تک رہنا ہر سال
 مین پانی پڑی بند گھنٹی و سبہ رال !
 جنگ دی بد خوئیوں ک نہ کھنا والی
 شادی دامان کسا اود سے روز
 شہزادی گھر دوسے و اسل ہرنی آ
 بد خواہاں نے حال کس بہتے سر دار
 لڑ ہرنی تے ہرنیاں خیراں و سپہ امرا
 ملات کے جنگ لولیا حرا اڑا لسیا
 دومی داری عرب نے لئی کسن دی ہر
 عرب میں لٹ لے گیا خنے توڑنے
 نات فتن سے ہرن دی کڑ گیا لے کٹ
 ہن اسنے برنود دی شان ہرنی فرقاب
 قسمت نے پر ماریا طالع وقتی ہار
 سر پروانے کھڑ ہر سڑے مروار !
 شہزادہ جگیو ہر شہنشاہ زاد !!
 پیلتو ندر آوند تیغ نروں شہزاد !
 زودانہ ری لے گیا تاج سراں شہزاد
 ندر پایا و لیس تے شاہ لے کر زیر
 ہر چاربا بدخواہ نے سر کڑ پا لیا !

عربی دی دامادوں جنگ گنبد بھوڑ !
 چنگا عربی ناد تہیں لہو کتے ہے ساک !
 ہن اسدی دامادوں کی ہے جنگ نساہ
 ابراہیم علیل دی عالی نسب نژاد !
 اک قلی کا ندری بگئے نہ پانی نال !
 لاش جھڈے ہن بگڑناں سپہ مراد نہ ہاں
 اس جھڈے نوں بدشاہ گیا لکڑاں ہر مال
 حرم سدا چہر بے کھنٹی حمر نروڑ
 تشہ آسے و صدی رات لئی گل نہ !
 کٹ عربی لگی لے گیا توڑ گیب گلزار
 بے شب سلطان نے قباعت کرا
 جگدن داغ گوا لیا دل پر سپا لیا
 آپ عرب کس بانسے گیا گل نون و سوا !
 نازک گل گلزار سے توڑ موڑنے !
 کر کے چوڑ خانان مار گیا سر سٹ
 سن جنگ واکا لیا ہوا بچ کباب !
 یہ دیر طع شہزاد سے دوزن گیا گھار
 شیر بے دسے جنگ نروں ہوا چر تیار
 آئیو نکاں دی واپو سنو میری شہزاد
 نکاں ہر ہو گیا تا بقن مسرتی زاد
 ڈوہی دتتر شاہ دی زوروں لئی جاہ !
 چڑھ دی سر تسانہ سے پہو میشا شہزاد
 تے اس دل مادا سر سے بچا لیا

عرب تھاموے ہندیاں غالب آ گیا !
 تھیں رہے خاموش پر ملکا نہ پوچھ گم !
 اور کسی مگر شاہد سے ہند سے تھیں دیاہ
 جگ جگ ہند تھیں دا دویائی جہ نام
 بن مرنی مگر شاہ سے گیا تصدق پا
 جہ وہاں انوکس ہے دچ دماغ ہند
 کئے د مگر ہمارا کئے د مریسار :
 مردوں دواں دلیہ چڑھ دیگر اکسار !
 مہر افروز دیاں لوہ نام ہے دچ جگ
 چٹا مرنی زانوں مار تباہ کسے
 پڑھا ہر فرخیراں بیٹھا مستل گوا !
 لت کا ہے یونی مرد سندیاں مار
 سہیرے پرفرنی ہے کہ دینا آگاہ !
 پڑھو جنگ سے کئے توں ملکا تھے سلطان
 جنگوں دواں بہاں چڑھے النسب ہر
 شیر عرب سے نکلتے چڑھے لت تار مار
 دیناں جہاں کھرایکے تے پرسان چٹا
 وارہ وار سولیاں آ دویاں گیسبان !
 دگن انساں دیاں گوتیاں چڑھ چڑھ دل سماں
 اپ زور آدیر سے ایہ پھر تے مغزود :
 جہاں بے کھر غزویوں قدرت سے دچ زور
 آہ پایا ساریاں مسرتی دا دیدار !
 شان تو تھی تے مر ملے آڈ پڑ گئے تمام

دو خوانے شاہد سے مفت پہا گیا
 حمزہ مرنی ڈانے آوں پائی دھسم
 تے ایہ فرزند پاندا شیر عرب بہ غم
 تے عزت سلطانہ می تان مجزوی دچ عام
 تھیں مہر سن گوردچ کیوں دگے سدا
 کئے داسد سے ملنے آیکتے ہتہ چار
 کئے د فوہاں چاٹریاں اس تے ڈار دزار
 ویری سے مگر ہاروں مادو کہ پیکار
 مفت تھاموے نام توں داغ دہلے گ
 اوہ ہر مہر افروز تے نال دیاہ کر سے
 ویری توں گل لادنا مڑ مڑ تھو کہ کھا
 گزشتہ مرت جانتی ایہ میری گنتارا
 میں مرد اتن فرنی توں یاسرے تھیں تارہ !
 بل اتنے سے تیر ہندی دھاڈ پڑھانی آن
 ول گیلان دھولیاں دتیاں فوہاں ڈھو !
 آن ڈنگل سر ہارو سے سون چڑی تارہ !
 آکھہ بازو چنجاں لو سے نوا !
 فوہاں پھر سنگاریاں چڑھ پھڑکا دیں مشان
 تے بیہوش امیر سے تان چہ کسے گمان
 پوسے پکار تھانے تھیں گئی گھا سے پور
 کیوں تان جلیں جلیوں خاک کہ روی دھور
 ڈھکا شکل مہاروں مرداں دا خونوار
 بن دھین زبان تھیں جگ کرن دا نام :

آج نوروں پر ہوتے رُخ پر نور و نور !
 آکر وہی دیکھ کے جان سستی پا : :
 کونہ ہر سد اوندا پر شہادی کہ
 وہ ہر میرا ہی وہاں پھلاں دا کوٹ
 دلیل کا فریج ہو حہر آگے آ
 تیکہ تیریں شاہزادیا عرض اسادی من
 ڈیما ہوا پر شاہ مختل جو ہوئی نور
 چھوڑتھوں تمیر فوں لاوا بے تمیر
 آج عربی پڑ مل کے ریسا متابل ہو
 تے من نور پا گیا مونسے کر زیر !
 دچا سادے کن ہے ایڈ ولاور مرد !
 توں کر شاہنشاہ فوں من لوسے تمیر
 اندر کہ البرزوسے و داخل ہوسے پل
 اندر کہ البرزوسے بڑے ولاور کوک۔
 پدا چو فیراں اٹ کے لین عرب فوں گیر
 جاں جندا سلطان دانگے پٹاڑیں جا
 شہر کش عرب امیر وی مل وچہ دین گوہ
 ہے تیرے اس گھے فوں من لوسے سلطان
 ہے تیرے اس کے فوں نار کے منظور
 ایس تیرے وچ حکمے سب فرمانبردار
 ہمارے شاہ مارنے دا ج کرے و لخواہ
 تے جے ایک کرن تمیں تیں کرڈنا تیر
 تنہت کیا کی اٹ کے بہاوسے گمانج

مغزوں دسے ولاوری کے سستی اور
 تے چیلے درگاہ دسے ایہ ان گھڑت بنا
 کوئی مردم عمار تے جڑا فسادی کہ
 ہن لاناں دسیا ونڈا سر پر بھاری چوٹ
 پوری چوری شاہ تیں کند سے سین فوا
 پا پنہر تمیر دا پٹ لوری دسے کن
 بیٹا عربی نراد ہے تہایں گھٹ نور
 بے تمیر نہ ہوسیا لوری کہی اسیر
 پیر دھرے وچ سنیاں موہے دہے کہ
 ہن اسے میدان دی کون جھلے کشیر
 اسدی وچ میدان دسے جھانسنے ہو گرو
 پٹ ڈیر البرزول پٹے گت وچیر !
 عزمہ جاسی ناریا گھڑی نہ گگے پل
 عزمہ دگے جہانم دے مول نہیں کجھ توک
 تے سب اسدی فوج فوں قتل کرن کر زیر
 گردن گش ہر طرف تیں آونک سیں فوا
 مغزوں دسے مغزوی دیون گرد اٹھا
 فیرے کہ البرزول ہوسے اٹھ روان
 ماں توں سردھرتاج فوں کش جہاں نور
 ساں دل البرزوسے پل پر اسوار
 ایہ عرب امیر فوں کر یے اسیں قتاہ
 بکل جگڑا پاسی اوزک عرب امیر
 گھر وچ عرب امیر دسے بہاوسے گمانج

تھے انہیں فراوانی بخش دی تھی
 جاگتے سلطان سے لو کہے آپ
 اسدی دہشت اسانخے دنوں گئی وہا
 میں حمزہ دسے ارنوں کو گیتا نقصان
 دشمن و اہل ماروں میوں کہوں قبول
 مارن دی تدبیر کچھ توں فرزند ا
 ناسے کافر مال دسے بولے اک زبان
 کر واقع ہم توں دیکھ ٹو انا
 داتیں کیتے تہوار شکسے ارکان

دل ساڈے چنگزدی ای ساری تقریب
 لیکے ہواں سرداں ہرگز گیا شتاب
 دور و خضایا کیتیاں حمزہ توں مروا
 مارو توں ہتہ سریتے فراوے سلطان
 واپاں دانیان ساریاں پیش نہ گیلی ہل
 حمزہ دشمن جاندا رہن یکتیں بے دس
 ساری اپنی مصلحت ہر مرکزے بیان
 چلن ہواں اہریتے سینناں مروا
 خبرسے کردتیاں فراوے سلطان

جانا نوشیرواں کا کوہ البرز میں اور تعاقب کرنا امیر کا معر
 گردان عرب کے اور آنا قائم خاوری رستم سلطین کے
 فرزند کا اور فتح کرنا امیر کا بہرام چوب گردان کو

کو کج کسے البرز دل ملی تیس بے آرام
 حمزہ عربی نادیا تیں پر ہوگ میاں
 جان میری دیا دشمنان ہو سیں مجھ بھنا
 تے ہے توں ہی مرو میں آگے اکور
 تے ہن تیرے قتل دی ہتھ میری پھر دور
 تے چھترے جگڑیاں گدی عرق سام

خبرسے شاہ نوشیرواں لیکے فوج تمام
 جاندا ہوا کہ گیا حمزہ دل خسروان
 طرہ قدیمی ویریا لے میسکے برخواہ
 میں دل کہ البرز دسے ہو پسلیا اسوار
 دیکھواں ہن ویریا تیغ تیری دا زور
 دچھ لڑائیاں تیریاں میں کھپ دیا مدام

شیر و شامیانیں توں بہن مگرے آ
 ساری عورتیاں توں جینوں وچ جنگ !
 پیوں اپناک دھانوی ویس تھے پر دک
 تے ایہ تیز کوشش ہی تھل تھے وی جنگ
 مرداں مانگا اڈان تھیں وچ میدان !
 سنبان بیٹھ راہنی فرج غضب دی دھو
 آجاتی تیار ہے لا لا کھڑے ہر
 بس بس وٹیاں ٹھوکراں پا جلا دور دور
 بدل ساری مرداں بہن ایسا راج
 توں بہن نعرے مارنے وچ پھاڑیں گج
 دوری تیری تھری پھل حبیب گھٹ
 پڑے کر گویا تھیں ویاں اڈا
 توں وچ میرے مارنے ڈرا نہ بھی شک
 رن وچ ہتھوں پاں دے توں رن مڑا پک
 رو اپنے مردان تے مڑا پیا نسرور
 حضرت عرب امیروں ایہ کھ گیا پچا !
 حمزہ میں خطہ کھو کے ہر مینا اسوار
 پل سے کھٹے پلین گا میں ہی گھسے پاں
 آہا کہ البرز وچ آدوڑیا سلطان !
 تیر پھاڑیں پھر گئی چادوں طرف تمام
 گردن کش ہر ملک شے ڈسکے وار دار
 اور ملی دو پہلوان دور توں آن شے !
 چرگبر دھن اک نام تے دو ہا سہی ہرام

حق تیرے نوں پاوں نے دینا توڑا
 وہ لوں دھیاں میراں منت گھنوں لے تنگ
 ست گھن وہ خاک تے سروں پاں دی پک
 پر بہن تے توں وچیں دک پھاڑی گک
 آہا وچ البرز دے ویکھاں تیری شان
 تے مڑا تیری فرج تھیں زندہ پنکے نہ کر
 کھا سر شاں کھلاں اک رک تھیں دور دور
 رنگ عمل دا دیکھ کے چکھ حو ا ب
 موت تھارہ دیا سر تیرے پر آج !
 میری تھی گتے تیرا پیس نہ ہی !
 بہن توں میرے پھریں ہر گڑ مڑی نہ چھٹ !
 کھا پھاڑی جانور میں حق کرن دھ
 میں بھی تیرے نقل تے بنو لیا بہن کک !
 کرنی تیرے سانسے میں بہن آفت دھک
 گھرے آہیں ویرا نس نہ جاویں دور
 تے بہن شکر نال لے ڈرے پھاڑیں جا
 گھرے مگر حیرت دے گیا دھامر مار !
 میں عربی شہانزاں توں ایرانی کھن ! !
 اپسرے بہاڑ دے جڑے ہند نشان
 والی ہمت اعلیم وا آیا ات مقام
 گردن آن فرلانہ سے وچ شاہی دیار
 دیکھ انساں تھیرواں راجھی وچ دے لے !
 لوہاں با بچھ شمار تے صاحب زور تمام

<p> خوشا ہے دشمنوں نال بیعت داس کمن کوئی ایسے ہیں نے شہنشاہ نال جنہاں مار گوناں مہرہ وچ میدان کس دے عرب ایسے نے گدوں کھوکھڑے کس دی رمل عربیاں توڑ کھڑی گھڑا وہاں وہاں دے ہاں نے تہاں صاف نکل مرہادو مروی کرد میدان : لاش مت سونہی دی مہڑے لئی اٹھا جہانزیدان دے آمارے کشمیر رن سنگاں وچ پڑیاں پڑے ساں کس ابن حقن سلطان نام جسدا تیمار ! یزید نے جنگ دی زحمت کردھا شیروشاں دے لاندے عرق پھڑ لاس چرخاں دے ہونڈے دل تے جان دوق تینوں کوہستانیاں کساں لودی لودی تاج سوں اہرنیاں کھڑاں دناں وچ لاد کر نیو کو مر ویریا رن وچ حال تباد اہے وہاں تھیں کے نے وار نہ کیا رن وچ ہر آئی کے خواہد اک سوار گرد لوی میدان دی چڑھی بلند آسمان پرشس جوانی پھلے اہے نہ ریش خوبر دیکھ دو نویں ڈر مر گئے مت اب کرے تہا مرد کوئی ایرانیاں گل کرے پیکار ! </p>	<p> گھرے عرب امیراں تکم جا پاس ہونے کے تھیں گردا دیکھ سوال ! کیا تیج گزاراں اروئی مروان ! عمر کے تھیں اناندے نال امیر لاسے کتد عرب ایسے نے دتا پار گھار ہونج متا بے ہر دوسروں آ ! آن نقیب پکاریا اچھی وچ میدان ! چہر گدوں سوار بروی وچ گیا سدا ہب کا پکاریا کون عرب ہ کشیر ! آؤ مروی وچ پڑ پڑ تا کس کس ! تیج سار قادری بول شیند وار اگے عرب ایسے آہا کسین فوا مروی معرودے کی مرور لراں ! فرمایا ہا برسیا عاقل ہا مستحق خاوردے سلطان نے مت نکاب و حری نورو مار پکاریا میں خاوردہ شاہ ! بن توں کوہستانیاں پچیا مول نہ جا ہوسے شیر تھابے آپس وچ ہر دو اڈو دا ڈھا جنگوں اک ول گدہ خبار آرمواں دے سانسے کڑو دتا میدان تے اس شرح سوادوی پیشانی پڑ لڑ شیر شکار چنگ تن خولواں دا شاہ نہ نہ کردی لوشیواں کرے پکار سوار </p>
--	--

سن مادی اک پڑھ گیا گرز پہلائی جا ! پکڑ کر قہیں گھوڑوں لاہ مارے چٹکا ! بور گیا اسوار تے اوہ بھی بنا اٹھا ! مرد گئے ست شاہرے لکھے دہار دہار ڈٹا سودا مندہ امر واں دہے چتیار	جتنا اسوار نے پڑھا دھپہ ہوا مادی مادی سٹ تے گیا آزادی پا اگے داگوں مار کے دتا نال دلا ! ہن باقی دے رہنہاں کیتا جنگ اٹھا چا بیا حج اوہ سار تے ایسا وقت گزار مرد بہار ستہ پا کر تے نوں پیکار
ہن دل گرداں غریباں اٹھ چیا اسوار پر کیا میں دیکھنے رستم دے ہتھ چار سن کے رستم پتین آیا نعرہ مار جی رستم تے اوسدی کر گیا ہتھ پا ! گھوڑے بیٹھاں دہانے دھس پڑھتے توں ہن مڑا رستہاں سد ملو تئی نوں گل	اوہ آہے میں سائے ڈاگز سے ہو پار پکڑا اسوار نے کوں جانہاں سار دوہاں غر و دل کچیا سا مار زور لگا ! رستہ ہار ہوتے مرد سوار کے ! دیکھاں ایس دی موی آہے میری دل سد ملو تئی میدان وچہ آیا لاہ نوں چسل نذر پار تول کے لب نزارو پا ! پیر سوار پکار دا کڑھ مودہ نوں جا کرماں تن اسوار نے دتا دھک آوار پہر کر کوں اسوار نوں نرین لاہ بیہا شوخ مندے دی جان تے گئی مصیبت تہہ چاہیا اسلا پال دیاں مغروری دا ہر تہہ کون کوئی تہی لڑکیا کی کچھ قیسا نام میں رستم دا ہتھ ہاں قاسم میرا نام ماما میرا قہا تہے ماں میری غر شید نازیر پائی پور کیش خاں دچہ مستام تاسے آڑھیا تہیں بیٹھے لب لگا !
مرد رستم میدان میں آن کے سب گل دوہاں کرماں پکڑیاں نوردے اڑا ! چوڑ گیا اسوار تے توں مردا مڑ جا سن عزم میدان وچہ ہو آسیا اسوار ہن عزم وچہ جوش دے نعرہ مار پیا سرتے دتیاں گرد شاں پھڑسٹیا پھڑھرت چڑھ جاتی تے بر گیا شیر عرب ہن پرت دھرتھ ملقم تے پکے سب امام ! عزم گزادی موندے گر آباب قاسم تسہر تا ہاں نسا نسا بنشین دھراں امید ماں میں جس دا دوتہرا اوہ قہمتن نام ! سن عزم تے گھتے قہیں غر لیا اٹھا !	

سر ہونے لگے انہیں توں تار سے گرد
 ہے توں جدا تاساں مرہ پاشیب کو
 جاں توں میزوں دھکیا گھڑا سے نئے اُٹھ
 سن تاسم وہ آدناں عمر بڑیا دلشاو
 آبا تاسم نادہی ایسہ تیزا فرزند
 پاتے تائیں تال لے لشکر گیا امیر
 سوازیوں اک جنگوں ہویا ہر عیسان
 چالی گزہ آتدے بخش اندام آغاز
 گھتو مرہو و حیر آن لڑے ہرمان
 حمزہ پچھتے تاساں ایسہ ہے کون جومان
 مرہو فروادنا پرودہ پاہری کیوں
 دن وچ گیا سوار ہر لڑنے نوں ہرمان
 آرا ہتھوں ستیا دھرتی دھپہ اور
 جا گھیں تیز زوں جاوے ندر لگا
 چڑ تیز جومان تے پیسا دور ہو
 کچا دہاں پیس پئے لائے ندر ہزار
 کیا نہیں جومان نے ہامزہ نوں گھس
 مڑ کیا تاز نے حمزہ نوں پنیام
 ہانے دی اسوار نے کون پڑی دوال
 اسپوں دواز ہلیا حضرت عرب امام
 رہ چکا ہازدہ لا بیٹا تک سوار
 ست چھاتی بس پکیا کج کہیں توں کون
 اور کندا تیں تیس ہاں باپ میلا گھماز

گل دھپے کے مرہ نوں فرواد سے پرودہ
 دن وچ کرستان میں بن گھڑے دو
 دلی بھگے نوں قمر نے چا پڑی لہر ہمار
 رستم تائیں آئیے کے ہمارک یاد
 ترے دا گھن موہ ہے اور ہی توت مند
 چاروں طوت ہمار کاں کن ایسہ وزیر
 اسپ کدائے مارہ آن کھڑا میدان
 دھپ میدان پکارو اناں بھند آواز
 این تہن خادہی آدے دھپہ میدان
 تاسم ہن گزارو معلم نہیں بیسان
 ہری پٹ تہا زہا بصیت چھپا دیں کیوں
 کون پچھ سوار نے کھڑا چاک جومان
 برخش ہی ہرمان نوں فروادے اسوار
 مڑ آیا ہومان تے تہا ویر پچپ
 کرے جومان مقابلہ اسپ الاڑی ڈھو
 مول ڈکونی چتیا کے دکھادی ہمار
 دیکھاں کینگ موہ ہے آدے میرے دل
 رن دھپہ گیا سوار جو حضرت عرب امام
 لودا کر کے پھیسا رہی توت تال
 تاسے کے سوار نوں لائے زور قسم
 حمزہ نے پڑ کر تیں گھڑوں لب اتار
 ہاں خجڑ سے زخم تھیں جدی ستاں کردھون
 خادم ہاں دنگا دا تاسم دا ہمسوار

پہلے کئے غامدوں آئے وہ سپہ حضور
 توں دو باغا جھڑیا وہ سپہ میدان غرور
 سن گند اچھا لڑوں سسرہ عالی زاد
 ہے میر لڑنے ہے کے تھار پکار
 یہ وہ اور یہ مروڑیا پہلے سپہ میدان
 اس نے میر انکیا خوب ادب آداب
 سن گزروں توں تھار تھار چھلہ جوش
 کال لیا یا تیس نوں حضرت عرب نام
 چہ گدوں اٹھ فرسوں دن وہ گیا سدا
 چہ فرستاری سرشباں کھڑا مقابل
 دوں دے ہتھ لہتیاں لڑن برابر ہو
 شام ہی شمشکی دوں گئے سدا
 چو گجر داں اٹھ فرسوں کردا آن پکار
 نال لہ ماں تیریاں د لڑاں دکار
 ہسے کھ لہ ماں نوں نہ میرے دن ڈھو
 ہے تھیں جی چاہندا کر پکار لوں
 تیرا تے کہ اپاں کھڑہ بنار لوں
 بڑا بادرسیدوں اچ تار لوں
 ایسب گلاں سبیاں سن داعرب امیر
 مقبل نوں فرودندا لیا میرے ہتھیر
 تے اشرق دیو زانوں دن چہ گیا دورا
 اریل نے دیکھ کے کیا مفت مری
 تے میری اک چہ نوں مروا کریں جریں

واگروں میاں اگیں کتابا ہتھیر
 وارو داری وہ دنما نغزت کیتا ہتھیر
 پست تیرے دا کوںاں تھوہ مہا کب
 تھاروں مروار دے کور کھڑے چار
 چہ میرا کھڑو یا دہما سلامت جان
 کانوں اسدی ماں دا امی جویا اجواب
 دل فرزندیاں میریاں دیکھ ڈاکر ہوش
 دن خوشیاں دچہ گزریا اجریں رات تمام
 گھل کسینوں عربیاں جادے ہتھ دکھا
 آمرا دہتھ دیکھ لے دو لالے تن کھا
 ظہر پاد کھیدا لود آور ہتھیر
 نیندی تے عرقیں اک شب گھی گھٹا
 میری عربیاں عینا نال تیرے پیکار
 کہا لہا دیکھ جا چہ آ شیر شکار
 ہے ہے تیں چہ مروی ڈھک مقابل ہو
 نال تیرے حمد لڑاں اتے مار لوں
 ہمارو دیدے قصدا اچ تار لوں
 آ عربی ہروٹیا مار شکار لوں
 اریل میاں لیاں کرگیناں تاشیر
 لہ لے آیا پس کے ہونیا شیر سوار
 کھڑا مقابل مودے کھبندا دار چلا
 تھ چہ لہما یا کیمو کھجک کریں
 مرسیں ناگک عربیاں مروہ آہ جریں

حمزہ نے فرمایا جب شے دار چملا
 لاشی ماری موٹے دلوں کھدورت ۵۵
 کھوہتوں کا مار کے دھرتی سٹ لیا
 بیٹھٹھم رکھ اکھڑا کھڑیکہ کر آرام ؛
 تے اور ہیرم دسے دلدا گیا تسرار
 آہزہ نوں باردا اور نوں چوب انشا
 اور نوں ای دی کرتے ماری چوب دگا
 لہہ اشقر تھیں بھیاں حمزہ نے بہرہم
 کافر مات دیکھ کے سارے کنب گئے
 حمزہ کھڑا پکار مارن وچ زور و زور
 شوق جہدے دل جگدا اور بوشانی تار
 کئے نہ کیڈا حملہ لان نہ آئیہ کو
 مڑ حمزہ وچ بارگاہ لے اسیراں نوں
 مردہ کو ہستائیں ہوا سچے مزور
 بان نہ گایا ہے نہیں یا ہے پکنا چور
 مرد پکڑا یا نہ کہہ نہ پھیر امیر
 اہہ کندے تہل موچیں مرواں دا سلطان
 سن حمزہ فرہاد نازا مرد کئے نہر ما
 اکھو اللہ پاک ہے کوئی نہیں شہیک
 چوڑو جو غشی دا ہواں گھسے پکار
 چوڑنھا نوں ہر تھیں طلب نہ کرد مراد
 سن یا حقہ دوانے لے آندا ایسان
 گھرکان وچ دودیاں دسے والے گیا اڑا

قد چھوڑا دیکھ لے کیڈک سنت بلا
 اہہ حمزہ نے آندی پڑائی وچسہ راد
 وچ کنداں بھڈ کے لے عیار گیا
 دیکھ جو ہنڈ یادناں ویر تیرا ہیرام
 ویر پھڑے نوں دیکھ کے اہہ ہر پلا سوار
 انووں حمزہ پکڑوا لاشی وچسہ ہوا !
 کاشی تھیں ہیرام بھی پیا ہنڈ ہاں آ
 کھڑا اور عیار نے ایہی وچسہ مقام
 اپر جنھاں گھنڈا سی دو نوں پکڑنے !
 آسے کوئی لڑن نوں نوں ہسار ہمد
 گھڑے روون گھراں تھیں اہہ روون وچ گور
 ہاڑے کون مقابلے ہاں لو ہتہ دھو
 بر کر سی تے پھیا نوں اسیراں نوں
 ای تہاڑے دوں دا کھر گیا غرور
 دو کنسے رادہ اسان تھیں ایہی ہر دور
 دن وچ کیوں کرتاں نوں میں کر یا امیر
 تے توں پکڑا مرواں دسے مرواں !
 مرد ہنڈے یا مرد دی خدمت اسے انشا
 اہہ اپہم غلیل دا سستا مذہب شیک
 سنگتیاں دا ملگتا اہہ سب تھیں مردار !
 پتھر تھیں کی سنگا سنگ کرد ہراد
 جانا ہاں گ دا پتہ تے شیطان !
 وچ نظرہاں زندگی مردو دیو نہب !

دو ہاں غیہ فرج فون کھٹیا مسرمان
پڑھ فرمان سوار ہو پئے اندھیرے مرد
اندھ فرج کھاروے مپ ماہی تھوار
صبح ہندی فون آرسے وہ شکر لکھ
کیا جٹی امیر نے وہی لٹائی بسند !

لا راتیں آمان کر منظور ایساں !
وہر لشکر ہنماہ دسے مار اچاری گرد
گرسٹ لشکر شاہراگے شپاشپ مار
تعمول شے شے فون ہوتی خوشی تمام
کافر جرت مندے سب عربی غورند

کیفیت پیدا ہونے بدیع الزماں فرزند حمزہ اور تربیت پاک
لانا پر یون کا امیر کے پاس کون الیز پور اور زمانی کو نابالغ الزماں کا گردن سے

ان عمر نے بی نفسہ بیانی فون
مردوں وہ پیاہ تاں یسعنت ثانی فون
نہیں دگدی روڑیاں حال اوداسی دا
آجا جاں گیلین تھیں گیا امیر سدھار
جاں گیلی دسے عمل فون گزر گئے تو باہ
سورت پچھان مار دی چڑھ چندوں دو چند
آجا بعد امیر دسے کانسہ کانسہ مال
بیت بختے دی خبر گئی سدسے دائی فون
ایہ گیلی بے ہایا ویری دانسر زند
سپ بھل وچہ پائے انت پھلے دنگ
کا جن کرینے پر درکش ایہ غولڈار پھنگ
لہوں دہر و جو دسے آئی ایہ شمشیر
چک ہیا ہافل فون گیلی تھیں ان بول

وچہ لقم چکا دنوں فون جوانی فون !
نیرت گت خانوں سرو میانی فون
اچھے لشہ وہ غلو تے جان پیاسی دا
چھوڑ گی کر حالہ زن گھیل سوار
چند چکدا جہیاں بیٹا مالیمباہ !
دائی اچی رنج ویکھ کے ہوتی جرت مند
پہر بیٹا اسٹام تھیں من لشکر بہ حال
اسٹون غنہ آنکھدا میت دکھیں فون !
گھر وچ پچہ ناگ دا ساؤں نہیں پسند
دشمن دا پت مارنا لازم پیا سنگ
کی جانوں کی کھنڈا وار کھک دار ناگ
گور دم چواہستوں تھوہ بائیے پھیر !
میں جتیں کچھ کرواں سے آ میرے کول

آئی تالی بلیس دی ایہ دانی مروار
 تے گلی اسواروں اسدی علی دسار
 کیا کا تنہال نے استوں دیو دہا
 عورت کا تنہال دی حال ہی اس مٹاں
 رہ پیا تے آکھدی عسریں کر بندی پاں
 نالے باجو گنہ دے مارن روا کھوں
 کیا کا تنہال نے کراں فہہ منسور
 پیر و تاجس گروے ایہ اس وافر زند
 اوہ کندی ہے مارناں استوں نہ مروا
 ایہ گل کا تنہال نے من لئی خوش ہو
 درناں میل مندقیوں دتا ندی کڑا
 ایہ عسریں در تیں و عرت جھڑی خوش کھا
 لڑکے دے کرم جادوں بہت نہ پایا کا
 تے اوہ لولا رکھیا رکھ شمار بھا
 آہے آڈیاں چلنیاں سکی پر یاں اس راہ
 قریش محمد نال سکی حکم کرے اسما
 جاں دعوادہ کھوینا نظر پیا نسر زند
 دہے مانے ہدواں اک اک صرخ حیاں
 ایسی صورت دیکھ کے فریاضے ارشاد
 تدرن نوا چنڑھی غم بہر ہو گیا آ
 قریش محمد فریوں کر د آ آن سلام
 پکڑ قریش محمد طفل تیسرا سے فری
 اس ہم دے فوں وریاں دہڑ دتا دیا

چک مٹل نوں تیگرے پہونچی دربار
 تے اوہ لاکا شاہ دے دیوے پیش گزار
 غیرت ہو دے کراں نوں بیٹھے جگہ پا
 کتا کا تنہال دا اکس نے سنیا جاں
 جے ماہیں اکس مٹل نوں نال مرے گی ماں
 جے بے خوف خدا پیدا مارے ایس تمول
 اسدا زندہ رکناں نہ مینوں منظور
 وبری دے فرزند نوں نہیں کد کراں پسند
 استوں زندہ ندی چچا مندوقی کڑا
 پایا دپسندوقی شے اورہ ملک خوشرو
 تے لہر داگ یکھ شے وگ تریا دریا
 لڑکے نوں کی ہر گیا کی کھ گئی
 دندنی دی اس دھتیں گی عسروا
 کڑوہ دا گیا مندوقی جاں دہچہ تفرم حیا
 کڑوہ دے اس مندوقی تے دودروں ہی نکلا
 پر یاں آئیں گل کے یہا مندوقی کڑوا
 یوسف ثانی دیکھیا بدر متور چند
 سیز فونراں تعال ہی ہی خوش طراشاں
 اہرا پھیل دی ایسہ لولا اولاد
 جاں پر یاں نے دیکھا آڈیاں سیں
 تے فریاد حضرت نے ہمد سہم کلام
 تر اسدا باپ ہے اوہو عرب ایسہ
 بے تہرا ماں باپ تیں ایہ کر یا جہدا

بہن دل شارسدان سے کھڑکتیں اٹھا
 ہر بیاہدوں جوان تے پھر لیسائو چا
 تمام بریل انماں تھس خفس رکھایا سی
 پریاں تال لیاٹیاں اس لڑکے نوں چا
 جہاں پردہ ہریا ایہ لڑکا وچسہ نازا!
 پریاں وچسدا نڈا شارسدانی بار!
 جہاں ہر بیاہت سالدا آوے نگر جوان!
 تھریس محمد رکھا دل تھیں بہت پیار
 گھر لے چڑھن سکھایا ہریا خوب جوان
 جہاں دیوان تھیں ہر دھا گھر سے جنگ تیار
 لاوا وچ میدان دے ایسہ لڑکا تنہا
 دیواندے میدان تھیں جہاں ہزاروں گورہ
 ایہی وجہ کہ تاف شے حمزہ دانسہ زند
 اکھن اپنے ور تھیں ایہی جہی کرے سوال
 تھریس محمد اکھدا کھن لے قدر بلند
 پرکھ تیری ماں دا تا جیہ پستان نشان
 تے حمزہ بیاں خوبیاں کرے بیاں تسام
 ہر دل بریل انماں دی عمر بھئی دس سال
 اڈ پریاں لے چہاں نالے تریا ویرا
 اگے کرنے جنگ نوں نگر کھڑے تیار
 دین بریل انماں نوں پریاں حال سنا
 تال ایہی کھڑے سبھناں وارو وارو!
 تے من ہاری نودہی کوں بھی نڈر انما
 تان بریل چہاں سب ہر بیٹھا اسوہر!

کرنی اسدی پردوش اینیوں نکم خدا
 خدمت وچا میرو سے دیو مزدور چکا
 ایہ گل کہ کے انماں نوں آپ سدایا سی
 کردیاں س دی پردوش دل تھیں صدق صفا
 وچ ہر اے مجالد سے دوزر کے پرواز
 عمدہ نقش طرز تھیں صورت جہاں ناز!
 غالب توت شیروشن پر دل عالیشان
 با پھر بریل انماں دے گھڑی دکرے قرار
 غالب توت شیروشن پر دل عالی شان
 تال اپنے ہماوندے تے ملنے ہتھیار
 دیوان دی الفواج نوں کر دا مارفت
 دیوان کے منقوب تے سب پر غالب لہو
 دیوان سے میدان دا ہریا نصرت مند
 میراں بڑ گون ہے کہو شقیقت حال
 حمزہ میرے باپ دا کوں بھی نہیں منسہ زند
 ندیاں پھرے صدق دا کہیا حال بیان
 تے سب عربی یا منے یاد کرانے نام
 دل چھٹنے باپ دا ہریا شوق کمال!
 جہاں وچ کہہ الیز دے آہا عرب ایسہ
 دن وچ چنکوں ہار دے مراد سے ہتھیار
 اگے جہاٹیاں تیریاں نڈر کے انما
 وچ میدان نڈر کے کہ جہدے ہتر چار
 جہاٹیاں باپ ہتھیاریاں تال لڑے جتہ پا
 سی اسدا کہ تاف دا گھوڑا خوش نڈر

چراغ جگمگ تھیں زنج و لہجہ برتیا روان ؛
تسے پہاں چہرہاں آئیاں نالو نالی ؛
سمت دی چہاروں نظر سکدی جہل
تسے گھر سے دی شکل تھیں مثل ربی جیران
ہستیاں دسے غور دی غور نہ پلٹے سار
ایہ جاو دی پتی کن دڑی مسیدان ؛
سمت اسدی دیکر کے گھڑی دی وقتار
موتھ کے دل عربیاں کسے پرینچ پکار
کستی پکار جان دی چڑھیا نیسزہ وار
کسے پرینچ توں کون تیں کر پستے انمار
کیا پیر پرینچ نے کر پستہ توں وار ؛
جہد ہوا پچر کر تھیں خیر پرینچ یک ہار
تسے کیا پین اٹھ کے توں دل کوئی سہار
ایڑیا اٹھ و مڑیا اٹھنے توں تیسزہ
پکڑ پیرینچ نے زین تھیں جاندا لیا آثار ؛
غریب سے غریبوں رن وچ جہد سے نور
ایہ تھیں وٹ چاہر کے کھرا امت اہل آ
چہر زہنی ذہن مٹو کیا اسٹہ پتے بسند
گھڑی پچھے اٹھ محرت تھیں گیا پیر کھلو
آٹھو امیر زین کندا سمیت مسند
باہر تیری اولاد دسے کون ایہا مرد
تسے کنتیری نسل تھیں مرد بلا دسے کر
پکڑ دالان کر تھیں زور کسے انمار ؛

کر واسپ ڈو میاں آڈر یا مسیدان
نویاں ٹوٹا مرد دا پیرہ ۱۱۰ لال ؛
تکامت دسے نفاذ توں مردنہ کے صل
تسے اسی سدی حال داسال ذکر سے بیان
منہ نہیں پرتیغ داتر سے زہر توں و ہار
دوہاں دلاں شے پلانہ سے ولس گئے توہان
تسے ذاتی کسے نے متبیاں راں دی سار
مرد لڑا اکھٹا اسے عربی سرور ؛
جہل دا گروں گج کے چند بہا گھسٹیا
کندیا نیزہ و در ہاں اوجانی سرور
اٹھ کندا ایہ اسان دی زم نہیں شے یار
اٹھ گھڑے تھیں گیا اسے دھرت اوار
بر کسینوں گھل شے کر ہاد سے جہ چار
آبا گک چڑھاو نڈا جوش خروش آواز
اوتھے آسنوں شیا ہتھے نیسزہ وار
ایڑیا لندھو دسے پکڑ بہا تن زور ؛
پکڑ آسنوں ہی زین تھیں مرد گیا لے چا
دل چکندا ہوی عمرو داسر زند ؛
کسے پرینچے اٹھیں کسک روانہ ہو
حضرت ایہی تھیں دا وساجے فرزند
جو میری پچر اس طرح جھلا دکھوے گرد
سن کے قاسم غازی گیب روانہ ہو
زاتوں پر سنے ہو گیا قاسم ہو لاپچار

چاہت دھرتی آشنا پیش نہ جاوے نہ
 قاسم مڑا تے گیا رستم وچہ میدان
 ورا بریل کچہ رستوں قوت وچہ ۳۰
 سد لڑی توں آئیگے رستم کسے روان !
 ایہ مڑا تے کیا سد عرب دا شہلا
 چوڑ بریل ہی سد نوں کند اتوں مڑ جا
 لہوہ بریل النان سی اس تھیں قوت وچہ
 سد گیا میدان تھیں آیا سد رب ایسہ
 زور لگائے وہاں تے دے برابر ہو
 کچھ کچھ کھچے کر تھیں دوں تک وچہ
 تیر کرو وچہ فوجدے نروہ کراں بند
 لڑی ہر جہاد نے کسلی وچہ ہوا !
 مڑو نروہ ماریا شورش پئی اہل لڑ
 پیا بہا نہیں نڈا نروہی حشر دی صور
 چوڑ گیاں کس آفتاں کراں تیک مقام
 حراں چوڑ چھیاں چڑس کن دین کا گنگ
 انہاں دی فوجا جل گیا سب حال
 کروں پچڑ بریل تے کر دا نڈو امیر
 دھرتی زور دا قیام قدم رہا بر جا
 نروہ کس ایڑا خالی ناں گیب !
 تے ایہ آفت دھرت تھیں بی ناں ذری
 ہاں مڑو تھیں چاؤ نوں رہا جہاں دلیر
 سدوں امیر المؤمنین ماری تیج اہل

انت بریل چھڑا کھدا جاہو کس توں نور
 دوہاں دوہاں پچڑ کسے کیتا نڈو سب ان
 کسے بریل چھڑ رستیاں جا کئی ہور پچا
 ایہ ہی رہیا ان کسے رستم کسے سی بان !
 کر دوہاں پچڑ لے دوہاں مسال جاہ
 آدے میرے جنگ توں ہی خود عربی ماہ
 گوڑیاں پئے سد نوں اس نے پچڑا کچہ
 پکلا دلاں دوہاں نے کراں شے زنجیر
 مڑو گیا کس جیہا مڑو نہ ڈھٹ کو
 مڑو مڑو جہاد توں مال اشا رے کسے
 بے تیراں دی جان تے مڑو سہ تان نہ
 نڈوں عرب دی فوج نے لیا کتاں وچہ پا
 دے پئے لہوہ شے مڑو مڑو کراں پھاڑ
 جا فوجا سہ پانڈے نڈو لگے ہو دور
 غاناں دیوچہ اڈو ہرے پئے آرام
 لڑاں کڈھیں چھڑ تپیاں رہیاں مڑو لنگ
 پھڑ لگے سٹہ لڑاؤں مڑو سہ بیت مال
 تے اس مڑو لہوہ نہ چوڑی تا شہد
 دیکھو عرب دی فوج تے ہیرت جھلی آ
 دیوہاں فوج یا آدمی چھڑا چک سب
 لڑی نہ طاقت نڈو ہے اندر دیوہاں پری !
 چوڑ نغیب وچہ آئیگے مڑو پیا شہد
 قریش مڈ اس مڑو غاہر ہو شہا آ

<p>تے کیا کہ بھوش کر مت رہیں پھپت اور گل سنی امیر نے تیغ نئی ٹھیکر حمزہ اسنوں تیغ تھیں کر دا مارستہ سر موٹہ پتے دو ہاندا کر دا بست پیسار کیا افضل خدا نے میں پر ہاچھ شہد ثانی میرے زردا پردہ ل تو مستند چڑیا ہو میں مندوق نوں آپہ ہانڈے نال تے جوں پائی برہنہ شہد مشہد رستان شمارستانوں نال لے آپ پایا جوں مڑا گیا چہ ہانگاہ فسر زرداں دے نال گئے خوش دے حال تے جیالی روز دیا گزرنے کہ تات دے کئے پیشیا تزیں تھہ آڈ گیا لے پیاں نوں نال تے پیاں دی نہیں تھیں ایسے سبے نہ کہ</p>	<p>اس نے تھو میرا چڑیا دھسہ ہا اور جیاز فرستے اسنوں مول نہ مار تزیں تیغ تھیں نوں بے دھسہ ہا سٹ تھوں ہی تیغ نوں چڑیا دھ کر حمزہ ارطرا نوں کے امیر پچار !!! پتے دے ہانڈے تیغیا ہی سہنوں فسر زرد تزیں حمزہ سا چول سبے اعمال جیوں جیوں دے شہدے آسکے تے نشان ہم بریل الزمان بے خطر رکھایا جیوں حمزہ ہر شاہان ہی سس سارا حال کیا تھیں امیر نے دگی خوشی دی دا چہ حضور امیر دے پریاں لیاں آ بعد ہمازت ہاپ دی ہو راضی خوشحال خدمت وچ امیر دے ر سا بریل خوش ہا</p>
<p>یہی ناما سمند و دیو ہزار دست و پا کا سعد بن عمر کو دیکھنے اتر جوش میں اور جنگ کرنا دیوؤں کا امین سے اور ناراجانا ہزار دست و پا کا امیر کے ہاتھ سے اور صحیح ملت لانا امیر کا سعد بن عمر کو لشکر گاہ</p>	
<p>حدوں سندوں دھڑیا کہہ تالوں مردار ارتھوں جان بھائی گئے آیا دور شہر</p>	<p>ایسے روایت راہاں کہتی ہے انہما جنہوں وچ کہ تات دے کیا جنگ امیر</p>

انہر دیا چرخش سی البرزوں نزدیکی
 جہاں اندر البرزوں سے پایا جنگ ظہور
 خیر سمنو پاس ہی لے اک درگاہ
 جتیں عرب سیر سے آبا بگر نگار !
 چاہیا بگر اپناں بن میں لیناں جا !
 کھٹے چنے حریت دی آواں جان گرا
 ایسے کہیں سٹھنے تھیں دیاں سنا
 ایسوں وچ دھاکے چیا قصہ اٹھا
 بارگاہاں سب رکھیاں سب تھیں اک بند
 سعد سے پت دی ایہ آبا خروگاہ !
 اگے پر توت دے سعد پیا وچ خواب
 بیریشی دانگ چہ دہو ترن سنگھا !
 سار انداز لیا اپنے وچ سپہ معشام
 گھٹ زخیراں سعد فناو سے ہر کند
 صبح ہوئی اظہر بیاں کہتی عدوں نگاہ !
 حمزہ گھٹے آدمی چہر نکلتے ہر قساں
 اوڑک بزرگہر سے پاس گیا عیار !
 بزرگہر عیاروں کہیں سعد اسلم سے
 نکھادیر ہر قسین جہاں تے پئی شکست
 پکڑ گیا سے سعد نوں پارکھیا وچ بند
 سعد اپنے ہے چوند اہیب عیب لے پھٹا
 نالے پتے نشا پناں دے سب سنا
 کیا ان عیار نے حمزہ پاس بیان !

آپنا وچ اسکر مل ٹھکانا ٹھیک
 عم قبی دے آدوں خیراں گناں دود
 سن کے دیو پیدا کسینہ جاگ پیا
 ملی پرانے دیوی آتش لاٹناں مار !
 بلدی آتش دیوی دل قسین لوں بھنا
 زخیراں وچ پھٹ کے یالے آواں جا
 بعد سزا میں بھاریاں کرساں مارفتا
 لشکر وچ اپی دے راتیں وڈیا آ
 جاتا حمزہ اسیں وچ ہرگ ستا طور سندا
 گیا سمنو قصد کر اندر اس درگاہ !
 اس نے حمزہ بانیا دیکھتے وچ تائب
 بسترو چر پیٹ کے موہے لیا اعشا
 دیکھ دلیری آقراں کند سے دیو قسم
 سٹ چھڑیا وچ کوٹھڑی کر دودا تہ بند
 کرن گولہ سے سعد قسین حمزہ نوں آگاہ
 گم گئے دی کس نوں ملی حقیقت ناں
 سعد گئے داعم قسین کر کبریت انھار
 انہر دیا چرخش وچ گیا سمنو دے
 راتیں اندر بانگاہ آڈر لیا ہر مست !
 تنہا حمزہ جہا ناں بن خود کسے پسند
 چہ کہہ دیر لگادی روئے گا پچھتا
 چہ کہہ بیت دل جہا ناں عرفتا سہما !
 جوں جوں بزرگہر واسی اسنوں فرمان

سن شقرتے ہوگی حمزہ تخت رواں !
 بھی سنیان لوشیرواں دودوں کسے سنیان
 سن گھوڑے دپر جو دسے تڑ دیا اک۔ دا
 سی بیکھاست روز دا کھانا پڑا شکار
 اشقرتا لے آپ ہی راج شستا اک فقاں
 ددروں نظر امیر زوں بیا بسند حصار
 دیکر یا اک دیلے یہ چا لاک سوار
 پاس سندہ آئی کے دتی مسر من گنار
 حمزہ عرنی آؤنا کر دا مارو مار !
 دیلا بے اندر نس پل یا اٹھ کر پیکار !
 جسدے بخش شمال لے مرگ دکھی دیار
 آن ڈھسکا سردا دہہ کر لے کفن تیار
 تے ماں او سے پیروں دلدن دامت مار
 اگے دیکر کہ تان دسے ویج کے سوار
 اٹھ سکے دل دد پل ناں نرا مر دچکار
 بے کر کنی پیکار تے تاں ہی ہو بسشیار
 آپ بلاؤں پیڑ کے بوئے تسیں غار
 دربی سر پر پوچیا بن بھپنا دشوار
 آن دکھی مرگ لوں سکین لے گھلیار
 سنی سندہ گل تے دچھلیا مردار !
 سما اشقرتا تماں لوں آن دبا دبار !
 دیلے کی ہو گیا انٹ پیا پساگ !
 آنا پڑا امیر زوں پنی چوشیہ پکار !

امیر حمزہ دسے جاؤں ہوئی لیب میساں !
 تلوں کٹھ سے می سے حمزہ پونا آن
 شام ہندی لوں پوچیا ننگ کنار سے جا
 اشقرتوں دپر غبار دتا کھول گنار !
 پیرا گاڑی چڑھ گیا مسج پچی ماں !
 اول اشقرتاڑیا دھر پوسے رفتار
 شکل کھپان امیر دی ڈرت مردار !
 لوں گل بدلے شیروے کتا برین شکار
 گھڑیتے سوار ہے تہہ شمشک توار
 آن وہی سر بے خیر ویری دی دھکار !
 تے دباروں زندگی گئی قسمت رہ مار
 تے ان کم دا کونے تیرے ہنہ ہزار
 دربی مشکل مرے لاقسمت دسے دھار
 قسمت ساڈی تقدیر دی رہی اور حصار
 یا ساؤں نس بہان دسے بگ دیو پو پھار
 رت دکھی بڑھ آؤنا رھڑا چلیا گھر مار
 ڈپ مٹے دچکار تے سبے ادار نہ پار
 بن دیلا لومر دا کر دا اک۔ پکار !
 جسے دابوت دا ادھ بھی رکھ تیار
 گدیری لوں سانے دیر ان کھل آثار
 قوم مارا امیر نے جھاڑے دیاں بہار
 جس نفع دی رکھیاں مول گویا پار
 آئے کچھ سے گیاں دی کن لوسے کن مار

اور کک نے جنگ توں دہائے یکبار
 نورو مار کار داویک سسند نوں !
 کہ تافوں نس دفاک پاویں کی صبا
 کے سسند کوک کے دیس وچہ دیبر
 تے اوہ غزوں کنبسے اگے دوسے دکو
 دوہیں تھیں بابا ایس نے سنگ اٹھا
 پتھر پانزین تے اجڑی گیا غنٹا !
 ٹھالی پے پیدے نے دو دو کینا شور
 جان کنڈا دسے دکو تھیں میں مرگڑاں پار
 کار مارا ماہر ہی رو رو دی مراد !
 حمزہ کنبہ اگلا فرور وچہ سسندے حال
 دیو کبھے کہ قاتل تھیں کیتے مارفت
 واقف اس میں جنگ دا کیر کر کھادی دا
 دوہے زخموں دھیا کرنا کسید نزار !
 پتھر تے سربار کے سن بریا دیو رو
 ایہی پیلے پار دے پاس شتا سر کھ
 ہون پیا بھی گڑیا مرگ پیا چسک
 ست ہونے دیو اس طرح لالا وار و وار
 جان کوئی گیا نہ لان نوں کسے سسندو شور
 سن دیوان رو آکھیا ایس دیو چہ زور
 کون جوہلے مرنوں نال پتھر سر شور
 لڑاں پتے تے آپ لڑا ہوا تھوں نہ لوڑا !
 گیا سنا غارت نوں رن وچہ ہولا چسار

ایہی پیلے پیلے کڑھ پیا تھسار !
 مراد ماہر پیچوں کہ پنج جاویں توں
 دیکھ جویں سسندو مے چھاتی قبر بلا !
 دشمن تانے پے نوں رن وچہ مارو گھر
 اک جہناں تھیں دل چھ گیا اگڑی ہو !
 طون اگڑی اسپ نوں حمزہ دوڑ گیا !
 حمزہ نے پتھر ستیا دیو تیزوں کر گھا
 تنی مے پتھار گیا زخم لگا اک ہور
 پتھر مے زخم دا کیتا لہجے اوہ سار
 مارا جویں ہور بھی مہینوں اک تھوار !
 میں دیوان دسے جنگ پیریا اٹھا لگاں ل
 جنگ کرن مے دل تھیں لیا تعزت پا
 قت ہون زخم اک پیر کسب فرما
 توں زخم دوجے زخم دا نہیں ہوا ستار
 پیر پیا کو حوصلہ ہور دلاور ہو ! !
 تے کس ڈوہنگی زیند تھیں کوی نہ کھلی اکھ
 ہور گیا کہ وار ہو دھڑ ناہوں سر دکھ
 ہاتی دہندے ترن تھیں کن مہین مراد
 اس ویری دسے جگنوں جن مائے کو ہور
 ڈاکر کھن کھنوں کن پتے دسپہ گور !
 لوچہ جانسے دیو دسے ہتہ اہل وی ڈور
 اوہ جانسے نوں ماری وچہ اکھی دسے پھوڑ
 حمزہ تائیں مارو اچک چنسد مراد

حردا سپ دوڑائی گئے گیا اگاری وا !
 توجہ واری گڑ کے پیا سمنو آ
 تروں گز امیر نے چا ماری سوار
 سارے بازو ایسے آگاک جزا
 جاں بازو مراد سے مت بھڑکیا
 لڑیں ثابت ہو گئے مڑا کوا پیکار !
 لڑیں ثابت ہو گئے پیش کھلوتا آسی !
 حضرت نردو دیکھ کے ہر جدا حیدران
 لڑیں حال کس بار کے کوا لقم امیر
 کتنی وا امیر نے خرم لگایا کار !
 مات اسدی دیکھ کے ہوا تنگ امیر
 خشک سدا لہان کی کریتے تھہر
 لڑک دواں لڑو یاں ہر باو بلا شام
 اور وچا تہر قلعہ دے قریا دوداں نال
 آئی قینا امیروں دوا وچہ متام
 آیا پاس امیر دے کنڈا لے نسر زند
 اندر تہر قلعہ دے حوض رے اک خوب
 جہوں سمنو لقم کھا جاندا غائب ہو
 اور حرمات ہر دھے کئے ہئے جوڑ
 ٹیبا فرے اور مرکا مد کرے خدا
 حردو غراہیں اٹھ کے آیا وچہ حصہ
 دلہر جاتا ہوسی امیر آب حیات
 اور سنی پا پور یا دتا آب گوا

سنگ حراہی دودا چا لڑیں تے آ
 چا پیا ہر امیروں مارے سنگ اشا
 ست سمنو دودے بازو کے قار
 ست آٹھاں تیں بھڑ پئے جاں گی تلوار
 لٹروں عرب امیر دی کیا نسرے مار
 تے اوہ پئے لقم تیں نال بندا پیار
 بن اسکتی زخم ناسی نام نشان
 بازو دود پلید دے بن دست مہبان
 لٹروں غاب ہوندا لغو مار شہر
 اوہ ثابت ہو آٹھا لڑو کے ہر وار
 کیوکر متیں مرے گا ایہ ہذات شہر
 ٹرنے بے تہر تیں کورا نہیں تھیسہ
 چوڑ سمنو جنگوں آیا وچہ متام
 حردو ہر نکدے جیٹھ نقانی لحال
 ابراہیم سلیل سے نبی علیہ السلام
 دیر خالم دے جنگ دی سن تہر پسند
 اس وچہ آب حیات ہے دھش تے مرفو
 زخماں دن چہ عرض دے قل لیندا دھو !
 سن توں جاو تہر قلعہ دے اوہ پانی نہ جوڑا
 چنبرہ آکھکے ایجتوں گیا سدھا
 پانی دا اک حوض بھی جٹھا اندر دار
 اُپر جہدے آسے لڑا دے ہذات
 دوداں لوں کچہ خبر ناں ایہ لڑو متا آ

پہر سندن دہنوں آسپ باہر دار !
 میں نہیں نہ مراں گا ہماؤں کر پیکار
 پرستے جنوں اپنی چاہی دی سے جان
 تے توں گل دے لڑن دی نینج کمانی کی
 حمزہ کندانہ مراں گا مینوں قسم مزار !
 کئے سندن دس کے جھوٹھی قسم نہ کھا
 چک سندن باردا پتھر طوت امیر
 تیریا تین چیر کے ہویا کم سشیر !
 ہویا ہر پاجوش تے پیا ڈٹا مردار
 ہدوں سندن مر گیا ننتے دیو قسم
 حمزہ کے سر ادا سناؤں آتاہ لیا
 لہیا پورا سعدوں دسمنڈے سب تمام
 بیوشی دچہ دیکھا جیوں ہماں پر دم
 پڑے جیہدم کہے خیر عوب سلطان
 توڑ تیریا میرنے گھوڑے بہا پشعا
 پڑا دس کار کباب کر کیتی خود کش تیار
 حمزہ ٹانگی دیکھ کے چٹھے ہو گیا کی !
 حمزہ حال سناؤنا پئی مصیبت جو
 آن کارے جو دے پونے دن فریا
 پکڑی دغبا میرنے سد ہویا اسرار
 اس پانی دی لگ تیں حال ہویا لاچار
 مٹی دیکھ امیروں آسے سیں ذرا !
 چنگا ہویا بدن بھی بکشی رب شفا

کندا عرب امیروں اج مریں لاچار
 شکل جیہ لہناں بیہ ناں تیری کار
 وہا بے شریلا جان نہ لڑا دچہ سیباں
 کیوں نہ تاتیں مڑ گیا مفت وہانی سعی
 ہلیں گک دچہ میدان دسے تینوں وں نہ مار
 مینوں مارن دایا توں آپے مر جا
 پتھر پیا زمین تے حمزہ مارے تیر
 گھر گیا دل حوش دے حمزہ عالمگیر
 آب نہ طیا حوض تیں دو ہویا مردار
 نینج دھیر دل کہہ تات شے ننتے چھوڑ مقام
 بندھ لیا کئے بے غر اندر دار گیا
 اک کمرے دچہ دیکھا پائے زنجیر تمام !
 دل دچہ دیکھ امیر دے غالب ہویا غم
 تیں اس بکھیں کھول کے کینا کورا دھیان
 آیا ہا بڑ تلو تیں اک تھان لٹھا آ !
 پایا مرد دچہ سعدے اوہ ہویا ہشیار
 کیشری ایندین ہے تے ہی کتھے سسی
 پھیر گھوڑے دھر سعدوں گیا روانہ ہو
 فرزندارہ اسپ تے پیلے تر دویا
 ننتے اشقر لے آیا آٹھاں دو دناؤں پار
 پوست بدن امیر اولاد شہیا کر غار
 نین تے عمر میرنے وتی مریم لا
 نکلا ہویا سعد بھی کچھ دن گئے د

<p>ہاتھیں ڈھکیں سایاں ایہ تیز دی کار ! کتنا جتن جبر نے دل بیٹھے سب یار تے ساقی دے تیر تھیں دھپلے جھکار جبر یا ہم شراب دا عالم دی گھزار ! پنجد سے ہانے نشیدی کتنے دہلی سار گزر گئے کئی جگڑ سے کٹ گشت پنڈیاں سار تے جس نے نٹے تھیں کیتا کچھ انکار ! صد رات صد آفریں کسوں کھ کھ وار</p>	<p>عربی حیرت مند تے کافر وچ وچسار دگھا ہم شراب دا تھیں دے دچکار اکیتیں ہی مستانیاں توں لوں سو ہنہار ! ساقی دا رخ جھکیا رولہ دگیا گھر بار جس پانی پا پیر مڑ گیا نہ حیرت تار روز قیامت تک ہی جھبے نہ جوش غار اوہ ہتھ ملدا جاویا سالار سے غوار ہ جہڑا کس نہ تھیں نہیں گیا اور</p>
---	---

ملنا مانا ک اشتر و خنجر اشتر کا نوشیرواں سے اور آما محل امیر کے
 بھائی کا ساتھ غلمان غوری و عمر معدی بن کر کچے بیٹے کا میر کے
 پاس اور زور آزمائی کرنا محل کا امیر اور یاروں سے

<p>طلبل وہاںے جگیاں پے ہزار دھا حمزہ سے سر دہوا پاسیا میدان ! ہمارا بری صدا تھیں سنت سنگھو تے گول بیٹھ جھواں دو اکیاں دوڑیں بے اتفاق دنگ بنا دو منزلہ موخر آمد سے پر تک غار داؤں جبری دا موخر دیکھ چھڑا یا نام ! دوڑوں ہاں تو تریاں بیٹھ اتے تابوت کن کاوے سہ ہنرے دو تریں تا ہوار</p>	<p>دو ہیں غزنیں جگنکے ہریاں صفیا صفیا ! دن وچ پنے ہزار توں کر دے کونا صفیا دچرکتاں دو دریاں مور آوے پر کھول جیوں کڑاڑی خون دی جبری دھری دچر عاق اور دار سے دو تاس تھیں دیکھ دوڑیں مست تک دو تہ وقت چنار دے پر بے شاخ تمام بیجا شاسے واسطے موی دا کھورت ہاں ترخا سر دیو دا کتب گئے کھتار</p>
---	--

تے عمر و فرزند میں ایسے آغا مار !
 آتا تہوں جنگوں اڈیا گردہ نساہر !
 جا تو جاس تھیں پچیسے ایہ کپڑا سردار
 اودھ کند سے ایہ نکتا ہے عربی سے سر بھار
 ایہ شاہزاد سے مرد و صاحب زور تمام
 عدو شاہنشاہ دی قصہ جوائوں دا
 عربی مار گاونے رن و سپہ زور پا
 جن ہا سوساں شاہ نوں نبر پھائی جا
 دوں وچہ ہاروے سپس لویا آ
 وروں پتیرا مردی وئی گل پستا !
 بھلکے چہ تھابہ و کھاں گے اڑا !
 دیکھ انساناں راں مہتاں کافر و عرب
 بھاری آئی تھدی نال اضاں عمر و شب
 رہی لڑائی بھگتے بیٹھے جنگ جٹا
 تے ایہ حرب امیر نوں گھردی خیر نہ کا
 سی ہر با گھر پاپ سے کچھوں بیٹا ہر
 ہر با داراں سالکا اندر ناز ہسار !
 غلن غمردی بادشاہ پیا سکے تے آ
 بے عمر و بچے آگیا مار کراں قتلوم
 اس نے وجہان تے سارے کیچھے زور
 گھیر لیا اس شہر نوں گرد گھروں آ
 باہروں تیر چلا و عمرے کافر باجھ شمار
 خاں غمردی ہا دیا مسلحہ اک بڑا !

میرے نال مقابلہ کروں تساں مقصدار
 تے جا سکس دو دوں شہرین گتے تے سہار
 مر کس دی چلیا کس تھیں سبے پیکار
 بیٹاں مارا میر نوں مرواں کر لاچار
 تھند اشترو سوا مالک اشتہر تمام
 فیرے کوڑ دکھا دناں ٹرخ میسداں دا
 پٹ دہہ الیزہ وادیتا خاک کڈا
 استغیاں شاہ نے مردے مستگرا
 ہمایاں تریں کر سیاں غلعت نال عطا
 سسٹیاں عربی ناد ہے عمر و سخت بلا
 چیتا ہے باؤ بڑی حمزہ جے یا بھلا
 شاید ای اقبال دا پتک چسے نور شہید
 یاتے ہوگ اڈکیدی انساں ودا نہی قبر
 دن دہ ہر مقابلہ نوں پسیا کچھ آ
 کتے تھیں ٹر گئے نوں مدت گئی دا
 ناموں گل سدا دنا خیر وے مشہ زور
 بھیری جوائی دستا زور آمد پھکار
 پاپیا شہر امیر واث لیاواں جا
 شہر نوں ہا اوسدا اہ ہر وے بنام
 تے میں اسدے نام تے غالب پول میر
 عبدالغلب شہر وچہ بیٹھا دوسے لگا
 بازو کچھ صا دوسے کرن گئے پیکار
 مرد کوئی جنگ نوں رہا پیش کھرا

دچہ شراب کباب مے گل آہ مشغول
 کیا اسنوں باپ مے توں ہیں دچہ شراب
 جے ہیں بچہ کرسکا کہ جیسے اٹھ کار
 ایہ گل سن کباب مے گیا نئے دا جوش
 سن فریا باپ مے ایہ تینوں کی مار
 دچہ شراب کباب مے سن ہن وقت گزار
 عمل کے میں عشق تھیں سستی تمام بکار
 باپ کے اس گل دا رلا نہ جانے توں
 ایہ لوسیدے کم سی ہواں تقدہ نول
 عمل کے میں لوسیدانت سکا ہاں ویر
 باپ کے ہیں ہر مہی اسدے ہاں ویر
 عمل کے میں لڑے ہی کراں نہ عمل قرار
 جی سب بانیاں اسداں کہتے عرض کند
 مہی لفظ دیونا اور ک ہر لاپچار
 ہر یام و سوار تے آیا ہاشمہ وار
 دودوں ڈنڈا کافراں کندے مال دچار
 تے پھر دیکھ تھیں میں گیا اک سار
 جے توں جیسے ڈانڈاں چل میں دیاں فرا
 تے تیر کی نام ہے کناس جچوں توں
 عمل کے میں نام تھیں عمل ہماور ان
 تھوں نوری ہاں با کر لوں منہم
 سن کافر اس گل توں پڑنا نوسدہ مار
 عمل دہو شیر توں مارے گرز اشا

کوئی اس پیکار دی اسنوں سد نہ نول
 اور فریغ پیغم دی کر دی شہر خسراب
 شیر عرب داویر ہی دہم جہدی سنسار
 نظر پندی خدمتے عرض کرے دچہ گوش
 جو کہہ کر دا آئیں جبا اوہو کر کار
 توں تنہا کی کریں گا فوجاں دچہ پیکار
 ویر یہاں طفل سی کر داسی پیکار !
 بیخصیت رب نے بخشی عجزہ توں
 جو کہہ لیا اسنوں ہراں نہیں وصول !
 کیوں نہ دچہ میان دے کہن نفیم اسیر
 تا میں تقدہ انما سے عجزہ دی تاشیر
 نواہ خواہ توں بخشے گھوڑا تے ہتیار
 انت میں سب مال ہیں جو کہہ لو اہتہ دو
 عمل دلاور شیر توں گھوڑا تے ہتیار
 مال گئے سب ہاں ہی اسدے خدمت گزار
 نے نذرانہ صلح دا آیا مرو سوار
 کلن کوئی گس کار توں آئیں کر اہلسار
 جے بچہ ہو سبب جے وہ بھی آکھ سستا
 انول ہر پٹیا آدناں کی کم کرنے توں !
 عرب امیر ویر داسکا برادر ہاں
 ایہ میرا کام ہے ایہر جے مال تمام
 تیرا وہ دچہ ہاں دیاں نشہ تار
 تے اس نے جتہ آدنا پھریا دچہ ہما

پھر کون لاد لیتے تھیں دعوت سے نکلنا
 پہل داری مردی چسنگی خال خالی
 تیروں تیروں تیریں تیرے تھے جگہ تھے خال
 مارا باہاں گل نے سنوں وچ میداں
 مود کوئی پکڑ کے اسنوں کر دستہ !
 اور کہا اسنوں جھلن یا اندر میداں
 انہیں لٹنے داسے کر کر جوش ہنڈر !
 ایسے گل دیر نے مار گزار سے پار
 نکال غری امتوں بھرا آپ سوار
 چھپدے آدھا مارے گزر اور !
 تے نور کر حریفوں ناری جہوں اتھا
 جوش آڈی دم آگیا گل آئی جہاں
 جہاں شہابی گھوڑوں گیا جھاناں آ !
 پڑھ جاتی تے آگیا اک خدا لوں من
 ابراہیم نقیل دا مذہب حق سب !
 ہے کمال انکار ہے ماں میں آکھ سنا
 نکال غری ہو کر گیس غدی من !
 من دیا ایمان تے ہر یا مسلمان !
 کرو اتھ اشارتوں لشکر تائی مرد !
 نے ہاں کیا امر وے دین اتھ اقرار
 مہد طلب تھاں لوں آیا یا ہر ولد !
 دیکر دیری گل دی ہر دیا جو شمال
 آپ گل لوں سرور یا دوسے شاہ خورد !

یہ پہلے تھ مارا خال خوشی ازما
 ماہر جاں حریف دی ہر ہر حال گھی
 اوروں لگا دو تھے یہ کافر سے خال
 نکال غری وچ کے کول کرے فوان
 تیریا اک فوج تھیں لٹنے نون گروہ
 جو کھرا گلا گل کے دو چھو گیا میداں
 اسے پالی آڈی وار وار سوار !
 تے من کوئی لٹن دا نام نہ کے تار
 شیر گل شے سائے آیا نغسہ مار
 گل سے پڑھ لٹے لینا اور سوار
 گھوڑے ساک تھ کے ان وچ دھریا
 نکال غری ترک لوں جھتا ترکستان
 اسنوں جوش سنہا لوں اتھے لیا دیا
 نال نہاں اراد کر کھول دے دے کن
 غصت وچ امیر دے تینوں دیاں پچا
 گدے پتھر ہاں تھیں اگتے دیاں گھسا
 ترکستانی ترک لوں ترک گیا کر ظن
 چاہیا اسدی لوج نے ہاں جسے ملان
 مرد حسین نہ خود ہو ناں ادا گرد
 اٹھ سینے تھیں گل نے پھلڑا وچ مندر
 سرور پکڑے گل دا آن محبت نال
 تھلے حکمت نازد آمد سے آل پیسار
 گل تھیں پنادنا نکال غری لوں !

دل منھے وہ شہزادیاں کئے اندر آ
 جشن غوغائی تھیں رہدیاں کہہ دن گئے وہ
 چہ ضرور میر سے جانا اسیں ضرور !
 فرسے کرد تیاریاں دل البرز چسپلو !
 نے رخصت مان باپ تھیں ہوا گل اسوار
 آپ نے تریں رشک جس گسٹم دی وہی
 بھاری دے گئے تھیں چکے مر ت چند
 کب نکھایا ہم نے کسی اس وقت جوان
 ایسے ہی باپ دا حقوق رکے دی آپ
 مان کے بے جہان اول کئے ما ۱۱۱ !
 تے تریں باپ امیر سے اگے سیں فرا
 عبدالمطلب پاس آتھم چکے سو وار
 نال گیا دل کب جی سن رشک اسوار
 چنگا ہوں چوڑ کواں تے ایسے تھے جا
 اگے مارے لاپکے پتہ ہاتے جس نال
 اونوں پیا باک ب نے دولوں گئے سدھا
 پاس گئے جاں فوجیے گل کرے فرماں
 میں اس دیشے جہانگے واں سجے ازما
 کب کے تریں مایگے وہی ڈیسے تام !
 کرب گل تریں دیکھا گل گیا میدان
 کوئی پتہ امیر واں کن لڑے میں نال !
 شکے گسٹم پتہی دن وہ گیا سدھا
 کجہاں کچہ پتہں وہ نامے دمرقی اس پنے

نہاں غوری تھتے رہا سس لڑا !!
 گل کے چہ جیسے تک دن گل چسپلو !
 راج دیوں جہانگے اسد سے تھوں کور
 مروں دی وہ جیسے مروں نال رو !
 نہاں غوری فوج نے ہو گیا نال تیار
 رعایا کسوار دی ایسے حکو مسدی
 پیدا تریں رشک تونی ہوا کسی نہ نہ
 عرب اسے تے کرب جا جاری سی فرمان
 رخصت گئے مان تھیں میں جہاں دل باپ
 کجے گردواں کرفنستل کرے اللہ
 پھر تریں حرف البرز سے لڑنے باپ سدھا
 اسدن گل امیر اول اگے کھڑا تیار
 دل امیر پانڈو سے سب دل گئے سدھا
 تے کن جہاں گل نے لڑو واں ازما
 میں گی دیکھاں موی کیلنگ شان کمال
 نہاں غوری فوج وہ چوڑ گئے سجھا !
 اکھ تورا اسے کرب تریں میں جہاں میدان
 بیسے فارخ ہونے تے تریں تھوڑی سما
 میں جی گواں عرب شے دیکھاں لڑو تمام
 گھوڑاں چہ چر کے کے پکار جمان !
 پتہ دکھاوے اپنے ذیکے بیسہ انحال
 کمر تریں تھیں دباں نے کچڑ لیا پتہ پا !
 پھر پانڈو ہوئیے اولوں سجے چسپے

زور برابر دوہاں دا جمل کرے توہاں
 گیا جیل تے دوہاں نے زور دیا ازما
 ایہ پھک ڈسکیا دس زوں زورا پا
 ایہی لڑیا زور کر دیسا برابر ہوا
 پیر میرا بوسنیں حمزہ آپ گیا !
 حمزہ نے پھر کمر تیں کھڑیا جمل امشا
 سوں ناناں میر کے پاسیا چنکا !
 کسوں آہوں کن ہن کیہا ہن فرزند !
 ادھ کنہاں جلی ان تیسرا سکتا جہرا !
 تے کیا پھل کی لے جانی نادران !
 اک دو منزل کسانوں خبر کریندوں زور
 جلی کے یں دیکھناں سی تینوں ازما !
 یں سنبلی سب تسانوں دچ میدان لے
 یمن منا اس طرح کیوں نہ لازم سسی !
 خوش ہمزہ جلی نوں جان لے تریا نال
 ما نہ حمزہ عریا آجا ہتہ دکھا
 جھو چکے جلی نوں ایہ بے کن جھان
 گزلی ہتہ آیا حمزہ تائیں کرب
 حمزہ نے پھر کمر تیں لڑیوں یا اتھا
 کن ہوں کی ہم سے اپنا کس نشان
 ادھ کنہاں کرب ہاں گھر میرا دچ عرب
 سن حمزہ لادز میں تے پڑے دچ کنار
 حمزہ یں کرب لے کیا بیٹے نوں !

با جیل اتراں نوں جمل اندر میدان
 ایہا جیل دچ زور دے جلیوں زما سوا
 سدھوئی اس مڑے تیں چکے گیا سدھا
 پچھوں تاہم گیا تے نال پسیا ذکو
 دوڑ جلی لے ہادھا اکوں پچھ تیس
 تے لے نوہار کے دتی ہوش تھکا
 ہر جاتی تے چھیا ہن توں پتہ بتا
 کی کہ تیرا نام ہے کس تیں میں پیرند
 ادھ حمزہ لے اسوں چھاتی یا ننگا
 کیوں پریشیہ آئی کے لڑیوں چر میدان
 تان میں استقبال تیں لدا آن سندھ
 زور تیری ادھ تیں بھی کرنا سسی آ !
 پتہ پتے جو تانہ لے ایوں آن لے
 دوہ سبناں تیں اسان لے خطا کافی کی
 تدریوں پچھوں کرب ہی آن پانی احوال
 میدان مست جاہوں زورواں ازما
 جلی کے کچھ لڑیوں علم ہنسب نشان
 حمزہ رسکے ڈھال تے کرب لگائی ضرب
 دو دن دتیاں گروشاں پیر پچھا فرما !
 سے دھرتی چا لدرساں تیری جان پر آن
 باپ میرے ہا نام ہے مدی یں کرب
 عمر مدی یں کرب ان حمزہ کے چکارا
 کاہوں آن میر تے گز پھلائی نوں !

ایہ بیٹے وہج ہار گاہ فرست اند ساف
 اگے عرب امروے کراسیں نوا!
 عمل کرب تے ترک لوں بی مثل جا
 دگیا دور شراب مانم اڈیا وہجہ وا
 تے ساتی دی دھڑکیں ہور تھار وگے
 دچکارے تے دلہے جھگ گوان جال
 مست ج ناں باقیان تے کلاوے پا
 ست ان سے جگدی ہماں وہج گرش پئی

جزہ کے سنان ہے جو ہو گیا غلاف!
 غواں غری فطرتے تہوں عھا آ!
 تہیاں تاہیں غلقتیں عزمہ کرے عھا!
 عربی اند چین دے بیٹھے مجلس لا
 میخاراں دی چشم تے نمونی تھار وگے
 جام حقیق تہوے سہر شے میں ناں!
 شمع بے پرواہی تہن من کے عہد!
 بات کئی چہ ستیاں فہرے پرشش نی

گرفتار کرنا بدایع الزماں کا تحفہ شہر اور پنچپنا فریاد نامہ غرمنہ سے
 امیر حمزہ پر اور نامہ دکن امیر کارتم سلطین کو فرنگیوں کے قتل پر
 اور جاناہار تم سلطین کا اور سکست فرنگیاں اور تعاقب کرنا امیر کا

حمزہ شہر تانوں ہو آیا اسوار!
 آڈیری گزوی سرو پہ جتو جمال
 ہرایا دیئے شام دے کر سادان جنگ
 شیر شکار و عربی آن کرہ پیکار!
 حمزہ کچے کبابے حیرا نام نشان!
 ستہڑن تہوں ہارناں چھوڑا سپہ دواز!
 اسپ تھال پیر کے مادی گرز الار
 خوب ترے پردہ ہاں تہیں کتے نہ کھادی ہار

ٹیل دھانے جگیاں ہوا جنگ حیار!
 کرے پکارا عربی آن لڑو میں نالی
 کوکب گیا سوار برہمی اہانت جنگ
 پھر حمزہ دن دھڑکتے کرے بلند پکار
 تہیں گیا اٹھ غامدی لے وضعت میدان
 اور کھنا میں تہیں ہاں باپ میرا تھانہ!
 خاندیا کی چیز جہی حمزہ کے پکار!
 گزوی وہی اس حال تے آن پلویا ہار!

میں سامان لایاں آئے رخا سے رنگ
 آیا تھو فرفروں سپید پکار کرے
 گیا بریل آٹھ اذن سے کرن لائیوں
 سن سنسنی فریو ندا عونی قدر بند !
 تھو کنڈا عویا سنیاں تیل شور !
 کیٹک تیر نذر ہے میں دیکھاں انما
 جمل بریل سے گزروں اس نئے کیتا وار
 جاں وہی سڑ حال سے مہپ گیا ہو دو
 ڈنگ سے سار زمین سے آٹھیا تلوار
 گیا بریل لہر گویوں اس ماری سلف شیر
 جہی دی اس ہا حال سے اسدی تیغ سمار
 جاں تلواراں قیماں نیر سے لے آٹھا
 ہو رہی سار سے ہائے دہاں کسند
 پیر ویاں گتھیں پکڑیاں ہتھ پا !
 وہی بیاد ہو گئے گرم رہے دھپہ نود
 تھو کنڈا عویا توں کرماں سو کر !
 عربی نودو ماریا کنبے کوہستان !
 سرتے دتیاں گوشتاں دیکھن کوک ہنڈ
 جاں ہاک نے دیکھیا جسمانی پکڑ لیا
 تے کنڈا سلطانوں ہے ہن جاہاں میں
 ہر سب پھوں کمن گے تھکا پکڑ لیا
 رہن رواج جنگ تے جکے لوں رنگ
 جاں کرے کوئی جنگ توں دآیا میدان

رات چلی مڑ مڑ کریں آہ سے ہر تنگ
 کون لڑا اکسہ پو اچ پیکار کرے
 تھو کنڈا دیکو کے حمزہ ہو سیں توں
 حمزہ میرا پاپ ہے میں اسلا لڑند !
 توں جی غالب مرو ہیں حمزہ دا ہنڈور
 نالے این میر توں جاہ سے گزرا آٹھا
 اک سو اک ہنڈ من گزرا لودھی دا جاہ
 تھو پو نرین دسے چھڑیا پھیل ہر
 پایا سسے سہپ سے تھم کئے کوہ
 رو گیا کر تو حال قیماں اسدا وار سپر
 دو فوہں ہوئے آپ دھپہ تلوار دتوار
 قحعاں دسے دھپہ کئے اہو جی لائے فنا
 نئے دواں کنڈے دو فوہں حیرت مند
 لندوں گوٹے داند سے پکے نہیں تہ آ
 کئے بریل میں قحیا نودو کرماں شور
 گزروی آواز قیماں شیروں توں کی ڈور
 تھو توں جاہے گیا این امیسہ جمان
 پھر زمین سٹ ٹھوکیا چا لے گیا میرا
 دل اسکے پڑ بوش توں دونا بوش پیا
 عربی دسے لڑندوں پکڑ لیا اوں میں
 موٹکے توں پکڑناں اس وجہ فخر کیا
 دن وجہ کرماں تنگ تے جمان لسی جنگ
 مڑ آیا دل بارگاہ این امیسہ جمان !

فریاد وچ جگ دسے ہوئی پروردار
 کیوں میرے فرزند نے کھلیا نامل
 عجز کنڈا مرد پر پر جا مسلمان
 جو مرضی کبر لہسی سو میں گری ادا
 آوازہ فریاد دا آیا اندر وار ! !
 لے مقاصد خط کھڑا تے رو فریاد کرے
 کن تینوں رہنمایاں جہتیں ہیں ناشاد
 فقیر کس دا تو بیا شیر عرب دسے پاس
 گو گھوڑوں ترستہ ترہاں گھیر یا
 اگتے عرب امیر دے عرض کرے احوال
 عرضی نوں وچ جے شفی پڑے سنا

ڈیکھا تہم امیر تے کرے ایسہ پیار !
 تے عجز وے سیا خود گھنڈاں کول !
 اہو کنڈا اس پکڑیا موواں دسے مرواں !
 گھنڈا کنڈا ہو کسی جاں ماگ اک دا
 وچ دسے دہارے تہڑوں پٹی پکار
 عمریت آئی کے دیکے وچ دسے
 عمر کے ٹل کون ہیں ایہ کے فریاد
 سوز گئے میں چلیا نو سیزوں دھر آس
 پایا اندر فریاد شکر اکن پیسا !
 مقاصد نوں لے آیا عمر استہ نال !
 عرضی پیش گزار دا کھڑا لب دی جا

مضمون فریاد نامہ فقیروں کا امیر المؤمنین رحمۃ اللہ علیہ کی طرف

جدا کھم قدیم تے جاری رہے نہ زمان !
 دم دم کھو کھو دیاں تنہا دور ہزار !
 کان جنابے لٹھوس گھر جدا برباد
 پستاناں دا بادشاہ عجز عالی زاد !
 شیر و شاں شے لگاں تے جدی بے شیر
 تے جو گردن کشاں نوں تہ تلواریا کرے
 فریاد دی عرض ہے ایہ اندہ کیسہ
 پیا اپنا ک نوحے سیزوں گھیسہ یا
 گردے شاہ فرنگ ہے پیشا تہو باز

مدافعی جسدے زمیناں تے اسماں !
 ہزار ہم غلبوں وقتی شہت ہزار !
 دربارے لب لب شے ماہر دی فریاد
 شیر و ب دی بارگاہ فریاد دی داد !
 کہ شکیں فوج دین جو میدانی شیر !
 جدی گر پھاڑ نوں سہرہ ساڑ کرے
 سنے میری فریاد نوں عجز عالمگیر
 دھپا کنگ فرنگ دا چلو مرزوقی پیا
 میں وچ زہر دلاں دا اچ وچ حصار

کہ سوزی سیدہ آن چھٹا لٹا
 حضرت جب جب آنان نعت کم کر کہ
 مرگ سکے پر لوگ دی تیں بن نہیں وہا
 تیں شہائی پتیا کر کے نعت مزور
 شیراز بادا لیا خود چڑھ آویں آن
 مٹی کسی میر نے فرمایا دربار
 رستم چون گزار دانہ سجا ماں میں
 کیا دران میں کھرا رنگ ہر چہار
 بڑی گدے شہر سے رون فرنگی دی
 رستم چہ میدان سے دوڑیا فرور مار
 بیت شاہ مرزوق دے دلوں مٹی گھار
 جاں خود غم و برسیا جاں اوہا لرزند
 مرد کوئی جانیکے اس دی سار سے
 آیا شاہ مرزوق دانے گڑھا تہ
 بت رستم مرزوق دے متر چہ شمار
 اوہ خود اکثر میدان ول میں گیا ایسار
 رستم نے فرمایا ہاں ہیں رستم سفیر
 ایہ لوگس کے کیاں چپ دلاور ہو
 رستم نے کور تیں آن چلایا دار
 جاں دینی لڑن گھلایا ورت حبشی تولا
 اسے دی تولا سی دگی سکے پر سو
 سکیاں شاہ مرزوق نے پت سدا گیا
 بن جاتا مرزوق نے غم و ہرگ خسرو

پئی جان کر پٹے چھٹے سر چپ لٹو
 دیند نہیں وہا سے بن ماٹے سرد کہ
 لب دلبے دہانی بیاس تیں چھٹا
 سدا تہم جہدوں توڑے کر چور
 ہے آن لیں چکم کے گھلیں رستم فوں
 میں بہاں ول غم سے پا آں گھلایا
 تے نے جانے نال تیں آج بناواں میں
 چورہ رستم چہ غم سے ہاڈیا یک بار
 بت سہا وچہ زیبانی رنگ رنگی ہی
 تیغ گور فرنگیا آجا رنگ تار
 شاہ پیا اپا کون عسری تیغ گزار
 تے مرزوق پکارا لشکر وہ بستہ
 رستم سے آپ سے بیعت تار سے
 تے لادہ آویہ سے ان بہناں تیں دور
 ہم بڑے دا کیاں بت اسدا خونخوار
 ہا پھلا مردا کون ہیں نام کریں انبہار
 تھیں دن وہ ہر ہی اج تسانوں گیر
 چھٹوں رستم شہیں مر ہو مکرے دو
 رستم نے تہ کوڈا لیا آگن گھلایا
 چاندھوں سرد ہا گر گئی ہو پار
 حاصل نہ تہ چہ کے اسپ گئی کر دو
 دن چہ تیرا کیاں دن کو جب گیا
 چہیش نہ جاسی جس دی دن چلاں غور

سزہ ماں فرنگیوں کے چاہا جنگ !
 رستم نمودار کے جا ڈریا و چکار !
 اور دوسرے برساتے دسکے ہتھ چھوڑ
 پشت مٹی مرزوق دی چھوڑتا میدان !
 گیا پچھاڑی باروا رستم داہر واہ !
 مرنے سے بن گئیاں پکے دہے نہ کہو
 کہ کت ڈیر لکھا رستم مرویاں سے
 وہی دسندے اڑھی زخمی پرنیاں سے
 دیکھ کر دل تھوڑس پیا پچھاڑی دعا
 تے رستم دے تال بوٹھے گیا سدعا
 ہن رستم لوی آکھیا ہرنی فتح تمام
 نہایت کلاں فرنگیوں اصطبلان اتارا
 تھوڑس فرزند فسر زما تاں ہا
 نہ رستم نے خیال گیا پچھاڑی دعا
 تے خود پکے اتانہ سے رستم گیا سدعا
 اکتے فرج نیمہوی حسباتی داہر واہ
 لانت ہی اک کہ دے بیٹھ کرے تہم
 گھر پکے دا اتناں لڑ شاہ گھرے ہر
 رستم لے فرجوں کو دا غفلت شکار

جاتا نیا رنگ تے ہتھوں میں فرنگ !
 بہاڑوں دا اتناں تھیں لوست گیا اتار
 تے رستم با تکل نہیں ناں سکے ہتھ موڑ
 گئے فرج فرنگ دی دوز دگی حیرت
 سندا ہاندا اتانہ سے کہ پڑنے دہر ناہ
 ہاں فرجی دودنہ سے جان لڑوں ہتھ دعو
 محکوتے کیئے تیغ تھیں دل آندیاں سے
 ساز پنے وہ گئے گھروں ٹریاں دے
 مال قیمت جمع کر اک تھاں لیا کھس
 کو اس چار نیمہویں کلایا پیش دہا ! !
 جانے دے بن ہندیاں شہیل طرف تمام
 تے مرتضیٰ مرزوق دے لہ ہندیاں تاج
 جس مطلب لڑ آئین سو ہریا و لڑاہ
 فرج کسے دل لڑنے بڑ پچھاڑی شاہ !
 پیدل فرج کفادی کہتی بہت فناء !
 تھایا پکے جلندا کہ دا حال تبہ
 تے سب فرج فرنگ دی دوز گئی تمام
 خود سری مست مرگ دا انگ نہ شاہ ہر
 چڑھوں شاہ فرنگ دے گھرے گیا سدعا

خوشخبری پہنچنا پیدا ہونے فرزند امیر کے اور جانا
 امیر المومنین حسنہ رضی اللہ تعالیٰ عنہ کا جمعہ گردان

عرب کے فرنگ میں رستم سلطنت کی مدد کے لیے

جہاں رستم دل فرسے ہو گیا اسوار !
 آجوش خیر سنا دنا جو حضرت خراسند
 سن خوش خبر میرے کہتی خوشی تمام
 یہ سالہر جشن دے حضرت عرب نام
 رستم مگر گھیاں ندر و زور گیا !
 پہنچ شتابی خبر لے مت بکھلے لیاں
 اپنا تھاں بیع نوں سو نہ کرے فرمان
 نال گیا نہ بدرتے کو چک کرب جہاں !
 انساں جیساں لڑ نال لے خود ہو گیا سوار
 آن دھسے دہر خرسے سیناں مال تمام
 آہا اور گیا سی رستم مگر سدھا !
 وہ اپنے دھر لے گیا دیا دھسہ فرنگ
 پردہ خبر گفتار لوں کون دہاں تھیں مرد
 خود مرزوق پکا دوا کوئی کہہ چکسان !
 بے یار ہو کر آپ بے پلو دایے دھوئی
 کرے متوال ہو گئے جنگ دادر کون
 کہن فرنگی تنہا تھیں ایسے اک جہاں
 اک ہازرت دوسری تھ گیا گزبان !
 آندے تھوں میرے ٹی تھائی وہ
 بن اورہ آیتھے جینا آسنوں سدھنگا

کی صد گیا کچھ لڑیں عجز دے دربار !
 ہاں ہر لڑنے لے مگر ترے سر نہند !
 شاہ پری شاہ رکھا اس لڑکے دا نام
 تلوں پونا جیسے خوسینوں بینام
 مڑ پھڑی سبیاں مگر دل توڑ گیا !
 گیا قرار امیر و استیاں جہوں بیان
 رکا شکر دل خراسند میں ہو چلا دواں
 عراستقا ناس تے قادر و اسلمان !
 تے کہ عرسے دہر راوہ سے مٹری نہ یاد قرار
 رات گزار ہی عریاں فکریں بے آرام !
 جا علیا گفتاروں تے گاڑی لا !
 تنہا نام جنگ تے گئے فرنگی جنگ
 رستم ہے یا آپ ہے شیر عرب بیدر
 عجز ہے یا ہر کہ ایہ پڑ زور جہاں
 کر کڑیاں لوں مگر سر سکھ دھریں سوئی
 فتح نہیں پاسکدا موسیٰ تے فرعون
 اس نے جنگ امیر تھیں کیا دہر میدان
 بائی دسے تی نہکے لوں لے آکس جہاں
 دو تھسے ہن نال لے پیا وطن دل راہ
 صورت دیکھ جہاں دی جاوے پتہ لگا

مرد گئے مرنوق نے ہسٹوں کھڑا کہا
 یہ رستم بہت ارسا نا لہجہ اسدی ماں
 جاسنیا مرنوق نے عود مڑ چیا دلیر
 تینوں ہمزہ جان کے لت آیا میں
 بے ماں توں اہ نہیں رستم بے نرسزند
 اُنہی گئی تینوں مار کے ہاں پھپھڑی دسا
 ای گل کہ جا باردار رستم توں تلوار !
 تے رستم سے دار توی اور بھی گیا سنبھال
 انہیں دو ہاں لڑاویاں برباد قشت و دہر
 چالاری مرنوق توں کس اُفتہ تلوار
 زخمی ہو مرنوق نے چھڑو قتا سیدان
 لشکر کاہ فرنگ ما جیوں طوفانی موج
 پایا زود سپاہ نے گھیسہ لیا و چکار !
 مارے کئی ہزار تے رہبانہ کچہ شعمار
 زود کوندے لشکری یہ ہے کیسا بجا !
 حق دن داتیں لڑویاں توہاں موئیاں ڈھیر
 رستم داتق ہو گیا کمال حیراں مال
 قتل گرتیں اہستے ہی بس دکر واسی
 پر زلفاں دی دود تے گرد پئی سو مرد
 کھڑا ہی لہچار ہو گردن گیسوا
 پیر سیاہ ہو پریا نے رستم سکار !
 بد توں دہنڈا خون سی انت ہو لہچار
 نظیر کینا لادڑاں کر دے مار و مار !

دیکھ کے ایہ اور نہیں عرب امیسہ بجا
 مانا اس وقت توں تے میں واقف ہاں ما
 تینوں عربی لادیا کراں پاک دچہ زیر
 توفوں تیرے نام دے نام گویا میں
 پتھر تینوں دیر غرتے و ہر دا چہ کمنند
 قتلوں پریا غرسند مڑا کراں قنا
 رستم حال گزار کے جاندا جار سسار
 واردا ہاں دے دو ہاں تے توڑ تے سالہاں مال
 آیا رستم پلہن اوزگ اند تہسند !
 چیر بہر تے زور توں زخم کھلچا کار
 نس پیا وچہ بوندے مگرے گیب جوان
 تنہا ک جوان تے اکتہ ہی سب نوج
 جے توں رستم لہیا حستی گئی انگھار !
 بڑو گل کٹیا خون داتق ہوئی لہچار !
 آفت ہے یا آدمی جانے پاک خدا
 جو چہ دواں دیریاں اور سب بہاں زیر
 ہو گیا دگے خون تیں حق کن لال لال !
 تے یہ مردن مار توں نڈازن ڈور واسی
 ہتھو دو گلا تیز ہو ما جسند ہو پریا مرد
 تے بن سنبھالدا ناں آوے لکھ بجا
 گیا دبا نے نوج توں کر ما مار و مار
 بالو زخمی پکے تے مار ہو پریا دشوار !
 اہتے ہمار مار دا مرد سے وار و مار

رستم سے وہ نہ رہا جوتھے روز نوان
 دھو پیر کرمان دے ہمدوں کرینا وار
 کافر خیر پادشہ سے چاہن کرن فساد
 لہذا لوگ پکار تھیں پوریس لاچار
 جاتا باجو خدائیسے کن نہ ہمد پناہ
 مرن کرے در رب سے بارب مانگ توں
 تہوں عرب میری پتھوں پونشت آ
 رستم توں آدیکیا ہر ویس لاچار
 مہر لہو مار کے آپس دیکار
 شکر عہد سے نام توں نس گئے کفار
 تہوں رستم شتی کما جہز وہ دھرت پیا
 پاپا بستر زم سے کافی مسر دوا
 بل گیا روکٹ دانسہ تھیں یک بار
 بن ہانا مروتق نے ہے وہ دشوار
 باہر گیا مہار تھیں پڑو نہی تلوار
 تھیل گئے توں بشتنا سے مروتی کار
 بھاریں بے مذہاں پڑ تقسیم تمام
 وہ پیرے مہار سے دیواں بھر گزار
 نادم تھیں گئے توں دسہ چہ کفعت لہان
 ملل ڈھار مروتق دا رحم پیا دل آ
 تے کیا مروتق توں برہا مسلمان
 دیر حال ہی تک دا مشرط ہماری ہی
 حکم کسی مروتق نے سن لیا کوش بر

اگر پشتہ رک پشت تے کھڑی پیر کرمان
 تیر مروتق توں پیر کے تیر بو جانا پار
 آدنیوں توں تیر تھیں رستم کرے نساہ
 تیر پیکار سب ار تے پاس ہے مد چار
 وقت دھکا آسہیتے اج ہر پڈاں تہاہ
 فضل کرم تھیں دکھ لے ما جہ بندے توں
 یکے گھاں غریباں آیا واہر واہ ؟
 زخمی بنا جان تے کرا ہے پیکار
 بل مسرتی خوشخوار ہاں مسرہ تیغ مگر ہار
 شاہ فرنگی دھڑکے ڈھا دوسر مہار
 آرزو دل غریباں دھرتوں پیکار
 تے غم لے جانوں پیا تھیں تے ما
 اندر واں کفار دے بن تریسا قرار
 بل غری دے سانسہ شکل ہے پیکار
 قدم تے سر رکھ کے دویا نادر لہار
 قدم ڈگے توں دکھ لے یا چاہیں تے مار
 جے لہو دکھ نہیں گا دہساں عرض تمام
 داگوں ستا ہاں سادیں ہوساں خدمت گار
 تاب تہیں رہ جگدی تیروں سے میدان
 شیر عرب لے تیغ جی ملی مینا تے پا
 تے لے غلطہ ہنگی دھر وہ گردش میان
 رستم میرے پست توں نالے لڑکی دیر
 تہ رستم دا دھرتھیں دنی برہا دن مد

<p>دعوت و مروتق نے داتا غند پر رسا تمام ہو مروتق بھی خدمت کرے کمال بت چلن پر شرم تے ہی رشیم تیں نرم رنج و ہوا دل غم سے چڑھیا عرب امام خدمت وچا میروے آئے نال سدا حد دن کتے رو غم سے سب چڑھے سدا چکے وچا البرزد سے جلدی سنی پیکار تے گراماں شے لندنوں اورانہ نکدا پست</p>	<p>چنگے برسے زخم بھی کبھی نسبت شفا حمزہ وچا رسا نہوے گیا جوناں نال تے رسیم پر جرم دے جس نکدا گرم دن کتے رو تر پیا حضرت عرب امام رسیم تے مروتق بھی نالے سارے یار فقیر مروتق ہی سب کرائی آ دھانے دل البرزد سے دل لی سلیمے یار دن وچا عربی جان تیں ہاک لڑا دست</p>
---	--

آنا امیر المؤمنین حمزہ رضی اللہ تعالیٰ عنہ کا فرنگ سے اور فتح پانا مالک اشتر پر اور آنا رو میں تن فولاد کا

<p>واگنوں عادت نت دے ہوئے مروتق حمزہ سن بہا بیباں آہوٹیا انہی ر حمزہ کو دا شفق تیں بہر برتوں گی کا حمزہ مار فرنگ توں لشکر ڈریا آ ! آجا حمزہ یو گیا مرواں شے میدان ! خوف میرے دامیا اندر غماں پیٹوں جے حمزہ توں مرد میں میرا وار سہار گردو جی سر ڈھال دے ہمار جندا البرزد بود کہیں دو ہار توں دل دا کڈھ بھار</p>	<p>آجے اکون بریاں دن وچ صفیاں تیار اک طرفوں وچ چنگے آڈیا گرد و غبار عربی دیکھ امیروں آئے سبیس فرا جسینی ڈھیروں نالے سب امرا ہاک بھی اسوار ہو آہن کھڑا میدان دار امیری گرد تیں کو جھ روڈ گینوں حمزہ گیا مقابلے مالک کے پکار ! حضرت عرب امیروں ہاک مارے گرد وار سہار امیر کے فرمایا اے یار !</p>
---	--

پہلے دو پہیوں پر ہانک گزراں ہر
 ماری پھر میرے اسٹن گز امٹ
 ہوا میں آپ جہاں پایا دو گز سے ہر
 ڈاکر سے نے پتھر تیغ لے چا سیا دار کسے
 پھیل ہوا میرے دنا آپ ہمیشہ !
 اب وہ صبا چہ صحت لے زانو تک تمام
 ہرگز کل صحت نہیں کھڑا صحت ملی ہر
 اور ک نامک اور داس سوزہ لوں ہمار !
 بیخ مسمی چہ ڈھال کے عمرہ پھر سے فعال
 قبضہ جھنڈے رہ گیا ہانک سے تہہ
 اب بھی وہ میر نے وہک سنبھا چہ صحت
 چا قبضہ پھر سے مڑیا لشکر لوں !
 تھینڈے مٹی تھینڈے بڑے پڑے پڑے نور !
 ماہی ہمار ہا کہیں سٹ قبضہ سے جا !
 عمر کے بے ہانکا کھو لوں کر نور !
 تیرے ور گے ہانکا لہ نور گئے !
 ہانک کھنا سوزے ذکر بہت دو صا
 عمر کے بے تیر و دل و چہ تیر سے چا !
 ہانک تیر ہی شطری گیا کہ ماہیں تیر
 ہانک تیر سے تیر ہی کینگ ہے تاثیر !
 ہانک تیر چہ یا مسر گیا لہ چال !
 عمر پتھر چا مایا لگا و چہ رضار !
 تیر چلا سے دوسرا ہر ہانک دل تنگ

وہ چنگان میرو سے ناں ہانک دا نور
 ہانک کے ڈھال سے گز رہی وچ آ
 ہانک چڑیا و صحت سے جاں توں پتھر دو
 سے چا سیا سٹم اسپ سے تھاں چا کر سے
 لے ہانک لوں مار دا رہی گز آٹھا !
 ہی جاتا ہمار سی صحت عرب امام !
 وہ پہاں ہانک گز تھیں عرب لے ہر
 ڈھال عرب سے شیر نے دنی پھین گز
 تیغ نئی شہ قبضہ ہوں صحت مر وڑے مال
 او چہ طرف امیر دے مار سے قبضہ کھا
 تہ لوں عمر مہار بھی پیا اچانک پرست
 ہانک کھنڈا کڑک کے کون کوئی ہیں توں
 چہا لے جانیا تہاں مریں ہر چہ
 بے تاپیں توں و لیں ماراں کران تہا
 تہاں ہانیاں جو تہیں ہیا مر و جگ وہ ہر
 کھا کھا سٹہاں میریاں وہ وچ گور گئے
 دیرہ قبضہ یا تیر اک تہیں ہر دیاں گرا
 و کھ لوں ہی کھرا ہر وہ ہی کلاہ وگا !
 تہا لہ تہا نہ مار دوں یا کروں تقسیم
 نغم لگا اک تیر دا کس لوں کر سے غیر
 تیر چا وچ صحت لے اک نہ کھنا وال
 دندہ جتھے پر سنگ دا نغم لگا چہ کار
 عمر گیا کی چال تھیں پھر چلا یا سنگ

دوستاں کہا ہو گیا ہاک میں لاچار !
 ندر پیا تاں مرے کار نہ کروا وار !
 اور بھی اندر سوال ہے کھب گئی شمشیر
 ہاک دے پتہ وہ گیا اس واقعہ سی
 بن کس بشار پانا آپ چھپا لیا !
 عویسہ دیکھ کے کروا شور پکار !
 قہر دست شکر داگ جھاڑوں مرڑا
 تے جھگڑے یا سر بامتاں تڑاں جوڑ
 کس کے ہاک بھیا ہیں توں کون ؟
 ہیچ تیرے واہیں تے لگا ملی کیا
 قبضہ آگم کر پھیردیا پنا توں
 ورا نہیں شرمنا کلاسر گیا !
 عمر کے انصاف کر کس دی شرح گئی
 ذکر گلاں بیتیاں حق میرا دے جاو
 بس ہاک فرماؤنا لاواں سو وار !
 عمر پتھر چا مارا واسنوں باچھ شمار
 گرواں تے پتہ جین کے کر سٹیا لاچار
 تک نر نہ مشا جینیاں نہ پتھرے دوچار
 ہاک قبضہ کلاو کے شے طوط عیار !
 تھوڑے توں آکھدا اسے عربی سدا
 جے ورا میدان چہ ایس تیرا حست دار
 موڑ پھاری تو دے ایس نسا دی توں
 تے عمر و دل مارا چا نیزہ وچ روہ

پرش آئی تے مارا عمرہ نوں تلوار
 سستاں مارے عرتے عمرہ مال بخار
 حضرت عرب ایس نے ایجی تڑی پیر
 جی اسدے وچ قیمتی بڑے جھامرسی
 ایس دیکھے وچ اپنے توت مکا لیا
 حق میرا لے ہاندا پارے پتھر دی مار
 اسے طالع دا لیا اسٹا جھگڑا چھوڑ
 دھاتوری دی شام دا اسے عرق چھوڑ
 داگن ناہریت دے گھریوں کون آ
 توں کیوں پلانا فلماں میرے عمر پیا
 پیر گروں پتھر پاونے دوہے جسے نوں
 جھگڑا چھوڑ آؤ کرا آگ کریں گیا چکا !
 ہلے شری وچ میں بھی کیوں جسرا ملی
 جے کرنا انکار ہے تے لا وار دکھا
 گدی وار ہے دیکھ لے مارا زور آوار
 تے ہاک توں وار دا مول نہ ہریا سدا
 اک پلے نوں روڈنا دو جا زلم تیسرا
 اٹھیاں دے سراں تے زانہ جے بیکار
 لے حقدار فلماں پئی او ایس تلوار
 تیرے خدمت گار تھیں ہوئی بڑی ہے کا
 قسم نہیں ہے تھدی ماناں مال کنار
 لڑناں ہے تے آپ لڑ وچ بیوان توں
 پھر عمرہ نے آدکھیا دل دا بڑا انصہ

تو ہاں بھی کس کرتے حمزہ مارے چا
 بند کر دے دوہاں نے پیر چڑھے چتر پا
 ہاک لوں کجے لے گیا ناٹوں تک امیر
 سستی عمر حیار نے لڑی دچہ ہوا
 حمزہ فرہ مارا اللہ اکبرہ ناں !
 ہاں گیا البڑے کتب گئے سب مڑ
 ترات موئے سن اڑوہا ہر نس گئی با
 وہاواں دیاں پچیاں دھیاں دچہ تلو
 ہاک واتن کتیا اچھ دیا گز دو
 چاک نمین لے گیا ہاک لوں پھر شیر
 بسچاتی تے دو لوں جن لکھا جاں !
 دچہ کندھاب دے جنوں جنوں ناں !
 ہاک کنڈا کی کہاں کہ کی کنڈا ہیں
 کر تھیں امیر نے لے آنا دچہ دین !
 زریں کرسی دو بانوں کرے امیر عطا
 یہ دو لوں دچہ تھتے بیٹے بیس تو !
 اڑی اوائی تان لوں دچیا ہور نساو
 شکر دھیا قاہرہ آہن پاش تمام
 مالی ہفت تعلیم وے آڑیا دربار !
 نہ نہیں جن نوکروں صفت کے کوئی کی
 اندازہ جنگہ دے جاں پڑھے ہتہ گز
 فرادوں جن سخت تے دچہ کھتے ہتیار
 جنگ دے دچہ کن دے جاں یہ گئی ہوا

نیزو پڑے ہو گیا اسنوں خبر نہ کا
 لودا کینا دوہاں نے سب چڑھے قش کما
 لڑوں عمر حیار نے بھ لئی قفسہ پر
 ہکس سماں عریاں لوں کتاں دچہ پا
 دچہ پناہ کہانڈے ہو یا مارو حال
 چھڑی ہوا دچہ گردے تنگ اڈے دچہ کوا
 اڈوے ہانڈے ہاڈر پئے زریں تے آ
 گھونڈے فوج کندھے گلے ہرائی ہو
 نین پڑا لے ریت لوں سرخ بھے دور
 پیر تھے دچہ زریں دے سڑن تانوں پیر
 ہاک عرض گزار داحضرت خدام ہاں
 سب نبی لوں من لے حمزہ کنڈا تان
 جو کھیں سو کہاں گا مستکر ناہیں میں
 حضرت نے ہی دیکھ کے کہتا حق عیتیں
 تے غلٹ پناو نا پلماں دچہ ہوا
 عمر کتاں دچہ دو ہانڈے والے گیا اڑا
 آول پڑھیا کوٹا روئیں تن فرادو !
 تے جن بیٹے پلاں نے ہر جہ کے رت ہلم
 تے عربی دی لوں کر تان تو گوار
 ختم اسدے نام ہے شاہی مرداں ہی
 آوڑے سد سکندری گز کرے البڑ
 تے اب دن دچہ پلاں تے پڑے کے ہزار
 گیا گئے زخیراں دتی گل سستا !

<p> بن عمر وہی جان تے بنی مصیبت آ اچ تم پر چلیا شیر عرب دا نور جتیس لہراں کڑھیاں کن پیسے سر نال شاہنشاہ تہ نون اچ مبارک بوا ! آندوں ڈھا آندھا دوروں گرد غبار ! دل چھ کھنڈا بادشاہ کیندک ہرگ ضرور ! گرد بڑھندی آوندی دیکھاں کرسن کی تے گئے فزید نون کارن استقبالی ! امرا دوں لوں گلیاں سیس فزاؤ جا ! ہر دستقبالی لوں گیا امیراں نال آقا پورہ دربار دے کورستانی لیل لعنت کرے ز شیر وں اسدیناں تہ سام </p>	<p> روئیں تن فولا دے دے مار اڈا ! میں سنیاں سن ہویاں کڈھ دکھانی گر ! پیٹھے مرگا ڈیکھ سہیل مسہنی چرمالی سونی اپک چلیا جگ تھیں شور فساد روئیں تن فولا دی فرج ہئی افسار بھری گاہی بھر بہ مقصد دا جھسہ دور دسے اساتے سزاں تے اپسین دا جی روئیں تن فولا دوں جا کے آ نال سجدہ پوسے قبول تے کھوئے اثر دعا روئیں تن فولا دوں مل گئے خوشحال جکیا اگے تخت دے ایہ پیشانی لیل اپر کسی سام دے لیا ایس مقام </p>
--	---

آنا خواجہ بربری کا درگاہ امیر المومنین میں اظہار عشق معہ تصویر
 ہرم کی بھین اور عاشق ہونو سعد بن عمر کا پوٹہ جانا معہ رنگ کورنگ کے

<p> آہانک شتر نون پھسٹیا ہندوں امیر یاداں نال امیر سی وہ خوشی خوشی شمال آہا خواجہ بربری دسپہ درے دربار حضرت عرب میر نون میرا کوسلام ! باپ تہا ادرم وہا باپ تیرے دا یار درہاں نون آیکھے وئی مسخ گنار </p>	<p> ڈاٹھس وہ دہ دستاں کینا جھسٹن امیر جام دگے چھ جھلے جھلے جھلے سے نال درہاں نون آنکھا جاؤ اندر وار ! میرا نام نشان بھی کنا مال تہ سام حکم کریں میں آدساں چھ تیرے دربار آہا خواجہ بربری باپ تیرے دا یار ! </p>
---	---

باپ تیرے دھرم وادھل سنگھے دربار
 ایہ گل سنی میرے دل چکرے وچار
 اٹھ قہ نئے اکھیا سسوں یاد احوال
 جس تیس حصہ مال دا میں ملگرا ساں آپ
 سن عزم فرماؤنا یاد پیا میں ٹھیک
 سکنی قہ ناٹھ کے آیا پھر دار !
 قہ نرپاں میروے لے تن نال گیا
 خبر کچھ مافیت ملی شفقت کرے تام
 تن دن راتں لکھیا خواجہ دن مہمان
 عزم سادے رنگ دل چر کرے نکلا
 کے ایہ جگ تہا ناچھو سی خوش رنگ
 بن کی ہوا ہو گیا زرد پیلا لکھلا
 خواجہ جی گڑھا دا امیرہ نہ پچھ بیان !
 سال دکھا ناچھو نا مہیسنوں بھانڈے نالی
 سال کن دے ویڑے جلی میری جان
 سن عزم جیون ہر پھر کرے نکلا !!
 وچرک خواجہ ویجا ہر بر کے ناچار !
 میرا کم سوہاگری دن تے رات ملام !
 کلین شہری ہر جگہ اوان کا ناں پانا
 اک داری میں بل لے بروہہ سپہ گیا
 بروہہ دے سلطان دے پاس محل مکان
 آوا دانی ملک و اجس و امام ہر دم
 گھر اس لے اک جیون ہے جسک ذیبا بین

باپ نہاں لکھیا توں اسنوں اک وار
 کیترا خواجہ برہی ایہ جسدا افسار
 جو ہانڈا ولی تر کھننے رلیا ساڈے نال
 جانسے دل تر سنے لڑی کیا تس باپ
 جانس لیا پچھان کے توں میرے نزدیک
 ڈھا خواجہ برہی کھڑا اٹھے دربار
 عزم لے لے نغم کر پاس بہا نیسا
 کر دا خلافت تہاں حضرت عسرب نام
 چہرہ بازگان دا خاطر فوجمان
 سی زردی دا ہدایتی دا حال تباہ
 داگوں نار باغ دے ویکھ بے دل رنگ
 اسدا کیا سبب ہے میزوں اکھ سنا
 گزرتے سخت سبب دا نہ لہو پتہ نشان
 زخم دے دا کھونا فتح دکھا دے نال
 کئی چھپی گل دہن دے شکل ایہ جیوان
 بن چکھے بن نال کرے ولی تے ہوان قور
 سن فرزند خواجہ پامیرہ ی گنہ نارا !
 نال جیتیت اک قتال کرے زکال متام
 لڑیوں دچ سوہاگری ہانڈا وقت دا !
 تہاں سسوں تھہرے اتوں کچھ لسیا
 میں فرزند خواجہ پامیرہ گھٹت دوکان
 کبے سادے زردی مکان ویرا ہر دم
 بین بین دا چکر کے باگدیاں کٹ بین !

نازل ہوئی منتوں گرشیب سردار حسین ا
 زلفوں سے وچرہ جیساں واگوں لفظ حسین
 لعلت نشتر مژگوں ہر مہر سے بھی کجدار
 زلفوں دی تھیں سے ستا بہ تار و تار
 آوازوں دل سب سے ہے حسن انجلیں
 شہراں ہرں خنداں پریاں ہرں غلام
 شہر جوش سے رست سے رہن سکا رنگ
 پیشانی چمکائیوں جبلی مات کر سے ا
 لڑائی پیشانیوں سے دیکھا مسلسل !!!
 دو ہاں عیدہ ہر دوں بھلا سے حدوں شہکار
 مات دے ہر دستیاں خوش رنگاں وچ دار
 تک دھاری غوار سے لاناں بھائے ڈر ا
 لیاں دریاں بھراں لوں کو اس فریح کو وہ
 نہیں دیکھنے نازتے جاں کر دی پرواز ا
 ایکس شورش تیریاں کسل جھلاوے دا ا
 اک نگارہ ناز و ہر س چھت چسے ا
 آہو چشم ڈکڑی نازاں نالی بھری ا
 جہز دیاں اکھیاں بھریاں نال تری ا
 اکھیاں کرکس زبھیاں وچرے وی تار
 رنگ بھرے شاد را حیت دیکھ شہدار
 کت حورن خواب لوں دیکھ گئی وقت ببرا
 شہرئی لیاں عینی تھیں ذراہ دیر سے لال
 دانے ذرا ناز سے خدوں ناسے تھیں

دام دلیں دریا تیاں جسم زلفوں زلفین
 لعلت سے وچرہ عینی صفت آسے رنگین
 گت مرتع کوڑوں سے ملوں ہموار ا
 ہر صیغوں گوشخ تھیں معنی بار و بار
 کے صفات جماعت ایہ ریس لم لیس
 بے ک داری ہوسدا ہون جھک تمام
 بے اس زمین دا غری آوے رنگ
 جمل پے گت زلف سے آتج لک کر سے
 دیکھ سبے عشاق دا دل آتش وچ لال
 جاناں دیاں ڈیریاں توکن ہو بیستار ا
 گھاں ہوسے دیکھا آ۲ اندر وار !!!
 تے ہس بڈی کٹ سے جاں بے چہ دور
 رنگ بڑگ کت دیاں ریس تیریا ہر
 سینے وچ لنگار گئی زنجوں دھرے فرار ا
 رت دا وچرہ اناندے مستی تھیں سودا
 بند زمین آسمان سے شایہ ٹٹ پوسے
 رنگ لوں دھو جاں لوں کر دی عقل گری
 ختم ہوئی وچرہ نامانہ سے زنت زرب وری
 سٹن دھیا کچیرواں ہر دو پرگ کھ اور ا
 جیل گل گل ڈول دی اس جا بے گزار
 دو چھٹے دی رت دا ہر رخ بدر منیر
 مانع میں کمان داکت کنارے خال
 دار نالی داغ دا پر چھٹیاں تھیں

بڑھ کر نہ دیکھے گا اس تہہ نماں دی جھلکار
 کسے تہہ کی لہریں وہ ہے شکار !
 چوچھ سے جھٹکے پاسے پگنہ سپہ داغ
 خون بے لب تہہ نغزوں کو حسد پار !
 سبب بھاری بیخ دا گول ترنج پر کار !
 غضب دی مقدار تے جان فدا سو وار
 ہر تہہ چروں رہے فلم فشمس کما !
 گدگشی دی گونے کن سکے ہتھ دھو
 طرز کشیدہ گردوں رشک مساجی نوں
 کت دو ساعت زیب نوں دین فریاد
 تے لادہ زیب سنگار دا ڈرا نہ خواہشدار
 ہتھ لگ ہندی زنگلی پاوے نقش نگار
 ناز بھری ہڈیاں وینیاں ماہی وچہ استہیں
 جس سزایت کریگی ماری تھیں تا ماہ !
 رخ آگشتن نازکوں لگ منائی تھیں !
 کن معال جمان نوں نال بلاہاں شے
 زنی پشت دورست جیوں نازک کف دست
 سہنی تے کچھ سو نہیں ہر زیادہ ہی !
 شمس تجیر اشکل دا خوبی دا سنگار !
 چال پلے تے ہنس دی پھرتے بھور پھرے
 پیک جمال جوانی اندر زور پھرے !
 اسنوں منھ دیکھو لہجہ اگر پھرے !
 کہیا بازگان نے مجلس دے وچکار !

سوچ دے پکاراویں تار جوں اگر سار
 جیوں شمع چوچھ دے کھلے نقش نگار
 داتیں خند دے کسے حکم سبے چہ رخ
 زیبائش چوچھ عقل قیاسوں کار !
 کامل تک تھنہ کار دا بنیاں رسوں انار !
 عاشق ہندام دے نہ چوچھ سکے شکار
 تھنہ صورت شکل دا جاوے عقل گوار
 جھڑے سماں گردوں سہ سہوائی ہر
 عاج صفا بے صفا بھرس گاہی نوں
 غیرت چہ چنار نوں چخبہ کھڑے کھار
 پلک سنگار پیرا تھیں ہتھ پگنہ سو وار
 تلی عمارتے بھار داساں سہائے بھار
 مرزخ وارخ مرھیں زیبا تے رنگیں !
 دو کارویں تاہور بستے وچہ گواہ
 دل وچہ سپیاں رہندیاں ایہہ زیبائی تھیں
 جھار سنن لادہ بدن نوں نال نیاں شے
 کتے بچتے ذنہ دیں زینت اوہ پورست
 چھکی تے کچھ چھکیوں فدا چھن گیری بھی
 پرے پرے ایس تھیں کی زینت درکار
 توڑے تے کہہ کہاں دا گھر بچو پھرے
 دیکھ بہار جمال دی موسم ہر پھرے !
 اس گھر دھماں پیدیاں جس گھر چوچھ پھرے
 اسدی صفت سنو ناں ہے بیورہ کار !

تے وہ جاگ اٹھ کر شوہر سے نکل کر کسے چڑھ
 یہ تعزیت جو ہوسدی گھن غلام رسول !
 کندا خواہ برہمی تاسے دیسنا تیر !
 رو خدا سو داگری آں جسم دا بازگان !
 اچڑ چڑھی عمل دے اک دن اوہ پری !
 چوہر خور خاہو میسری نظر پیا !
 ایہ سو داہنا سو داہنا سو داہنا سو داہنا
 رو دھڑا دے دیکھ کے تے نہائے چار
 مل لیا دکھ نقد تے دتا مال اوہ عار !
 نین ڈوبو چڑھ کے نین گئے ہر پار !
 بیکب میرا نہ دیا غضب دے وہ چکار
 جہاں جہاں نہ مسجدیاں اوہ شیریں ب دور
 لاش شمع چھ دہاں شے گئی چنگ بھلا
 پہل گئی سو داگری اڈ پڑ گئی آرام
 چتر لڑی شوخ دی لاش گئی لے دل
 دل اپنے انورڈاں میں رہیا سبھا !
 آباپ ہر دم دا وقت نزع دے دم
 دختر میری نازنین اسے فسند ہر دم !
 اسو اوارے مروتیں کر دا دیں بوند !
 کیتی عرض ہر دم نے اگے باپ سین
 اس کو اوارہ مروتیے پر راستے چالاک
 اور خاوند اس کوئی داتیں پر غالب جو
 اور کہنا دکھ شے تے اسیدے لڑا !

ایوں مگر انہ سے رہے اوارہ پار !
 دیہو آں تیرو آں چالیوں حسد تاہیں مول !
 کہتے اچڑی ہوئی اللہ دی تقدیر !
 جہاں میں حضرت کس قتل پیش گت دکھان
 کرے عطا ہر چار سو اند تارودی !
 وگئی تاروی برہوسدی میں ہو قتل حیا
 سو سو اوڈ پیا سرے دا مل گرد
 بیٹے آرا می بیٹے دلی بیٹے صبری آنا
 گئی آگ دکھان لیں آنا پیا پیا !
 خوشتر و داد و دکھ کے دویا زار و زار
 دو اہر دے آہر دکھ شری کما تان وار
 میں تھا جہاں دیکھا معشہ ذر نمود
 ہر دم دے دچہ برہمی بروہ یما بنا !
 انہ سو اہشنگ دا میں مر چکا غلام !
 میری جان فریق تھیں رہی لہاں تے تل
 پر اس بیکھ دی آگ تے دندن و گدی دا
 ایہ وصیت کر گیا جانندی وار رسم !
 بکھریاں جہاں تھیں نہ ہر دمے مفوم !
 تے ایہ بخش مردے نہ پیاں چہ ہند
 پڑیں اوارے مردی کو مگر کہاں چپان
 جو تیری میدان چہ پشت گلا دے ناک
 رہے کاردی مردیے ایسا طے نہ کر !
 بچوں آیا او سبھا ہتر شے پچھتا !

ایو شہر باہر ہوی ہے وہاں کس جہان !
 تے آج نور پرورد اچیل نہ سکے کو !
 زور نہ میرا چلا ہے کدوں کھ واہ !!
 کہے جان واہ نازین میری نکسہ پئی !
 بن سادی تصویر بے میرے پاس عام
 مال تجارت دیکھ یا کھاگ داغ دے
 جان پر وہ دیر ہو گیا دروغوں و لٹک
 خوشی میں دیکھتے لٹکان دے زنجیر
 دل پر اوکھرتے دریں جان اسیر !
 شکل ساری میں دیکھا اسی مات
 ایو میرے دیکھا رنگ رنگیلا آنگ
 سن مزہ حیران ہو گی مزہ دے یار !
 دیکھ لئے اہ یار کیا ہے تیرا دلچ سپار
 پارہ کلاہ حیرت دامنوں بازگان !!
 لڑائی دے میں دیکھو یاری نوں !!
 میرا ہتھ نہ پھندا اس مطلب تے مول !
 اٹھ اٹھوئی دیکھ اترخ سورت دی ڈھال
 تیرا صورت نقش دی گری دچسہ بگاہ
 سر سیکر اس جان تے کر چھڈے بہان
 نقشہ دچہ تباہی دے قلم ہر نقشہ پیا
 دیکھو پری ہی شکل زں جوئے بے آدم
 آگے ماشن کک سی بن دو آتھ ہزار
 آگے ہی اک بربری اندر تھاں اسیر !

اور عورت اس مردی جو غالب میدان
 تے لڑا میں جہاں دی کی کر جانے اور
 ایو نہ مطلب تے گا ہوسا انت نمانہ !
 میں تصویر ہر تے لاکھ دی کھ لئی !!
 بن ڈٹھے دو ساعتیں مال آڑے آرام
 کر کے دامن دستو یارب یار تے
 خون بکھیں تھیں دو گریاں لدا گیا پر رنگ
 مٹی میں سے بروجوں یہ تھو تقدیر
 یا بگہر ہتھ چر کے چشم آگے تصویر
 پھول آوارہ کس تے کر وہاں پہاں
 ایو میرے لیکھ داپنڈا چھیلا رنگ
 کندے عورت لاکھ دی کھول دیکھا اکور
 جس سوئے دچہ آئیوں سب سداہ یار
 سٹ مجلس دچہ آکھدا یار و کرو دیمان !
 دیکھو یو جن دیکھناں جان لودھاری نوں !
 جسدا ہتھ ہے پھندا تھب کرے وصول
 او تصویروں دمنے سب کرے مٹال !
 ہر بر بے دس آکھدا وان واہ اور واہ !
 سٹے مقرر جان دا جاں سٹے مرد آن !
 دیکھو دیاں ہی عریاں آڈا رام گیا !
 مال تنگ بٹائی دے زخمی پکے مٹام
 لندھماں میاں اکھیاں دیرا نہ صبر قرار !
 بن دچہ آڑے عرب تے وگ لئی تھیر

اگے سی اک روٹھاپی مصیبت نون
 اگے سی اک جہن سے شوق خودی اگے
 اگے سی اک درو تھیں سرو جہیز و اس
 اگے سی اک درو و اور غروں رخ نورو
 اگے سی اک دیوتا مورت نون کاتھ جہاں
 اگے سی اک کھیاں رومہاں زار و لار
 اگے سی اک جھڑ دا پتھ سے واسنے نون
 اگے سی اک درو دا پیا پرتا جاکشن
 پر جستان تھیں بادشاہ سعد عزا و اپنت
 مرگیا چوچھن سے رنگ گیا جو درد
 آہا ہستا اس سے عاشق باز گان
 دل و پرت کتارات نون جاواں قصہ افتا
 شہزادہ ایسی جہاں ہو گئی نون وہا کر
 دن سانا وچ تھیاں کر دا رہیا دم
 آسے زیند جہاں نون جاکن میرے جھاگ
 بیک جاگ پوسے چوون عرف مہم سے اگ
 لہلا نون ان دیکھیا ڈنگ بگر نون ناگ
 اوگ ڈنگ ات تے ہر یا سعد تیار
 اور ناگ تے کو رنگ سی اگے ہرے دار
 انہاں پایا جان کے بیا اگوں گھسیار
 جوں شکر دا آکھی یا مہیں چور پکار
 کی کارا کہلوں کر جاویں خسرو
 یا تے مرگ تھیل نلے یا گھر ڈا گھسیار

بن سب دسد سے مٹھنے نون گھٹے کھن
 بن وچ بگر سے جہاں گے اچھے گت
 بن وچ کتھ کو رب لے وگے چوڑے آو
 بن سب دا رخ نورو سے گرو بھے دم سرو
 بن سب دا گون کو زمان جافوں جی انہاں
 بن سب بن وگاڑھے نیاں تار و تار
 بن ہر پچ جان دا دل وکس رہیا گوں
 بن ہر نون جہاں دی پک پکائی پوشتن
 بن مورت دی چم نے لیا او میرے نون
 چم نہی تہن رو نیاں دل بھرا دم سرو
 سو اتھرو ورو اکس تھیں بویا سعد جہاں
 وچ میدان ہر دم نون زیر کران شی جہا
 اڈنگ ایس جہاں تھیں مروں تہا پا
 ات پوسے ون نل رہے سوشے خلق خدا
 مورت والی پری نون میرا لے سہاگ
 سنا کہیں میں اپنی سار عشی دا راگ
 لہر یاواں برو نون جاکن میرے جھاگ
 چندی گل فرج تھیں آیا ہا مسد وار
 چروسے گرنے لہر سے ایسہ دو فری ریشار
 مرو سوارا جاندیا جانیں بیست نادر
 نکلےں جے فرج تھیں کھنیں متاں کہ بار
 ایسی گانہاں کیتیاں متاں مریدم ہار
 چندی چوری جہاں نہ مرواں دی کار

سرو کھیری پھول سے خستہ آنکھ بیان
 سعد کے میں چسپایا آبنیوں اک کبار :
 موز گڑھی آنتاں نے سدا ہی جان خدا
 عالی سنیلا سعد نے ہر سہ دکھ پیا
 دو نوبت نال جہاں سے کس ہر گئے وہاں
 باغ غیب اک دیکھیا اس وچہ آن دئے
 فرخ کرے سنگ تے بیٹھے اک جلا
 کھڑا مان پکھیا دھواں وچہ چسپن
 جہاں کسدا باغ ہے جس وچہ بیٹھے ہو :
 سعد کے کی خبر ہے اسیں مسافراں
 باغ ویسی تے کرے کندے گلزار باں
 دورہ بروغ دا بادشاہ کرسی تہاں تہا
 کس فریاد سعد نے ریزہ صاف کلام
 دادے سب امیر و امیروں بے فرمان !
 میں امیروں پلیم کیستہ اقتدہ تمام !
 جا کے کہہ بروم فوں میتھیں آن کڑے
 کن فریاد سعد دا کسے گلزار باں !
 تن کے کہ بروم نے فسرمانی تہا :
 پوتے دا کی قدر ہے میتھیں کسے فسر
 لے لاشی لٹھ دوڑیا زور کرے تے شہر
 آقا تھ بروم دا چالی گزارا بسند !
 اندر دا درخت جو آچا پوسے لٹکاہ :
 لاشی نالی زمین وچ مٹوق کرے یک بار

کہہ ویلے دات سے ہر تا پسا عدوان
 ہے ہر منی تہاں وی نال پلو اسرار
 حاضر باں وچ خستے ہوئے مان تہا
 علم دی تصویر نے جیوں جیوں کت لیا
 منزل منزل آؤسے وچہ بروغ مڑاں
 دیکھ آؤ تن کرے دتوں آن پھرے
 جھکے آہے ویر دے کمان کباب بتا
 آگنہ راج تہاں فوں مرگ لیاٹی میں
 تے امیر کندے کرے تہاں لے کما جو
 ہے ماک دیا ہے اک سناؤنڈ
 لکھ بروم چوٹ دی جو غالب میدان
 باغ ادب دے فوں ظالماں و تارا داغ لٹکا
 میں تھوہ دا پوترا سعد میرا ہے نام
 دن وچ کڑ بروم فوں مار کراں ویراں !
 باجھوں جنگ بروم لے ہور نہیں کہ کام
 جاؤدی دینا زور دی ادو جی گزر جڑے !
 پاس بروم جان دے کیستہ کن بیان
 پرتا عرب امیر دا ہے آپ امیر
 وچہ اتنا ندے ہو دی آپ امیر فسر
 عزت ہے یا ہر کرانت پلے وچ گور
 پستاناں دا بادشاہ آقا قوت مست !
 لاشی مار دخت فوں کر دا توڑ تباہ !
 کیں ہندی اسان تہاں کی تیرا مقدر !

میرے نال مقابلہ کون کرے اک دار
 کون کوئی جو سٹنے دچر میدان اڑے
 پیدائیں ہوساٹے پیراں بیٹھ ڈے
 تنہا طرنا پادیاں اندر شامے روم !
 میری نور آوری بھی سب نوں بنے معلوم
 سدا گوئی تہس دیکھ کے پوچھ گشتا ہتھیار
 کون کوئی کی ہاں بنے کبوترے تنہاں جو
 پورا ہاں اس شیر دا جو غالب میدان
 چاڑو گلا تھوڑے کر سبوں اسرار !!!
 ہن بے تیرا نور ہے ساریاں واواں
 اہل مرواں دے ساٹنے ویکھیں شان چلی
 کیوں دچر تیری شان مے سنبھن نشان ظہور
 بھری گواہی ہار دی پر دروون دم سدر
 تے تیری بھرتک ہے پتل بھلے دی ڈوڑ
 میں تیری ہن دیکھ لے دینی گرد اڈا !
 پیر فضولی کیوں کریں توں ہیں کیلک چیز
 اس نے میرے ندر دی سستی نہ ہوسی گل
 تہیں بیٹھے ناچیسے نوں کیوں گھلایا ہت مال
 لدا ہاں پا پڑکے رکھاں ندرست گار !
 پھر تھوڑا دنم لے میں پر غم سدا پیا !
 توں بھی کیلک چیز جی دیکھ ہاں ادا
 باگ چڑی لونگ نے حوٹن گروہی جک
 جان خدا ہے اسال دی ہے منگور کریں

جانا اندر نادوے کر دا شور پکار !
 کیڑو جینیاں ماں نے ج میں نال آتے
 اکت تازو کون ہے ج میں نال تھے
 میں مرواں دا بادشاہ صاحب ندر ہروم
 ندر تخت زمین دے نام میرے دی حکم
 شوکر سیندا باغ دل گیا ہروم سار
 آن ہروم حقاٹے گچھا پاس کھلا ! !
 سسکے میں سدا ہاں این غم سلطان
 دانت سب میرے تیری سستی پکار !
 میں رہی ہوا ہر دو قتل ترے تے دھا
 جڑو مٹھا ج ساٹے تیری جان پسلی !
 کیا کہا ہروم نے ہے ہے دیر خودا
 کیوں تیرا شاخ ندر ہے ہاں کریں پر گرد
 لاش میرے تھی ندر دی دیکھ دکھائی کلاہ
 سدا کے ہتھ دیکھ لے گل نہ دودھ دھا
 کیا ہس ہروم نے لے سفند عزیز !
 کیوں تھوڑے تھوڑا تینوں میری دل
 آپ تھیرد کیوں آیا لٹنے نوں میں نال
 چا ہر صاحب میر تھیں ہتھ کراں اک دار !
 سدا کے میں نال توں پٹنے دار سے آ
 کے ہروم ج لڑکھا آ ہا دار پسلا !
 دکھا ہون مقابے سدا اگاڑی ڈمک
 ساڑے ساڑے ہندیاں کیوں توئی پ لڑیں

آؤ سنگ تھامے ہوا تال مسوم
 لاونجی پیک ہوم سے ماری قوت عالی
 سرورج دج کونگ سے خود لگی کر دور
 جان کونگ چنگ کر گیا شہادت پا :
 حاجی دلی ہوم دی ایہ ہی گیا دبا :
 ساتھی منے دیکر کے سعد وہا نے نیر
 ہی اسکت پر دوتے ہی تے ہر جیر
 خینا آقر ہوم لوی پیا نصب تھیں آ
 سروں آباں سے گیا چا چھٹیا لشکارا
 شیر عرب سے جنگ دائیں ہی خاسباں
 چھوڑیاں ہی چلایا جا حمزہ لڑن کھل :
 سب سے سمت جان سے توں تر کے نگر جا
 فدا لیا توں اجتہ ناں اٹھا رخ جہاں
 تیر سے بے ہوسدی جان کراں قربان
 سے ایس تیر سے تال سے جو مر گئے جہاں
 اچھوں چھوڑ ہوم سے کیتا سعد رہا :
 وہ دے خر مستگی دو خدا غار و زار
 انگ لگا وہ خاندان لگی عرب دی شان
 میں جیسے شہ زدنوں ساں خیندی ناں
 ہی چاہے کہ کھاراں پر ایہ موت حرام
 اور دیکر ہر وہی اپنے وہ مکان : : :
 چھوڑ کر وہ اپنا چھوڑ لگی میں گل
 حمزہ عربی کو ناں آج جنگ دیکر دسا

دیکھاں ایک مرد چہں لود کران مسوم
 لگی پر تو مال سے پرنسے ہوتی احوال
 گزرتی سر جھانگروں پناہ دہر سے ہر
 تاں کونگ سوار ہر کلاہت ملی آ
 تاں کونگ کونگ سے چکے گیا سعدا
 چا پڑ لکان قباہوں پر تہ دکھا تیسر
 تیر کچا پوستر پیا جہاں ندماں لود تیر
 کر بندوں پھر سعداؤں لڑیوں لیا اٹھا
 مان آہوں لاکا کیا پیوں جہاں گوا :
 جہاں توں پناہ سے تینوں ماراں ناں :
 جا آئیں جے مودتے تو سے میرے دل
 وہا تیرا ہر سیا تیرے خوش نصرت :
 دیکر لیا میں رخ کے استوں اچھو میدان
 میں غزہ توں ماراں مرواں سے مرواں :
 میں ہی تھکس ہے تے دلی توں لکان
 ہر دہ خدا سوار ہر پٹوں گیا سعدا :
 آج اقد میدان سے میں مڑیا کھا غار :
 میں نالقی تھیاں سے قسدا نادان :
 وہ گھر سے مودتے تک گئیے تھاکوں
 میں آج وہ جہاں سے سب تھیں ناں بہم
 اسکے اپنی تھیں سے کیتا حال بیان
 دالی عرب امیر توں جا میری دل کھل
 ظرفا اسلہ سید اٹھ دیکھاں اڑما

آجے میں پروردی نمود دی مشتاق
 خوشدل ہوئی خوشی ہو جو کرے کھا
 آگیا سعدخان جہاں گیا با حسد وار :
 کی طرف سے دل پر جہاں جہاں حال خراب
 عربی بیڑوں کس سے نت پار حیب :
 بودے کی شدہنگی بیڑوں عمر تمام :
 چٹائی دسے بیڑوں کم ہر من جھٹلا !
 بیقدری دسے حکم تھیں محنت کرن جھٹلا
 لقب مزان یا بل مزان یا مرساں کچھ کھا
 چران آوارہ نگ تھے نہ جہاں چہ رونج
 گنئی دچ اپنی جہاں گرا لیں : : :
 سرچا ایوگ رو تھیں گیا کنار سے ہر
 باد چو تریاں جا بلایاں کسہ پان نشان
 سیرکینت بادشاہی دیکھے گزر :
 چھوڑے تھے دچ بادشہ سے خوش آگیا کھپ
 تخریب جہاں دخر کھڑا یکن چیسہ :
 گدرا سپوں و پر خوش دسے من دھوئے پتیار
 پانی پیتھ پنے پشتروں زمین قدر
 گدرا ہانے اپنے ہانے تھے ہتیار :
 وادی زمین پروردی آہے ایس مکان :
 قدر آدر چو بل دسے قوت قدر شیر
 گدی دعویٰ مروی شرط اسما قرار :
 لادے پشت زمین تھے چیری اکوار

چاہتے کہیں امیر تھیں ہر جہاد سے آفاق :
 بادشہ عرب امیروں بدوش چہسہ بچا
 انارشہ چہ دیندے جہاں کم خواہ : : :
 دلاسے عرب امیر تھیں کی جا کہاں جواب :
 بادشاہوں مروا کچھ آیا شہر مہا :
 کھادی بار ہر دم تھیں میں سداوں تمام
 سبے شرمی چہسہ راج تھیں رقم دگر ترن جھٹلا ✓
 شیر شکت پالی تھیں ازیز ہسرن جھٹلا ✓
 یاد دل چہ پالیس دسے چھتیس جان گرا
 ہر گزراں اپنی دچہ نھاں دی مولا :
 وچ تعلق دنی دسے چیسہ نہ مول چوں
 اک دل تریا جادو مات ایں دن دو :
 جاوڑیا اس بادشہ سے اندر سعد جوان
 ہراس دل دسے بادشاہ داتھ دے پیکار ✓
 ڈنک ارم امیر بادشاہ تھے خوش محبوب مرطب ✓
 دگر جھٹلا سکے چاہا لیا خوشی نے گھیسہ ✓
 ہر میراب ارم تھیں پیشا آت گتار
 سعد چھڑے گھا کھانوں گھوڑا دچ گھزار
 آپ ششاک دگر دی چھاؤں چو گتار
 ہی اک دفتر اوس دی زبیا شکل جھان
 دچہ زمان جھٹلا دسے یزہ بازو دھیسہ :
 جو تھیں دچہ زور دسے نور آہہ پارگار :
 اور خاندانہ سبیا مانگ تھے سدرہ

اگے پر اس کوی وا اچھے مسکوا
 چکے مرنے پاپ دے ایہ دختر پرکار
 غاسر اسے سیرا ایہہ آہے بستان
 اوہی من دن سیری ہوتی خواہشدار
 تہم ہر کار میں نازدوں بے داغ
 آتش پر برقعہ چاہتے چشم برہنہ ہو
 گلزاراں انبار دا نسبتا سیر تمام
 دیکھ گئی گک جامیاں تن من ہوتی لال
 کیتی ایڈوہی کسی غلام نے آ
 گئی گبرے دکھیا مر دیا وہ خاک
 ان سر ہائے کھڑی ہر کرے بسند بچہ
 سسری وا گول تہیا کہوں بنجر دیوں
 بندہ سنی رہا تہیا کہوں اکیں میں دیکھ
 میں اکہم بیاد ہو جو با وقت ہو
 مر غلام اظہر زخم کما مرگیوں اگھیر
 اڑوہا آتیا سسکس مسد پکار
 آتش برقعہ باز لکھدی سینے دپہ اجار
 کہہ لاکھی مسد نے اپنا ہتھ دگا !!
 کھوہ ہتھوں کھوڑے مارے مکر آتیا
 مسد کیتا مسد نے چھاتی ہر شہیا جا
 تھوں ہلم ہو گیا سینہ نازک نرم
 ارشادہ گل لایوں نازک تے رنگیں !!
 وہ نئے وہ اکھیاں ہر دریاں نطفان

بن ہوئے زلی گئی سی مدت کہہ دہ !!
 کھروا دچ ہکدے خود آہی مزار
 جسے اندر آن کے عشا مسد ہران
 زین کیا اسپ تے پن نے ہتھیار
 کارن سیر سوار ہر آن ڈوی دچ باش
 پھوی گل گل دیکھدی ہر بل دی غو
 کھوڑا چنگد اوکیا آہا اکت مسد تم
 ایس اسپ نے گھان زوں کر ستیا پمال
 ہتھ کو سے برعمہ دی چھٹاں جان گھا
 چوہنور جامیاں پچکے جویں جناب
 اظہر پاتوں کن میں مرگ کھندی وہار
 مت کھڑی سوکھے تے خابے عرق گیوں
 پھر پڑ خواہوں جان نہ تیرے دپہ سیکہ
 ایسی سونی سوں گا نہ حر جاگیں پیسہ
 اتدا عرواہل نے باغ میرے دپہ گھر
 سر تے ڈٹھا کھڑا ہے ہتھ یزہ اسوار
 تے اس یزہ مارا اٹھدیتے کہ وار
 آگن سینہ آوندنا پھڑپا دپہ ہوا
 زین اٹھی تانہیں پئی زین تے آ
 چا سیا بیغ دکھانگے گردن کرے جسدا
 لہہ برقعہ عورتہ دکھیا دیکھ ہوا دل گرم
 لب نازک عین تے شیر با تمسکین
 عرواہں دیاں مرز تکی خوش ہر دستان

ارج اندر اس شوخ داد و پختے و اچند
 پیشک جدا شاہ ذی اسدی ماسی اور
 بہن ہانا جاں چشم نے دل تے ہر جڑی
 پر حسرت اس اور دل سرقی رکھیندی چار
 اور سب قتلہ و جہاد ایسے سچ دلفار
 اور غائب پیکار تے ایہ ہنر و سپہ شکار
 عشق جو بہین ہر دم دا دل تیں ٹھیل گیا
 حل تیں پر آئے بہن میں پیشی ٹی
 ان ملیاں دی دوکستی ال پٹی پر سے
 نقشہ تو تھا سعد نے روح نروانی دا
 بہن چھپدا توں کون ہیں ظاہر آنکھ بیان
 شیرا سے لگ جینیں پتہ نشانی کی
 کس مہا پر کس پائیو نادر سکھایا کن !
 بسدیاں نیناں وایسے بس بس کے گل بول
 قتل دیکھنا کس کنجیوں کول اس جینے نوں
 آہ اسدے دواں بھی گیا کبر واکھوت ا
 گل چھپی جو بے کنے کر دی عرض جوں ب !
 یہی سلطان ہر دم دی خواہہ زلوی ہاں
 سعد کے جین اوسدی کیتا نہیں دیادہ
 عورت عرض گلو دی گریہ زاری تھیں !
 اور کواری حسن تھیں دھبہ مکاں مشور
 سینے تھیں اٹھ سعد بھی گیا دلے تھیں ڈول
 ناز بھر سے سب لال تھیں حرفت و فدا بول

چائیاں زلفاں کایاں غم و غم پر بہت
 دیکھے تے دچنیدے فرق جڑوں کوہ
 شان سیدی شان تھیں اسدی شان جڑی
 اور اکھیں تھیں دور تے بیڑہ لدے چکار
 اور قصور وادھار تے ایسے بن قصور وار
 اور حکم داری ہار تے ایدھر فتح ہزار
 تے اسدے بن جشقا جھولا ٹھیل گیا
 پائی سعد ہاں نے ایہہ آمید دی
 مفت لے دی عشق تے تادی دا رخ لے
 پایا چوہر چھپدا غریب ہوانی وا !!!
 حکم کوئی یا پری ہیں یا اولاد انسان !
 قاتل اکھیں دوائے توں کس دی ہیں وہی !
 حرف ستم دا چشم نوں سبتی چھاپایا کن
 گرہ کن دچ پٹی نوں بول لہاں تھیں کول !
 انت آہیں کس کولن گورکو دھندے نوں
 پئی کواری لوت پات وکھ حسن واکھت
 رو رو عرض گزار دی شو توں جگر کباب !
 آہے جین ہر دم دی میں ماسد دی ماں
 کشتوں بیوں بھائی کھڑے روکھن ماہ
 جہن جندی جڑی ہے اس کواری تھیں !
 حضرت اکھیں دیکھے میں ہاں نور و نور
 کسے پیاری میرے جتھ گھڑی بھر کول
 حسن ترے دچ نقش لے گیا میرا دل ڈول

بیڑی تیرے عشق کے گہر لیا ان بھول
 سو کندی اک گھڑی وہ نہیں حضرت نام
 تے تیرے میں تھم تھیں دیاں غزالے دنگ
 میں چہ تیرے عشق نے ہو رہیاں مجھ
 کس جاگ تھیں بیڑیوں تریوں کو حسرتوں
 سعد کے میں سعد بان این حسرتوں
 تیغ چمادی نے ماریا مردان وا مردان
 تے راج طالع گرہ تھوں حال میرا پریشاں
 حال حقیقت اپنی سادی کر کے بیان
 نام سنیہاں سعدا ۱۱۱ ہوئی قربان !
 کندی کر کے سرور اعظمی مسلمان !
 اک خالق محبوب ہے مقصد دیوتا
 لات عزتی چھوڑ دیاں اب سب کچھ نادر
 سچا نہیں فیصل ہے اُمت وا سردار
 تے ایہ بندے رب شے افضل پکے شمار
 اسان پھیڑی جو گیا اُنت گیا سو بار !
 تے جو ملوں گنگا پر آجیہ افسار
 مل گیا ایمان تھیں اُنت جو جانی دہر
 سُن مورت نے منیاں لے آڈا افسار
 میں ہادی ہاں نساں دی ہوئی مری گوار
 ایڑیں دل وچ سعدوں دتی عشق مساج
 چکیاں تھان گوریاں چہ خوشی آرام !
 میں بن اوسدے دے فون تھی مہر قرار

گھڑی ایسے بیچ کے دل دی مری کھول
 میں وچ تھان تیریوں رہناں مری نام
 زکلی چھوڑا اسیاں تون روٹن میں کھد
 ہم مہارگ اپناں تھہر کر و تھسور !
 نظری آوی چہ فون ماہ معتار تون !
 دادہ تھوڑا پک ہے تیسرا سٹا چہان !
 تھہر تھہرے وچ خانن وچہ اربیب جہان
 دیا کو اہل تھیں پانا آن عیساں !
 جو جاگ رہا دوسے جے نقصان !
 چنگی تیرے طالع عیسا سٹا چہان
 تے سکھایا سعد نے اٹھوں میں ایمان
 وچ اُتھوت اوسدے ہورہ ہتھوار
 تاوارن تھیں مگدیاں پوسے غلطی مار
 نہی دنی مقبول سب اللہ دے در بار !
 خوف رہا چہ اپنا گزرسے وقت گزار
 چھوڑت جزیروی اہہ جسید وچ تہر
 رحمت ہر شفا تھوں آن دھری پرکار
 کوئی داہو اسدا تاہیں ہو نہ ہار
 چنگی گزرسے کفر تھیں بن ہوئی بیسزار
 خدمت وچ قبول کر ہاں میں خدمت گار
 مڑاں تے گھر آیکے راہیں لے تھاج
 تے اہہ داخ فراندے دھوستے گنگ نام
 بن ایہ اوسدے نام فون تھی ہتھ بیسزار

دیکھو لکھی

دل و گیاہی پر ہی تھے جتنی گئی گھر
 حکومت و چل دے ڈر بیٹی لک ہو !
 من سے مات کا اذواج غرضی دا نیت
 اس جاگد چاہیوں منت گئی وہ !
 سدا گیا جس روزوں لشکر چھوڑ سدا
 بیان کیا بن بروں کئے نہ عمل گیا !
 تھل روز دا آیا شیر سیاہ لست صور
 سی اورنگ کونگ جو راتیں پسد یار
 چوڑ کندا سدا دے برسوں نالی گئے !
 کھسارے جنگوں گئے تھے تنہا
 ہریش ہیز کیرے کر دا عین میار !
 کر دے اک حرب تھیں فرقہ میں دچہ کوہ
 چنابے تھے تھی پوخت رہبر گھیت
 لے کر عماروں محسنہ گیا سجا
 یہ وہ ہے اسے باغ دے داخل برے آن
 جس انگ کہ رنگوں ڈھاوے پئے
 پر جاتا ہے ماریا جندا سدا جہان !
 پڑا گیا لے برسپا اسنوں شیر عہد دم
 سوہ کندا عرفی جان سے لست صور
 روزوں کے دکھن لے عالی دا و پکا
 عرض گزری ہرنے کی دسا بن دس
 جاں دینا تھیں آٹھوں دی روزی ہوئی لیں
 آہ آہ دوں دا مسوہ کنوں و فی !

اسے از نظر لے اوو دکھ کیستا اود
 وں حکومت سدا دی حقد دار نہ کر
 تے ہانا دل عربیاں نالی اس کو چہ چیت
 تے بن دوست چاہو تھے پچھہ حال سنا
 حضرت عرب امیر فوں ریسا نہ میر سدا
 موت نے دل اسدا ہر ہی ٹٹ گیا !
 حضرت ابھیوں جہانیاں میں دل نا ہی شور
 ہنڈا تھاں فوں لے گیا تہیں کن میت
 دسا نے طرف ہر دم دے پوچھ خطر پے
 دکھ قتل دوستا میں لے آٹھں جہا
 حضرت تھیں ہر دم دی سستی نہ ہوگ پکار
 سدا گئے فوں سٹاں بن ہنگوا سے اہ !
 کر غلوب ہر دم فوں پڑ سدا چھہ !
 کت منالی انت فوں ہر دم پوچھا جا
 تھتے سدا جہان دا کم پر گیا دوران !
 حضرت عرب امیر دے ٹٹ توان گئے !
 لوتہ ہندی چہ اٹا تھے اڑک ایس مکان
 اود ہر ہی وچ بندے جندا بستہ مسلم !
 جہانیاں دا مر جاواں نطلوں منڈے طور
 جو نہاں سے دکھ تھیر کے یہ مر جاوے گا
 رو جھتے تھیر فوں یا جھتے ہس دس !
 کون سکے دے اتھان فوں ہنڈا تھہ دم کس
 لوتہ تھیر گھیاں دودوں وچہ سپس

تہوں آیز کیا ہو چہ بستان
 اور عمر نے بکرے پر لایندے دو
 حمزہ کندا ہیروں کر چورا کتھ غنم !
 دیوں کل ہر دم نون جسدوں ملے گا آ
 پیچیر مرگ بالی کے لگا کرن کسباب
 دیکھ کن اہم مدان نون تہیں پچھے وچ حال
 اگے عرب امیرا پوتا سعد جوان !
 پانی پینا کس نون نون نہ میا کسی ! !
 ملے کباب نہ کما دوان نون نون نون بھی
 کھڑی پیک وچ شاس دا ہونا بگر کباب !
 تھر چھنے کن نون نون مردو کر د بیسان
 کی کہ مرد ہوم نے کیا اس ملے تال !
 اور کندا کس نون دے کیئے مارفت
 سی فرایا شاہ ملے جا حمزہ نون گھل !
 جن اد عرب امیر نون میں گیا دکھ مد !
 حمزہ نے فرمایا جھاؤ مردو جبب !
 اور آیا وچ بانڈے ڈسنے نون میں تال !
 کتھ بان ہر دم تہیں عرض کر بندے جا !
 تے اور سب شان ہے پینٹا نون شاہ
 کیا کس ہر دم نے آیا مرگ نہ دور !
 ہنڈا نون اہل نے خیر عرب دا نور !
 صاحب شان فرد ہے تال اچ شان ہے
 ان گل کہرچہ بخش ملے پیرا اچھا یا ویرا !

جن گیا کما ہنڈا سے وچوں سعد جوان
 نون کے ڈھاوہ ہنڈے کہو گلاں پر ڈھوا
 اور کہندے میں چاریوں ڈھوا ان ہر دم
 آیز ہوسی اوس دا دیکھ یو ازما !
 تہوں کتھ بان بھی پونٹے کن شتاب
 گل لیا نون تہاں نون مر سو مندے حال
 آسنا وچ باغ دے انجری ایس مکان !
 کن رہت جانے تہاں نون روئی دنیاوی
 ملک کچھ اچ تہاں وی روئی دنیاوی
 ہنڈو دم روئو سر تے کھٹا مذاب !
 جاں آیا وچ بانڈے ایسے سعد جوان
 زندہ ہے یا مارا آکھ سناؤ حال !
 تے اور زندہ بکرے کیتا پیسہ رہا !
 آن دکھاوے مردی آوے سیدی دل
 اچھل حمزہ آئیگے وچے معنی رہا !
 جا کے کو ہر دم نون آیا خیر عرب
 مردا وچ میدان دے چڑھاویں فی اہمال !
 حمزہ دلی سرب دا گیا جن وچ آ
 خیر عرب دی شان دا بگڑ بگڑ گوان !
 پر دتیا نون پھوڑے اچ بو جاسی وڈ
 تہوئے نون دا پوس بو پیا اچ چنڈ
 لاکش عرب ملے شیر دی اچ میدان ہے
 کے ہر دم حرم ملے کھانا وچے لیرا !

پس نے اختیار تھے جو پیشا اسوار !
 اور حمزہ دیکھ کے پس گھسٹا ہتیار
 ہنل دامن گی کے گیا ہر دم اسوار !
 دیکھتے تھے جزبہا سیا تیرا جو شس بخار !
 حمایت تہیں تروی دنیا و حرمت گھمار !
 یمن کن ہر دم نے حمزہ دا دیدار !
 بجلی شعلے لادوی مسدلی دی تھوار !
 بس ہر دم پکارا ہر دم ہتہ و کھار !
 کیتہ پشہ دامو میں دیکھ لوں ازما !
 ہنگ دہ تیری تیغ دی دھم گئی سر پیا
 سنا نہی دی شان من و تہی خاک زند
 توں ہر کھ تاتریا سر کش نے دا
 بن بدل سر علا میں سکیں تیں جمل
 تہیز میں سامنے تاپی دے گل ملی !
 کے عیار پکار کے بول نہ گل اول
 انہیں گھماں دا ایسا نہ کہ تہتی گل !
 بخار دے عربیا کے ہر دم جمان !
 متعل چھلکے چوب دے حمزہ کرے وہیل
 دی چوب ہر دم ہی آ زوروں دہ ڈھال
 ہگی ڈھال میر نے متعل کھڑے اکبیر !
 من دہ ہتہ ہر دم شے چوب دی تما !
 مہرے دہ چہ ڈھال شے حمزہ سرا ڈا
 جھرا تہر دم شے مل اندر یک بار !

آیا باہر دار تھے کر دا بارہ بار !
 چڑھ اشقہ و زار تھے کر دا جنگ تیار
 دیکھ عیار پکارا ہر دم جو شس سوار !
 مرگ سر سے پگاندی بن دکھ کن تیار
 مگر اتے تیر دے وس پریں اسے یار
 برتھے دھپی پگندے چند چڑھے و زار
 گھٹ دمانی ڈھال تہیں نگدی رنگ اوہا
 دہ آئیگان تیریاں تہت گئی دہا !
 نام تیرے دیاں شور شاں کن پیاں ہر یار
 تھے توں دیکھ اندرا لیا جہان دہا
 گردن کش ہر کھ دے شے ملک بنا
 میں باجوں ہر دم تے گیوں تفرقت پیا
 توں مران میں لہان باک دہ دی گل
 تھے من اپنے من دی خبر پچھاری گھل
 شیر عرب توں دکن دے آپ گاندی پل
 کس پٹت نے دسیا گل کرن دا دل
 دھی میری آدھی تک طرفہ اسمان
 ڈھال لئی سر کھرا ہر دیا اندر میدان
 پھکے متعل دہ ڈھال شے تہرتاری مال
 تھے ان پہلے دار دا لیا تیاں غیڑ !
 دوگی دوی دار دا ہر دم تہت اٹھا !
 رہیدی توں جی توڑ کے کیستا لدا لٹا
 پٹ دھت چنار دا کن کریدہ دار !

تھے محو نے پٹیا اک درخت چنار !
 اور وہ آگن کھال نے اور جوسی اختیار
 ہر تہی کس نشیاں مارن وار و وار
 توڑے مکہ نڈر ! رہا نہ کچھ شکار
 شاست کئی باغدی وچوں گیا چنار
 یہ سے چھ چنار نے رو رو کے سو وار !
 دیکھ جب پیکاروں نتخب حیات
 جھالنا کھو اکھ کے شیراں دی پیکار
 غالب نظری آؤنا شیر برب سہوار
 لے غالب لے لیا توں ہیں شیر شکار
 جیسا کہ غالب سلیدوں تہا کہ گیا نثار
 پر بہن بیوں دس لے لگی دی سار !
 برتھو رخن اند کے ویر بیوں دیار !
 کس محو نے چہروں برتھو لیب آثار
 لاناں بھنڈیاں بیوں مشعل دو نہیں
 ریش مہانک شیردی شیروں وچ سفید !
 دیکھ جانی وچ ہر بروخ دا سلطان
 آج چھاتوں مکہ دوں موافق میدان
 قریبا یہ اثر ہے فضل حشانی دا
 کہتی عرض ہر دم نے سے ویلا ہن شام
 میں مہاواں گھرا پتے گھٹاں آسں ملام
 چہرے کے ہر دم نوں رسم نئی فرما
 گھر میرا پت وڈلا جہدی شان کلاسی

آپس اندر دوہاں نے جا کہیتی پیکار
 ہلے درخت درخت تھے پرتے ہن چنار
 کیا درخت چکر نوں پت نثار نثار
 اک خروں دو تھسے دو خرواں تھیں چنار
 جڑے اوہ سے چہ گزیاں گزے ہو گزوں
 رہن دیو وچ باغ شے نام میرا نادر !
 جڑے نثار شا ویکو دا ادھو چہ بکت کنار !
 باغ بہار ہر دم نے کی واپی حصار
 اور ک دیے شام شے ہیرا سہ سنگھار
 کیوں نہ تیرے ہم نوں گادے کل بسنار
 دھن جنیدی ماں نوں رگت باہر ہر شہار
 پٹھا ہیں یا فوجاں با اسدے وچ کار
 میں طالب دیار ہن تیرے وچ دیار
 چڑھی شکل ہر دم نے رہا دیکھ نشہ
 ابرو دی پرستی دن روکشن وچ رہن
 فرخاد سے فضل دا بیٹا فتح فید !
 کیوں کہ آفت ہدی ہدی ہسی جسدوں جہان
 وقت جہانی ندد دی کینک ہدی شان
 پڑھے دانے دے گیا ندد جہانی دا !
 بس کہ وچن جگ تھیں رات کریں آمام
 رات گزور خوشن رہ اندر ایسں مقام
 پونے میرے سعد دا بیوں مال سٹنا
 یہ نشانی اپنی چھوڑ گیا میں پاس !

ہیں کہ وہ لوگ میری جان اور اس
 کو ہر سے بچا دے گا خدا چاہے کیا
 چاہتا ہے قید سے یا کیستہ ناپود
 کے ہر دم نہ مارا نہ ہیں کیستہ بند
 بازی میری تیں نکل سی اس نے نکل دکا
 پر گل سنی میر نے خوش ہوا سو دار
 کیتی خوش ہوم نے ہے انکس چہر
 حوزہ نے فریاد کسی ایڑوں قسید
 پیش ہر ہوم نے خوش گوری ایس
 لاشی ابجو دکس تیں میں کسان جنگ !
 حوزہ نے فریاد بسا لاشی بڑا !
 جہاں رخصت ہوا ہنسی گیا ہوم بچان !
 میںوں نظری اگنا جانے رب قسید !
 شیر عرب میدیہ دے مودا سلطان
 حسین ہوم جوان ہی دل چہ ہوئی شہاد
 خاطر ظاہر نکندی دین سلامت توں
 دل چہ نکندی مرین توں اسے میرے بدخواہ
 مردندی دکھی پھڑکے آن جاویں کر آہ
 جہاں گھاؤں پانیوں ہو کے حال تہا
 تو پر سر گنج دے ہی اوہ ناگ سپاہ
 آپے شاہ ہرم نے کیتی عرش تہا
 حوزہ کندا عرفین دیکھ ظہام تم نام !
 دل میرے چہ قسید ہے تلاک اسدے سال

زخم پرکان عروا مر گیا ہے اس !
 ہا یہا توں اسنوں یا تے پڑا ایسا !
 کتے ہے کس حال تے اوہ دل و جسم
 پڑا نہ چل گیا میں تیرا نسر نہ ا
 تکی میں اسنوں پڑ کے کیتا پیر ہا
 ہوم شکہ گزارا اللہ دے دیار
 سمے میری لاشیں دہلیں اسدے پار
 وگے قضا دے تیروی یا ہو ہے تاثیر
 میں لاشی بنواوں میںوں رخصت دیر
 ایہ میری عرض ہے آج نہ کیو جنگ
 میں دہساں چہ باخ دے نہ ریاں ایذا
 اتے اپنی بھین دے مالہ کرے بیان
 خدا نے تیرا ہر سیا حوزہ عالمگیر !
 کام نہنگ بلانیا عربی دہ میدان
 تے جہاں چہ دے دے گے گن مراد
 دل میرا تکی چاہتا ہرگز خاندان توں
 حوزہ چہ میدان دے تہوں کرے خاندان
 عربی والی عرب دایمیں کھڑے پیاد
 میرے شوق قیام دہے بے جگر وچ گھاہ
 جہدے زندہ ہندیاں نہ چل دی کجہ واہ
 دے گئے وچ باخ دے ظلم خد حکم
 میں پر شاہ ہوم دا کھانا ابے حس نام
 میں پر کھانا کوسا نا میں ابے حلال !

جسے اختر خان تھے ہر چلنے چھوڑو
 کادہ طعام شہزادوں کیوں کھا !
 کڑے عزتیں تھیں حاضر کر کے تمام
 آپے چوب بیچ دی آگے چہ شعار
 ہی دست چہ لکس نے کیتی چوب تیار
 تے تکیں چوب تیار کر کرن لگا پیکار
 تے ہریشہ جنگ نہ اٹھرتے اسوار !
 کی سخت اسواروں میں پیدل لاچار
 مزہ آکر گھڑوں کیسے پیادہ ہر
 کیجی عسکر ہوم نے ٹھکرے ڈوہی وار
 ہوتھرتے پیر گزے ہاں توں وار کین
 پھرنی اچھوں چوب سے لڑساں کرن دیر
 تیرے کو دار تھیں میں دساں بے کار
 گزہتوں توں مٹھے تان کر ساں پیکار
 پیلے کے کشتیاں آری لستاں پا !
 ہی عروس گزوں ہلا پیش کھلا !
 ماری چوب پہننے آگے چہ نہال
 آری ماری ہوم نے ماری چوب آٹھا
 زخموں چہ چوب سے پاکہ پہنچ گیا
 مزہ پاکہ چھا تا لب زور لگا !!!
 مہر چوب ہوم دا بھی ہو گیا جہا
 رنگ اندام ہری گردن کھل گئی !
 لگا زخم آریوں تان ہیا ہر شہیار !

کیوں کر لڑیں توں نہیں چہ متالی ہر
 آپ طعام پہنچا ہے عمارتوں کھا
 ہم نے کھانے کیسا شکر تمام
 وطن آری کیست سوئی دہر پیکار
 نو سوئی اس چوب وا آکا ہوا جھار
 دودوں دیکھ امیر نے پہننے ہتھیار
 دیکھ ہوم امیر تھیں ہر اے نہنگ گدار
 پیدل توں اسوار تھیں جنگ نہیں دکار
 لے موراہن وار کھستہ پاشی کھلا
 حضرت تیری گزدا پاں سو من جہا
 تان توں میری چوب توں ٹکرے چار کین
 جوں باواں دستے سلامت چاہاں پیسہ
 مڑ مڑ چوب بناؤں میوں بے دشوار !
 کسٹن کے اس پکار وا مہر جہا لہار
 تیوں چاہیں پھر پے تے توں خود چوب کا
 توصال ہی جتھ کرنا کھڑا متالی ہر
 ہوا نہ امیر دا لقتالی اک دالی
 مہر پاکہ ملیا زبیر ساں چوب چا
 آپر زحالی امیر دے نددوں آن پیادہ !
 چوب چوں زبیر دوپٹ کھڑے دل پا
 گردن چہ امیر دے پنا پپاڑی آ
 تہیکے چہ چہم شے نہراں کھل گئی
 کلاہ ہوم جمان توں چا ماری توار !

دامن دل ہاتھ تے کاری آسیا وار
 لاش کجھ تھو چہ کڑے مشاد ہر دم
 کندا عربی سیتا ہے وس مال عطا
 ہاتھ میری دیانڈی لگی جون جسدا
 آوں تیرے جنگ نھ پاواں جدوں شفا
 دتا تان امیر نے گیا معلوم جزان
 حمزوی چہ گھنے پوس پورست گھا
 تیغ بنادر عرب دا پیا جو سے تموار
 میں کیا ہاں اتن لے جاں ہویا لاپہار
 سن گندی وچہ دیدے ہر خواہا مشاد
 مرہانہ دن اچہ دیا مگی جس دن کوار
 بہتوں تیغ امیر سے ہر جانوں قران !
 گھر آون دی جاں لے کھڑی دہندی بول
 بکس نہ عرب میرے تیغوں مار لیسا
 جھلا ہتا ہر جانوں توں غلام بر باد !
 آہا جدم بارش تھیں گیا ہر دم سدھا
 دل کئے لے کھڑو گان تھیں جیتدا
 تے تھو بیوشن ہی توں دن تے توں رات
 چوتھو دن امیر نوں پئی ذرا کجھ ہوش
 او حشر تہ ہر دم ہی کی ماوں بے حال
 ہرگز پائی دہاں نے میں دم گل شفا
 پائی چہ ہر دم نے کئے کھا وٹ !
 کر جندوں پھر مردوں نمشہ کیتا شور

ست زہکٹ گزر کے جسم لگا یا کار
 کر وا کجھ مقابلہ پر دل وچہ منسوم
 کھائیں نظم تے میں پانچویں سدا
 حکم کر و گھر جائیکے میں کر لیاں دوا
 حضرت آج ممانت کر میری جان بھا
 ہا کے اگلے عین شے کیتا حال بیان
 موبہ میری چہب دا جاں ہر گیا جدا
 ست زہکٹ ہاتھ تے جسم لگا یا کار
 دہ میری وچہ ہاتھ دے میرا حال عوار
 جھلا ہتا میلان وچہ ہندوں حال تباہ !
 پیا ہندوں وچہ بارش شے ہر کے کھڑے چل
 خواہد میرا ہر دغا شیر عرب سلطان !
 میں سو تداں دنگ دی بے ہندوں مقول
 کیوں نہ توں وچہ باغد سے ہر دھن گیا
 میں پلیندی مشاد ہرول دی سب مراد
 تھو غالب دد تھیں دھرت پیا شش کھا
 مر مہلئی نظم تے پیسہ دھا پرکار !
 غریب آب علم دی بیخود مالیدات
 کھاوا کجھ علم تے شرت کیتا شش
 پیا زہا سبے ہوش ہر دن کئے دکھ مال
 جا کے کرن مفت بل دہی داری آ
 حضرت عرب امیر ہی گد پیا یک بار
 کھڑا کجھ ہر دم نوں دھرتی تھیں کر زہ

جسے دسترخوان سے بہر چلیے ہندو
 کوڑھنہم زبیرا نصیب منوں حسب کھدا
 کڑھے سے زبیرا نصیب منوں کڑھے سے
 آہے چوب بیچ دی آگنی چہ شمار
 کن دست چہ کس نے کہتی چوب تیار
 تے ہن چوب تیار کر کن لگا پیکار
 تے ہر جیشا جنگ فون اشقر تے اسوار
 فون سخت اسوار جی میں پیدل چہ پار
 حمزہ آڑ گھوڑوں گیس پیا وہ ہر
 کیجی حسرت ہوم نے ٹڑکے ڈوہی وار
 جتیرے پیر گزبے جاں توں وار کین
 چہر میں با جوں چوب شے فرساں کوں دیر
 تیرے کو وار تیں میں دہساں بے کار
 گز تھوں فون ست شے ہاں کر ساں پیکار
 پینے کر کے متقی روی متاں پا
 جی عروس گزوان ہلا پشیش کھدا
 ماری چوب ہوم نے آگنی چہہ ڈھال
 روی دای ہوم نے ماری چوب آہٹ
 زبیراں چہ چوب شے پاکہ چہ گیس
 حمزہ پاکہ چیا ناسب زور لگا !!
 سوار چوب ہوم دا جی ہو گیا جسدا
 مارگ دہ میری گردن گل گئی
 لگا زخمی فونوں تاں ہوا ہوشیار !!

کیوں کر ڈیئے اوس تھیں جیر متالی ہر
 آپ طعام ہوم جا جے غماش توں کھا
 تم نمی نے کھائے کیسا شکر تمام
 دکن دکی کن ست سو تھی چہ پیکار
 نو سو کن اس چوب دا آکا ہوا بھارا
 آدوں دیکھ امیر نے پس نے ہتیار
 دیکھ ہوم امیر تیں ہوا حسرت گزار
 پیدل فون اسوار تیں جنگ نہیں دیکار
 سے مواہن دار گزبہ اپنی کھلا
 حضرت جیری گندا پاس سو کن بھارا
 ناں گن میری چوب فون کر کے چار کین
 جیوں باوہل واسطے مہنت ہاں چیسہ
 مڑ مڑ چوب بنا دانی منوں بے دشوار
 کسٹن کے ہن پکارا مڑ مڑ بھارا
 جیوں ہاں چہرے تے فون خود چوب گدا
 ڈھال ٹی جتہ کوڑا کھڑا متالی ہر
 ہوا ڈھیسہ ڈھال نصالی اک ڈال
 حمزہ پاکہ مارا زبیراں دہسہ چا
 آڑ ڈھال امیر دے زوروں کن پیا
 چوب چوں زبیرہ دہسٹ کھڑے دل پا
 گردن چہ میرے پیا پکڑی آ
 تلیکی چہ پتھ شے سداں جھل گئی
 کلاہ ہوم تھان فون چا ماری گوار !!

اگلے دن صبح وہ آیا وچہہ دربار !
 علق زبلی دربار دی ہوئی جن قسدا !
 حمزہ کے ہجوم میں جا جب سے لے سار
 کوک ڈایا شرفوں جس نے لہو مار
 ناشی کچھ ہجوم جا آئی باہر وار
 تان پچھانا سعد فوں گیا بہا اور دھا
 گردوں کچھ ہجوم فوں سعد گیا لے چا
 جہاں وہ اگلے سعد دے ہر رہا لا چار
 فسلا میں سعد ہاں جو مزیا کھا پار
 تے لقا کر لے زور توں دل دا کلام ہزار
 حضرت میزوں چمڈ سے کہے ہجوم سوال !
 میں چمڈ سعد ہجوم فوں آئی اندر وار
 حمزہ لے روک لایا استوں وچہہ کنار
 کی کی تیں سگڑا اے فرزند سستا
 سال ستایا سعد نے جیوں جیوں ملی مزاد
 تے اس وقت ہجوم بھی ہریا مسنگو وار
 جہاں یہ میرے رنگ فوں پو گیا اسوار !
 تے اچ اس نے کچھ کے جیوں لیا موڑ !
 پیلے دن یہ گیا کسی کڑ میتیں کھا پار !
 حضرت حمزہ آگیا جس توں میرے پار !
 تان توں استوں کچھ کے زبوں لیا تار
 تان یہ اصلی عالی تے زبوں ہے مزار
 اے ہے شیفہ توں بکری جہاں دیکھ تار

بجلی واگوں لہروں پیسندی کسے پیکار
 کندی آفت شہر تے آن پائی خوشخوار
 کیتا جوش ہجوم نے ہریا آٹ تیار
 میں استوں چا پارساں وچہہ سدا اللہ
 ڈنڈا دے کھڑے کھڑے دا اسوار
 لڑھی چا ہجوم نے چا ہیا کراں فنا
 پیشس ڈنگی ہجوم دی تحفہ زور
 حوزن کرے توں کن ہیں نام کیوں اہوار
 ہر ہاں توں اسپ تھیں جس توں لیا تار
 چور ہاں آٹ میسہ ہی نا واپاں سوار
 داندے عرب امیر فوں مل لیرے مال
 حضرت عیب امیر فوں میا وچہہ دربار
 سر ٹوٹے کھیناں کر کہ بہت پیار !
 دو دنیاں توں وچہہ جرد سے مت گئی دوار
 حمزہ جیوں عالی فوں ہر برس اول مشاد
 حضرت سعد جوان دی پریست پیکار
 کر بندوں چھڑا زین تھیں میں یہ نیب تار
 چھاتی تے بہر زو تھیں بند شے بہر توڑ
 خبر نہیں اچ کھروں آٹا زور ادوار
 نزل سی یہ مشق وچہہ آیا اول توں پار
 بن ایہ اس چاروں مشا رخ بر خوردار
 تینوں کڑمڑ ناں تھیں ناں کسی دشوار !
 ہی ایتیرے میں دامول نہیں لے پار !

<p>دو ہاں دوں چہ شایاں بریاں اے حیاں خدمت وچ ہر دم بھی رہیا رسیں تو ! ناگن تے دن گزرسے چہ خوشیاں اے دا بدوح سے چہ ہندیان نہت گئی دا !</p>	<p>آہدوں امیروں مینا سدا جوان ! کیسا بخش امیر نے مینا مجلس ! بھی خدمت توں سدا نے ایسے لیا مٹکا روئیں اندر حرم دے کر دے غشی سدا</p>
--	---

آتا امیر المؤمنین حمزہ کا مہم دم کے اپنے لشکر میں اور
پکڑنا روئیں تن فولاد کو میدان میں اور مار ڈالنا عسکر اہمیتہ کا
روئیں تن فولاد کو اور خنابہ نونا میکا عمر پر

<p>میں ہیں دل امیر دے ہانا ہے تاخیر ! کن ہو سس ہتہ جوڑیاں لہدی نال ! میں بھی تاسے چوں گا ہو کے خدمت گزار لشکر تے ہر دم تے تاسے عمر عیار ہے جن تے سنے سندا فیاں ہر سداں گل سر یان دے جنگ دا بھارا بھار پیا گل مو بھادرو جو آؤ اسوار ! زخم ہتے باڑیاں اس دینا وچ ہار تے آگے ڈھیر واں ہتہ بتر عین کسے میں کر لاں مقابلہ میں قہیں جوں سدا سے جنگ کسے ہے ڈار سے کھا آگ زخم کسے میں اے طور تارے کھوئے ہر کھرے دیکھاں کبوتر امرا ہے ہر سٹ جسے</p>	<p>اے شاہ ہر دم لای گنڈا عرب امیر ! طرہیں کی گزریا لشکر ہا احوال ! کہتی ہو مین ہر دم تے دوری ہن و شہاد ! گزریا دل امیر دے ہر حمزہ اسوار منزل منزل آہدے زلیل لشکر ذل ! آہا جہن لشکروں حمزہ چہ گیا ! دن پٹے میدان وچ کرے تہیب پکار تے کھنڈ مروی چکاؤ ہتھیار ! روئیں تن آہد سس تن ہی خوش بھرے ! بل عری دے پٹاں ہانڈے پاسے پاسے دیکھاں میکے ساتے پیکڑا جنگ کسے ہاش عرب دے گل دی ہن وچ خون تے اہہ ہن مورا سدا تے بیٹھے کھرے کھرے</p>
--	---

جیسے نصرت مولیٰ میں جہاں میدان
 فزادے نشیراں جا مروا کر جنگ
 کیا دل میدان سے اب ہو کے اسوار !!
 لغو ہار پکار دا زدیں تن فواد !
 پئے ! نہیں رہ جانے خالی سب میدان
 ہوا سوار باندو آئے دار و دار : : !
 رہنمایاں توں کہ آؤناں مدون زار و زار
 پٹی پھلہ جوان دی مرواں سے چہ گوش
 شیرازی جوش کھا پڑھ گیا میدان
 شیراز سے جوں دی کون گوانے شان
 فواد نے گھیا ہم تیسرا ہے کی
 او کہند ازوق میں شیراز گئی ہاں !
 رو میں تن فواد نے ماری گز آفت !!
 گردہ ہی سر حاصل سے جنگ چٹی صدا !
 ڈگ مردق زمین تے کھرا گیا ہو پیسہ
 سر سے مگر اکھڑا او گدوں لے جھٹ
 جیوں چاہیں توں وار کر کھول دیندا اوٹ
 بیگ لکھن مردق بھی آن پیا کر جھٹ
 سر سے چہ گردی جتی سٹ آفت
 اس نے وار پویا ساری قسمت نالی
 حالی ڈھما مردق تے دیکھ بویا سردان
 کہتے فرنگی تو سدا رہیا مقابل ہو !
 اوہ منداست سر سے اوہ جھلدا دچہ آصال !

شیراز سے جوں دی جان کون سردان
 شیراز سے جوں یاتوں دھگ اڈا پنگ
 اکھیں پھنداں مشعل شکل اوہی غونگر
 جوں عرب دے ہونے آج خانے براد
 تے سج ایس جہان دی غرضی نہ کیتی کتن
 تے کرا میں جادساں گرتے چارہ چار
 اٹھاں آج پٹیاں دن سپہ ڈارو ڈار
 اثر گیا ہر دے فن تے آئے چہ پشش
 رو میں تن لادیا رکھ سماں زبان : : !
 مرواں ہتوں مانا مرواں دے مرواں !
 تے آئوں کس کار لے جنگ پیلا پی
 نشیر سے تن زور داتے میں جنگ ہاں
 جے توں شاہ مردق میں ذوق پیا جھڑ جانا
 اسپ دو کھڑے رہینگے پیا زمین تے آ
 وار کرن توں موستے لیندا گز دطر
 سر چہ مار فرنگی گز غضب دی سٹ
 میں آہرن فواد دی آرمستی دا سٹ
 گز دو دستہ ما دا سر سے قمر پٹ
 دھگ چھتے سر کھڑ کیا زور نہ ہوا جھٹ
 اس کن گھرت پہاڑا اک دکھتہ وال
 ایندھے دا آہی مول نہیں انسان !
 گز دو گز دپہر تک خوب تے ہر دو
 رو میں تن دے جان داک نہ جھڑیا وال

روئیں تو مزوق توں چا مارے تلوار !
 ہر ذی بندوق نے چا ماری شمشیر !
 جن ہاتھ مزوق نے جھلس کران ہزار
 جن سناں وچ اسپ دے چا ماری تلوار
 توں گھوڑا وچ دھرت شے ہر اہرت فنا
 روئیں توں آٹھ دھرت تھیں اوڑیں گیا کھلو
 پکا جن مزوق توں دھرتوں کھٹرا چا
 وکر عرب شے ہوں نے کیستا شور تمام
 ہاک شتر جگ توں ہوا اٹھ تھیرا
 اورنگ دوان لاواں ہاں گزری کھڑ ویر !
 اصال نہک تیغ تھیں کھولی دانا توں گھا
 ہاک بھی پتھ تیغ شے پیا بسا اور ہر
 مار جتھے ست ہارنی اسے ہاک خود کام
 تہوں ہونی شام بھی دوڑوں ٹرے دلیر !
 پیر روئیں توں فیسہ نوں کر وہ آن پکار
 تھن شتر جگ توں ہوا آن کھٹرا
 تھن شتر گھوڑوں عود توں گیا بچا !
 ڈگی تھن دھرت تے گھوڑا پیا فٹا
 روئیں توں نے ساہ ہاتھ توں نیسہ ہر
 تھن وچ زمین دے دلدا زلی ہر
 روئیں توں فرادنا ہا میسدا فوں توں
 اٹھ تھن وچ فرج دے آ پیا بیوش !
 پنے دے تھوڑوں کھٹ گئی ہر دھار

اصال کئی مست نہو بھی زخم لگایا کار
 اٹھ شے سر سائے رہا کھڑا دلیر
 اس آفت وہ لگتا نہیں ہے دشوار
 کسے تھم اسپ شے ک تھیں ہر چار
 روئیں توں لکاو بھی پیا نہیں نے آ
 تے کیا وچ ہوش شے پیا انسہ ہر
 پیر سے شے مایا دانا دھرت دھیرا
 گیا فرجی دودھا کر کے دھرت تمام
 ہاتھ توں لکھ لے گزوں کیستا دار !
 روئیں توں لکھ دے چا ماری شمشیر !
 تے ہاک دائر تھیں ہوا مال تباہ !
 روئیں توں مرکول کے اتھے گیا کھلو
 ہاک تھیاں مایاں دندے پے تمام
 آ بیوش مقام تے ڈگیا ہاک شمشیر
 تھوڑو میدان وچ ہر آڈ اسوار !
 روئیں توں نے مایا نیو دھس چڑھا
 نیزا گردن اسپ شے کاری دھیرا آ
 پھر تھن شے چا مایا ہر دے کھڑا عقا
 نہو کئی توں پیریا کر کے طبعہ نور
 تے رہا وچ دلیدے ہاں دوں تھن دھو
 نہ سلامت ہاں تے گھلیں ہرداں نوں
 چڑھا تھن سر شہاں کر دا پش نروٹش
 روئیں توں دے جن توں زخم ڈکایا کار

دہنیں تھی نے زخمی ایسے بھی دتا گل
 اسوں بھی میدان چھ کرنی ملی نہ گل !
 پیر گیا نہ صورت سے شیبہ ہر طور !
 نرگہا بیٹے شہم سے رات گوری شاد
 چہ میدان پکارا آؤ سے کوئی ہجر !!
 سنی بدیع اتھان نے اسدی شہر پکار
 دیہا تانت جنگ ہی میں جاوے میدان
 صورت نرگہ کے حرف کی سے فواد !
 سو بہی صورت وہیا کی کچھ تیسرا نام
 رہیں تن فواد نے گردوں کیستا وار !
 اک سرک ہزار من گرز اودھی دا بھار
 پانی گزیر ہی کی کہ غضب دا بھار
 ہے اودہ سر فواد دا ہتھ چیر بھی اُن تھک
 کھڑی گزیراں دی سست نہیں چہ وہک
 بکتے داگن ٹھوکیا چہ زمین سوار !
 ہر تھاں تیں چھانی وٹھ شیا میدان
 دہنیں تن فواد نے پیر کدھی سوار :
 تے نرگہ فواد دا اجڑی گیا غط !
 نرگا کے کچیا دہاں آپس چہ
 گزیاں پنے است لوں یا بدیع نے کچر
 تے اودہ چک د سکیا دیہا نرگا !
 شام پئی ہر دہاں تیں کسے دکھادی ہار !
 اجڑی نل بدیع سے گرم رہی پیکار !

چکر کیک اسوار ہو آیا اسدی دل !
 لادہ زمین سٹ دھرت نے کیا آں ہی چل
 گیا دلے دا قصور تے زخمی ہوئے مور
 چڑھیا اگلی ٹروں چہ جگی فواد !
 میں تھیں کسے مقابلہ ہے جسہ دچہ نرگا
 رتھم تے اٹھ کے ہیرا مسنگار
 رتھم رخصت دیوڈا دن وچہ گیس جوان
 لادہ لیا ماں بیوہ دیا ہر چلیا میں ہر وار !
 کسے بدیع فوادوں ہم نشانی تمام
 کیا بدیع انہاں نے اُپر تھال سہار
 اسداسہ چھنکایا پرتاں کچھ بھار
 سر چٹیا فواد دا دیر گزراں ہی مار
 دہاں نے چہ مروی ڈانا نہ کی شک
 چہ فواد ہی شہرا ڈانا نہ لیندا کس
 لادہ ہر واری کد کے آیا باہر وار !
 لہے فواد ہی پتھا اسے ہار اُن نا
 گیا بدیع سر تھال سے اہ بھی وار سوار
 کر بندوں پچر کے لیا دہاں ہتھ پا
 ویکہ بدیع دے نرگہوں دیرا فواد زچہ
 جن گڈے فواد سے گڈے دھرتی چہ
 اڈک اٹھ فواد بھی ہیرا کھرا نسبتا !
 حرا پنے چہ شکاراں لیندے رات گزار
 نہ کوئی ہر دہاں تھیں ہار نسا ک وار

روئیں تیں میدان چو گک دن گیب سوار
 خار پر دس خار تھیں ہوئے مو چار
 ڈنٹا گروں عربیاں جاں عربی سوار
 تے دھو فواد بھی من چو کرے پکار
 بھی عمر حسن اٹھیا اٹل نال ہو !!!
 روئیں تیں فواد نے فرمایا تیں دس !!
 نس گریں تے پیر شریں پیریاں کیں دس
 عمرزے نے فرمایا ان میں دپہ میدان
 روئیں تیں فواد نے پکڑی دوڑ دوال !!
 عمرزہ نمودار یا عالم پئی کہسا !
 دیواں دیباں پچھیاں اچھیاں غسہ کما
 اور اہاں تیں کشتیاں بنے پیاں آ !!
 گئے پریت پریت ہی ریت متی لڑن چوڑ
 گمہ رذقیہ وا وگڑ گیا کھڑت !!
 تے تو جاں ماہر گیا زہر سامان !
 شریب تس سے گیا سرون آماں چا
 سر تو لیا باریا پھر اول دھرت اُکار !
 عواریرے گیا گی دپہ گت کسند !
 کوسلاست عربیاں نموت دے دپہ جا
 فواد سیب جاں تے دپہ رویا دوجیک
 زخمی کر گھیا سب لڑن فار و وار !
 فادسوں بن ماری حضرت عرب ایسہ
 لیر رہی دپہ اماں سے ہر ماڑا سوار

ڈنٹا ڈا ڈا آڈنا گ دھر گرد و غبار !
 عمرزہ سدا ہوم تے عمر عیار سوار !
 نس ٹبگے آقم تے عمرزہ کرے پیار
 آموہ ہر سانسے ہی گزارے بے یار !
 دھر شرف فواد سے کرے مست ایل فہو
 میرے ٹولن گھاسی کس گٹھے دپہ نس
 بڑھا ہوا مسیبا مرگ تھیں اسس
 ہو کچھ ترانہ ہرے کرے اچھیاں
 شیر عرب لڑن پچھیا سدا آتت نال !
 ناٹ جاں دے داندی گئی داغ جلا
 نبیاں کاٹھن چا پڑیاں ناٹ دگے دیا
 کام سنگھن اڑوا ہولے کتب روا
 اور بیجا بے سوار ہو جاہی دپہ روپڑ
 لاکھیا مری اسیوں گئے آکھیں شے حوت
 روئیں تیں فواد سے تیں تیں گئے قرآن
 داگک جھیری پھریا اٹل ناٹ چڑھا
 سر دھیا دپہ پھڑن تیں جھڑ گیا بسند
 پھڑٹو دے نکپا کر فواد ہی بسند !
 عمر عیار عرار تیں وئی عمرض سندا !
 تے سبناں ہی شان لڑن اس نے لٹی یک
 اسدے تھوں دودھ سے ساٹھے زار و زار
 جاں ہو سی پشیمان بھنے گا تقصیر
 اسدے آگے ہوڑی ساٹھا نقد عمار !

اکھیں کر نہیں سائے پھر ساؤں دشار
 عمر نماندی آرزو کیا خوش حال !
 روئیں تہ فدا ہو رہے کھٹا کر توں !
 تان تمی ہمارے کراچی دے وپسہ پا !
 کہے تھی آفتوں آتش داگ سہی !
 وہ دہر تیں آندراں گیناں باہر دار
 جہاں تہ فدا مر گیا روئیں جن فدا
 تیرہ تہوں نیروں نہ مرنا سہی عول !
 کہے جہوں عیاں نے اہ کیتی تدبیر
 جہاں بیضا قتل اپنے فرائسہ زندگی
 ساعت بعد عیاروں کر دتا نسرمان !
 اسوں وچ دہارٹے کرینے مسلمان !
 عمر میر اکھا ہو رو کے مضموم !
 روئیں تہ فدا تہ پیا اچانک دھا !
 تہ پر باز نہ آپا مسلم بے تدبیر
 اوہ مونا میں دویا ہر با مسلم ہزار
 وچ شب دے حال ہر کے امیر پکار
 لے کے گیا ہر دم توں باہوں پڑ عیار
 تہ ترہ دے چروں ہندا تہر مضموم !
 عمر نے فرمایا اسے مطلق جہوں ! ! ! !
 توں روئیں تہ مروں مد گوانا کیوں !
 تہ وچ تیرے دے دے خوف دیکیا کیوں
 کیتی جہوں ہر دم تہ نی ماہر ہاں کون !

جہوں سکیں توں ہیڈوں کج عکت کر ہار
 کنا تر تہ ہر دم توں سدا شاد تہ نال !
 صغوں اسوں پکڑا تر تہ ہر دم سوں
 روئیں تہ دے صغ تہ وچی وپسہ انا
 روئیں تہ وہاں آندراں باہر سدا کڑی
 کلا توت کے مر گیا روئیں تہ لاچار !
 ویکو غیب تہ تیروں عربی ہو لے دل شاد
 حکمت نال عیاں نے چا کیتا مقستول
 بیضا آپا بیٹیاں ہی اس وقت امیر
 تہر کیتی عاقبتیں کوشیاں بند انوں !
 روئیں تہ فدا توں حاضرہ کرا آن !
 میدان دا بادشاہ لے آوے ایسان !
 حضرت تیرا چوان لڑھا بڑا مضموم !
 میں ہی باہوں پکار کے ریس بہت ہشا
 دفری پڑ چہاڑیاں اسدیاں شاں پیسہ
 مرو فدا ہر دم تہ صفت گامب مد !
 ماکر کو ہر دم توں نہ لکھ اوں پار ! !
 کر کو دے سائے خود ہو گیا گستاہ !
 کی جانوں کی جہوں تہ کیتے کھوا ہر دم !
 اسے بے دہا جہاں کا حشر آکھ بیٹن
 کہ پڑھی ہندا مسلم کیا کیوں ! ! !
 میرے بندیاں تہ توں چہ دھا کیوں !
 جے اسوں میں مارا پکڑ میری وہ دھون !

با رہوں تیرے حکم سے میری کیا مجال !
 بیڑوں پر مدارے کینا کسی نہ مان !
 بکو کراہیں وہ فرستے پاتسپا یا کسی !
 جاں کجہ پاؤا مراد گیا اندر یک بار !
 حیات ترفند کو گیا اس نگر گڑے تھیں !
 کس بکڑے جانیاں ایہ پنج رنگ خنود !
 سد غلوں سامنے باہرں پڑا امیر !
 با جھون سے حکم سے مرد دادوں !
 حرکت میں مارا یا مارن وہی کسی !
 سن بڑھنے کر ڈے مارے ست اٹھا !
 ایوں اگے بے کوی ہروں پیر دیسہ !
 بادا گئے ان کھنی جراتی بی ستر !
 عوامیہ چپ ہر آریا باہر دار !
 گل کے سترن گھڑیا چابک مانسے ست !
 تاہیں بیٹا باپ دایں سد وادان گا ! !
 امیر گل کردہ وازوں باہر گیا سد عمار !
 تے اگے نوشیرواں ہر یا مسہ سنگھار !
 میرے نال امیر دی گزری عمر متام !
 ہرگز پایاں پوریاں عربی نے میں نال !
 ان کا فرسے واسطے دلی ایچ ستر !
 عربی دسے وہ پار تھیں ہی توہ سو دار !
 ہن دہر قدم تیریاں جان کراں قسبان !
 تے عربی مسہریاں دسے دھراں گئے تے کرد

ایہ میرا کہ قد سب سے کرتاں کم مجال !
 میں اس عمارت کو کیا عکسوں سے مستحان !
 روئیں تہن فرادوسے لند پاؤا کسی ! !
 کورہوں اس دیاں آندیاں آکیں باہر دار !
 ایہ کجہ ہر یا ہر دتاں میں بیڈرے تھیں !
 ایہ ستہ عمر عمار دار سارا شور تھو ! !
 کندا نظلم کما یا کیوں اسے بے تفسیر !
 پنج سٹا کیوں نکالا مار گھڑیا توں !
 جے میں کانسہ مار یا خلم گیا ہو گی !
 تے ہن باہرں چھڑا کے حکم دتا نہ ما !
 سر پڑا میں ہن تھیں دہریں چور ششیر !
 بے دج ہن ہر ہر کہ رو مردا نکھ پا ! !
 دروازے تے گھڑا ہو کے بلند چکار !
 جیسے دھن آپ بھی رہنا فاضل مت !
 جاں بد سے ست چابک ستر دواں گا !
 دانی بخت اظہیر دسے ہا ڈریا دہ دار !
 میں تیسے دہارہ پاں ای خدمت گار !
 خدمت دسے دہر رات دن میں ہر دہا غلام !
 چابک مانسے کلاسیا کر کے مندا سال !
 کی جاہاں پھر صیک لڑن بھتے کیا مڑا !
 پیر دہاوں سچھ نڈا ہو کے خدمت عمار !
 کھانگھارہ تیریاں کر جیسوں گزراں !
 دھن کچھن تھیں دیاں دی آڈواں گھرا !

ہاتھی و امیروں چھٹاں بہتہ دکھا
 تھے شیر جہاں توں پل وچ وہاں مٹا
 میں دانفہاں بہتہ او شیر کش کر تا تم
 کن گان فوشیاں بہتہ ہر باطشس مٹاں
 گھر میرے تہہ دا توں میرا نسر نہ !
 کہ سلطان خوش ماں میندا پاکس بہا !
 تے نعلت پناؤنا ہتھیں وچ دہار
 بہ دل وچ فوشیاں کہ او سوچ وچاں !
 تے ہیر کو گھینے گا ساڈا خدمت گار
 ایہ فری ہوئے مٹاں گوارے مار !
 تاہر کہے خوشگلاں ہر بہا بیسزار
 اس نے قساں کما دیاں اچے فریب نہیں
 میرے کفر فریب دا نہ ہن دھرو گمان
 ہن کئے فوشیاں کہے تورا ہمت پار
 چاہتے قساں کما دیاں پل وچ جاوے قور
 جیوں کہوں شاہ فوشیاں سنوں دے گئے شاد
 جیاں دھرو دیاں تھیں نہ عمر حیات
 وچ اپنے دہارے سہے سب سردار
 کنگدے رہنا داتوں نیند نہ کرو مینار
 بھوکھڑے سب تھیاں کھاؤ نہیں دماہ
 آما عرب امیر کی دات رہے بیسار !
 جی جی مے دل عمرو غم بیضا قساں مار
 تاتے گدے کھراں چھروے چنگیار

در تیرے ہر داتوں سستاں تنگل پا
 ہن تری دے بنگدا توں سب شکہ بنا
 پچنا گھروے ہر تھیں ہے ایہ کیدا کم
 سر چھاں تے مٹھے وہ توں میرے نال
 جہاں لگے توں ساں دی دلدا جی دیو نہ !
 تریں کہی سب تھیں اپنی کرے عطف !
 ہور خوشامخرو دی کر دے سب سردار
 کہیں کہاں یہ چھوڑی سسڑوہ دا دیار
 خوف تری مت داتوں کہ جاوے کد کابو
 سوچ دیو کہ ہا شاہ رہندا اکت کستار
 دل وچ ہور دے فریب تھیں کھ گیا مینار !
 ہن رہناں دد عرب دے مٹوں زیب نہیں
 ہمدانہ دلیا آئیں چٹی کستان ! ! !
 پر جانے اس تم تھیں گھڑی نہیں کھلیار
 گھر پاسے تے لہو دل کھڑ بھاد سے چور
 تے وہ گھی گھاتوں ہر دم دکھایا !
 شیر عرب دے دے توں پڑھیا جھش بہار
 مردو جھش کھائی بہت چک کھڑے حیدار
 داتیں چھوڑو نعلت سب دہو بیسار
 مٹاں کئے توں کھسے داتیں کرے نفاہ !
 تاتے سردے جاگے لنگر تے سردار !
 نیند چھٹی سب یوں ہی رات گھن ہشیار
 تاتے دل دے نگر دا گرم ادویں بانار !

تہا وہ جیسے پاندنا شب وچ کہتی والد !
 ہوش نہ جانہی عمری چہ جانہا لا چہار
 یوں عرب تہیں کے تے اجے نہ چلیا داد
 اگے بندے جاگے عربی مرزا دلیر !
 مردانہ دراپس نے سکو دوتے سون !
 انگریز ملتے لیندا ہوش کھد یکبار
 حاضر ہیا تانوں عمر عید مسرار !
 نذر تک امیر سے چاہیا کرے دبا !!
 پہنکاس کس لئے نہیں پھر میمن دشوار
 پھر نہرا ہندق دا اگے ناس دھرے
 بیوش داہلی گیا رید داد وچ تک
 دوز مہار نے چتا وچ گند !
 تیل دشت عظیم سے جا چتا پرکار
 پھر دین بادام تہیں کر سکہ کھوٹ !
 حضرت عرب امیر سے پنے دانت ہوش
 عمر سرائے کھڑا ہے دیکھ رہا میران !
 ہویا گد سے شیر سے کونیز شیر نگار
 شہان مارے وہاب کے بسند چکار !
 مومنو کیا اپناں بدلہ لسیا آکار !
 پھر تیرے مایوں میمنو غلو کی !
 پر اپنی اک جان تے نئی مصیبت کٹ
 پھر دے وچ ہا سیا ان تیر فکری جان
 بلکہ جتنے ملیں گا کچھ کران وچسہ بند

آرا تہیں وچ بارگاہ چسہ جاننا عیتار
 اگے بندہ جاگدا شیر عرب مسرار !
 ہی اس راتے سونان پھڑیا دلان دسد
 پھر وہ چندا تانوں دریاں وچ شیر !
 اس دیری دے جاگے سوں سکے بن کن
 داداں ست گنہراں عمر نے بسیدار !
 بیجا بیجا فرشتے ات پیا وچ خواب
 لے داد وچ چہ دے ذرا دکازی آ !
 پر تہہ پست جاگ کھ کر لڑے یک بار !
 داد وچ ہندق دے گت دشت کرے
 داد کجہ ہندق تہیں ساہ گیا لے دھک
 آئی چیک امیر فوں ہوش گئی ہر بسند
 کج کھڑا دبار تہیں سے ڈرنا وچ مسار
 نال گند پوڑیوں پتھا کر مضبور !
 چا پانیا وچ تک دے چیک کھل وچ ہوش
 عوروں کھیں کھول کے ڈھٹا بسند یوان
 چا اتھی وچ ہند دے کڑا عمر عیدار !
 وہ بدب مارے کاشمیل ناسے کرے شمار
 ایڑیں ستر اریاں گن کے ہر دار !
 عروجیہ ماردا ہستیا عستم جی !
 میمنوں سے ہزارا لدا پے نہ سٹ
 قری لاشی ماریوں میرا نہرہیں لیاں
 ملن چکا وہں تھہرا میمنوں سے سوگند

یہ گل آنکا میر نے کیا بخش بسند
 جانا عمر مارنے یہ ہے عربی شیر !
 ہیں لنگے دوڑا تا حق ہے نقصان
 عربی گزادی عمر کے میزوں بخش امان !
 میں تقصیری ہو گیا بخش میری تقصیر
 مار نہ میری جانوں کے قسم ۱۱۱ !
 ڈھنڈھ پھرنے سے تائب نہ مان !
 سیریں کھانکر ماجزی نال مہار گیا !
 وہاں وہاں نے نظر اس کی حقیقت حال
 جی سنبھال سلطان سے پھر بدھا مڑ چور
 ہیں چھوڑیں پیار سے نال عرب سردار
 خاطر عربی میری کرے میرے پر وار !
 ہیں باتیں نوشیروان نہ ہے بیزار
 ہر زمانہ برباد سپہی پستی بہار !
 نکلاں دے عہدہ دا جو ضا قول قرار
 جنوں کو قتل سے گزری نہیں استبار
 جی رہی ہیں بر عہد ہے ایسہ دینا نثار
 بے عہدہ جی عہد سے دھر پویں استبار
 مفت گئے چہ وہم سے رہندے ہی ہم چار
 نائل رہتے آپ دے گری نہ لاسار
 توں پتا محبوب دا پیشا دوں وسار !
 کفارہ سگندہ داکرے عیتہ ادوار
 توں تا بیجا ہو وہ مسلم وگائی ہر :

داگوں جانے کڑی سبٹ گئے مکند
 پلاسے سن گئے ذوں پکا کر سیسی لہر !
 ذری دے وچ نفع ہے ہے بیچ جا کا جان
 چھوڑ خدا دے واسطے ہاں خادم قرآن
 تے سگندہ ناکر کے کر حیدر تدبیر
 آن میرے عقیب نظر ذوں خون زمین وگا !
 ہاں جن تھیں عمر کے کیتا خون ودان
 ہم نچی دی ہمتے وچہ دربار گیا
 عوامتہ پھر بڑ دیا حسرتہ نال !!
 تے سگندہاں ساریاں گیا چک چہ توڑ
 کا، نمایاں کر نہامت کرے اودھار
 باتیں تے پٹے لوں مت دا بے تلوار !
 عمر لکے ذوں ایچروں لودھر گیا ادار !
 خداں دی قسم دا کوئی نہیں۔ اختیار !
 جہاں طلب کا سنے کھانے قسم حصار
 اس دا یار بنیدا تمیہہ اکم خوار
 توں ان کس دی یاریوں جہا لکت کمار !
 کینے داستانوں آگیا پورا ہوو نہ ہار
 پر پھوون بچیتا ناں نہ سمنارے کار !!
 کی کجری کی رہن گیا چاہو سردار
 ویری دی گل گئی ذوں سردار پ سو وار
 درباروں سلطان دے مہاں ہو گیا تبار
 جہاں کیتیاں کایاں پوچھ چوٹس نثار !

ایسوں دیلیں کھیاں گویاں کرن ظہور !
 منگیاں کامل دکھنی گیا ہنوں سب نور
 فتح تیری ہے اسے ہی جے غش سین بل
 دیکھاں جیت فرش شے غلام ہر جاگد

نایاں تیں انت نوں ہریا ڈر منسود
 ویری وارو مے گیا وجہ کھیں بھر پور !
 اورنگ پرتی ہر دنی جیل ولا دکھ پا !
 رڈی وڈ حکیم دی ہے ناپیں منگود !

کوچ کرنا مشرک حکیم امیر کا گردان عرب کے ساتھ اور جنگ کرنا امیر کا
 کاموں نایبائی کی حالت میں اور جانا خطا سے اور دین جگ گردان حضرت

ایا پس ز شیرواں مشرک امام مسکیم !
 آ آگے ز شیرواں حسرتی کر سے انعام !
 ایہ بیڑوں وجہ ظلم سے حال ہریا معلوم
 نالے دست دھکے سب امیر وزیر
 نور کھیں ہر قوم دی کڑھ ڈھکھوں بنسیاد
 مشرکوں وجہ جگ کھلدا دیاں انعام !
 قول میری چپ کھیاں پاویں قدو نزار
 آں ہیں میرا غیر خواہ دانگ کھیں دی اور
 چشم وری انعام تے کیا باہر وار !
 عمر حیا طرار دے آ ڈر یا در بار !!
 کیتھوں آریں کچھیا کون کوئی ہیں توں
 میں و تانی فیلسوت بان کامل دان !!
 نظری کلی طب می فتح میرے سے نام
 مدت گوری اک تھاں کیا نہیں آرام !
 ہرئی خدمت کرن دی دل سیرک وچ چہار

ایہ روایت اساتذہ راوی نہیں مسکیم
 ایہ جنگ ہر بہت دا آہا رشتہ دار !!
 سلطاناں میں دیکھیا انا چپ علم نجوم !
 اتھاں ہنوں میریوں ہر تا عرب امیر
 کسے کندا افریواں جاہ مبارک باد !
 جہاں تا بیٹے عرب دے گرسیں مرد تمام
 جے ویری دی چشم تھیں دریں نور آثار !
 تے مشرک دیاں کھیاں شاہ چنے غش ہر
 ہاں مشرک تے دیکھیا ایک بڑا پیسار
 تے ایہ اتھاں مثل دا بہ باہن موار
 عربیہ چھپا مشرک مشرک نوں !!
 و تے چشم پدید نے وئی عرض سستا !
 وچ طریت خستہ بیڑوں دھل تسم !
 تے میں وجہ جہاں دے پھر وار جانا نام
 ایہ دروازہ مرد دا بیڑوں پیا نکلاہ !!

ہر بندے سے دسے روگ دی تھی وہ کج شفا!
 لڑک مرثعہ شریعے پھانے یہاں شکار
 خرک فوں لے آؤنا حمزہ سے وہ ہار
 حمزہ نے سن لیا کیا شہد ہزار!
 ایسہ مریض مریض دی کر دا است دوا
 تے اوہ کن حکیم تھیں ساراں علی شفا
 تے حمزہ دا ایس تے کن پورا اعتبار!
 اس پر کینت طیب تھیں چاہی کچھ دوا
 گیان نور دچہ اکیہاں ہرت سوائیں ہو
 دانگ جوانی چکیا پیر اکھیں دا نور
 خرک فوں انعام کر تا مال کشمیر!
 داروایہ اکیر ہے وکھڑا ترقی !!
 ایہ دارو ہے تیس ہی لے پاؤ اک دار
 روکھن ہوئیاں اکیہاں لیا انساں آرام
 ودھیا اوسیا مزہ حمزہ سے دوبار!
 دقا فریب طیب دا نہ کیدے چیت
 مارو سے دچہ دھند دی ہور طوائی کھار
 نس گیا دوبار تھیں خرک مزہ دکھ
 میں کارا کر گیا تیرے گیری نال !!
 خوب نشانے دیا حلق میری دا تیرا
 تے خرک فوں بخشیا بر چا ہیا انعام
 پہنائی جن نازد حکمت اڑا لیسوں!
 چنگے دینے نچوں کم ساشے توں!

لکھنے سے فوں نال تے علم میرا انما!
 سن کے عر جبار کے کینا بہت پیسا
 کچھ نئے اڑا لیکے عر جبار طسار!
 تے خرک و سے نچر دا حال کرے انھار
 خرک فوں وچہ بارگاہ کسی ہوئی عطا!
 تے یہاں فوں بچن دا صحت پاک خدا!
 کھرت دچہ عربیاں رہیا امیر مردار!
 اکرت گئی میری دھند اکھیں پر چھا!
 اور وارو ہرورہ عداقت سائیاں دو!
 دھند فہانی جنم تھیں ہو گئی سب دور
 حمزہ نے اس سرسوں بہت فوٹھی تاثیر!
 یاراں فوں فرارنا حضرت عسم نیجا!
 کسی نہ اندر اکیہاں رہی دھند غبار
 سہناں لے لے پایا بریا اثر تمام!
 جن ہو گیا طیب دا اک تھیں تدر ہزار
 ایہ وارو رات دن مسد ہی پاویں نت!
 جس خرک لے جانیان ہے میرا اعتبار
 نت دانگن ہیاں عربیاں یا اکھیں وچہ پا
 جاانگے نوشیواں اکھ سنایا مسال !!
 سن فرزندوں دستاں آقاں ہویا امیر
 سن خوش ہویا بادشاہ ہر شہ پر تمام
 تے جنک بہ نکت تے خرک خرک فوں
 نے دھیا وچہ بارگاہ حدیں دودھ فزوں

تیری کارگزاروں خوش ہریا توں توں
 چنگی چوکی لگ توں دکھد یا دھووں !
 فرماوے ڈھیروں لب خوشی دچہ آ
 خروک کنڈا چنگ لے دیو طبل دہا
 ایہ گل سن کفار نے طبل دتا کھڑکا
 فرمایا ایہ شور ہے کپڑے پاسے توں !
 کیوں ہے وقت کفار نے طبل پٹئے لہج
 پانی دیو دستہ اکھیں ڈھواں میں !!
 خدمت گاران حکم سن توت لیا خدا آب
 ایڑوں یا داں ساریاں اکھیں لیاں دھو
 جاں پانی دا اثر کجہ اکھیں دچہ گیا !
 نئے جیت دچہ اکھدا عرب اسید سوار
 لے پانی جاں اکھیاں تائیں دھو با میں
 ایہوسا ادا حال ہے سارے کمن سٹنا
 خروک تائیں ہر جوت گئے کرن پکار !!
 بر لے د طلبیب ہی خالی چیا مکان !
 ہالی انب جبل تے گیا پشٹا ہر !!
 ڈھاکا کدھاں خوب چمت تھیں ہویا اکت کنار !
 حمزہ کنڈا ہونان سی سو ہو گیا !!!
 ہو بیٹھرا سہرتے چو دچہ میدان !
 حکم ہریا تے یوں لے دتی لت دکاب !
 دیکھ ریما نوشیرواں جیت دے دچہ غرق
 سارے داگ ہما کھلیا کھڑے دس میدان

تے تہن دشمن آوندے بخ امیں جوں روں
 انجیری دے زخم تے ناگ بھنے ہر جان
 اسنے ہرنیاں دیر پاں کوئی نے انڈا !
 کون لڑائی لڑے گا سارے نا بنیا مال
 حضرت عرب امیر دے کتیں گئی مسدا
 جنگ طبل کھڑکیا کس لاسے توں !
 سن او کس توہرتے پے لعا لے دت
 دھو اکھیں میدان دچہ ہا کھلواں میں !
 حمزہ پانی پاؤندا اپر چشم شتاب !
 وگی کساں پر ساریاں ہونی دہی ج ہر
 کھوں اکھیں جاں دیکھیا کجہ نہ نظر دیا !
 یارو میری نظر تے چھایا دھند غبار
 سن کجہ نظر نہ آدندا اٹھا ہر نیبا میں
 ارج اکھیں دچہ لساں دے کی پنے گئی عدا
 کھڑ گویں طلبیب جی اٹھ جبد لے سار !
 سہناں جہانڈا کر گیا خروک دغا حرام !
 تھکیا باروت لگیا چھاتھی ڈھو !
 بل پھرتی دے پہلوان رو دے ڈارڈ نزار
 کافر خروک رساں تھیں کر کے دھو گیا !
 جنگ کر د کفار تھیں مدو ہے دسان
 آسارے میدان دچہ ہونے کھڑے شتاب
 دچہ جینائی عربیاں ڈران دتے فسق
 آتھے نظر نہ آوندے بل عربی میدان

خروک نہ اتریں کہیں نہ ہفتے ہر :
 خروک کندا کو کھلے مزد مت بلی ٹھہرو :
 اک مادی میدان چہ کس پر گیا اسرار :
 اچ پر ایسی افسوس جو نسیا کم غرار :
 انہیں ناز و دایاں اچ بنیاں لاجپار :
 ہی تھے تھیں ناں لڑا ناں لڑا ناں درکار :
 اہ گل سنی ہیرنے اچھے دلوں بخار :
 یہاں ہوم جہاں سے شیر گزوں گسیدار :
 ایہ گل کی ہوم نے جو گیا سعادت :
 نایاباٹی مودی مادی گیا وچسار :
 میں ہنوں کہ گز تھیں دینا وحر تگھار :
 کے ہوم جہاں آ پٹلے کر وار :
 مادی نے سر ہودے مادی گز گھار :
 دھنی دے وچ سنگوں گز دہی پرکار :
 نئی پیت ہوم نے گز سنگل وچکار :
 لاشی نں وچ گز دے چالھے ہشیار :
 ویکو کے نرشوں بندا نہیں معلوم :
 یا اس نے وچ بھیاں دادو پایا ناں :
 خروک کندا اسدیں انہیاں ہیں بے نور :
 شاہ کے داد وچ ناہی تہں جیسا :
 تہ نں ملوی ہر راک آ نیا وچ میدان :
 تہہ رن وچ آوندے کافر دار و دار :
 جنگ رو پکاریا اسے ماہل سلطان :

مودا وچ انصاف دے انصاف ناہیں کو :
 بل ٹہری دسیریں دی شین انہیں وچ کو :
 آن لڑو ناہیںوں دن وچسہ کے پکار :
 اچ تھیں میدان وچ ہر مرزاں لاجپار :
 کئے نظری روشنی دینی نہیں اور حد :
 کادار ودار تے مار اکھاواں پار :
 آت دل گھوڑا چھسیا بہتہ دل پئی پکار :
 آوں خود سازے بندیاں نہ جہاں سہار :
 دی وچ آن پکاریا آموہ کر وار :
 تے کندا تانینیا مرن گھوں لاجپار :
 تے تیرے مرگے دی کئے شہینی مار :
 سر دیکھاں میں سریتے گز تیری دہ بھار :
 وطنی ات ہوم نے وئی پیش گزار :
 تے پسی وچ سنگاں گئی نہ باہر وار :
 مادی تھیں کھو نے گئی کر حملہ یک پار :
 وچی سر ہودا دے خروڑیا وچسہ مار :
 اچھے ہر بے ہرے تے ہریا نہیں غلام :
 یا دارو تے ایس تے آڑ پکاریا ناں :
 اسدی انہیں پایا سدر میں بھر پور :
 انہیں گیا اسے ہی مزدوں گیا نہ :
 ہی وچ ہوم نے چھڑا نسی تہی جان :
 مارے شیر ہوم نے چال وچ سہار :
 سر ہر ساں میدان وچ رہے ہوم جہاں :

ایک ایک ذرہ اک فریب تھیں ہر گاہے گا
 اک ہمارے فریب کا گھل پڑے تین دھما !
 حکم کے آئینہ میں دھما پڑے کشت
 بیگنیاں چہ مرانے دا ہی باب اہور
 دھما سے موہ گھڑی نہ بختے وار !
 تیرہ ہائے کافران دوروں کئی ہزار
 اور کرب امیر تھیں لڑک کرے سیاہ
 کافر بے چہ قریوں میں سنوں لبیا دیا !
 وہا ہے آنکھ لے میں میرا تہا !
 میں عمر اسد ہر فرہ مار چیا ! !
 بھنے مئے کتب کے بھنے دوڑ گئے
 رہیا وہ میدان سے اک ہوم جہان
 عمر وہ میدان سے کسے چکا کھلا
 جہاں میں انہیں کتابیاں ہر گناں بے نور
 یا مرنایاں یا گھر کے ویری کئے چور ! !
 سوار سے اسان تے پئی مصیبت آ
 تھیں آیدان دکھیاں عربی بکے کر !
 مار توبے ماراں کھڑیاں نری میدان !
 کس بچک سلطان تھیں کر دا عرض شہر
 حکم کو وجہ فرج ہی دھو توار پڑے
 حکم کے آئینہ میں فرج پئی سب دھما
 دکھو ب دا بیع زن سرور شیر و نشان !
 اللہ اکبر آکھ کے دھوئی مصمام

جو ہا دے گا جنگ نری مرنے آدے گا
 تان تائینے مردوں کرسی مار نستا !
 گھر گشت ہوم نری کر دے شوہ پکار !
 پئی ہدھر اس طرف نری دھری گیا گھار !
 مرنے وہ میدان سے با کچھ شمار کشت
 ہر یا ہرن ہوم دا نری تے لپسار
 مدد میری آدناں میں پسیا ہر باد ! !
 کتھ دکھان دے گھروں ناچر شتالی آ
 کس تیاں چھانی ہر پراں تیسہ وگا !
 کس فرہ کھار دے واری کسرا گیا
 سو بھی بے مصیبتوں سب ہر چور گئے
 ہے کہ رہیا ہر بھی سولافندہ بیجان
 ہے بے طاقت کافر لڑو مفتالی ہر
 تان کن کسین نہ ہا دناں تھی میدان نور
 پر کچھ دتے فریب دا کرنا نہیں تھور !
 نہیں تھاتا دے میں دے دیکھ لڑا نا
 ماراں گے دوڑ کے ہر قاسب پر نور !
 دغا کمان دا ہر پاسواست نریاں !
 تنہا وہ میدان سے بے تین عرب امیر !
 پئی وہ عرب امیروں دن چہ مار لے
 عسقم نری نری گھیرا گور ہر دوں آ
 دھما اللہ کلا نراں ہر یا برق نشان
 بڑول فرج کھار دی دھما کہتی قسمت ملام

مسوہ نعرہ مارا کہ آواز بلند !
 دل لونی دی تیغ بھی کبلی دانگہ پئی !!
 سرداران سے سخن نہیں لالی ہر میدان
 دل اندر و طرف سے غیب وہی سموار !
 من سارہوچہ تخلص بیوں کیوں بیب گزار
 باگشت سے مل دی گئی ہنسند پکار
 فرمایا اسے دوست بنیا مشکل کار !!!
 سال ساڈا کافریں جانا خوب نشت را
 پیکر سانا اچھڑ کے رہا سس سردار
 جن ہنگہ میدان تھیں برناکت کستار
 قزم ہر پاساں نے جانا وچ ہمدار
 یو کھاں پردے غیب تھیں پاوہی کیا طور
 چوب گردن ہتھ بڑ کے کہہ مسر عن و ما
 شہرا س ڈا اہوہی ایستوں بہتہ نزدیک
 چوب گردن جان دی سستی سخن امیر !
 فوجاں طغنے اردویش گیتاں واہر واہ
 کھنڈاں دل پکھیں آن پایا جگہ !
 چوب گردن فوج سوپ کے ہم سزائیں سب
 چوب گردن نے ہونان آیا وچہ ہمدار
 چکانی میدان وچہ جہاں عثمانی سموار
 ملی کفار نادار فوج اوہ سردوئی ہار ! !
 کھنڈاں فوج لے گیا عزم پیش دبا !
 متھرا پینا جہاں گئے فتح بس اور پایا

تاسے کچھ پریشاں ہے ہور زمین ہے بند
 درجہاں دی جان فوج پل وچ سزائی گئی
 تہ فوج میروی آٹھ پئی سب کٹ
 چھٹ چھٹ گئے ہزار ادنیہ وا بازار !
 لڑک فوج کفار دی سس گئی کھا ہار !
 بہر عزم وچہ بارگاہ سد سے سب سردار
 سافوں ایسے حال تے لاناں ہے دشوار
 نابینائی آساں دی ہر چکی انہار !
 تا جیناں چوب لے کرن کرن پیکار !
 لختہ نشت پیار لڈر تھہ سب ہزار
 جیوں ہوسے تہوں ہزار دن لینا وقت گزار
 صاحب میرا ایسا اکھیں سے وچہ فوج
 دالم رہو سیتا جگ وچہ کامروا !
 چلیے وچہ ہمدار سے تے سس شیک
 نیم ہتھ لے فوج فوج طر وچہ امیر
 نیم سستی جہاں کافراں پنے پھیلائی دھا
 یں سستی وچہ سفتیاں ہر آئے دھنگ
 تن کسٹھیل نال لے پیا امیر سب
 اوہ وچہ امیر نے چاکیتی پیکار ! !
 قتل ہوئے کفار دارینا نہ کچہ شہدار
 جس سے وچہ سلامتی چھٹی عمر گزار
 چھٹہ کوہاں تے چھوڑ کے گیا پکھائی دا
 کافر پھر پکھائیوں سس لے مڑ آیا

<p>شعبہ سے ہلاں توں گیر یا دیکار ! جو کہ پتے گزیا توڑیں ہر پاسہ ! رتن راتوں چہ راہ سے ایزیں بیجا جنگ آنے چہ سدا سے بیٹھے نئے لگا باہر و کفار نے تیرے نئے لگا : : : بل مسرتی سب اندرون کر شے کی پیکار</p>	<p>پیر کدھی میلان چہ مسزہ نے تھار ! لاو سے پڑو سے مردھی دور گئے اگیر ! تکیں پختے چہ ادویں ایہ پوند ر پنگ خندق نہرہ آکر کے تا آب وگا گرد جہرے شہرے گیل بیٹھے پا تیر جنگ بلایا وگا باجر شمار</p>
---	---

آٹا پہلوان عرب کے فرزند کا بروع سے اور لیجانا امیر کو معہ گردان عرب
 کے بروع میں اور بیانی پانا امیر کے بیارو کے اور ہر سپہ کپانہ امیر کا جنگ کے
 گوشت سے اور کھانا تو شیراں کا ساتھ اہل دربار کے سوائے بزرگہر کے

<p>عزہ کر دا ہنگی اللہ سے دربار ! ! ! خیر میر کیر دی و سپہ جمان گئی ! ! آگے کیئے کافڑں سب عربی سدا ! بروع چہ امیری پورتنی شبہ تمام ! آہ عین ہر دم دی جاہی کسی نرسزند ! آہ ہاشم بگر عوار کند سے اسما تمام جمان ہانکا ذسال دا ہاشم شہسوار کوزہ شیراں نے کالے کمانا جین کسب سب عوام زیاد ہر دم دی لاجر سعد پسند مان سدا نے دکھیا حدت اسما تمام اک جا سدا سے بیٹھ سے بند سے جدا</p>	<p>قرہ عین چہ ہا ہوندا کر کر گئے ناز ! عرب بگ چہ ہر طرف سدا سے دم سپہ پی جنگ ہمار عرب شہ گرتے چہ سدا نایا ہے ہو گیا حضرت عرب سب امام بیٹا عرب امیر دا سی ایہ قدر بند صاحب لور تمام سی حالت سنو تمام جاندا اندر جنگاں کر دا شہر شکار ! تاہیں سدا بگر عوار کھیا و سپہ کتاب ! آہ پیدا ہنیا جی اس فون نرسزند حدت ہاشم اک چہ دہندے اک تمام جاون اندر جنگاں شیراں کرن فست</p>
---	---

جاں نبرد وہاں اکھیاں چرکتیں ہے ذر
 خبر سنی جاں آناں نے کھتی فرج تیار
 آپہنچے تے دیکھیا سارا حال تار
 بخش برے دہ دہاں لے لے لے لے لے
 دل دل توہاں ماریاں دہ مہستان اللہ
 چھوڑ گئے میلن لڑ دہتے سے بے کردار
 آڑ گئے کفاندہن چھوڑ گئے کہ چار !
 قہداں دہ امیر دے پئے دوقریں مڑ آ
 لے فرزندو ماریاں ہوسو برفودار ! !
 اللہ فرج امیر دے عوشی دی پٹی صدا
 فرزندان دا آناں جگ مہداک ہر !
 ہاشم دے باپ دے اظا کریندا عوش !
 نہیں طوف اسیں قہاں کوہی پئے گردان
 لے پل حضرت فرج لڑ بروح طرف ہم
 سہ عزمو لڑا دنا ایہ مصلحت عجب !
 کینا سکھ امیر نے ہرئی فرج تیار !
 کافر لے پھیریاں آناں لے دہرہ راہ !
 حمزہ فرود ماریاں کتب گیا اسمان
 داہاں دیو چر خس ہر ڈے پئے کفاندہ
 رہندے داندے دوزکے ہاتھ لے نال
 کہے دہ حصار دے دوسے کالے بند
 ہمار چہسہ حصار دے آڑ پے حرام
 کر دے رہے لاٹیاں ہریم لکھ سنگ

ایہ گل دہ جہان دے ہو گئی مشہور
 پل دوقریں دل اردو دل ہر آئے اسرار
 گرد بگرد کفاندہ تے عربی دہ حصار
 پارستریں گلن دہب دعو ملی حمار
 پیا اپناک سراں تے گجھا شور پکار
 دہ نصیباں جھانڈے کھی ہمیشہ ہار !
 ہاشم حارث فرج لے آڑ ڈے حصار
 قہداں چک امیر تے بیٹھے لے لگا
 لگ لگ دہ جہان تے ہو غالب حمار
 گہاں ملن مہداک چار چوڑیوں آ :
 دہ چہ جانی زور دے جگ جیوں ہر دو
 حضرت اللہ اردو دل کی رہتے دی غرض
 بروح دیو پل دہر ہے اوتھے سامان
 بے اندیش اس قہاں دہسو تال تمام
 بروح جانے تقیم ہے زیاتے مرغوب
 بروح دل رخ دھریا پئے چھوڑ حصار
 گھیر عرب دی فرج لڑ قتل کرن ہنواہ
 آیا ہمیشہ زلزلہ اللہ کوہستان ! ! !
 فرج عرب دی الٹ کے گئی اناٹوں مار
 آ بروح دہ عرب دی فرج ذری عوشماں
 آ باہر کھارے روک لے سب دم
 کہیں توڑی گھیریا گرد بگرد تمام !
 اللہ چہاں ہمیشیاں حمزہ ہرما سنگ !

سب ہاں نئی سدا کے دو کر دا فریاں
 دشمن بری جان تے مگر پنے ہتر دھو
 میرے ان واسطے جمع رہے سب ہر
 زنجیروں کا کٹے سارے تیس عذاب
 وہ بیڑن مرد و کسے پچ تھیں تمام !
 پیاں تخت مہبتاں سبھاں شے کرم
 سبھاں دے وکھ دردوں دیو پھر سر پیا
 روح و دعا پت پرتیا وقت انیس
 دہر دے ڈھیروں دیو چک پیر پیا
 دینا سے دچ ماسے میں کر پکا ڈھیر
 دردوں بری کام دا و گیا جوش بھار !
 دوڑ پڑیوں قدم تے کن ڈکے سب پار
 ہتھیں ماسے گھن تے پیر گنڈی ہمار
 صاحب سے دہاتے مرنے خدمت گزار
 توں یں جان ہماں دی ہر کبھی تادار
 یہ تیرا فوہاں کن کسے منظور !!
 توں نقل ٹھاندا بریا سٹل حال
 بریا حضرت حق توں درگا ہوں مسلمان
 گھارے اک چشم تے دتا آن چھو !!
 شیر عرب ہاں اکیاں گھن پیاں سردو
 عمر نبی اللہ شرفوی تہ میں ڈھب آ
 ایسوی پئی گھا دی مسوزہ نئی پچھا
 سبھاں دی دچ اکیاں شے جتاہوں فوراً

کا ہوں پیرے واسطے تھیں گزار جان
 بگ دچ دشمن انٹلا ہی رن تاہیں کہ
 میرے کارن تباں کے وقت گزار سے دو
 کہ پھر کٹا رو سے بیڑن بنہ مست تاب
 جا کھلا دچ اپنے وسیع نال آرام !
 جان میری قربان ہے کہ سے کار اسان
 میں پکوش ہر کے جلیا دی نال رضا
 پادا دچ پچرو سے میسنوں کو امیر
 نور مکل نئی فون سے ہلاواں اٹھ
 بن میرے سواہل دی کن ڈکل کش شہیر
 قواں گیر از دی پئی بھند پچار !
 پٹے ساہن از کے پھراہ گل دھار !
 وہ تونی تواتے گان نال نہ مار !!
 قواں صاحب سراہاں دا مکلنا سردار
 جان توں ہاں جا سہا گرا گیا بگ پار
 اسیں نقل مر جا دماں تیرے دچ حضور !
 ایسوزہ دی عاجزی تھے بل جلال !
 عمر نبی دی جھے مانسہ بریا تہن !
 حضرت عرب میروں بکٹے رب شفا !
 کہم اللہ فضل تھیں جیاں دوشمن ہر !
 قداں تھیں چا حضرت نے بیٹے یا گلا
 فریاد توں سب دیاں اکیاں نال چھو !!
 نایبانی ہر گئی جھک چک دچ دھار

یہ کہانی سن کر
 تمام گھبرا گئے

اب گل عود کہ جاوہر خضر علیہ السلام
 روشن چہزایاں ہمیں بنا ہئے پار !
 مجلس لئی جشن دی کر شے خوشی تمام
 عروسیہ اللہ کے پیش امید بکیر !
 حضرت سائل کا فراں بہت پچایا دکھ !
 یہ باقیم ستونہ ذاب بنگک بہ بخت !
 مزوک اس بہ بخت واسی کجہ رشہ دار !
 بیوں میں ہی ان شے میں کدھوں بچاک
 میں مزوک پہاسان شے کجہ دن بچا گزار !
 مزوک اٹھے کر گیا سائلن دار چلا !
 عود نے فرمایا یہ نہیں تمہرے سبب !
 تے بنگک نے اسان دی کی کجی تقصیر !
 گر کرینا عاجزی بیوں جاوہر دیر !
 دل میرا انور سے توں ہیں روک نہیں !
 دوڑو میری توں نرم کر لال آڈاری !
 جن بیوں کدھ لین شے و شہنشاہا رود !
 عرن نے فرمایا ہے میرا مست رو !
 عروسیہ جان چپ ہر اور نہ کسی کلام !
 دل و چہرہ بل اتے تے مگر وچہرہ آگ !
 رات پئی پھر بخش تھیں باہر گیا عیت !
 پھر آکے وچہرہ گشیاں لینا رات گزار !
 دلک فریب سائلن پاسن لیا سامان
 مطہنہاں نے پچیا کون کوئی ہی توں !

عود گیا چھو لوٹا اپہ پشم تمام !
 وچہرہ جناب خدائیدے کردے شکر گزار !
 وچہرہ توں سے یوں توں پیا قرار تمام
 بہتہ بخوشن گزار دا ایہ کر دا تقصیر !
 خاصہ تھوں بنگکے کدی نہ گیا شک !
 بیوں اس کم بخت تے فتنہ آیا سنت
 جو سائل سے سرگزیاسی بنگک دا وار
 بنگک دے مگر جاواں ہر ڈکون چار
 میں ہی جاواں تک دا آواں حق گزار !
 میں آواں بد عود ہی تھوں اکھ مکا !
 کدھوں دا کم ہے دلاں چھلاں دا تیرا
 آسے ایتریں ہونی اللہ دی تفسیر !
 سروری دا گردوں وہ سیاہن دیر !
 دیری میرے سائے کوئی شوک نہیں
 بنگک چڑی شکار سے باز شکاری دار !
 دل کدھوں اٹھان تے چھان کایا دھوا
 وچہرہ جو بنگک پر سیاہ اللہ چاہے جو
 بھریا شقے تھروا آیا وچہرہ مقام !
 بدخواہاں دے مگرے توں گئے اہلئے گھا
 اٹھے ! طے باگدے ہر جا چہرہ کسار
 صبح ہندی توں بھیں ہی کر دا اور تیار !
 بنگک سے وچہرہ طے ہو ڈایا انہاں !
 کیتوں ہویا کدھناں کبھر جانا توں !

کندہ و غریب ہاں مگر میرا وہ دم !
 چہ کہ اندھ بہر سے ہنر وراں دا ویر !
 میں بھی دگر وہ پاں دکھو سے ہے کہ
 پھر میں سنیاں خلق تہیں بنگک دے دربار
 بنگک دے دربار تے بیڑن دیو پچا !
 مطنیاں تے نہ بھی یا اول انما !
 پھر بنگک بد بخت دے پاس گئے سال
 ہتھ بند کیا عمر تے سنیاں تیرا نام
 وچ دربار سے مرد دے میں چااں گزنان
 میں بندے نون پت کہ خدمت وچ قبول
 کن دھریا اول گل دے بنگک نامستول
 سربراں تے مرد دے کہ دا خوب دھیان
 متاں پیر غریب تہیں لیتے آن وڑے
 پھر کندہ اوچر دے دے اوہ تاپنا سی
 ایہ بنگک دے دے تہیں ہرگز گیا نہ نین
 کھول اکھیں اس مردی جیہے کہ پچیان
 اسپا گے یہ کہی بھی تو قفا ناہیں مرد !
 بیڑن ایہ سپا دندا عمر عیار طرار
 سن کے عمر عیار نے کیتی حالی پکار !
 کہی دسنیاں دیکھیا وچ عمر اک دار !
 کندہ جس دا نام ہو تہیں پکار پکار
 بنگک میں بلائیے کندہ بہت نہ بول
 اس بنگک بد بخت نے دے دے جاسوس

گھرا بدن کچھ دیر دا ہویا ہاں محروم !
 کراں ہر سب کو نشان بریاں پڑ تا شیر
 پکڑا سنیاں اک تھاں کٹ کراں دن دو
 کھانا رنخارنگدا پک دا لذت دار
 اوہ کندہ اس قانون تے آپنے وڈیلن آ
 عمر بنا یا کو قفا دنگ رہے اوہ کھا !
 تے اس ماسب ہنر دا اکھ سٹنڈا حال
 تیری خدمت واسطے دم چھٹا تے شام
 تیرے جیامرد سنیاں وچ جہان ا
 میرے کچے خوش تہیں ہوسی مزاحمول
 تے اکھیں دل شکل دے رہیا وچ طول
 دل وچ کندہ عواما ایہ ہے تدمعیان
 نا تیں تھتے پئے نون مت اوہ بنگک شے
 ایہ سوچا کھامر دے ثابت چشم صمی
 عیس دے وچ آکھدا رو دھری کن
 سبناں کیا وچ کہے امیں بھے انجان
 پھر بنگک فرما دندا بھر بھر آہیں سرد
 مت ایہ فن غریب تہیں کر جٹلے کچھ کار !
 عمر عیار طرار ہے کون کوئی بریار !
 میں روئی سپا ہاں مگر دریا ڈاں پار
 میں سدا وچ مرد دے نہ کیتا دیدار !
 دیکھ تے میں جیت نون آپ کھادوں پچا
 آناں دو ہاں نون آکھدا کافر بے ناموس

ہاؤ چہ حصار دے آؤ حال نشتار
 آ لیر حال تار کے دل دی شک انار !
 تے مے مریاؤں نہت کرے قرمان !
 ہے توں مری چہ رہیں دے جاون گاجان
 چرکے انا لٹو کھڑا راں گا میں !
 سکر دہ دو آدمی طرف حصار گئے !
 دھڑا سر برساں دے یہ جنگ نے حصار
 ہانگہ ماری ہانا نہت مسال !
 بریاں گراو دہے ناہیں عمر حصار
 ہے تے لہو ہر ہے ہوگ نہ اندر وار !
 تاں ویری بن جاو کس عمر حصار
 پٹچے چہ بوندے ہرے آسین اسیر
 مڑ چلو دی بٹھکے جہو نہ کہ انحصار
 ہے دو دہ نہ مہر ہے تاں ایہ پتھی گل
 مڑ جاو ساں دواں نے خبر ستانی جا !
 ہن جنگ دے شے تھیں شک لگی ہر دہ
 آجاو نہ دہ مگ شے خالی کرے پکار
 بریاں گروں آگھارہ توں مرداں نالی
 مڑ کباب تیار کہ حاضر کرے شتاب
 گرا مڑ کباب دا ہویا ایڑھ حوصل !!!
 کما جرت چہ رہ گیا تے نہسہ لہا بھی ا
 میں ایڈک چہ مہر دے مزہ نہ پائی حوال
 مڑ شتاب کباب چہ میری لگی دہ !!

وکھو چہ حصار دے سے بے بائیں حیار
 جیوں دیکھتاں اسان تھیں آکرہ انحصار
 توں بن ایٹھے کھڑا ہاں گک شے نشان
 ہے توں کوئی اور ہیں دہی امن امان !
 حکم تیرے تھیں ہاں تے رنج سماں گا میں
 دل دواؤں جاو دے کرن دھار پٹے !
 ہن ساڈی ایہ جان تے ویلا ہے دشوار
 ثابت ہاں زیادتی مشکل ہے ہر حال
 تاں اوہ پاس امیر دے ہرے چہ حصار
 جا کجنگ توں کہاں گئے ہاں ایہ سج تار
 پکڑا سٹوں دواں توں نہت گوسی مار
 ہاں پچاؤں واسطے ایو ہے تہدیر
 ڈٹھا آسین حصار چہ اکھیں عمر حصار
 ہے ہے ہر اسانا پیا نہ کج اول
 آئے مریاؤں آسین زیادت پا !
 بریاں گروں جاپان رومی مرد مزدور !
 جاں ویری دی گل تے دھر بیٹھا اعتبار
 کہ ظاہر سب اپناں ہن توں ہنر کمال
 تے جنگ چہ جلیے کماندہ اعمال خراب
 ایسا آگے چہ ڈٹھا کہی نہ ہولی !
 بریاں گرا کباب مسہر کیا کی !
 تے توں کابل ہنر تھیں شاد کریں مضمون
 چہ یہ لذت کہی بھی خوشی ناں سسی کا !

اس کا نئے دی میں کس ملت شمار نہ کیں
 تے بنگ کے عرقوں و تا بہت انعام !
 دن دو بجے حیاروں جنگ کھڑا نالی !
 ان سے داسی روم دا اخت زمین غریب !
 اسدا چاکھا دناں جد سے بنگے نصیب
 قروا دے ز شیرواں عمر امینہ زوں !
 کما تیر ز شیرواں فراد سے ہر شاد !
 بریاں گزوں بادشاہ بہت دیوے انعام
 نت کباب بنا لیکے عاشقہ کر یا کر !
 معنیوں و چا پنے کر دنا سردار !
 اندر غما غما صیباں نام لب لگا !
 ویری اندر داریا پر سلایا نالی !
 عر کباب بنا لیکے نت کھڑے دل شاہ
 خاص بریا و چا پدنتے جاں ہار طراد !
 وقت کباب پہن شے کر حکمت دی بات
 شاگرداں نے ویکر کے عرض گزوی آ !
 گشت کیوں نہ اچ وچ ویکہ لیا
 عر کے شاگردوں چپ رہ چنگ نہیں
 چپ رہے شاگردوں بیٹھ ریجا استاد
 چپ بیٹھے نوں جاں گئی ادھی بات و با
 جا بنگ دی باگاہ وڑیا پیسہ دیا !
 چنگ آئی بیوش بہ بنگ پیا حرام !
 عوامیہ حکم سن تیر خوب کر سے !

بڑھا کھا دے بے کدی ہننے ہر ان نہ کیوں
 مرد ظیورب نے ساتھیوں اسو حرام !
 ہا اگے سلطان دے آکھ سٹنایا حال
 کامل ہے وچ ہز دے کر سے کباب غیب
 خوب کباب سوار دا ایہ پر عقل غیب
 لیا اسار دے واسطے کر تیر ای قوں !
 ایسا میں وچ عر دے نہ ٹوٹا استاد
 ساڈی وچ حضور دے رہ وچ کار حرام
 مرد امیوں اسانوں چنگا بریاں گر
 دتا خدمت عر دی ہی شگر و ہزارا
 ناگ عیلم چا ڈری گل وچہ لیا پا !
 زبرک مرخ سد لیکے خوب پیا وچ حال
 سنن امیر ز شیرواں نقل کر سے دلخواہ !
 جا اس میں پیر پیر ویری دا امتبار
 پا وچ ویکہ ہائی کنگ دھر سے اک مات
 ای وچ ویکہ استاد ہی کی بیٹھے ہر پا !
 کابنوں دانے کنگ دے پا بیٹھوں فرما
 ہے سامان کباب دار ہی کنگ نہیں
 ویکو ہیں استاد نے پایا کسید نساہ
 آہستہ آہستہ مٹھوں باہر گیا سدھا !
 تے اس تھے پے نوں دار ویا سنگھا
 عر پیٹ پات کے بندا تھتہ قسم
 نئے اگے ز شیرواں پا وچ حرام دھر سے

<p> اگلے رتبے ہاگے سے سب شاگردوں نام آج کیا استنادی یا تفسیر پا ! آج کے بد عہدہ ماہرین کا سہ وکھ آج کہاں مٹا ہوا زمین کا کوئی پیکھ ! کڑا نہ سچری اک برسے توں وڈو کس حال دکھ و آگیا کیسے تنا واقع فدا ! دھری گادی سریتے پاڑیا لیکو ایک ڈیٹے دہریں وال ڈ تاخن کرے جہا دپے رگی کر تری ویا ایک سہنٹھا ! گھٹت مسالہ تہ دی مٹی وگ دہا ! دل اپنے دے داغ توں دھریا ہا صاف اگڑیا تہن وقت سراچ پٹھاناں ویر ! بوٹ عمل دی سر دھری تڑ دگیا بے راہ ! دشمن دے ہتھ دے گیا بوٹی بوٹی توں پکھی پکھی چٹا گیا دن دی روٹی توں رکھ ڈھوں پٹ سنیا دکھ بد خیری وا ! خواہیں سب شاگرد بھی منب جگا نئے دھرت نئے پیکوش کر تیغ لئی ہتھ چا ! مرغ بریدہ سراں دی کوک نہ رہی ندا ! چاویسے سلطان توں کر آداب تمام نت تاوں کجہ و کھیا ایہا مزہ ددھیبہ سب وزیر اس منسے تھیں ہمنے مستیزان نکلیا اودہ مزہ پار اڈرگ جاندی وار ! </p>	<p> موڑے تے کہ تڑ پیا آیا وچہ مقام موڑے آتے آناں نے ڈھلی بری پا ! دل وچہ کس استودی میلی ہے وچ دکھ سہر شہیت سوں گئے میں سراسے دکھ ہنک توں عیار نے چھا تھنی مال ! نئے داگل وڈھیا چھکڑی ہنسیا د رکھ چھری ہر گروں چیر ڈ پٹھاناں نیک بلی، شاہ، اوجھری، پھپھڑے تے امسا ! سرتاں یاں ہنیاں ٹھننے بھی وچہ پا ! چیر گیا آگ ہاں کے لیا کہاں بست مرہاں دہریں بگر توں دل توں لیا رن ہنک تھیں وچہ شے کوی نہ پانی غیر دنیا دے ہاڑا تھیں چلا گیا بد عہدہ مال لاکوں پال کے دیس موٹی توں ! پاپتے چر کر گیا تیت کھٹی توں ! کیتا تھیں عیار نے پیرا ویری وا ! ! جہوں کہل تیار کر ٹوب بنا نئے ! داو گھٹ توں وچہ سہنا تڑوں ودا ! سر سہنا نئے تنان تھیں کیتے داہ جہا ! پاگشت چر حال شے حجب مسج ہنگام جاں کھا د سلطان نے لذت پانی ڈھیر کجہ وچوں دربار دے ودا دے سلطان ! رنجا جہا بے مزہ سی اندر دربار ! </p>
--	---

دنگ دنگ چہ وہ باد سے کھانڈے انہوں پار
 کما حدب اپنا ابے بھی عمر بخش دار !
 دیکھ منے نون بادشاہ گیا عدل نون گشت !
 تیری پوری نہ پوسے دل وجہ کس تسم
 شاہ وہ ماٹا لہجی جیسا تھان سماں !
 آجا بچہ ہرے ڈنڈا وجہ کت تاب
 تان اڈہ وجہ وہ باد سے ما تر آئیب انہں
 جہاں جاتا میں کھالیا ہر کسی ادہ مراد !
 باقی رہنڈیاں زمین کھانڈا سی سلطان !
 اٹلے گتے تخت دے حافر کھرا جبار
 فرادے ڈھیر واں اسے لو ابرہہ دانہ
 غمہ کن کیا میں اچ کھا طعم !
 ایک تہہ واقا صہ راج کھا دیتے پھیر !
 ایہ گل سن کے بادشاہ ہو رہیا خاموش
 کھانڈے کھانڈے شاہ نون پھر اندر مال
 دیکھ کے عرفوں شاہ آشفتر حان
 کیا عمر جادے تیغ شنگی ہتھ لے
 پائیزہ کباب دا چنگی لذت پکڑ !
 سنے کی کس کن دے کہ دا ٹنڈہ چہا
 عمر کراڑا چاہیکے گیا رواد ہو !
 آیا وجہ حصار دے حضرت حمزہ دل !
 حالت تک سنا دنا دھو کھائی دی
 سن عمر فرادنا جہلا نہ کیتو کام !

ٹر ٹر سسٹو نا کر گیا باران وا اک وار !
 دنگ کھانڈے جہاں نون رہتے ہے دم بار
 آپ زیادہ جرمیں جہاں وٹا ٹھٹ
 حشر تھیں دور کھا دنوں نہ بے کسے حرام
 بل اک ہونی کھانڈا چنگ کے لذت نال
 اچ بھنگ دے سنے کسے نہ بھن کباب
 نال دیاں دے نال دا حشرہ پائیب نال
 کس او گھر تھیں پٹے آیا وجہ وہ بار
 جہاں ایہ جی سلام کر جہا جیسا وجہ مکان
 انہاں میں ایہ دہر پورا سن گنار
 نون بھی اچ دی نون کیش دی کھانڈت کہ پا
 کھا دے اچ کھانڈا جہاں اسوں حرام
 جے کھا دے تے نہرے زہر کرسی زہر !
 پر خود ہونوں لذتوں کہ دا رہیا خوش
 اگل کس انگلتر ہی نظر نہی وجہ قتال
 اگھڑی نون کیا ہے نسبت گشت نال
 وجہ خوش دہ کباب شے ایہ بھی ہندی جے
 سرنگانہ داسٹے وجہ لئی میں دکھ !
 ایڑی رہتے وہا دے جو بیٹے وہا !
 باہر پیا کھریوں چھالوں اک دو
 تے پارے لے کن ستانی گل
 دشمن نون وجہ دوستان دنگ کھائی دی
 گشت مراد دنگ کے وٹا وانگ طعام

شاہِ عمدی چھالوں دیکھ چھپان گیا
 ازبیر وہ دسے دسے کی نسا کہ شدہ
 پاگشت چہ اسانوں کیوں دسے گیا حزار
 درہ شکم وہ پوریا میسٹوں کھاوا گوں !
 خربلی وہ دولت واکم گیا یک ہار !
 اوہ بریاں گرد جو پیسید گیا کوار !
 تے بنگ دیاں تریاں رو دنیاں نذر و نذر
 راتیں کچھ عیار نے فوج کیتا مردار !
 نکھیا پر مز عیار کر دسے لوک پکار !!!
 جان لیا بن ساریاں کھاوا گھر دا پار !
 زہ پیا اوہ کسے فوج نکھیا غدار !!!
 گھر وہ اندریاں آنداں ژوٹھ و گیا دبار
 جس نے کھاوا رنج کے لوہ سب تیں عیار
 گیا دچس سما لیا کل آئی جان !
 دھرتی تے بپیش بر بجز یا حال خوار !
 بہت گیا کھاوا رنج تے بہت ہوا پار
 ہانڈا ہوا پا گیا ماتم و سپہ دربار !
 بہت رہے عیار ہو بعضیاں ملی شفا !
 دل پھیلن فرب تیں گرم رکھے باتار
 تیں جاپے مزید نقت دسے و پکار
 کی بکسی رنج کھاوا ناپچتا ہوں پار !
 بے کھا بیٹوں کماناں زور و بات و پار
 جس آکوہہ جاس تن توں جانان دربار

آہا جان دربار تیں عمر جان گسیا
 دیکھ چلاک بدشاہ ریا سبیرت مست !
 جنگ وی ڈوٹھا لگی چھاپ سنے عیار
 فوج سے فوجیاں سنو جنگ فوج !
 جنگ سے دربار فوج آئے خدمت کار
 کلک کلک تیں بیٹھوں عویا مرد ہزار !
 چاہا عیار دا چل گیا ایہ وار !
 نئی پیر کس پیر جی گواہی تار !
 پونتا وہ دربار دسے دل وہ مرج دمار
 خدمت کاراں شاہ فوج آکھ ستانی مار
 اچھیا تیں صدیوں گیا باہر وار !
 کن آکوہہ کسیاں تے سارا دربار !
 سبناں دا بپیش بر بجز یا حال خوار !
 کھاوش پیر تخت تیں الٹ پیا سلطان
 پے رہے تے وگ تری چڑیا مغز بہار
 تے آکوہہ پڑی ریش پھیاں دسے مال !
 تے جنگ دربار دا خانی گیا وار !
 دسے درہ سلطان فوج کسے حکم عقا
 یا با جنگ واکھ ہے ان دینا غدار
 دھرتی ہی وہ تال شے لے پونتا دربار
 کھیاں جان تیں کھیاں دم آخراک وار
 دکھاہن ہزاروں ستاں مریں جیسار
 جاں ایہ تیرے اندروں کھلے انت بہار

<p>ایہ لاشیں تھیں سارے وچ نار جسے مل گیا حکیم تینوں میںوں لی سسقا دکڑے وچ پھینکا پئی مسیبت چا ! تے توہ دے سسوں کھوٹ انڈا ہر ہر ہر انت کام دا جہہ پازے گا !</p>	<p>تے اندر دے لوگ تریں روویں گا سوہار پر وچ چہم تھا تھی رحمت وارو پا ! جسے تیرے وچ نیکہ شے ایہ نہ کجی دور عل بڑے دیا عطا تھیں اس علوں رو بعد پنے دکھ دھناں کم نہ آوے گا !</p>
--	---

نوشیرواں کا خواجہ بزرگہر کی آنکھیں کھلونا اور پہنچنا خواجہ کاکمہ معظمہ
میں اور پھر آنکھیں پانچ رسول خدا صلی اللہ علیہ وسلم کے قدم کی خاک کی
برکت سے اور جانا نوشیرواں کا مدائن میں اور سو پنا حکومت کو اور جمع ہونا
کفار کا امیر کی جنگ کے واسطے اور پناہ لینا ہرمز کا سہ سال سے

<p>دیئے اگی مسخ دے جرم ہویا جو جس حسنت اتے نوشیرواں بیجا مشکل حال دیہ آوے یاد تے سل گن دیچکار ! آپ ہویا بہار تے طعن دعرے سنسار تہہ نختے وچ بادشاہ حال ہویا انگیار کیوں نہ میرے پاس توں مارا کیٹا انہار تاں توں وڈے دن چڑھے آئیں وچ دربار میںوں ڈھوکھا دنڈا نہ دو گھسپار تے ہن تیرا اعتبار سب ہویا بے کار گریا ساڈن آدمی کپ کھسدا یا توں ! کل تیرے دی تھوڑی گئی من سندا !</p>	<p>دن ساداتے مات ہی شاہ رہیا جو جس ہر امیر و بزرگ ہی بیٹھے سرت سسحال یادوے گل گل دی جھلے نہ کینار گیا جتوں غمور تے خود کھاوا مروار ! آنکھیں بھڑیاں جو جس تھیں اندر قمر نزار کندا بزرگہر تریں لے بڑے غدار تینوں ہی وچ علم دے صلہ ایہ اسوار تاں اسے کھاووں خود کیٹا کھار ! تیرے دکھاووں میں ہویا جیسا میرے کوں ہان کے مارا چھپا یا توں جسے کج تیرا غد ہے ہن لہہ کاکہ سسنا</p>
--	---

نوشیرواں کا خواجہ بزرگہر کی آنکھیں کھلونا اور پہنچنا خواجہ کاکمہ معظمہ میں اور پھر آنکھیں پانچ رسول خدا صلی اللہ علیہ وسلم کے قدم کی خاک کی برکت سے اور جانا نوشیرواں کا مدائن میں اور سو پنا حکومت کو اور جمع ہونا کفار کا امیر کی جنگ کے واسطے اور پناہ لینا ہرمز کا سہ سال سے

سن خواجہ فرما دنا و پنا گیب و دنا !
 جو میرے سر گزرتی سختی درد بد ! !
 سن کندہ اوشیرواں بے سہری دچہ درگاہ !
 ہیں تکی تیروں دیوانی ہر سے دچہ سنا !
 گیبنا دچہ ہر سے رب دی جیوں رنشا !
 یہ گل سن فرشیرواں کے جسد و جلا !
 نہ ہندو کے جلا و حکم نہ سکے موڑ !
 جہاں خواجہ ہاں اکھیاں جہیاں و دوزی اورد !
 شاہ اتے زندگی تلخ ہوئی دم چار !
 ہر زمانہ پیا پیا پہلا گیا و دنا ! !
 نال جہاننا سے و سے دارت و سے پیا
 ٹر پانی ہو گئی دا گیا و صفا : : !
 لڑبیاں گر میاں ماریاں و یکہ یاں ہن کچھ !
 گزری جانادی و یکیا و نیا منانی نوں !
 ترک گیا کر کے تھیں شاہ جہانی نوں !
 ہرز نوں سہ اکندا و ہدیاں اکھیاں نال !
 میں باقی دی زندگی گتاں ہسہ تہا !
 کہہ و مظلوم دی تیری کر سے خدا
 خاطر واری گئی ہر درویشاں دی !
 درد بلانیاں تیریاں جے توں عدل کریں !
 جہاد پادیاں کسے تے جہان آپ جیوں !
 دکھ کریں توں ملحق تے تھیں پد کر سے خدا
 کریں نکل مستدل ہدیوں ناں ہر شو ! !

ہوئی سی ہو گئی میسا اعدہ نہ کا ! !
 میں ادہ کریں ہنوائی سکناں نہ بنا !
 تیرے کوں ہو گیا ابہر سخت گستاہ
 تلخی دے وچ اپنی ہن توں عمر تلکھ
 میں راضی ہاں رب تھیں وچ تقدیر تصفا
 کڑھو سہیاں اکھیاں اس دی ایہ سنا
 اورنگ حکم قبولیا دم و سے تھیں توڑ ! !
 وچ نظر ادہ فیتھیں آوے نلکھ فتور
 دکھ پیا ہن نمکشی دا ابریا گھسہ ہار
 گیاں گز جہانیاں مرگڑے اشتنا
 ادہ گڑے خود گزریاں دل تھیں پو سے صفا
 باز غمشا دا جھگھوں نت اورد توڑا !
 خاک کھانا انت نوں راج کر سے کوئی کھد
 چھوڑ گیا اوشیرواں تخت کھانی نوں !
 تے جانا کر سے دفا دور زمانی نوں
 تے فرزند امیر پاد توں جین تخت سمسال
 حکم چھو دچہ مک سے چنگا عدل کما !
 ہار شاں انصاف تھیں مت سر سیم و دنا
 آہ متاں سر جھلنی ہر درویشاں دی !
 ظلم عروچہ نہ کریں مت مظلوم مریں !
 چہریں نہ توں توڑ تھیں جاں گک کس دچہ
 ایہ امانت رب دی گھوں دکھ بچا ! !
 نری گری بہت یہی عمل برے ہر دور !

چنگے حق گزارنے نہ کہ تمہوں قعود !
 اللہ زن تے مرگ زن کدی نہ دلون مساک
 دیکھ کے سے عیب فون دھری نہ بگڑ عیب
 ای گمان کہ بادشاہ گیا ماضی دل !!
 دنیا دوسے دہار تھیں کن موند موڑ گیا
 تھیں پہلی صفت اللہ گئی ہوئی نہیں تیار
 کن ہو پٹھیاں دلایاں لکھڑا آدن یاد
 گم ہوا ہن نہیں تے پر مز دا دہ پار !!
 کہتے ہن بھہری پتھم گئی جاں دور !!
 حمزہ ہن بھہرے سے آگے سبب فوا !!
 بیٹھ سداں پاساں تے حضرت حکم پتا
 رو خواجہ فرماؤنا اسے عسب بی سوار !!
 آیا گھیباب نے ایزدی دچ تھنسا !!
 سر میری تے آخری وقت ڈھکا بھن آ
 اچ کتے دچ آیا عالم دا مقصود !!
 ختم ارسول حق سرور عالم دا
 میں کتے دچ ہائیکے لوں سعادت پا
 لیکن اکیاں میراں پیر من اک دار
 ہائی ہندسے عراسے جو میرے دن چار
 حمزہ نے وہ آہنی سے خواجہ سے مال
 پاس کے ہاں آیا خواجہ فرخ مسائل
 تے وچنے ویر سے ! ایاں گت گے
 سرور عالم مصطفیٰ ختم ارسول نبی !!

دانوں تھیں مصلحت پکھار میں نرود !
 مبار ہو پچھتیاں لھقوں شکر گزار
 نتاں ہوسے تہیں کارنے لا ہو ندر عیب
 ترو تعلق رنی دا بیٹھا صورت ملی
 آیا دیا آخری سب کچھ چھوڑ گیا !
 فویاں دا دربار دچ ہوا گرم بازار !!
 ہن موند کالے فوجاں تاں سبیا دربار !!
 ویری عرب امیر سے کافر ناہ ہوار !!
 حضرت عرب امیر سے آیا دچ حضور
 کتنا میرا پاپ ہیں جو چاہیں فرما
 گھر میرا کھڑا سنا خدمت کراں اور !!
 بگ بگ دچ جہان تے ہو دین پرتو دا
 تے میں گھیا اپناں پایا مال رنسا !!
 تے فون میںوں غزیا کتے دچ پچھا
 جو ہر عرض جہان دا آیا دچہ وجود
 پاک مستند مصطفیٰ اچ ہویا پیدا !!
 خاک اشد سے قدم دی اکیوں پاواں جا
 تے میںا کہ رسول دا خود پاواں دیوار !!
 کتے دچ کلام تھیں اور ہی فون گزار !!
 کتہ شہر شریف فون تورد تے فی الحال
 عبدالمطلب جبرس آیا استقبال !!
 اشک دسا کے حال سن چٹھم تھیں لے
 آہے چالی روز دے تمدن ہوئے سی

حضرت پاک رسول دے خواجہ امیر خسرو
 تال لب نہیں تے دلوں قدم نکلا
 خاک قدم پا حضرت تھیں بندہ کہیں تے جب
 اپنے پاک حبیب ہی برکت خاص نظام
 اک آورہ پاتھوں اور پی سدا
 جز بہرہا جا بہا تھہ غنسیل رسول
 تال طفیل رسول شے عمرن کر بندوں ہے
 خواجہ امیر ایس بشہ توں بہت ہر یا مسود
 کہ دیدار رسول دا ہو رہیا خوشحال
 دکھیاں تے سن رہاں پایا حال بیا
 علم جنہاں توں رات داکر جانسے معلوم
 تال طفیل محمدی یارب بخش گناہ
 برکت ستیہ پاک ہی برکت پاسے یار
 اسے دل بزرگدی کن ایسے گل چھوڑ
 آکا اور حضرت تے ہرز عکروا
 آڈر یا بوشیروں شہر ماٹن دچہر
 آکا جس دن جیاں ختم ارسل امام
 چہر مقول شاہ دے پیا تزلزل آ
 چہر گل بوشیروں سی اس وقت متیم
 پرنسے پرنسے ہر یکے کن من ہر یا چہر
 ایہ خبریں چہر ملک دے بہاں چارچہر
 آتشکدہ کفار دی بچہ ہو ہی سواہ
 تزلزل تھانے سبیاں گل بستانی نوں

سے وہ چہر گوہر توں چا ہر یا مسود
 پیرستہ تھیں نوں زمینوں یا اصف
 خواجہ تھہ اٹھائیکے عمرن کر سے یا رب
 کبش بندے نوں آکیاں کر کے فضل تمام
 خواجہ بزرگہر نے کتیں سستی ندا
 گھٹ ایسی توں لگیا جو بہرہا معسول
 مرے زندہ جوہر دے مشرق مغرب شے
 تے جیاں لکھیں کھ رہاں بڑھا نور حضور
 قدم بہا دکھ کے لائے بیٹے تال
 خوبی دیکر رسول دی لوک رہے حیران
 جی زمانے آخری دا ہے ایہ معلوم
 ماں پوسنے بہاواں کہ جنت بہاگاہ
 تال زبان سدھتی کبش میزوں دیدار
 غننے ہرز شاہ ہی داگ دے ہی عورت
 بروخ چہر ایہ تھیں کہ ایشہ دغا
 غر رسیدہ ہو گیا سی دن راتیں لڑچہ
 آتشکدہ کفار دی ہوئی سدھ تمام
 بہواں منزل ماٹیاں بھڑیاں لڑہ کھا
 بیٹھے دے سر اور حردوں پیا عمل عظیم
 دکھ جبری چھڑ کوٹھڑی گیا جاناں دود
 عالی طالع جیاں دیری ہرے تیرا
 کتب پیاں ڈاگ ماٹیاں بھڑھو یا ارشاد
 لے آغا تھیرے پاد خزانہ نوں

<p>شہنشاہی شہادہ دی دھج لڑال پئی ہر زمانہ دنیا سستی ہر ماہ !! تے جن فریاں نال ہے کافی مدد اودھار دندو در جہان تھیں ہر دم دکھا جنگ پردانے دچھک دسے گئے چو فرسے دگ ہرزد سے دربار دا ہویا کار گزار !! کار گزار دی ایس دی فن فریب ہزار !! مرواں نہر پناوئی شربت دچھ گھار ہماں نوں مرواواں رہناں آپ کسار ہدم ہر مرید دا عالم حمد چکار !! ہتہ جسے دل شاہ دے دات شے جاگیر اسدا نام سیاوش آہا دانشند اس دی کھی طرف دل کرسی ہوئی عطا چھ میدا نے دات دن ست و گے تلوار گوں گھا دا جنگ دا کرتہ بید ہشا !! چھراہاں دی جان تے کوہی تھنیشہ پا ذرت میرا ناہاں دہری نوں میدان آج کل سب چڑھ آدے زور اور دوان تال کسری بانتر قاصد و گے تسمام سدھیا ملک تھیں مرموم خوراں نوں کیا براہینہ کئی خوراں نوں !! پھر گے سب یان تھیں مکھان دچھ فرمان آہا تہ نوں خبری پچھ گئی دربار !!</p>	<p>شہنشاہی تخت دی دم ہم گئی !! باخو گیاں جہاں گل بھنے فنا !! صفایا نڈل دیاں گوریاں گور گیاں ہر پار اور فری گزارے جاہ نے تے دن کافی رنگ آہا ہرزد دا سکروا دچھ جگ !! بنگک دانت بختیار جوہی زقوہوں خار چھ شہرت باپ تھیں ہم پھے دودھ چار !! سستی کھا بنگکونی ہر دم اسدی کار !! دودھ میناں نوں شہب کے دینا چاہر بختیار ایہ مینا مروار دا مرواراں دا یار !! ہر ہر ہر شاہ دا ایہ وزیر شہیر !! بیٹا بزد گھروا ماضی قدر بھستد دا گوں اپنے باپ شے اسدی نیک ادا نال امیر کیر دے ہرزد دی پیکار !! ہرزد گندا بختیار تائیں اسے دانا !! لشکر ب امیر دا کوہی فناہ کرا !! عزم کرینا بختیار جگ جیوں سلطان میں ہن کھ وگا دے مکھان تے فرمان ایہ گل کہہ وادے تو دوتے پیغام خفا گئے تے گھیا کار گزاراں نوں !! تے پروان گھیا گرگ سواراں نوں !! و گے ہرزد شاہ دے ہن آکر سے بیان مرد چو فریوں آوے عینی پینے مار !!</p>
---	---

پا چڑھنے سے ہوا شہر پکار :
 لشکر چھپا آٹھنا کر دا مار و مار :
 سس ہرز خوش بریکے کر استقبالی
 سنبلیاں عربی شیرے آیا گرگ سار :
 سنبلیاں قتل ہرنے زردیاں باڈوں :
 عورت کتا اور ستر شست نہ کریو جی :
 عربی کر کے سولہ دل وچ بسے دلیر :
 کس خدام رسولوں جے یوں یار و چار
 بن میں لگی روایتوں وراں حال ستر :
 آہا والی اختر اندر شہر رخام :
 لکھیا ساسی شیرواں کس دل ایہ بیسان
 عرب اندر اک شہر بنے مکہ اسماعام
 گھر اس دے پت میںاں جزو وحرما تان
 جہاں ادھ ہر پار وکشی چڑھو گیا وچ جاگ
 بترولی چڑھیا اور پیا مرداں دا گھر پار :
 چھوڑو یاگر خادی میرے وچ دوبار :
 اور کس سرکش ہریکے میںیں گیا گستا
 مستوں تے تانڑوں دھاست گیا اتار
 دیوار اور کوہ قاف دے سب گولے مار :
 عرشاں دے دلا تے دے خار کھنڈ
 مارے وچ میدان دے ہیرے مردگار
 انپایا وچ ویس دے سب نوں میں کھنڈ
 بس ایہ سرگنڈیا قبر غضب دی کار :

لے کے لشکر تاقبو آیا گرگ سوار :
 شیر عرب نوں مارناں وچ میدان تار
 لشکر لڑگ سوار دا آٹھا مرست تال :
 بیج ہوسے وچ مصلحت سب عربی دیکر
 ملن سے ہر جیا گرگ سواراں دا :
 شیراں اسکے لڑگ دی طاقت وراں کی
 انشا اللہ ہوسنے اورک دشمن زیر
 ہونگا گرگ سوار کون زخم کھدیاں سار
 بیوں کون گرگ سوار نوں اول پئی پکار
 گاؤ سوار دسید دل گاؤ سنگس نام
 مردا گاؤ سنگیا تین پر ہرگ مسیان
 عیال غلب شخص اک رہندا اوس نظام
 اس دکو مہری جوں متاں منیدی ماں
 سلفاکی دے گھراں نوں گئے اسنگ
 ہر مل پچڑ مرڈیا رن وچ کر لاپسار
 کافی روز گزریا ہر فسرماں بردار :
 شیوشاں دے گھاں تے جاوا ہی تلوار
 ڈر یا وچ کوہ قاف دے ہر غائب پیکار
 نیاں ترن وگلیکے آسیا باہر وار :
 کک نیکے پیرا سبستوں عالی غوار :
 جیسے رندہ کڑکے کیتے خدمت گار
 چنگائی کر بارقہ نیز کھنڈ سے دی پار :
 بن چڑھیا دل باختر نوں ہوسے ہیشار

اچھل تیرے دہیں تھے پڑے وہ مار مار !
 تیرے مٹ دھاموں سا بندوںے گھر بار
 توں اسدے چڑھ آؤنوں سے اگے ٹھیلار
 جے ہن دیر لکھکھیں پکھتاویں سو دار !
 آ اسنوں روک لے گھڑی نہ کریں قرار !
 میں ہن خبر پہنچا لیکے وہاں نہ من آباد
 دیکھ چکے ہے چند وا نور متھا دیار !
 ہاں ایہ بھیا شاہ دا نور متھا گیا دربار !
 سن سوزہ دیاں غریباں چھتے دلوں بھار
 جس تھیں سارے بادشاہ دکھا بیٹھے بار
 گاؤ گلی اگھا کر کہ ہوش ہزار ! !
 کوں پڑے مروجہ دے جنگ افکارہ مار
 حوٹی تیغ گزارہ دی جمال بھلے اک وار
 یاتے نرندہ پکڑ کے لے آوے دربار
 سن کے گرگ سوار نے دل تھیں گدھ بھند
 پکڑ لیاواں جا لیکے خیر سوبہ سہار
 گاؤ گلی شاہ نے کہ سامان تیار !
 پاجتھیں پہاؤ نہ اعلیت تے تلوار !
 جاماؤ پڑھ خرچ تھیں لے ویری دی سار
 تے بے لکھا ہر کوں جے مڑوں کھاہار
 کیا گرگ سوار نے ایہ نہ قال و سہار
 رخصت ہو دربار تھیں تریا ایہ مردار
 گاؤ گلی مشہور دا ایہ دامد مکار !

زیر زبر کہ جاو کسی سب تیز دربار !
 اچھل تیں پر پو لے گافم درواں دا جبار
 آؤں میرے نال تے کہ تلک یک بار !
 تیغ بہادر عرب ہے ظہر خون گزار !
 جاں نہیا آسے تے کم ہوسی دشوار !
 آؤں ہتھیں کر آ لیکے ویری تھیں پیکار !
 یاؤں اسنوں مار لے یا ہر خدمت گار
 گاؤ گلی وہ گیا پڑھ حیرت و چکار !
 سوزہ کیڑک پرسیا جس دی بیٹ پکار
 بدعا ہاں دے جی نے جے نے بھین پھنڈ
 اسے فرزند ویر لے ہے کس دا مقدار !
 بڑا جامم دا عمد نجاو سے پار
 اسنوں وجہ میدان نے مارے کہ پیکار
 دن دھ کے مروی آوے تام شمار !
 سوزی گزادی کواں گائیں ایہ پورا کار
 میوں کر کے نامزد اس تے دیو گوار
 کیا گرگ سوار زوں فوجاں دا حصار !
 دتا گرگ سوار میں نا لے سٹھ ہزار
 فتح کریں تے ہر کوں خاص سپہ سہار
 پیر پیکاراں نہ لے تیڈن و سپہ دربار
 ویری پکڑ لیاواں مرداں کر پیکار !
 پردوس دے دل پھیا داہیں گھت جنار
 نام اوچا لذت تے تھام بد کردار

کندے وہ خطاب سے اسوں گرگ سوار
 جہاں سے لشکر کا ہرہ گیا نکت رو باد
 اور جس وہ مصلحت دل بیٹھے ہزار !
 حریف کیا کہ موہے پھندا گرگ سوار ! !
 کیڑک سنت کان تھیں ماہے تیر انداز
 نورو تھر گزارا کیسنگ بڑی پیکار
 کیڑک عرب ایرودی سنت بڑی پیکار !
 دورو گر سر ناناڈا اناپا سے وار !
 دلتست کترب تھیں فودی ہزار !
 توں ہی ڈھٹی برسبا بکلی دی چکار !
 دکھ وہی سے رنگی تے اوہ باہج نظیر
 زمین کنگکار تیرا وہ سے دی واہ
 نورو اوہا جان توں حشر دی کرناہ
 گل گل جاننے کالیے موم ہرنا فواد
 پڑا وہاں جمان دی جاں لیندا ہتہ پا !
 سنت برہندی مت تھیں حریف دی پیکار
 رات وچھڑے والیوں تھیں ہتہ کند
 سی کے گرگ سوار نے کیا پوش چرما
 صبح ہندی توں دیکھو کیا کرکھے رنگ
 راتیں کانا کھانیکے سوں شب لئی گزار
 شیراز سے جنگ توں لشکر پیا پٹ
 سے ٹھک توں آیا دن وہ گرگ سوار !
 عروسی سے نوج توں آیا باحسد وار

تیغ گزاراں دھپ سی نور آور طراز
 انتہیاں سے گیا ہرز دھپ دربار
 قوی گل حریف دی کیڑک ہے پرکار
 کیڑک گمان کھولی دی ہتہ اسدے شمار
 نئے کتا وہ قول دے گرز اوچی ماجار
 کیڑک پڑ حریف توں زمین لوسے آثار
 کیڑک کر دا شونیاں اسدے ہر عیار !
 حریف دی تھار ہے سنت تھانی ٹھوٹار
 سی ٹھوٹے اسوں توں چرے شے یک بار !
 از نوں اسدی تیغ تے دھر مورا اقتدار !
 چیرے کہ فواد وادوں دگا دے تیر
 گرز وہی ایروڈ ہے مت غاں دی آہ
 سبک سندا اور دی ہلیت بری مسبا
 نورو اک حریف توں کر جمانا ہر باد !
 تاں اوہ سد سکندی تیروں کھڑا واپا
 مہربان دے عزیزاں نغم اوہا پرکار
 تے اسد عیار ہے وفا چلاک مستد
 بے حریف پرتوہ ہے ہمیاں سنت، بنا !
 غم چک وہ کر دیاں شیر عرب واپنگ
 پوش کریندا آٹھیا ٹھرے گرگ سوار !
 گھیاڑاں سے کھانیاں پاڑ تھیں کر جت
 سنن نقادہ جنگ دی شوکوش وچ حصار
 کر کے صفان مقابلے مرو دتے گھیار !

آؤ مدد جنگوں کے تھیب پکار
 خدا اور کیا اتنے پیڑھے آیا مردار
 گن گئی ہیں عین لڑے ستاویں ہوا
 اے عرب یہ روئے عرض کریندے یار
 گئی ماں سے سامنے اسپ و جان گے
 حکم کو تے ہانکے پیدل کریشے جنگ
 بیٹھے دیکھ مروی میں جاؤں میردان
 یہی گل کر اٹھ چیا آپ ایسے سوار !
 آپ نہ جاؤ جنگوں حاضر خدمت گار
 تے ہیں کہی سوار ہر نہ لڑیا میدان
 عرض لہول ہیر نے وطن و قفسہ ما !
 گیا بروم متقابلے لے لاشی پر کار !
 نام نہ پچھ جلیاں کے بروم جوان ! !
 کار کنڈا لائے وہی پچھے ! بچ نہ دسم !
 سنی کے گرگ سوار سے تو منی گئی آگ
 کا فر بہ لیا ر کے جب بروم !
 لاشی پر بیٹ کے حربہ مشکل نال
 یہ سید چہ زمین دے گرگ سنے اسوار
 تہوں عمر جیاد میں پہننا مار کواڑ ! !
 جبر گویا دشیا ساؤا بگر نہ ساؤ !
 بے مثل دی بخش نے تینوں لیا تہاؤ !
 مار یا سوار یا اگے رکھ لخواہ ! !
 سٹ نہ لریں گرگوں ہاؤ رکھیں گشتار

سس بیگم سودا ہوا گرم بستار
 مان دچہ لہاں مار کے کنڈا لہر مار !
 یا بیکے گجیاڑوں وہاں تہوں ڈھو !
 حضرت لوح حریف دی لگاں تے اسوار
 بے لے ہائے مار کے جوہر آؤں گے
 سن عود فرماؤ تھیں نہ ہر ہر سنگ !
 ماراں فرج حریفہ دی مد سے کھساں
 پکڑی داگ ہروم نے لیا گوں گلیاں !
 میں پیدل میدان دچہ جا کر ساں پیکار
 جی اچ پیدل لڑاں گا مرواں سے مرواں
 جا مروا کر مروی مدو سے خسار !
 مروا کی کچھ نام ہے پچھدا گرگ سوار !
 دو دم گڑی پابوئی حق تیرے دچہ جان !
 وہ کنڈا میں مرواں مان تیری وا خصم !
 چا مر بہتہ مروا سے پیا دلاؤ دگ
 دچہ حربہ دچہ جب دے رہا ہے معلوم
 سر تے گرگ سوار دے چا مان سے نی لال
 چڑھے ہونے تھیاں جا لیا دچہ مار !
 کنڈا کن بروم فوں نال اکیں کلہر تار !
 کم تیرا سب جاہلی کریں صحت ہی اُجھار !
 کاہوں لاشی مار کے مار تا گجیت !
 دخی لقیں گجیاڑوں کریں نہ چیسہ خاہ
 لاشی مار لیں نہیں مار اتوں اسوار ! !

ہری ماتن و شیل کر پڑے دو چار
 ایہ گل سنی ہوم نے سن فرمایا بس
 اورنگ آسین دھم دل ہاتا کے حیار
 گھوٹے ڈروے رہیں گے نہ جان میدان
 تے اپنے دچ گھڑیاں ہتہ چنڈاں گھیاڑ !
 رطل اٹت پادسی تے ہون خرگیہ !
 سن کے گل حیار دی کرے پسند ہوم
 تہوں وچ میدان دے ہر سوار گیا !
 پھل مستن مار کے ہر حیار طر سوار !
 چابک مار تو چیکے خر ڈریا درگاہ ! !
 گرگ دھاباں گھڑیاں ڈریاں کیا تھو
 اوہ بھی نہر گھڑیاں آہتا فی انال ! ! !
 اوہ ورن وچ مروے گھڑی نہ دتا وار
 آئے وار ووار تے خر دبانے وچ تار
 دوہے دی تک ہر رہت گھوٹے ہی تو گہر
 اونک لڑوے مروں ہویا وولا شام !
 دن وچ دہے سج دے کرے قیب پکار
 گرگ سوار سوار ہر وار د وار گئے ! !
 تو مارے جاں مروے پیر نہ کیا کو
 گرگ سوار و کافو کیوں ہٹ بیٹے ہو !
 مرگ سزاں پر کوکھی ہس جھلو یارو !
 وار د ناہیں موت مار کو وچار ہزار !
 رہن زندہ ہن نام ہو مرواں ذی سو عار

پکڑتے گھیاڑوں میوں ہے درکار
 توں زندہ گھیاڑوں کیا کریں گا دس
 گھیاڑاں تے ہستے لڑتے سب اسوار
 پہیل لڑوے ہر کس سب عربی میدان
 تے گھوٹے ہی گنگ دی لین طبع ذی باز !
 تاں دہشت وچ جگہ سے نہ پامے تاثیر
 ایہ عمدہ تمہیروں کیتی ہے مسلم !
 وطنی مار ہوم نے اوہ بھی مار لیب
 پکڑ کوں گھیاڑوں ہر پیشا اسوار ! !
 تالیاں دے گھوٹیاں پتھا وچ سرچاہ !
 دن تھیں کھڑیا ہرنے گرگ قدر آور ہور
 شہیدیا وچ تازیاں اسدی دہشت مال
 مارے وچ میدان دے چالی گرگ سوار
 گرگاں توں سے ہاوتھا وار و وار حیار
 تھی دہشت گھیاڑوی نہ کر دی تاثیر !
 حراشکر وچ اپنے رات کرے آرام !
 سنی پکار ہوم نے پن گیا ہتھیار !
 جانڈے شیر ہوم نے سارے مارٹے
 جاں گاوے اپنی کون مست ذلی ہو
 دن وچ ہر برس جنگ توں چڑھے لاکا کو
 پکڑ چوں کلاہ واں گاہے دس چوٹو
 کیوں ڈروے سو مہی تھیں اتن مروا گوار
 مرو سدا مروا تاں سب مرواں دی کار

مروا گوار

ہے جو مردِ دلیر آئی کہو پیکار !!!
 این گلِ سن کے مردِ سنیں سب سے فاش
 کند چاکے مرد کا جا کے جگ کرے
 لوح کے زشت دی ساری اک زبان
 طاقت ہے کہ مردی لڑے مقابل ہو
 اب گلِ سن زشت نے عیا جوش چزار
 کند آں ہر دم فل اسے قلم پیکار !
 ہی مویا میدان دچہ تینوں مار لڑاں !
 کے مہوم سواہیل کاخان مار نہیں !
 چھتر تیرے نام سے گئے کو اک کھا !
 غار ماہی دار مارا کسن حرم مردار ! !
 ایہ دہلی لڑ کھچا حرم کچے اور ! !
 جانانت ہوم نے ہے زشت قوی !
 اور ک نفور مار کے کے ہوم پیکار !
 کومہ دہلی نے چلیا غلام گرگ سوار !
 سنی پیکار امیر نے ہیا حرکت سوار !
 لشکر گرگ سوار کتب گیا یک بار !
 اساراں لڑ مٹ کے کتب نئے گیاڑ
 تے غول زشت دی چھاتی پٹ گئی !
 کند عرب امیروں کا منہ نفور مار !
 بے ایس شکار سے تینوں دیاں گھار
 دہلی پاک زمین تیں گیا ہوم کسند !
 حرم ہار مال سے اشقر کرے نظیر !

نادانوں دی بچڑی کر نہ گریہ لار !
 سال ڈھا زشت نے تے آیا دچ جوش
 مار سے مردِ حلیت لڑا نے آپ مرے
 مرگ کھڑی دسیا دہلی سا لڑ چہ میدان
 اسدی کچھ نون چل نہ سکلا کہ
 لڑیں کسا گھیاڑتے ہو بیضا اسوار !
 تہہ اتھا آدمی نے اسانڈے مار
 بدل گورے وقت واسب اتار واں !
 چوب سیری دی قرب دی تینوں مار نہیں
 تیری ودی آگئی لڑاں ہی ات دل جا
 دچ دہلی دے شنگلاں ایہ پسیا ہتیار
 قلم گرگ سوار تے دل اس دیو پور
 دہلی کومہ لہا دسی قستل کر سیری ہی !
 پستی لڑاں دیا سرور میں ہویا گھار !
 میرا کس مردار تے وار نہ آیا کھار !
 کھل میدان دچہ ڈر یا نسرہ مار
 پیا تزل دیں تے بچو پنے کھار !
 نفور تے زشت وا دنا کم دکاڑ !
 باز دوسے سست تے دہلی چٹ گئی
 آن چڑا لڑیا میتیں تہہ شکار !
 ہے عہد توں مردی چل میرا اک وار !
 دلا میر کیرتے کہ وا گرگ سوار !
 جاناں سد سکندری مویا ہوگ امیر

پر جزو داغرب قیس نہ ہر یا نقصان
 قدر چیرا عریا پر ہی سخت بلا !
 جمل گویں کہ مردی ضرب اسادی توں
 مرد کندا ہے جے دائم جمل سبوں
 گرگ سواد ہور نہ سر میر سے پر مار
 حضرت عم رسول دا اک نہ جھڑیا وال !
 پاماری ندرت توں جاگی وجہ جمال
 خون رنگ تیں استخوان کافر سے گھاٹ
 کافول وجہ کعبا غالب خوف پیا ! !
 میری تھی پسل رہی وجہ ذہیں
 ایسوں وجہ سوج کے مرنسا ندرت
 کھا کا کھڑیاں پشتوں گیان کشت
 کھا کھا وجہ پشت سے تے ہر یا بے حال
 برکش شکل گھیاڑ دی چانی تند کھاڑ
 زین جھڑ ندرت جی اٹیا وجہ زین
 پر گدی ندرت دی بیوشی وجہ راست
 اسے ہڑ شاہ سے مرن کریندا دوا
 من ہانا اس مرد دوا مرد حریف نہ کو
 تے ہی گر نہ لانا اسے پیش کھلو
 کن بگت وجہ جیاں لڑے عرب قیس جو
 جے کوئی جاہ سے بگت توں جان توں تھو
 ہاں ایسے اک ہے وجہ تھا و تھو !
 ای امیر کردا اوہ جتند حریف

دیکھو زلف ندرت تے کعبا ہر حسیان
 پیر ہر یا کی جی نادر ہر میری سر کھا !
 ہور کے قیس عریا کی نہ مریں توں
 اہے ایسی جی جی نادر کھا سے نال
 پنے دپنے دودا کس ہور پنے کھا
 یاواں سوسون دن دی گز پھڑی فی الحال
 شطہ آتش جاتے جرم نیک دے نال
 جنبش دے وجہ جوش دے کھا گورے وٹ
 ہور وہی اک سٹ تے ہر بے حال گیا
 کرتا جگ امیر قیس میرا قدر نہیں
 نس مگے دے ہر اک ضرب وہی وجہ پشت
 کھ کنی موضعوں خون دے پنے لڑے جھٹ
 خوں گرگ پیدا ہر سب کھا نال
 سے دھیا وجہ توج دے زلی توں گھیاڑ !
 ایسے زلف پنے گا کو دے اک یقیسی !
 صبح ہوئی تے جوش وجہ مڑ آیا ہر ذات
 میں عریا پر کا دے دیکھ کے جتند دھو
 جی نہ جیوں ماریو پیر مست ابلی جھو
 ایسوں میدان دا جاسی جگ پر و !
 جھلویں کوئی کینہ ہے مرے مقابل ہوا
 ندرتوں دے سوسون عقول سٹ نہ لور !
 ثانی اس سے زور دال زور آور
 اس یں عرب امیروں کن دوسے تکلیف

حکم دیا وہ ایک دو نام اور ہا سہ سال !
 شاہنشاہ راتوں کو کے کوچ پہلو !
 تیروں سالوں ساریاں دیکھیں اور پستہ
 کھانت ایک سو پندرہ گز اسداو سپہ طولی
 باختروں نزدیک ہے ملک نغشا و قدر
 تے اور مردم غوار ہے نالے تیغ گزار
 اسدے اہل دربار ہیں سبھ مردم غوار !
 پوزنہ انسانوں کو چکا لین گھبار
 دچ زہل ہنگاہ اسے داہک دوں بے غم
 شامی شاہ رسالی دا اچ نہ دچ جہان
 ہے اور دچ میدان دے کراہوے تلوار
 نکل چلواتوں اس قہیں اسے پناہ
 اسیں اگے سرسالیوں میں دیاں گے جوہر
 بکھے اس دے شکاری پاس اٹھ تمام
 سن ہرزاسیوں کوں پہا تعجب ہو
 کندا کافر بختیار نالے خدمت گار
 پرانک کے سپہ دشمن نہ ہے مصلحت کار
 سبھک دا پت بختیار مڑ کندا مراد !
 جو تہر امیر دا حال کرے لاچر !
 باپ سنے بہر عرب دا ریا حق گزار !
 جاں ایہ کیا بختیار ہرزاسے دچ کس
 حالت سبھ سپاہیوں پر رہا غاموش !
 رات پئی اڑائیاں کھیتا کج مقام !

اس بن عریب شیری ہور نہ بھٹے جمال
 یانوں ہر غواہ سے اس دے نال وار
 تے سب عریبوں کوں کس مارفتاہ
 دیری کاس قہیں جہان لے زندہ مرنے نہ ٹول
 حکم دیا سرسالی ہے بی پا کار ہنر
 کھالیندے انسانوں اسدے تلوار
 شریکش انسان دی آدمی گھوڑے شکر ملہ
 تے اور شین د لاوندے کوں نہ مرجہ اسار
 لاہ بچوں کا مرو توں کھا جہان دچ دم !
 زور آواں دچ اور سدی سبئی ڈلی مشن
 دیوواں دے پوزنہ دے کراہے کس ہزار
 اور ک عریب ہا کس گم گئے بد خواہ !
 اور دچ شکر عرب دے ڈرے گھیلہ ہو
 کھاون شکر عرب دا باقی رہے نہ نام !
 گو دیزو دا ظہر ہے مصلحت جو
 مرے عرب میں کا قہیں اور ہے درکار !
 باویں تے پھتا سیں دل میں بھرا قہار
 عریب نالی سیلاشن نکھ دا دیوں پیار !
 اس کوں سپہ شمش چنگی کے نشار
 ایہ دیری دا غیر غواہ کہ سدا غم غوار
 تہاں ہرزاسیوں انجان لے لئی تمنا من
 دل دچ مرو دل دے بن رہا سپوش
 سورتے ترشت دے چائی محمد حکم

خبروں پائیاں عربیاں نقش طواغیت نال
 د چڑیاں لاسکناں عربی بازاں نال
 عربی خوں گادندے خوش آہاں نال
 ساز و آواز تازیاں شیر عرب سے مرد
 خوش فتح دی عربیاں سے دشمن پر درد
 باز نہ رکھ پر چلوئی عربی کس لہندہ!
 خاطر وہ دچ چاہ دے یار عرب سے مرد
 اکتے گئے ہلاندے کامنہ مال تباہ
 کنڈاں نوں نہریاں نظر آوے راہ
 حال تاقی دل خاک دا ہر کباب گیا
 پاس آقا و قدسے ٹھکے کن کشتار
 ہرزوں فرماں تھیں ڈیرا گرگ سوار
 زینت نال کام نوں سچ دچ جو شوہ وہ
 مال کجس سال سی آیا استقبال!
 ہرزوں پانگت تے بٹلائے سرسال
 نات پئی دچ بھلے مانت کرے طعام
 ہاں ڈٹا اہانیاں کھانا خوب پچھان
 ہرزوں سے کھان تھیں گیا چڑیاں کوہ!
 پکٹیا اس آکوں دل دچ روپا زار!
 ہرزوں فرما دنا پاس کھڑا سرسال
 ہن ہرزوںے ہانیا ہے کرساں انکار!
 خواہ خواہ کھا خوش نوں منہ کھا جڑا دستر
 حال قیاب اہانیاں ہونے مال غوار!

گھوڑے شائق جنگدے ہارن تازیاں نال
 گھ اگے او پتلیاں دل پر دازیاں نال
 سنب دہانے تازیاں دہدے سازیاں نال
 تھوڑا کن زمین دا منسرتی گیا دلچسپ گد
 رنگ رتے رنج سمنیں کے کافر رخ زرد
 دل قہیں لاناں بادا ویری وادوم سرد
 پر خواہاں دے دلاں سے درد گاندی کرد
 گیا پکھاڑی پکھاڑی سرع عرب دا ماہ!
 دیکھا ہانا کوچ تے عربی عالی حیاہ
 پتھر کہستان دا ہر ہو آپ گیب
 ای منزل مقصود دی کنڈا گرگ سوار!
 کر کوش سرسال دے آڈیا دربار
 پیا قہیہ سہرا دتی گل سنا !!
 ہرزوں گھرے گیا عزت حرمت نال
 اوہوں عرض گزارا ہر کے بروہ حال
 بیٹھے کھان واسطے خاص عوام تمام
 عو کہ تے انسان وہ گوشت لیا پچھان
 تے سارے دل آکوں دل دچ ڈیرا وہ
 کھادی خوش ناوا کھان کھا ہونے بیار
 تھیں نہیں کہن کھانے کھانا لذت نال
 کہا کی ہر سیا دچ پردیس دیار !!
 سب امیراں اہانیاں کھی مصیبت دست
 بکوش پئی ڈیرا ہن جو ہونے دلوں بیار

<p>کھا تا گوشت امانا دیکھتا شروع تسم کھڑے پک جاہیاں وچ گوشے موند کندے لذت داریں یہ تازک انعام گوشتنڈی یہ اسانوں طیاں لذت دار آٹھ فرسے اربانیاں حیرت جھتی آ لہہ ٹھکے نہ لے تے بیٹھے آساں قند حیرت دیو پر رہندیاں ہانڈے وقت و بان لیا ہے کھاؤدے دایں مردم خواد ہن نہ دے سب شکاری لذت دہن بیدار جاگدیاں فون ویکھ کے دس کھاؤدے جگڑا پیا ارا لارے اٹھاں نہیں چار گل مقصد دی آس ہے جگڑا یاد آثار</p>	<p>مردم خواداں اٹھاں دے تازک دیکھ انعام داتیں پرتستیاں چاندے مردم خواد ! لہہ بان دے چکے کھانڈے دانگ طعام تے آپس وچ آکھدے دہل مردم خواد ! لشکر اکرات وچ لیا جھتیر اکھ خالی پے دچاؤدے گئے پیاسے چوڑ اینہیں داتاں کھیاں دیکھ لیا اڑما باتیں تے فخرن نفس نہ آون یاد گھٹیا لشکر شاہ دا اُٹی وچ ہزار ! تے اہہ ہاں پھریاں جھکے مردم خواد ہن نہ رہند آکھدا خواہد احمد یار بس کئی شاعر ہست نہ خار کھار !</p>
---	--

پشیمان ہونا ہر مزین نوشیرواں کا اور پیغام امیر المؤمنین حسنہ
 رضی اللہ تعالیٰ عنہ کو صلح کا اور پہنچنا مدائن میں امیر کی اجازت
 سے اور حسنہ کرنا امیر کا سال بن مدلسال کا

<p>دل چہ کندہا ہے یہ عالم سہ سال نالے برے آدمی کھاؤدے مار تمام پاں شکم وچ امانڈے ہر خوش مزہ طعام مردم خواد دے لے ن گھر آیا میں ہن ہر گئے گناہ تھیں مد پھنچتا میں</p>	<p>جاں ہر ہونے دیکھیا یہ سب حال ہواں نالے مینوں کمانوں دینا خوش خوام بے کوئی دن ہر بھی ایتھے کراں مقام چکھیا وچ دے دے بڑا کھایا میں ! آون دا بے مٹکیوں بدلہ پاشیب میں</p>
--	---

تین دن وہ بیہوش ہے زخمہ جاواں تاں
 عالم دی تمہارے بیٹوں کیستہ خوار
 لہو خلاصہ واسطے میں کاہن کجہ راہ !
 جن کشتی گراہ تھیں کون بنے کلاہ لہا !
 اہج خلاصی نے گی حمزہ دسے دربار !
 نس پلہتے ہاںس عربی سن کے راہ !
 چکاہوے سر سال تے کاہوے فی امان
 آخرے لہو رمدلی رقم کرے انجہار
 تے سر سال جون فوں کر کسی مارفتہ
 ہے امید پرتہ حوی رہے سلامت جان
 یقین پاس امیر دسے عجز کریں اغوار !
 میں بھی اس دی سٹ تے نکاں پیر دشا
 لیا ان امیر فوں حال کرے انجہار
 استوں دیاں امان میں دروں لہو چھڑا
 آدے نالے چل کے میرے وہ چھڑا
 ہر روز حکم امیر بنا کرے قبول تمام !
 آیا کسیں لہو نہا حمزہ دسے دربار
 ہر روز فوں لے جاؤندا عزت حرمت نال
 تینوں دیاں امان میں من فوں اسلام
 ہر عبادت تہاں دی ساری جان حرام
 اڑی منی ہی چھڑے ایماں فوں من
 آتش لات منات دا کدی نہ کر نام
 بیٹوں دیواؤں تے جاواں بے تاثیر

بند قضا و قدر نے لے آندا اس قضا
 نلے اوپر بنیاد منت کرے ہزار !
 موند کر فون بیادش گندا ہر روز شاہ !
 چہرہ تیرے اذن تھیں میں پائی نرا
 اس دچہ سرچ بیادش ہر با عرض گزار
 ہر کوئی تیر دی اج نہ چلدی واہ !
 اول ایجنوں دوڑ ہا توے فکر مسال !
 مذکر دچہ خد تے حمزہ دسے دربار !
 تینوں مردم غلام تھیں بیوں کیوں لہے چھڑا
 جے فوں پاس امیر دسے چاہیں چل امان
 ہر روز نے فرما جاواں فوں ہی دربار !
 جے ہی ایجنوں اسان فوں لہے امیر چھڑا
 آیا اٹھ بیادش حمزہ دسے دربار !
 کیا حکم امیر تے ہر روز فوں لے آ
 پر یہ میری شرط ہے من لہے اسلام
 مڑ کے گیا بیادش جا دسا پیغام
 اتھی راہیں ہونیا سن فکر اموار
 ہائی خبر امیر سنے آہیا استقبال !
 بند خصام کلام دسے گندا عرب امام
 چھوڑ دیو رکشت تے آتش نڈ تمام
 خانگی بی ماک خدا فوں من
 ہائی مگر کوئی ثابت وہ اسلام !
 ہر زمان اتفاق نے آکھے پیش امیر

دچہ دمان تخت سے راجہ کراں میں جا
 حمزہ نے فرمایا جوں کہ مرضی ہو !
 طرف دمان ہو گیا ہرگز ترستہ دمان
 فرہاں عرب سنبھراں عربی تیغ گزار
 دچہ میدان نقیب نے کیتی جھوں پکار
 دچہ میدان پکاریا کن عرب دا مرد !
 داچہ دیہاں گز پندلاں میرا قصد دراز
 اک اک آؤ جنگ فریا آؤ دل کل
 سنی پکاریا دسے گرداں چشمن چڑھے
 شیر پرفہ دق پیل لگن صیتا د
 تیغ گزار دراز تہ تہ مسیہ شکار
 پر دل ہندی تاجور شیر سیہ پکاریا
 نام چہا نذہر تھے باپ چہا سھان
 اگتے عرب ایر دسے اگتے فلو سے بیس
 چاہتا صدوں گز دیا غلام موم خوار
 ایسے چڑھیا چاہتا دیا پے پے پے
 دیر شصت میدان دی ہتہ بندہ عزین کر
 چڑھا پشیر گنگ دسے گیا نذہر سدھا
 آت کھڑا سر سال دسے مرد مقابل ہو !
 کہ میرے ہم تانتا فرماوے سر سال
 کیا میں نذہر ہاں باپ میرا سھان
 شیر سیہ نذہر ہاں تیز میری سھ شیر !
 سنیاں برسوں میریاں تہہ بہا دیاں ا

کراں عدالت خلق تھے ہاں گنگ ہاں بقا
 اذیں کرے بادشاہ خرمیں مزالم کو
 ایسے چڑھ کر سال بھی آیا دچہ میدان
 دواں دواں دسے پانسنے کیتا جنگ تیار
 آپ گیا چڑھ جنگ نوں ہوسر سال سوار
 آوے میرے ساننے مارا اڈا اڈا گر
 تھیں گز عرب دسے میں پر دل شہناز
 تھیں آیر سے تہہ مرگ دیا ہی علی ا
 جوش پڑھے تہہ آرتھیں تھن ہوں کھڑے
 کاکھشک شگین بن میدان جیتا د
 گز گز جنگ گیر شطر شروع طراز
 نکلوا سیلان دا اڈہ شیر گنگ سوار
 گز سے جہد سے نام تہ میدان نادی شہان
 تہہ میرا سر سال دی کہ ماہے اچہ رئیس
 کیلاک گز گزار ہے کہ دیکھاں پیکار !
 میں کہ اوں مقابلہ یقین جویں سھ
 حمزہ سوچ نڈاؤں استوں دسے کرے
 شہناں تھیں شہناں نے گرد اڈاں وا
 تہہ دؤیرا آپ تھیں ڈٹا پاسن کھو !
 کی کچھ تیرا نام ہے آکھ سناؤں حال
 دچہ جزائر ہند دسے میرا حکم دواں !
 انشا اللہ کہ اں گارن دچہ تینوں نیر !
 اں سرور میدان دچہ اوج دلاور ا

لظہر انہوں پر پیش کر فرما دے سرسالی
 لڑائی میں سرسالی نے سرسالی سے کہا :
 سرسالی ہی غار دا چا مارے سرسالی
 لڑکا سو کماڑب نوں جھل گیا لہر جھور
 پھر اس نے سرسالی نوں ماری گرز اٹھا
 ایہی تیرا زور ہے بس کے کے سرسالی
 جیوں کیوں لڑا لہر جھور نے روز گزار کیا
 دانتوں کی ٹٹکیوں دانت کون آرام !
 توں تھرا سرسالی نوں کیڑک ہے پڑو
 اگے عرب امیر دے کسے لہر بیان
 روئیں توں دا نام سخی حضرت عرب امیر
 دیکھ ایسے مردوں مار گویا توں !
 سرسالیوں کمرے کہا اسے سلطان
 دن دے جہاں دن دوسرے آن کھڑا سرسالی
 تھو پھیرا دیکھ کے کہتا موم غوار
 عربی توں باز نہیں چڑی لاؤن توں !
 سن ماہ فرما داندل لے آنا !!!
 گرز و گزی ہندیاں یاد دواں دن کٹ
 تھو پھیرا تھو دا مہسرا قوت تال
 مڑے دہڑی جنگاہ نہیں دے باہر حال
 نوں عرب نہیں لڑن توں چڑو دگتی تیسرا
 چارہ سرسالی نے اس نے کیتا وار !
 گھوڑے دی دھ گرنے تیغ گئی پاکار

غار دا ہی سولہ کے سستان توں کہاں !
 دیکھا تیری موی کیسک تیری پاکار !
 جہاں دجا چہ ڈھال دے میرا حال حال
 جہاں پیا شیر جنگ تے گیا دے داندھ
 دی اسدی ڈھال تے اسوں شہرہ کا
 کوئی کریں مقابلہ مروا میرے تال
 موم غوار جیہر دا جنگ سہارا کیا
 تے تھو لہر جھور تھیں پچھدا اسان تمام
 تھو موافق زور ہے یا ہے لڑی شہر
 روئیں توں فرود دا ایہ ہم وزن بیان
 کرمیہاں طراد نوں کندا ہر دگتیر
 مہر امیتہ سلطاناں غم کس گیا توں
 اٹھ دی تقدیر داسی ایہی سستان
 ماہک شہر ایہوں چڑیا اس سے تال
 لڑاں دھ میدان سے تیرا کی بہت دار
 تے نو پڑ نوں شیر نہیں چنہ پادن توں
 چاہنہ منگوب کر خان چہیرہ دار
 توں سرسالی نے پا آخر دی سست !
 جہر تے نوں آفری اسے عربی خوشحال
 دن اگے میدان دھ آن کھڑا سرسالی
 کھڑا مقابلہ پایکے ہال دستھی سراز
 اس نے وار سہار کے چا ہادی غوار
 گردن تھرا سپ دی جھڑیا موم غوار

دنگو سے سار جہاں نے داہی تیغ اُلا کر
 تیغ کئی تن سب سے گیا دو پارہ پر
 لڑا پایا قہار نے دھڑوں اٹھے پھیر
 لگا تینا مارنے تم نوں پیا امیر
 نعرے لگا بیرو سے کتب گیا رسال
 تیرا سے دی جہاں اٹ پایا وجہ دھرت !
 کہ نعرہ فرمایا کن کوئی ہیں توں :
 مہر نے فرمایا ہیں اوہ عسکری شہر
 بتے توں عرب امیر ہیں مرد عرب مالدی
 چا حرم رسال نے وار چھلایا کار
 مہر کے ہر دو وار چلاویں یار !
 چھیکو واری آوندی مہر نے ہنہ پا !
 کھنٹی ہاند امیر نے کست پنے امضا
 کدہ کان کش گرد نے کاری اچھل امیر
 سر پہنائی تے چندیاں خاتم مردم خوار !
 مردم خواروں چاہیا آں پون اک دار !
 عربی تیغ نگار ہے مردان واسد وار
 مڑا توں بارگاہ حسد فرخ قال
 رسالہ میں کس طرح آنا پڑا امیر
 اچ تیرے آقبال دی رئیس نہ کہ وہ کہ
 توں ملکاں را بادشاہ مردان دا سلطان !
 توں مردا کہ مردی بیٹوں یا دبا !
 حرم کدہ انکھ دے عالم کے مانا !!!

خود نوں گیا چا چیکے اوہ اسپوں امدار
 دھرت پایا چھل ناندی رسال آوارہ پر
 تہ نوں موم نوار نے دب لیا کہ نیر !
 دڑیا نعرہ مار کے دن وچہ عالم گیر
 بجلی بیروں آچنی جاتس وچہ رسال
 آئی بخش امیر تے پیا دود پرست
 نعرہ مار چھلایا مسید دبا کے نوں
 جس دی وچہ جہاں دے غالب شے شہر
 جمل میری اک عرب نوں فرادے رسال
 لگا اُپر ڈھال دے ہوئیا شور پکار
 مار چھائے اوس نے ہر دو وار دود
 پکا کئی رسال دی دین چسہ ہرا
 حرم جتوں چٹ کے پیار میں تے آ
 دھرت پیا رسال تے ہوا حال خمیر
 پارسلت لے گیا کچی عبادت دار
 درج دتا رسال نے مٹ کر پکار
 ہوا اسدے سامنے سے نقصان چار
 بہہ کسی تے مدیا پاس اپنے رسال
 اوہ کندا کہ ماجزی سن لے عرب امیر
 تیرے ہون حلیت شے دن وچہ کوشد
 فتح لغیمت تدرہی تے تیرا مسیح
 میرے اچ خود نوں دڑا توں ڈا
 مرد ہرہ سے یا مردی خدمت وچہ آ

<p>ہاں لھاؤں ان کر با پھر سیم مشدیک تانے کھانا مردا چھر ٹقسم ان پان من یاسر سال نے جوں پان ارشد تانے اس دسے لشکر آئے بیس تو حمزہ نے سر سال نے کھوے بند تمام شہر کھڑے کہ عاجزی حمزہ تو سر سال</p>	<p>حضرت ابابکرؓ دستا نہب ٹیک پوجا کرنی تہاں دی تانے وون بھلا تے مہوداں بے دساں توڑ کرے بپاد من یاسر سال توں دتا کفر بھلا غلٹ کرسیں دوزا کیتا عمر ندیم آکا اندر شہر دے حمزہ یا ماں ناں</p>
---	--

جانا امیر کا جمشیدیہ اور یریاں کرنا طلسمات جمشیدیہ کو اور وہاں ایک شہر
 آباد کرنا اور مار ڈالنا دیوسفیدہ کو اور جنگ کرنا رستم پلٹین کا ازہر سے
 اور کھانا مردوم خوار زندخواستجو ششش کو اور شہادت پانا رستم پلٹین کا

طالع

<p>ات غلام رسول لڑ بہ گئے مسد ما آسے ہاں سر سال تے پانی فتح تمام اکون حمزہ آکھا اسے سر سال سنا مک میرے دچ سرد اعتر کرے سر سال سے دھول جمشیدیہ تین وہاں دا داد من حمزہ فراد نما اسے ماقل سر سال فرایا سر سال نے اورنگ بھر کے آہ شہر کھڑے ساز کے دھپہ بنائی گور مل خزانہ اپنا دپے میسا دکھا !!! ایتے با بھوں جاندا نہ دھپہ دیکھا کا چیتے شہر خوار ہارگ گھیلے ہر !!!</p>	<p>بند ظرائے شہر قہیں کھول غلام خدمت دچ امیر دی اور پر دیا غلام چیز جہاں ایس تھاں کی کچھ ہے مسد ما ہے جمشیدی طلسمات جو دچ قتل حال ہل دکھاواں تہاں توں ہے دکھدے ہر چاد کی شے ہے جمشیدیہ کچھ مفضل حال تال کھ جمشیدیہ کیتا شہر پستہ تے دکھ دچ کلا دے نقش خراب ہر تے دوا دے شہر دے بندے کرھا !!! ہر دکھا دے آدمی آپے تے بنا ایسوں کی کھو دے پستہ ، مور ، چکور</p>
---	---

مرد مسخ کا طعنے دہاں آئے دربان
 نئی جہاز سوار تے پیدل بھی ہے عد
 یہ کہ ساز ساز کے مڑ ڈر یا چہ گور
 سد دہاں سے جمشید یہ ہیں یہ شہر تمام
 ہے کوئی اس شہر سے جاوے بن نزدیک
 لڑے داگوں جنگیاں کر دے مار قتا
 جوڑ مسکا اس پاس ہاں بویا جان گوا
 یہ نکت جمشید دی سمجھ نہ آوے کا
 تے حضرت اک ایس تھاں ہر جانب شے
 تیرے ریتوں جنگا وادی علم سینام
 کے امیر سفید وادی اندر کوہ تاق
 دانشا اللہ پڑ کے ہیں چاکراں منشاہ
 اول لڑے طلسمات سے پل جوں تال
 نے سر سال میراں اتنے عیار ایسہ
 ہاں پینے دن تیرے سا سد آن قریب
 عوزے لے لڑا ایسہ کوہیا شور
 سن کیا سر سال نے پڑتیاں دا جوش
 جوں جوں ایو ل شہرے گئے آگاہاں ہر
 جلیں یہ ہوتے در سے تہی ہند پکار
 دیکھا میرا زمین کھٹا رہیا سیدان
 ہتھ توہاں نکلیاں تادی دن ہاس
 بیٹھے اچھوڑیاں ہر پے آٹھ دھا
 ہتھیں زینے بھیاں متعل جسے ہتھیار

درواہاں تے شگہی باجھ شمار بیسان
 لکے گورے شہر سے شیر جسے جم تہ
 اسدے مرفوں چوڑوں میںوں شیر نہ ہر
 پر جرت ساکن ہے اس وہ جرت نام
 شیر کلا دے آدمی دمل پوندے شیک
 تے وہ نوحہ ہار کے دیندے گت کما
 جس نے دہوں دیکھا آیا ہاں بپ
 او فریں یہ سامان ہے تہ گئی دوا
 اہہ اک دی سفید ہے بھرا وہی پل لے
 اس وہ دی سفید نے کیستہ ان مقام
 پیا میری تیغ تھیں نسبتا چوڑ مصاف
 ہیں شکل ہے اسوں ہاں ہاں بپا
 دیکھواں جمشید یہ رکھا کی کہ مسل
 تریا ولی جمشید یہ جانے بے تاثیر
 کوشل پہلے کیا دی نعرے سنت حیب
 کی آاد چہ شہر سے جوش کریندے شہر
 دیکھا ساکوں انہاں تے پایا شہر خروش
 کر دایا گیا تادی پڑتکیاں دا شور
 شیر نانا دے لڑنوں ہرے آٹھ تیار
 پنے سپاہی تداں نوں شکاں دا نگ انسان
 کہن تیاری جنگ دی آن انانڈے پاس
 درواہاں تھیں ہڑن آئے گت کما
 کہ تھاراں نشکیاں کر دے مار دہار

عمر کو کٹا دیکھ کے حیرت سے دچکار
 فرمایا سر سال نے حضرت ایک کھلم
 سینکڑیاں نے اس کا لیا اگے انا
 کر سپاہی قتل تے شیران پر کما
 ست دہتے تے اس سے تے میں بھڑکا دیا
 سس عمر حیران ہو فرادے سے یار !
 کہ رنگ ایہ مجھ سے نے کیتی کما تیار
 مسوکتا ہر وہی انت کسے نے حال !
 ایہ گس جس جہ ہر کے عرض کسے سر سال
 سنیاں وہ اس شہر سے گنہگار کہیں
 ہے اندر بشیدہ م سارا سامان
 خفیہ کہ جو سے سردہ را مجھ سے !
 یہ کلاہ ۱۱۱۱ ہے راز کلاہ کل !
 شیر گھیلے آدمی وہ جو پیش کھلے !
 تے جو دھ صدار سے بندا شور پکار
 تے جو صفاں کھوتیاں کر دیاں مار مار
 کھڑے لڑاکے لڑن لڑن پکاندے تھار
 آہ بندا کھی سبوں معتالی آ !
 ہندی اس سے اندوں نالی ہر آواز !
 اور کھادی پوکی سے ہندی ہتھیار !
 تے یہ بڑیاں میریاں گھکتی تھسیر
 ہے کلاہ اس تیر قہیں مٹ جڑے میدان
 بکرم دچ در ہے ایہ سدا سامان

پتھیاں اظرفوں نوں بڑیاں کوں تھسیر
 ایسے پیش نہ جادی لڑی قہسل نہ ہر
 کھلم لگاڑی ہو گیا ہوا توت فست
 بے ہارے پٹ اٹانوں بیٹھے جان گرا
 قتل ہو سست ماردا میں معر حال ا
 جو کہ تینوں یاد ہے دس فتح دی سار
 پچھوں مائل ہو ہی گور سے کئی ہزار
 تھیاں مائل گورا باپ تیرا سد سال
 میں بڑیاں قہیں اپنے تھیاں یہ احوال
 تے اوہ سارا اندوں ہے پڑ صفت گھیں
 سب کلاہی آدمی کا ہے ہند سے تے انسان
 وہ شکل ہیت ہے گورا بگ سفید
 ہے سب جو صدار سے اس گورا دخیل
 دھاراں قہیں جنگ نوں پار پئے تے
 تے م ہیں ماسنے مھر کھڑے سوار !
 دیواں تے لاکھ سے ایہ جو چکیہ ر
 اس گورا دی شکل دا ہے سب کچھ کھار
 اس گورا دی پونجی دی اک پراسا نہ ہر
 دچ صدار پکار دا جنبش کر داسر
 گئے مقابل موڑوں پل دچ لیسندی مار
 گورا دی دچ گور نے بے کوئی مارے تیر
 سب کلاہ سے پاتے ڈگ ہوتن میدان !
 شیر لڑاکے آدمی سب ہون مسلمان !

بے گزادی گرنے تیر نہ گئے جب !
 پابے جان بھاؤنی بے سر کے اپا
 میں تھی تے جوہر کے تیر ملاوے کو ؟
 تیر اندازان واسلے اب ہے مشکل کار
 اب گل سنی امیر نے پکڑی پتہ کسان
 جیوں کیا سر مال تے پتہ نشانیاں نال
 تیر چنا تقدیر تھیں تے و تمب انداز !
 گزادی اکثر تھیں یہاں دم دے گے
 ڈنگ دیوانوں موزاں پیاں پیش کس
 تے شیراں دے ستاں تھیں بند بند جسدا
 نٹ دے وہ خاک دے گھوڑے تے اسدا
 گر گیا کب دگی سا شہر پکار !
 ستیاں کمی نہو یا مرغ برہہ سر !
 جیوں تھادے فضل تھیں ہر یا فتح سدا
 ست گویاں موزاں دیکھ گیاں جتہ پا !
 کڑیاں وہ کڑیاں حرا مارے چن !
 گئے اگلاوی دیکھ دے سب خزانے مال
 ہاتا اس دے کاسے قید دی ہمیشہ
 گورنر ہمیشہ دی آنے پیر و نسیر
 کر سہم دتہ نقل تے مزہ دے زور
 ہاں روز دہ کوہا پایا بہت نمود : :
 جب روز دہ جنیاں کیتے بند تسم
 پیر ہائیاں بند کر آیا باہر دار !

مزہ تیر انداز دے گئے کرن نٹ
 کیا ڈیاں میراں نفع و پاوے کا !
 اپنی جان گواہی کس فوں عمارتیں ہر !
 تیر ہفت تے کار گر کہ ہوسے ہر دار
 تے گتہ دی طوت سی کتا خوب دھیان
 گزادگ مفید دے دیکھے سب احوال
 گزادی وہ گردنے وچ گیا سر توڑ
 سب ساہن حصار دا ہر بڑا لیر لیر !
 داراں تھیں تیخ زن پئے زمیں تے آ
 ستاں لڑائی دایاں ہراں ترت فرسنا !
 پڑے پڑے ہر گئے جٹ جٹن تیار
 نٹ کلاسے ساز دا ہر یا حال مراب
 تیر چنا تقدیر دا توڑ گیا سب پر !
 سے اراں فوں کیا مسزہ اندر دار !
 سب کچھ کاٹھا کاٹھا روغن رنگ صفا !
 پڑے ہر لے کاٹھ دے کھڑے ہر اڈا
 کھڑیاں پکیتیاں چاندی سونے تال !
 منتقلی فوں چھوڑیاں تھیں نا امید
 اک منتقلی کھڑی آئی نفسہ اگسید
 نقل کتا تے پایا ہن جاداں دل گرد
 سپاں مال اندریاں کئی جبرو پیرور
 انہاں تال ہائیاں سازن کی ہے کام
 فرمایا سر مال فوں ہن شریل لے پار

طرے اسی لحاظ سے ہی جنوں سے چل
 عمر بھر دل دیر سے سے مرزا سرسال
 فریاد سرسال نے ایسے دل متوسیم
 حمزہ نے فریاد سرسال کا پاسک
 یہاں سرسال نے لایا زور قسم !
 پھر تڑونے لایا پیر پتھروں کا !
 حضرت سید بیگم لایا زور کمال
 حضرت امیر حمزہ کا وہ چہ کلکا کند
 ہانکا ہوا کہ گیا اشقروں مسلمان
 حمزہ کلک کند تھیں تے گیا خورد سند
 تاکہ وہ دی دیکھا حمزہ قدر بلند
 اک سو تے گراں ما اس دا قدر بلند
 گوہرے گردے تخت سے آیا دیہ جزا
 حمزہ حالت دیکھا آکے دی مراد !
 اے کیا اک دے کر کے ہفت شیخ
 میں کھوسے دے سر پتے آیا بعد شکار
 نیرے دیکھی گرد تھیں مرد شے انہار !
 جان دشا نزدیک تھیں میں یہ مال نثار
 آیا اسپ دشا دغا کر دا مار و مار !
 سن کے دی سفید نے کیا کہ کے نار
 اس شے غلوں اسان نے چھوڑتا گھراہ
 ایسے دگھوں ساڈوں لہ دکھ بھلاؤ
 تہوں حمزہ مار دا حمزہ قدر بلند

تو خود دی سفید دے دیاں سیاہی ل
 چھیاں تو لھا جنگلی گھوڑاں گل لال !
 ڈٹا کھا میر نے درتے سنگ عظیم
 ڈٹا کھوسے وہ دیہیں بن کر ماں ہانگ
 سنگ نہ مے بیا دیا بے آرام
 سنگ قدم دی ضرب تھیں آکيا وہ ہوا
 مقرر ہا میرا تے متعجب سرسال
 کھوہ وہ آڑ چلا حمزہ قدر بلند
 دیہ دیہوں ہانکاں دیکھیں کرب دیناں
 ڈٹا ہمارے سنگ تھیں اگھ بھی در بند
 ڈٹا دی سفید نوں بیٹھا حیست مند
 سرخو اہ تحت تے دنڈا ہر پوند
 سارے نویاں گردن ددو سے ڈارو ڈار
 کتھے عرب امیر نوں دیکھیا کہ انہار
 جگ جیوں توں بادشاہ تیری مرے بلا
 تان اک طرفوں دیکھیا آک دا گرد نبار
 اک پیل وہ انانڈے دو آہے اسوار
 اشقرو تے اساری مسزہ تیغ گزار !
 میں دروہہ ہمسد کر ڈٹیا اندر وار
 اس نے ساڈوں دن وہ چہ کیتا مار خوار
 پہلے وہ چھڈیا رو رو وقت گزار !
 آج اسانڈے سروں تے آئی مگ ضرور !
 سن ہاں وہ دیہو سے گرہ دیا ہر بند

سٹ چتر تہ تیغ کے بل عربی سردار
 ٹٹھا اور سفید نے بچے کو سس رہیا نہ کا :
 حمزہ گیا کنار جو پیا ترہیں تے سنگ
 دو ڈرامیر کیرنے چسا ماری حمار !
 اور گلہ اک خاکیا زخم میرے جن کار !
 حمزہ نے فرمایا کافی ہے اک گماہ !
 ایسا گل کس سوانے مرد بھری اک آہ !
 سارے دیہیتے اُسے عالی تباہ !
 نس ترے دیو جنگ تھیں جہوں دھیل وہ
 ہائی رہندے قدم تے آن ٹرگے گراہ
 بس خدا دے واسطے ساڈی جان ڈار
 حمزہ نے فرمایا ہے ایہ کردہ تسبیول
 پاس فریش جنتے ہلاک دچ کہ قاف
 مومن گزار ہی آناں نے ساوں حکم تسبیول
 لہے دیو سفید داتن تھیں کسیں امیر
 پتھاسیں کندھیں کے آوازے نال
 کڈھیا رسال نے سرکھ سے تھیں کچھ
 پھر کھوے تھیں آیا حمزہ باہر وار !
 کھوے تھیں سب کھلے پئے کھم تے آ
 چا ہیں تیغ و گلیگے ساوں کریں تباہ
 بکٹیں ساڈی جاں ہے رجم ترے دی کار
 حضرت عرب امیر نے دیا آناں امان !
 سڈھیا خوشک تھیں سردار داسد رسال

دیو ان دے دچ چا پیا کر دا مار د مار
 اوہ لٹھ ہزاراں مناں دا مارے گٹکاشا
 دیو دے دل دڈھیا آخر ہو دل تنگ !
 بوڑھی دچ تنگ دے دیو ڈھیا مرہار !
 بنگل ہا دے جاں تے رہاں نہیں دچکار
 حکم میرے استلدا ارنوی سے دیوہ
 سر چترے مار کے ہویا توت قستاہ
 پڑھی تیغ امیر نے دتے آ آہر ۱۵۱
 گمے دڈھیا میر نے مار تے دچسہ راہ
 ہاں بندے فرماں دے توں ساڈا ہیں شاہ
 مسرت تیرے قدم دے ہاں فرما تبار
 حکم تیرے فرماں دا کرینے دسدول
 تابع ہو کے ادھی رہو دوں جو صاف
 حکم تیرے فرماں دا کرینے نال عدول
 لے سر طے ہا دے کیا بے تاخیر
 اتوں پڑ کندھوں کھیں لے سدر سال
 ایہ ددھوں مرو کھ کے آ لے ہیرت دچسہ
 پھرواں توں ستیا نکھو سے مردار
 تیرے آسیں ندام ہاں ساڈا ملد ملکا
 چا ہیں ہم کما گئے ساوں کریں دہا !
 چا تیرے فرزند سے دبیہ خدمت گار
 کر کوش کہ تاف دل اہ ہو گئے روان
 حمزہ مڑیا فرج دل لے یارا نون نال !

تھے سبزی سے جھانسی خوشی دوسری گھڑ
 تریا لہر خود اشقوں یا مانوں میں مسخیا
 اندر میر شکر دوسے دو دن سے گزارا
 اس جنگل میں رہندیاں نہت گئی وہاں
 آہوں گامیں کس ہاں توں ہی فرما گیا
 کہ مردہ وہ نہ ہوسے خود آیا سنی وہاں
 گئے جنگل میں رہندیاں آئی روز وہاں
 چھوڑے شہیدہ حال کران معلوم
 کرتا یہاں مقابلہ کہاں بلاشیاں مال
 تریا دل مشہید یہ کہستم نال سپاہ
 رہ کر کہتا فوج دے دہم نے نال
 ہلاکتہ توڑ کے ایتھوں چو گیا
 مال خزانہ دیکھیا اندر باہر شمار !!
 زخمی سب سامان نے دل چھڑیا پرتیا
 دستہ نامیو لے لیکے سار سواہ کرے
 ڈھانچیاں بہت عمارتیں شیراں ناکر دوز
 گویا اندر خواب سے سنی نہ ہونے گیا
 وہ کہتی توں دیکھیا کہستم عالی شان
 کلاہ حصاروں فوج توں باہر گیا سدھا
 طرفے دیسیدہ سے ہوسی گیا امیر
 وہ نے اپنی فوج توں کھول دیا گیا
 جس دن تیرے باپ نے چھڑیا میرا باپ
 ایسی راہیں دورا دورا اودہ بہ حال !

ماہ وہ جنگل دیکھیا جبریا نال شکار !!
 دل سے گیتے کہنہ کر کے امیر قرار !!
 پراتے چہ جنگلے دل توں خوشی ہزار !!
 کیسا تہاں قرار تے عید کرن اس جا
 کہا جس دن فوج تھیں مزہ جہا گیا !!
 تے کہتم فوج توں اپنے تہاں ہوا !!
 ہن نہ طر کے پتھیا بیٹھا جسے بیٹھا
 لشکر توں فرادتا کہستم بہر معنی
 میرے باپ امیر توں پیشیا کیا کی حال
 سب کندے تیار ہاں جڑی تیرا راہ !!
 آہا بہت سر مال دا نام جہا ترسالی
 آئے اندر ملہات پایا پسیا فستاد
 لے کے کہستم فوج توں دھریا اندر دار !!
 کلاہ خود فوج تے دنہ دوتا دوتا !!
 پھر دھنی وہ کہنہ جی جس وہ سپ جہرے
 پھر گنہ وہر آئیے دولت پالی ہور !!
 پھر ڈھا جہد توں آپرخت پسیا
 مویا مویا تخت تے پیا دراز حیاں
 مردے دا خوف دیکھ کے نہا پیت کھا
 پھر کہتے ترسالی تھیں دستہ تیر !!
 توں تہن گرگ سوار دا بیوں حال سستا
 حرم کسے ترسالی ہیں اکھیں ڈھا آپ
 گرگ سوار سوار ہونے لشکر توں لے نال

سیناں پیر سہاہ لے ازہرہ پاس گیا !
 و غمی گردانند تے پر قوت بے حد !
 پکارندہ انسانوں کھاندا لاکھرونگ
 لہو ساڈے دل کھک پڑھد میں لکھا
 کہستم کہ میراں مارے دیو سفید !
 چل ازہرہ دی جان تے میں پاواں بلا !
 میں ازہرہ دے کھک تے پاواں فتح تمام
 سوچ گواہی ساریاں محبت جی مستد
 کہستم چڑھیا فتوح لے اندر شانے اوج
 جنگی جلد بیا گج پئی وچ جنگ
 آہ ازہرہ پاس ہو گیا اگے زرشکت !
 شیر عرب دی حرب دا زخم دکھایک بار
 حمزہ والی عرب دا ہے غالب بیکار !
 چڑھد گیا جس مرو تے اونہوں گیا گھار !
 تے میں اس دے نذر دی کینک کران پکار
 کہندوں چڑھیاں توں کھڑ دا لغوہ مار !
 پکھی کچھ توڑا یکنے چھڈے ڈار و ڈار
 تے مرک دی پشت تھیں لوگ مرک اسرار
 کھنڈ چھبے اتوں شانے تیر کھنڈی جی حار
 انہ مرواں وچ مرو سہہ پلٹناں وچ مروا
 سن ازہرہ پاس شانوں زہرہ دے تھیں تنگ
 سب عربی دے جنگ دا ازہرہ حار ہر شند
 دلی وچ کھنڈا میں لوں ہن دوا یا کھنڈ

ازہرہ دی میں سرودا آکھاں صفت ثنا !
 تے اس بیکر واروں اللہ رکھے رو
 صورت اس مروی سرافت دا ساگ
 خوفن میرا پاپ بھی جانتا چھوڑ دیار !
 ازہرہ دی دل جادسی انہریں ہے امید
 شیر عرب دے آؤں اگے کران فنا !
 تے ایہ فتح ہم دی ہو سی میرے تام
 لے چل مدھر لے چلیں ہاں فرما نبرد
 جا ازہرہ دے شہر دے گرد آمدی فوج
 سرکے دسدے شیراں ادوں گیا دکھک
 کوک کرے فریاد تے کھل کھائے پشت
 اگے اس مردارہ سے کیا گرگ سوار !
 دن وچ کر دیاں دے کھڑے چار و چار
 ہتھو ہتھی ماریا نہ کر گیا ادھار
 گز چھڑے ابر توں داسے دعوت گھار
 بکس چھٹے اس نعروں نیماں میں آہر
 جہاں جنگی دیاں آکھاں روندیاں زار زار
 کار و کردی داسے جسنگ دی ستوار
 رگس میں فوج اللہ دی میں نمودی دھار
 پر اس دا دل سرودھے قتل کرے پرود
 دھری دے وچ آندوں کر دیکھاں جنگ
 طیل عرب دا دہیا تہ توں آن بست
 ہر خواہاں آندو دیاں جگر تھیں گھٹ !

از ہر جزو چپٹ دسے دل وا کھا دٹ !
 نالے گرگ سوار بھی نال گیب مروار !
 کہے فوج مقابلے کو دا صفان تیار
 ہر اسوار مہازرو آ کر لہ پیکار ! !
 قندزیند ایہوں رستم تھیں نسرمان !
 از ہر حرب چلیکے کرنے نگہ دار ! !
 تن از ہر مردار دسے زخم لگا پر کار !
 قندزون چڑشنگیوں زریں لیا آثار
 قندزاد تھے چھڑکے گرد گیا دم بار !
 ذرا ذرا کر کھا گئے قندزون مروار !
 مردم غمراں خالماں کیستا نظم ہزار !
 از ہر جی جب سانے ہوا کھڑا تیار
 دو فزیت ترین دسے سینے لا گیا !
 دستے تک چل کر داب دھسا گیا !
 پھڑونے پھڑونے اڈ گیا الجوشش مقبول
 از ہر دسے دھڑون دسے زخم لگانے کار
 الجوشش اجماد نڈا آد سے ہتہ کیسا
 کہ ہے تن تھیں کپڑے جاسے سے ہتیار
 الجوشش ہی حزب تھیں گیا شہادت پا
 الجوشش دی لاش زوں کھا گیا مروار !
 لون دکوئی جانو نڈا ہن از ہر دسے نال
 پس پیا ہتیار تے آئی اعدہ مار
 جان دتا دھڑو نڈا حال شے جنگل بئی پکار

پٹی دلمے سٹ تے گھی دلاں زوں چٹ
 مردم غمراں ہزار با نال میسا اسوار
 از ہر لے کے فوج زوں آیا با ہمدوار
 دھڑو میدان نقیب لے کیتی جھڑوں پکار
 سس از ہر حرب اسراپ تے آپ گیا میڈن
 کر گیا کھڑا مقابلے ہاں قندز اسوار
 کہ چالاکي باز دا قندز چا تلوار !
 از ہر زخمی ہر کیکے پیا سو فخرہ نادر
 دسے گردش سٹ شتر تے داتے گھار
 تے از ہر دسے شکاری دبانے مردم غوار
 دیکھ قندز دسے حال زوں عری دسے نڈار
 چھڑشش جنگ زوں پڑھو دگیا ہتیار
 اسی چال الجوششے دھڑ ہر گیا
 از ہر دسے دھڑو جوں دسے کہ دھچا گیا
 از ہر ہتہ چلا دندا ہتہ ۷ آتیا مول !
 الجوشش نے ماریاں چھالاں کئی وار
 از ہر ہتہ چھو نڈا ہر ہر وار پیسا !
 سس تقدیر خدا میدی پکڑو یا اک وار !
 چھڑششوں پھار یا نال نہیں شے چا !
 از ہر زخمیوں آیا تا ہر وار ! ! !
 عربی کیتے عوت تھیں ہاں ایسہ ڈھا حال
 ادھلگ رستم پہ سہلقت غور ہر یا اسوار
 از ہر حرب چلیکے چا مارے تلوار !

گھوڑا رستم خیرا وچوں ہو سب دو
 رستم نگہ سے ساری کلاہو پیا سوار
 ازہر بھی وہ خاک سے ڈگیا ہو لہ چار
 تے ازہر بھی لڑنوں ہو یا کھڑا تیار
 چالیسا دن واسطے لایا زور تمام
 رستم فرورہ کے حملہ مارے پیسہ
 زوروں رستم خیر دا گل گیا اڑاٹا
 رگن بدن تھیں نیاں بازو ہوئے سست
 چھوڑ کر لہ چار ہوئے پیکار پیا
 رستم نوں دل لڑن دے ڈٹا چک
 ازہر پھپھا کون ہیں کر مراد تلوار
 میں ہاں قاسم خاوری کندا عالی خان
 بیٹا عرب میر عالیہ رستم سردار
 ازہر کن کے کندا میں ہویا جینسان
 کندا قاسم فرج وہ حمزہ ناہیں سول
 سن ازہر نے آکھیا جسے نہ وہچ سردار
 میں دن حمزہ آکھی اس دن آواں میں
 میدانوں مڑتیا کر ازہر ایسہ گل
 آہا رستم پھین گیا جدوں معتسم
 ریل جہانیاں روندیاں پایا اُپر تخت
 رہیاں اکھیں بیٹیاں بے طاقت تمام
 ساعت گری پئے نوں گیا شہادت پا
 رستم مر یا دیکھ کے لشکر پئی کس

تے رستم وہ خاک سے سپا اچھا ہو
 رستم زہر سے سپا سے علم تے کر چار
 تہ نوں رستم اٹھ کے پوندا ہو ہر شہیار
 رستم اسدی مکروں پکڑے نرسہ مار
 ازہر مول نہ ہلیا مردم خود حسام
 پتے نہ دھروں ہلیا مردم خود دمسہ
 شٹ گیاں سب آندراں گیا کھجور پاٹ
 تے ڈی وہ جن دے کن بری دست
 تہوں قاسم خاوری نرسہ مار پیا
 خود ازہر دے سائے کھرا مفت اہل آ
 میرے کوں تھرتے کھو ہیا آن شکار
 سی ایہ رستم پھین میرا قبلہ گوار
 میں حمزہ دا پوترا وہ خاور گھسہ یار
 حمزہ ہندے آکھسے پت پستے میدان
 جسے نہ وادی ظم قیں مڑیا عم رسول
 تاں طھان تھیں کاسنوں میں کساں پیکار
 حمزہ نوں ہتھ اپنے آن کھاداں میں
 آہا قاسم خاوری اپنے لشکر دل
 حالت اس دی روگی مرگ قریب تمام
 ڈھاندا مرگ زیا سر اس دے پر سخت
 نہ کہ سنندا کھندا نہ کہ کرے کلام
 روح ہلک جن تھیں اوزک گئی سدھا
 شیر عرب دے دل نوں آندا ہنہ قضا

باپ پیارا گرہیا چھڑ گیا تنہا !
 توہاں داسوار تلے پڑے داختار
 پیاتباہلی دوٹاں اک بے خبر امیر
 سب فانی کر رہے ہی لایوت
 اتا نڈ کمر کے من لئی تھتیر

رودے تے قاسم غامدی پئی مصیبت آ !
 شاہزادیاں دا لشکر دا سردار !
 گورے مبرور نہیں رستم سے سب دیر
 سے پایا تس جانیان رستم جا تابوت
 تا توہاں دچھایکے بیٹے ساسے دیر

واپس آنا امیر المؤمنین حمزہ گیتی ستان کا لشکر کی طرف اور تجیز و مکھن
 کنرا رستم پلٹن کا اور لیجانا زرتشت مرزبان کا سعد بن عمر کو اور
 پھرنار خام کی طرف اور پھینچا کرنا بدیع الزماں کا اور جنگ کرنا
 گاؤنگی شاہ سوار سے اور پونچھا عمر امیہ زمری کا رخام میں

کر دا خیر شکار تے خوش رہندا مقبول
 مزید دل فرج دے بہت وائی دیر !
 دیر غمراں مال دا پایا نشان !
 جہا رستم فرج لے آیا ایت مقام
 کڑو فرود دیا کر مٹی دھپہ تیسر
 لوک اوہ گمن اچ تک دغمن سہے عیاض
 مقبول دا دایا بیلے حیات تیک
 قضا و قدر دے آدن دستے اٹھائیں جا
 ایہ بھی حب امیر دی رہی نشانی یاد
 حمزہ ہی لے دستہاں پوتتاواگ اٹھا
 دوندا لشکر حب دا ڈھانیرے جا !

اندوہاری نوم دے بہت رستم ہولی
 یادوں فرزند اک دن عربی شیر !
 جہاں آئے جہ طہات شیر ڈھلا ویران
 سب نشانی کھوٹیاں اپر زمیں تھام
 آخرو نے تخت تے لاہیا جھتید
 حمزہ بڑا دیا ہتھیں اس مکان !
 کن قیامت تیک اوہ بلا نہی ٹھیک
 فریاد رسالوں ایستے شہر دسا
 ہن کیا جھشیدیہ اس دن تھیں آباد !
 جہرستی دل انہرے رستم گیا سدھا
 پاس دسکاہاں فرج دے پونوی سنی کہا

سنیاں رستم جیتیں کیا شہادت پا !
 آہے شہلاداری گم جگر تھیں آہ
 بیرونی چہ پہنے نئی امیدیں گئے ونا !
 سازا لشکر عرب دا مدعا ڈار و تار !
 حال سناون گزریا ازہر دی بیکار !
 سخن مزہ دے ملے تھیں آہ و گئی اک ساز
 روون کوجاں سلہیاں دھ دے دے سوز
 مزہ دن پیا سیریں نال اکھیں فتاک
 قربا اے دوست نہ بیٹھو حیران !
 وینا دچ آرام دا تاہیں نام نشان !
 رنگ بھرتے رنگ نے بخش کھادی بر
 چہرہ گل جاں ستیں گزرنے دم رو !
 اک دم گزرنے خوشی تے عمر گزری رو
 گردش دورہ دور دی جب دھنا کھو
 رنگ رستے گل نال خار بد دی رنگ !
 جلیں سٹائلانہ نیاں نہ شکویدی جا !
 اک مدعا داج لے بھلے تیرے جے بیکہ
 یاراں نوں فرہاد تے حضرت محمد رسول !
 جہازیر شکاروں اٹھنے دلیں تم دور
 بین فرزند امیر خسرو سدا حوا نال !
 سس کے حکم امیر دا سب چلے گئے شکار
 آہ ازہر پاس ہی گزگ سوار حسرت ہم
 نے شکر کس چلیا ڈار دا حال غور !

صبر و ادب ڈھنگ گیا بخش اوی دچ دا
 دا گوں بخش تھڈورے نٹ چندے ہلو
 سرت پئی تے آٹھ کے دوا سس نوا
 دورو پار امیر سے ملی دے دار و دار
 یاراں واکھا جاناں سب کیتا بھلا
 رہی نہ طاقت میری حال بیا چہلا
 ماتم جہا میریوں گزرنے سپال روز
 نگر کے دل ساریاں یار ڈھٹے فتاک
 اس دنیا سے عالی ایڑی ہے گزراں
 ہر ایسے لہجہ دے ماتم دا سامان !
 تے ملن دل باختہ رہے نہ صرفتہ ہو
 گل تھن تھیں تداں نوں رہے نشان نہ کو
 دیکھ نہا نہ بدل دا جے اکھیں دچ و
 ایہ دنیا بے سادہ ہے سوبے ساز کھو !
 بیول رُکے نہ دیکھا وگرنوں مت رنگ
 حکمت نقل حکیم دا خیر گل دی لا
 گور سے جہان سے حال دا بیٹھ تاشا دیکھ
 ماتم دے دچ دوستیچہ نہ رہو مول
 کوئی تہاڈے دلاں تے پائے خوشی غور
 چھڈو حال مول نوں خوشی کرو ہر حال
 آئے اندر جنگے ہو کے اسوار
 جس دن سنیاں اوس نے آیا عرب امام
 لہجہ نے دے حوصلہ لیا آگن گھلہار

چونکہ رات تھے رہا امید کسیر
 جان سنیس میں جنگوں ہر یا شیر تیار
 شیر عرب ہی کہے گا لہر تھیں پیکار !
 ایسے دل وہ سوچ کے نہ گیا مراد
 دل وہ کہہ انساں تھیں کرینے کج و نا
 ایک ہارو کہہ کہے کہ اس خزان
 گھوڑا بنیاں خنوں ہارو گر مراد !
 کاغذی نیست دار وی آپر اسدی پشت
 چپکے نگاہن دے آہ سہہ جوان
 آوزیا اس جگہ شک تھیں تنہا
 گیا گاڑی سامنے وہ گھوڑا مراد
 اسب نھنساں و گیا پھر وہ چہ اُہار
 دیکھ دے وہ آکھہ گھوڑا ہے یہ خوب
 سداہدی دل دیکھ کے قریب اسدا
 دل وہ کہہ کیا سدا نے وہ گھوڑی چال
 از اپنے گھوڑوں اس تے خوش سوا
 پڑیا پیر اسمان دل گیا ہوائی دانگ
 تان اپنے چہ دے تے سدا کے مقبولی
 گردن پر وہ سدا نے چاکلوی شمشیر
 تانے دیکھا سدا ہی سٹ گئی پڑکار !
 پڑشتابی انساں نے پانے بد تمام
 ورنے تے شاہیان یہ کانسہ بد خواہ
 گاؤگی شاہ دے ہی اندر دربار

آپر کہ گگ سوار ہی رہاوتے ہايسہ
 دل اسدا ہے اعتبار ڈر یا با ہجر شہار
 وہ گنہے کہ اس تے ہرے کسی چار
 عربی ڈٹے راہ وہ کہ دے شیر شکار
 دودھ سے عرب امیروں ہور دیان دیکھ پا
 تان قریب امیر تے کان کر دیان !
 عرب وضع خوش خاتون پان پڑے سور
 چاہے نگام چھٹا تھا وہ جنگ زرتشت
 پڑتا عرب امیرا شکر ہا سلطان
 کیا ہر حق شکر تے مڑیا داگ اٹھا
 تنہا سدا جوان ات دل پیا گوار
 ساز مرتع زین تے چلدا تیز کراڑ
 میں ہی خوب سوار بان کی میوں مطلب
 گیا برابر چال وہ گھوڑا کاشن رنہار
 چڑھ دیکھاں میں اس تے ہنار کہ رومال
 خوش رفتار چلایا ہر سٹے ایہ مراد
 تے نگا دیکھ دے دے دے بدانی دانگ
 ایہ ہارو کہ ہودی اسب ہا ہی حوال
 پیا ہوال قسطن جو وہ حوال زیر
 آگے اندگاہت دے آہا گگ سوار
 تریا طرقت نظام دے سے زرتشت تمام
 بے دھڑو پکڑیا پڑسیا میں شہار
 نہ ہی شہر شہر مندگی میوں با ہجر شہار

نالی ٹریا جاننا ہے میں سالِ غار
 میں آنکھ کے نشیب کر آیا گرگ سہار
 شادی پیش منانا کر دا جشنِ تمام
 کاؤ سنگی شاہ سے آیا وپہ دربار
 پڑا خوب امیر دا جو آا سلطان !
 دن دہر پکا موٹیا میں اس لقب پا !
 ساسے دردے جگ تھیں عربی گئے سدا
 سرزد وہی فرج دا داد ایلیا میں !
 کاؤ سنگی سد نون کہتہ امروا ہولی
 حضرت سد جہان کے حالت کہی تمام
 کاؤ سنگی بادشاہ شہنشاہ برسیا لال
 کیا گرگ سہار نے میں پیرا میسداں ا
 شاہ دہانی سد سے دے بند انار
 تیغ لئی زرقشت نے آیا فسے مار
 سد اگل چھ آؤنا پکڑے وچسہ ہرا
 دے کہو شش سراپاں دھرت شے چپکا
 پیا بیا اٹھے برشش پا پیا رخسانی دھا
 لئی سرزد زرقشت دے ہوئی بسہی ہوا
 کاؤ سنگی مرو نے ہانے کسیا پکار
 کاؤ سنگی سد تے کروا بہت پیار
 کتنا جوں دہر عربیاں توں ہیں گا بادشاہ
 تینوں رنج نہ ہوسی رکھاں وانگوں جان
 بے کین زرقشت نے تیرے نالی دھا !

مڑا آیا ہار کے کندھے وک پکار ا
 جٹ پئی سوار تے ولی بھل آیا کار
 منزل کٹ مراٹھاں پورنا وپہہ دھام
 کوڑش بد آداب شے ہر پاسہ سنگھار
 میرے نال عقابٹے آیا وچہ میسداں
 پکڑا بیا جاں بادشاہ ہور نہ پھڑیا کا
 تے میں دتا جت کے ایسہ حضور پچا
 پہل عربی دے ہانغ تھیں توڑ مسٹیاں
 وچہ میرے دربار دے سپج زباناں ہول
 شاہ دھاتا سیدا اس تے سب کام
 آتا پکا حرامیاں دے فریاں تان !
 تیرے اگے سد نے کیستا جھوٹیاں
 سد بناں جتیا دے کھڑا ایسا دربار
 حضرت سد جہان تے سنت چھلویا و
 پکڑا کر پتہ دوسرے زین کھڑا چپا
 کافر وچہ زمین دے دھس بیہا شش کھا
 چھداں سوسن ہنڈا ہی مارے گز اٹھا
 سہر شاہ عالم دے دا ایسا جتہ جا !
 دھا کرے جو وقتیں عالم ہے عتدار
 آپ تخت بناؤنا اپنے وچسہ کنار
 ازبوی ایستے توں بھی کر عیشیاں دلہا
 توں فرزند عربی ہیں عربی سال شان
 لئی سہ اپنی توں پیسا جہنم جا

میں تینوں دل مریمان دیشا توڑ مشرود
 سنیان حب امیر ہے مردان داستان
 اکے جسے میں دن میں یساں ازما
 کسے زغالی اگر ان تائیں امیر فرمان
 شام امیر وزیر تے کنی ہمنار عظام
 آیا کیا سعدی جنل وقت شکار
 گھوڑا ڈھا سعدا وچہ بجلی تنہا
 اسپ آگے اک دیکھا قتل پیا مردار
 تاشے گردے کوچی گگ سواں دا
 پایا مال مریخ نے آیا گگ سوار
 اگا زخم امیرا نہ اسپے دن گمیا
 زخم نمک داناں اسے روئی وار
 جب چھڑا سعد فوں راہ وچہ کر پیکار
 کر کے ایس مصلحت عربی پنے سعدا
 گگ سوار داناں توں اند ماہ نے
 راسے اند جانہاں ڈھا شہر عظیم
 شادہ اس اس شہر را حکم کافر زاد
 شد کیا عاوس فوں اس دا ایہ بیان
 پیر درد لیل فوں بین جسدا اسلام
 پکا پایا سعد فوں دینوں گگ سوار
 مائر کردا سعد فوں مال خرابوں سار
 بے کافی انار ہے حاضر بے شمار
 شد مرتب ہو گیا سکے بدین ازمان

پر میرے دل آرزو جس تعین ہاں معذور
 دل میرا ہے چاہتا دیکھاں وچہ میدان
 سر تھے پرماں دسے فوں ایسے رو جا
 خدمت اند سعد سے ذکر نقصان
 خدمت اند سعد سے دہندے میں دشمن
 گیا پہیلے فوج فوں لہدا ہاتھ قسار
 نعمت پیا دل دکھ کے غوری کیا جا
 تھان ڈھا جس اہوں دس گیا سوار
 گیا نشان رخام دل ایہ مردان دا
 پکا گیا لے سعد فوں نال دسے مردار
 ہاں ایہ حالت سے گگ برس حال کیا
 چلو پکے زشت دسے یار و وار و وار
 خلد گگ سوار فوں رن وچہ دواں مارا
 پکے گگ سوار دے گھوڑے پنے دیا
 فوج عرب دی جا دمی فلیس وچہ دسے
 ہانا ایسے ہو کس گگ سوار عظیم
 گگا لنگل شاہ دا ایسے آکا داماد
 صفت تانا اللہ دی میں دا کل جان
 ایہ خطا شیر بیج دا حال اس تیں ہم
 بے اند تیرے پاس ہے گل میرے دہار
 بخہ پکا زشت فوں خود ہر خدمت گوار
 لاہ خون سدر شاہ دسے لامہاں انہار
 کون ایسی بجا دھا ایہ سیرا فرمان

دگر بیا ہر دم نے تریا سیں ڈوا ! !
 جتے تر ہاؤں نے آذا مسکم بہا
 مارگواں دکنوں بے کسی اکلار !
 اندر سے شہر سے دیوں گت کما
 یہ گل کر کے خطے ہا ڈرہا دربار !
 پیپ چانا بائیکے دیو سے خط ہر دم
 پڑھ مدا خط پیر پاتے آیا وچ ہوش
 لاٹھی ست سوناندی لئی ہر دم ہوش
 سخت سے وچ دھرت سے جس پیا بہش
 مرد اٹھے ذوہ پوش کرے جوش فرادش
 نگر کیا کافراں گھیب لسیا دربار
 وٹھ لہر دم نے وٹھاسٹی دیوار !
 جاڈرہا وچ شہر سے سنی بریج پکار
 فرج جیسے ہاؤں دی ماری وچ میدان
 باقی رہندے آگے کافر وچہ امان
 رہنیاں دن چٹھہڑاں وہ چا نہ آتہار
 کوچ تھار مار کے گیا اگاڑی دھا
 ایٹھہ ٹھاکام دی حکم روانی سسی
 لہڑی نہ بدیج نے گھیا اس دی دل
 حکانے بھی ٹھان وٹھا چیسہ ڈوا
 باقی دسے دربار لاس پل وچہہ لیا مہا
 مٹھاسد بار دسے مارے کاندہ کل
 ٹھانسن کے آریا شہر بدیج اتھان

جاندا ہر ہاؤں ہی ٹھہ گیا سنا
 مانتر کسان اکنوں دپہ سندر پچا
 تہر تھیر پادساں وچ ہس دسے دربار
 شہر تیں سن آڈاں کرنا شہر تھار
 اگے ٹٹے تحت دسے ہی ملاں سکار
 وچہ ہاؤں کس پید نے یہ کیتا معلوم !
 تے اندر اس جوش دسے ٹھاکرن غروش
 چا ماری وہ مر گیا جوش جیا خاموش !
 جان لئی چٹھہڑوٹھ ستا ڈرگش !
 یل غالب دی چہ نے اٹھہ کیتے لوش
 نعرے مارے مرد نے ہوا شور پکار
 دھا پیا وچ کافراں مارے کئی ہزار
 لے لشکر اسوار ہر کلاہ پیا تھوار
 مارے شہروں آدمی ریمانہ کچ نشان !
 ہاں بندے فرماں دسے کٹھن اسانڈی جان
 ڈھیر ٹھاکا سداں دا پر ہرچ حصار
 راجے اندر ہر اک آیا شہر ڈوا !
 یہ بھی شاہ در نام دا اک برائی سسی
 امیر تھاندہ خط لے پونناہن دی دل
 ماری چہ ہر دم کے کیتا مار فنا
 بیٹھے اٹھ دسے پٹاں سے گل کر گیا مہا
 کل گیا وہ بار تھیں پیا گھراں تے جھیل
 ماری تھقت شہر دی دہندراں لیا امان !

پھر اس تہاؤں کو گئے عربی کوچ معتم
 اہلین پاس زغام دل کھ گئے فرمان
 گاؤں کی شاہ سے جا اسکے دربار
 جا رہا فوں آکیر گاؤں سنگی فوں !
 شیر پریک الزماں پاس میر سے فرمان
 وجہ تیرے خانوں دی توڑی سیدان
 مہر ہتوں چھٹ گئے فوں فوں ہی بیٹھا رو !
 درہاؤں نے شاہ فوں ہاستانی گل !
 درہاؤں ہا آکیر گیا ہروم اگسید !
 اسکے ڈھائی تخت سے گاؤں کی شاہ !
 سر پریوں دل مرد سے کرنے ہروم دیوان
 جو کہو دفائی مردوں حیرت ناک مہموم
 ہے میں اسکے بادشاہ داہ چہ ار سے !
 بیست دو چہ آئیکے کسب ہروم گیا !
 گاؤں کی روک کے کہ چاندا مہموم !
 مت کہ تخت پیارا کے دفائی شیر
 بیست بیسے داد رو داد گئے فوں !
 فوں مارے کہ مروی ہی سنیان احوال !
 تے مرواں سے نام تھیں میری جان فنا
 سی اس دیکھت تے سعد سعادت مند
 کے دفائی روکے سعد تہا شاہ
 پچھو جہاں سعد فوں ہیں ! ان کی بیعت
 خط پریں الزماں ماہر آتیں پاس !

کٹ منازل اتوں ہستے پاس زغام
 زخم کیا ہروم نے تے ہو گیا روان
 درتے شاہ ہروم نے کیستہ شہر پاکاز
 درتے کھڑا ہروم ہے سنگے اہل دروں
 آتا ہاں کہ چار چار دو تیرے مہمان
 تے عکھا اولق تھیں کتا کم نشان
 نام تیرا جگ رہے گا جاسیں عکھا ہو
 گا اسکے بگھڑا دیہہ گاڈی مہل !
 شہر کسے تے تیراں گئے داگروں شیرا
 اک سو چالی گناں دا حاکمست مانی جاہ
 ایڈک اندر عروسے ڈھشت نہ جہاں !
 ہروا ہی یا آدمی کی کرینے مہموم !
 شکل آٹھی اس دی شہت آواں گئے
 دہشت مال جان سے لرزے وچر پیا
 شکل میری دل روکھ کے ہڈا شاہ ہروم
 گھرا پنے وچر آپ فوں بیٹک رو دیر
 آہتے تھیں انا ما بخش دتا میں فوں !
 ناہیں مارے تھوے دے فریاں ناں
 تے نامو نکار فوں دیاں فرود سہرا
 پاس زخمی شاہ سے بیٹھا قدر پسند
 چہ گئے بندہ اسل سے وچر نوشی دنگور
 خوشیاں سے وچر یکجا نہ ولی تکلیف
 دیر سے ہتہ پیشی چہ کھ کریں ہر اس !

وناظروم نے اگلے ہونے لگے !
 گاؤں سنگی شاہ نے دوسرا خط تمام
 کے دہائی صدوں دیکھ کر یہ بیان !
 تے دہیرے جگہ داکر وہاں ہے سلمان
 جی نہرت کس طرح کر رہا ہے میں !
 کسی فرمایا اس نے اسوں نہیں معلوم
 تھے تیری و تاروں اسوں ناہیں شب
 ہاں ہی حالت نہیں کا غمت ہر سی دور
 گاؤں سنگی بادشاہ شفقت تال بٹا !
 شاہزادے وہی جاہلیکے میرا کس سلام
 کہن دو چہ ایسے تال دیوان خرید پکا !
 شیر زب دی کر دہیرے چہ دے !
 سعد سے آہن گاؤں سے جہوں امیر
 کہن ہر تے انہاں لڑ کرے نہ مہتیں جگہ
 ہے اور میرے جنگ داکر کسی کوسلمان
 گیا ہر دوں سلام کر حال سنایا جا
 گاؤں گل کہن ہے تے اور کیسے بلا !
 ناں پہاں سعد فون کہوں دہاں منسود
 میں ناہیں کہوں ہاں بیٹہ راں کا چار
 ہے اور پٹا آہن دیندا سعد چہا
 اس نے ہر ہی تیغ دا طوف نہ رکھا مول
 یہ گل جس کے آگے سے حضرت کہہ چہوش
 فون کہوں اسے جنگ تے پڑی تیرکان

شفقت شاہ نام دی دیکھ رہا ہو دنگ
 خط ڈھا سند یہ اس نے سب کلام !
 میں نہرت ہر نے لے کھا ہے سلمان
 میرے دے جنگ تے ناہیں کچھ دیمان
 ظاہر کر کے اسان تیں کرش پانی میں !
 ناہیں خط قید یا گھلیا پاس مسدوم
 توں ہی اس سے دے تیں کو مراد ان میر
 تال مسلح دے لے گا تینوں کن ضرور !
 گندا شاہ ہوم فون خود ظلمت پیست
 ناے سعد جہاں دا دہیں حال تمام
 تے میں حضرت کسانوں نہ دیوان ایذا
 شاید اور اس جیوں سیستوں آن لے
 کھاؤ غرق پکا دساں جنگ نہیں تدبیر !
 رہن دہ لاناں کوں تیں میوں ہر سی سنگ
 ہر دک فون چھتا دسی ہر سی جہوں لیان
 بخش برین دا چنگیا اک تیں ہر یا سوا !
 مفزوی دے مفزوی توڑ الزام و
 کہوں نہ آیا تال سے میرے چہ حضور
 دان دہا اس سے تال میں ہاں گا تورا !
 میں ہی تینوں اوں وی دکھا دھون پکا
 ظاہر ہر اس کے کیستہ حکم عدول
 اور کرینا لطف تے فون سختی تے ہوش
 اس نے تیرے جگہا کہن کوسلمان !

کے بیچ سب پہنچ کر گھوڑوں کو دھاک
 حاجت تھیں تراندہی جاؤ تھیں تمام
 گاؤں گل شاہ سے پڑے وہاں (۱۱) !
 انتہا پریشانی سے جنگ سے دستے تھیل دھیا
 موت کو طرفے سے دے کر داس بیان !
 میں پوچھتا ہوں کہ یہاں کیا ہوا !
 بڑھ کر کہہ دیتے دن دھپ جاواں میں
 اس کا کہہ دو کہے صاحب وہاں سزا
 ایسے لگے کہ تین دن وادے سے ہتھیار
 تھیل سپاہ نگ رہتی مسنگا آیا دہار
 تھیل تو اور سزا گزراں گزرا
 دھس جڑوں تو تھیں تو داکے سنگھار
 گاؤں گل تھیل تے مہڑو دگیا اسوار
 آیا وہی میدان سے جاں گاؤں اسوار
 اس آنت تھیں لڑاں داکس تھیں سے قتار
 دروایں امیر تھیں مرنے کریند سے یار
 شاہزادہ اتر جنگ توں ہوا آپ تیار !
 حضرت تیرے قدم تھیں جان کراں قربان !
 جاں پہننے میں لاڑاں کریں جو چاہے توں
 شاہزادہ قرباندا آپے جاواں میں !
 نہ چھڑا نہ سوئے رہا جریں لاپسار
 گیا لہر میدان سے کہنے توں پیکار !
 گاؤں سنگھ گزراں تھے دل اسلطان

ہجرتے اس سے جنگا پیا ساڑوں غم
 گاؤں سنگھ مال میں خوساں دھپہ رقام
 سد سعادت مندوں لہروں توں چھڑا
 گاؤں گل شاہ سے کہتوں گئی مسدا
 شاہزادے نے ہمتی کیتی بہت میمان
 بیٹے نہ جاواں جنگ توں پہلے نہ میمان
 شاہزادے توں جنگ دازو چھڑاواں میں
 تھیں کرے مقابلہ ہے وہ کیتے بلہ
 اتر کھڑا تھت تھیں چا ٹوٹی تھوار !
 ساڑے شکار سنہار کے ہر بیٹھا اسوار
 ہم باقی دے تھت تھیں بہت فراخ سفا !
 ساڑے تھتے دازب تھیں رہیا باہر شمار
 چواں سو من جھڑی گزراں پیکار !
 دودوں ڈھلاڑیاں کنب دھپے یک ہار
 کون مقابل ہو کسی کون جھٹکے گوار !
 یا حضرت اس رو تھیں نہ کریا پیکار !
 واگ پڑا نہ سوئے آپ دتا گھسلیار !
 تینوں جاں نہ دیساں میں اندھ میدان
 لطفوں سے مرنے قبول کرما جڑ بندے توں
 کاہوں پڑا ہر دوسے آنت پاواں میں
 چھڑا آیا شریک تے سہ نہ سوئے سوار
 کھڑا مقابل مرد سے گندا کرے وار !
 تے ہر پے مڑا دھنی کھتے بہت میمان

<p> کون کولی کی نام ہے گھر تیرا کس بنا ! چونکہ بڑاں واسطے نسبت چرواں نالی ! توں گھر میرے نام دی ہوئی کسٹی کما شہرت تیرے نام دی بخت التسلیم تمام انجانا میدان چہ آئیں اچا آپ کیڈک ماسب زور ہیں خود لیساں انما مردوں دسے واکٹوں نام بریا مشہور رولا نال کے تے کرے امیر قبول سرتے تہر خدایا پوسے گز دی مار ! سنیاں کھوکھ رقم چہ فوسیں شب گئی خون چکے دچہ رگھن دسے دانگن برکش تہم کنڈر ما چندا بڑا دلاور توں ! جتھے پئی گھاریا چپسہ زین کی حال بیتک سنیاں دیکھیا اسے عالی مستار یسما گئی تیرے لہڑاں دیکھ لاں انما ! تن میرے تھیں گز نے تا توڑ توں ! تن میرے ایسا ہے کی پیساہ کن ! توں مڑا میدان تھیں آوے ہور جوان ! مینوں زندہ جانوں ناہیں مول ردا ! جس مڑا میدان تھیں ہے جنوں یہ مار تو اور کس دروہ لے موز نہ کریں خواہ میں اول میدان تھیں پھراں تہم سنگ اس چہ تیرے نام نوں تنگ نہیں شہ شاہ </p>	<p> نامے کیا انصوفوں مراد نام سنا ! تیرے میرے تہہ دا نام ہے اود حال کیا ہیں لڑھو بڑاں ہندی سکوا ! گاؤ سنگلی آگھا سنیاں تیرا نام ! سس کن گلاں تیراں چاواں نت ٹاپ ! لے مراد بن دارک زور اپست وکلا ! کیس ایس بندگیوں شان میری سے دور نامے پتلے ہاروی ساڈی رسم نول ! گھاؤ سنگلی آگھا لے پیر بہ ہشیار ! رگی رحال نہ حور نے جھنی گز پئی ! شیر جہدی دسے جہن دسے گئے توفیق مار گاؤ سنگلی ویکو کے ہندی لہڑے نوں ! اچانک میری گز دی کے نہ جھلی جھال جھلی گزوں لہڑاں پیا توں میرا اچا وار ! مراد شیرا ہندیا توں بھی وار پسلا ! ہولی عاجز ہو کے کرے نہ حور بیان ! طاقت رہی نہ وار دی یوکر وار کرن ! گاؤ سنگلی آگھا سن کے ایہ بیان ! فرمایا نہ حور نے مراد مار گوا ! اگے میں میدان تھیں کوی نہ مڑیا ہار ! بان میری قرآن ہے میدانے دچکار گاؤ سنگلی آگھا ہے مڑا تیں تنگ ! دچھوں گھڑا موز کے توں لشکر دل جاہ </p>
---	---

گان میدانوں آیا مڑ ہندی سہوار
 آؤ پیاوچہ لوبدے شیر ہندی ہر نیر
 خربیش اور غام دی کی تیرا ہے حال
 میرے ایس بیان دی شرح نہیں درکار
 گل پنا اک حرب نے تہی سدا کر وال
 مڑی آکا کھانگے آخر ہو لاچار !
 کھڑ مقابل آگے کر دا بوشن دیس
 ڈھال نہیں یکن پڑوں بوسی حال لڑوں
 سر پہ پشیش بہ کہندا سر پہ مار !
 ایڑی گین متاں کیتے جنگ کھی !
 گرد میری دی حرب تھیں بوسی دنا دوا
 سر میرا تھار ہے تہی کیوں رسم یا
 کڑے ہو لے سیں دے تھیں پستے
 گیا چتی دوسرا دلفان مردان !
 ایڑی چویر بدن دے ڈاکا ہر شہید
 بیٹوں تھا دھرت تے دیکھ دھالی مشاہ
 کس دواں دی پڑا کے دوا زار و زار
 پاس میرے دے گیا دواں تاہیں چا
 میرے مال مقابلہ ہرگز کریں نہ توں
 جنگ کماں میں تہہ تھیں آہ سے جدوں میر
 دست تیرے ہاں شے تھیں بگئے خنہ
 گزیتے آسوس ہے اسکے جنگ نہ جاہ
 ٹہل مارے جلتے سب اندر میدان !

گیا بغلی پشت دے چالی تہہ شمار
 مڑ کے دن وچ کیا پھیر دھالی شیر !
 بل ہوتی اندھو تھیں کرن تمام سوال
 کیا نظری آؤندا سدا حال انہما
 منج کچ دے حال تھیں حال میرا مال
 ماہک اشترن وچ ہو آسبا اسوار
 برہڑ سہ میدان وچ گیا تہی سپید
 گاؤ سنگی آکھدا ہیں دیوار توں !
 گاؤ سنگی گزٹے کرنے لگا وار
 اہ کندا میں وچ کدی نہ ڈھال ٹہی
 گاؤ سنگی کہہ دینا مڑا سیں ہٹا
 اہ کندا توں وار کرتیوں درد کیسا
 شاہ دھالی شیر نے ماری گز اٹھ
 مویا ڈھا ویر ڈن جاں اندر میدان
 جھائی دا لگن کھانگے آکا حرب شدید
 دیوانہ ہو گیا نسرہاں جدوں قہار
 سار سہ اپنے بدن شے لہ شے ستیوار
 دوہر تھیں دوا تھیں خاکوں یا اٹھا :
 کندا میں شاہ ہر لڑا نہ کر ایڑی خون !
 نہ مردان بچا دیاں تائیں بے تھیرسہ
 دل میرا پچھاؤندا جنگ کریندا آہ !
 میرے بھون ہو گیا بوس سنت گناہ
 کیوں توں میرے جنگ واکھو ہیں سامان

تین شہزادہ ہوں ان پیش امیر کبیر
 پکے ہوتی ہو گئی اس کے عیسے کرد
 پر ہے خواہش تیرے توں میرے مارن کی
 میں بس بے ہتیار ہوں روک نہ سکاں وار
 کے ہر تے توں میں نے جا کے ہر اسوار
 گاڑ سکی تریا آخر ہو لاسپار
 شاہزادہ میں سامنے آن کھڑا میدان
 چوں سوختن دیکھ کے رضائی وار !
 گاڑ سکی دیکھ کے کے ہنس پکار
 کے ہر تے توں ہر بھی دو گز لے مار
 رہا وہ چر میدان سے تیرے ہر ہشیار
 گاڑ سکی دیکھ کے کھڑا رہا میدان
 میری اگر حرب تھیں وہ ہونے معلوم
 تھیک پر مرانی کی تو جنگ تیار !
 لے توں ہی آئے وار کر زور توں ازما
 گز دہی وچ نہال دے گئی رضام صدا
 شاہ رضائی غریب نہیں ہاتھ بندش کما !
 آہے ہوں میر توں پونتی ہر تمام
 یکے گر بھیجی بار تمام گیس !
 سحر فرماؤ خدا تیرے توں !
 عید سے ہر میدان کیا انہاں دا حال
 آؤ یا میر میری شہزادوں شے نال
 سن کے عمر مبار نے کینا قصہ تمام

ہت جا میرے جنگ تھیں نہ جنگی تعمیر
 میرے سال لڑاؤں اسے نہ نہ زور
 بیڑوں تھیں قتل کرے چاہتے نہ سحر
 مار میری وچ گردنے خاطر خواہ تھوار !
 لے ہتیار تیار ہو کر میں تھیں پکار !
 چڑھیا اپنے میں سے سپن جان ہتیار
 کرے وار غامیاں فرماوے مردان !
 لیا پہلے نے نھال تے اسدا اور اسدا
 شائیں مسرہی نادر چلی گے سردار
 پے دے لے لیاں ہر دو فوں پکار
 قرب جان دلیر ہی نرا نہ آئی کھار !
 تیں چھا کئی عربیا ہوگ نہ وچہ جان
 تیں نازک انسان تیں نہا نہیں معلوم
 بیڑوں ستیاں دیکھیا تیں اسے مسد
 تہوں پہلے انہاں نے ہری گز اسدا
 شطہ آتش ڈھال تھیں چکے وچہ ہوا
 زور دیکھ جن دا کتنا صفت شہنا
 پکڑ گئے لے سعد توں کا فرط، رضام
 سب گراں توں لے غرت وچہ رضام گیا
 قتل فرزندوں میریاں ہو روانہ توں !
 کچھ تہیر بلانی ہور نہ پوسے وبال !
 تیں ازہر تھیں تان گاؤں ہر طرف سمال
 نس و گیا دن دوسرے ڈاریا کن رضام

اچھے ڈٹھا آجیکے ظاہر حال احوال !
 سوئی دیکھ عیادوں کر دے آن سکرم !
 ٹٹھے عیاد نے مرگڑ سے ۱۱ یار !
 ہیراں تے ڈگ عروسے کر دے پار پکار
 حال رضای دیکھا مردانہ سے دھمن !
 تہ نور مرقاروں ہیر کہیں وچسہ نھوں !
 ۱۰۰۰۰ مرد و مقامیاں عقوں ڈاربا آجوں
 اکوں تانیں مرد دے سریر دیکھتا کیوں
 مرد پکار ہی رہے تے ویٹا پایا توں !
 ویٹا ہے تے اپنے بھی مڑھا طرف رضام
 سن کے شاہ رضام نے پر مضمون کلام
 فریاد میں غم ہاں میں دی شہرت عام
 عجز سنگی برس گیا عیش تیں رنج
 اگے کے عیاد دے ہتہ دی تھی دھما
 ہر جا میرے ہتہ تے حال سناواں میں
 عرنکا فی حال تے ہتہ پر بیٹھا جسا !
 گاؤں علی ٹھکانا سکے لے لے عیاد
 بیس داں میں کی کراں دل تیں ہاں ہزار
 باز تیں ایہ آدھا میں دیکھا گسٹیا !
 میں گئی سو ماہری اس دیکھیا انکار !
 جواں پارا میر دے گئے شہادت پا !
 آفر تانیں ہاں کیستا حال بیسان
 گیا بریج ہٹ جنگ تیں دیکھتا انکار !

شانزادہ ہر جنگ دے گاڑ سنگی نال
 تھاں تے سر دھ کے حالت کن قسم
 دیکھ دو ہاں دی کاشن فون دو یا زار و زار
 شیر پیرن فون جنگ تیں دے جیکہ گھلیار
 مرد فون ہر فوج دے لے آ ہڈیا کون
 رہی دچر ہانس لادنا گاڑ سنگی فون
 موہاں فون نامروہوں مردا ماریا توں !
 مرد جنت دا لیا تھسا پیتا کیوں !
 مردوں فون ہن مرد دے مار گویا توں !
 قسم نہ ہر خود کام بھی مت برسین بدنام
 گیا پیلے کس لے میوں اپنا نام !
 میں خدام شاہ عجب دامیرا دیکھن غلام
 اگے سٹیاں شہزادان کہیں ڈٹھا اچ
 نالے ہو کے قدر خود دی عوض سنا
 بے تقصیری اپنی کھول سناواں میں
 داگ کہتہ جلی ہتہ پر بیٹھا سدا !
 میں شہ نہ کپ ہاں پر میں ہاں ہمار
 شانزادہ ہر لادو دے چڑ بیٹھا تھوار !
 زور دلدی جنگ فون پر کیا اسوار
 لایا میرے آل تے ہوشیا کم خوار
 ایہ بریج دا کلم ہے میری نہیں خطا !
 عمر بریج فون دوگ دا ہلا وچ میدان
 بیٹھا اندر فوج دے لاد رکھے ہتیار !

<p>گواہی لگی جگہ مسرتیہ تھی ! مات نہ شامہ دا دیکھاں پر خوش سال ! فر کے پل بکھڑے جے چاہے تیں جی ! بل عربی چہ لڑج دے ہاتی ربت تمام شہزادہ آسعد تھی گیا عمر مبار ! گھنچے پاس بربک دے دستے فرج تمام</p>	<p>اند میرے شہوے تل میرے پل توں سنبیاں تیریاں بازیاں بندیاں تیاں تال اوزک کج دے جاہیں فتح آٹھاہیں کی گاہ سنگی عمر جی آئے دچہ رحمام کیتے شاہ رقام نے کھانے خوب تیار عمر خوشی دے خواہنے دھر داوچہ رقام</p>
--	---

آنا عمر امیہ کا بارگاہ گوانگلی میں اور مانگنا خراج واڑھی کا اور
 پھیر امیر کو یاروں کی خبر دینا اور فتح پانا امیر کا تہہ سپہ گزراں پر
 اور جلا ناعمر امیہ کا مردم خواروں کو

<p>پوری ہئی متصل تے آئی فریں ہزار تے پڑ بیٹھا سامیاں کسے خراج شمار وٹا پیا معاطہ سامیاں ردون نادر ! مکے کھانی پانے سرکاری دربار ! تاہیں ایس خراج چہ گنتھ رکھاں دی ! مرد منلوے پیش تے کئی کھڑے عیار شہر شہروں ودر پے جھانویں سو سوار تیں ون پوسے معاطہ سرکاری حید دیماہتے شمال تے چہرہ دوویں بار ! جیل شیں جتے جنسی مڑا کر استغفار جہاں لے گیا عمر تھی گواہ سنگی تال</p>	<p>چوڑھی سرکار دا نے دگیا تھار نقد مکے یماہنے کرنا تہیں اودھار ! ٹکڑی سکادوا کے پکار پکار !! جہاں دیشاں تے استرہ پھر جاسی آکار جاتی دچہ معاطہ واڑھی رکھاں دی !! جگ دچہ میرے شعردی پوسے چہر پکار تھس دچہ بانوی عردی مجلس دا سنگار ! جکاراں نے رودتا تھس دی تار دتار بازی لہریں کج کے تھس سداویں بار ہنوں وچ گریبا نہ مڑ جیسے دار ! کر دا خاطر خدمتاں ہر ہو کے خوشحال</p>
---	---

خود

کھا شراب کباب تے سنن سرود تمام
 توں شاہاں دیں دا جیہاں من لوں کر ندر
 شاہ بہگ نہ جوڑی اگیان دسے وچ جان
 چہرے تہیں تدر توں داڑھی دیکھ پڑا !
 بڑی بھانڈی من کے کئے بہ خواہ گیا !
 جس دی داڑھی پچھن ویری کھڑے آتا !
 دگیان دجڑاں گیان ہون گی کج کار !
 ہماڑی داڑھی کسیدی ہون گی برباد !
 آتھلی اچ کسیدی داڑھی دل اسنان
 ایہ عزت تھیم دا ہونا نہیں معاف !
 غیاں رگڑاں ہمدیاں پچھنسانی توں
 بریاں اڑیاں جڑیاں دڑوں گے ہر شان
 لگا تیک لڑا نے اچ کوئی سردار !
 دکن گی چہ ہتیاں ہستہڑے دی مشان
 چہ مردو اتھان لگا ہون شمار !
 تڑیاں خار کھلار کے ڈب مرناں وچکار !
 صبح بندی توں کسیدی داڑھی ہونی پھر
 گھو کسیدی پھر کدی ہجر صفائی توں !
 عمر سب دک اپنی کیستی گھٹی دہا
 تیوں میری مردی کوئی وچسار پئی !
 ست ہزار دیکار گن دیہو پئے چہ پیا !
 تار تار نہ تار بون دیہو اک وار !
 بے کالی نکار ہے ایہی کہہ شمار

دہاں اندھلے بیٹھے چہ رضام !
 پراک گل جہاں قہیں کسئی مجاہب ہر
 میں کس کے اس گل توں ہویا ناں جیران
 اوجھان مردو اتھان نورا نہ ہوگ گیا !
 حق حکومت اتھان نے کرتی ہر کیا
 اس لفظاں مردو تے بے افسوس ہزار
 ایہی گن کے سہا چہ ہاں مسیار !
 خاطر رہا پچھ تے دل وچ ہویا شاد
 شاہ میر آستو لگا ہون روان !!
 جہاڑی کے کسیدے ہر پھلے اچ صاف
 روگ توں لگ پھیا ریش پکائی توں
 اچ مواں ہاں داڑھیان ہر چلیاں توں
 ناموری دی ریش تے چرن گی شمار !
 ہم گائی جاندا اچ کوئی سلطان !
 مڑواں دہا مشہ نام آور سردار
 اچ نہ پھتا کے نے عورت ارار نہ پار
 کل کے دی لاک توں اچ بھائی مودور
 ریش کسیدی کھر کدی پچھنسانی توں !
 کھڑ سنگی شیر توں گنڈا عمر سٹنا !
 کس میری عمر جن ست سو سال گئی
 عمر کے ست عمر اکہ خراج ادا !
 ایہ سب حال ریش دا عرض ہر رہا آہ
 ہاس داڑھی مے کل دا کرنا نہیں اوجھا

تان میں پڑاں آسترو واڑھی لوں آند ؛
 کھاؤ سنگی کھکا مہا دیان نہ کوئی ؛
 جھیرا مہو دیں واڑھی تے واہ ؛
 نامروں دیان داڑھیان کھو کھڑیاں جے توں ؛
 دیں اچ کھال لے کھنڈا فریاد ؛
 لندیری کینڈو سے بیٹھیں مشان گوا ؛
 کھاؤنگی کھکا لے اپنی واہ ؛
 فریاد کھکا آری جلیں تھیں سنگ
 جے چٹکا تھو وا کر دے نغہ ادا
 اہو کھدا میں نقد دے ڈا رہیاں کیوں دھج
 میں مروں جھ مروں ہاں مروں واسکوہ
 تاہیں واڑھی دیوئی تے ناں دیان فریاد
 فریاد پکار دالے پھر ہر ہشیار
 مروا واڑھی دایا واڑھی جیسی چلی ؛
 نیش گئی دیان شورشان ہوسن گئی ؛
 امیر گے کے سانسے ہر بیٹھا عیت
 رہا رضائی کھکا کی ٹوٹھا اسرار ؛
 بکھ رضائی مال توں ہر رہا سیران ؛
 نیر کے رہ ایس تھیں جلا دوسا حال
 جتو اندھار لے ہر بیٹھا ہشیار ؛
 مت سوں جادوں اتوں پے نہ آن جیکہ
 توٹھا فریاد نے اے سارا سامان ؛
 بیہوشی دا پایا دارو دھو شراب ؛

واہ گدی تے رکھ لے مروا ہر ہشیار
 جے تیرے دھ مروں نندوں کرپی دھول
 من نہیں جے نیش توں میں ناہیں بادشاہ
 زور کئی نہ دیکھیا ہر کسی مروا توں ؛
 جہاں میں واڑھی وہ کھڑاں پھر جویں گا نوز
 پھر ہو جادیں دین توں واڑھی نچے من
 رنج کھاں جے تھو نوں اللہ پاک گواہ ؛
 میں واڑھی وہ واں گا نیرضا تھیں سنگ
 واڑھی جادئی دکھ لے مت رہیں پھینکا
 پلاواں تھو نوں اڈسے میرا سب بھرم
 جے توں واڑھی وہ مروں ہاں سب تھیں بیزار
 جے توں واڑھی لے گوں ڈاڈا میرا راج
 مال جنیال نہ رہی گے پل دھ واں آند
 باغ تھوٹھ ہاں سیاگی گئی گئی کلی ؛
 جان تری دھ جک دے دہی جلی جلی
 توہیں کھوہ مرتے تاج دھرے تاج
 تھوں غائب ہو یکے جھین ہر ایک ہار
 کیو کھادی نظر تھیں اے ہر پاپنہاں
 تو امیروں بادشاہ بیٹھا دوا بال ؛
 غنق مشراب تیار کھ کر لیا اک واہ ؛
 کرسن قتل شراب میں نیند نہ کراں پیار
 ٹھکا پیر دبا کیکے پاس شرابے آہ
 خود بے خبرا مت گیا چکی طرف مشراب

اورنگ ہاں اس حال فوں پھر دم گیا !
 داد بخش اٹھیا پیا صفائی شیر !
 عزتوں استہ کلام پناہ سن لانا
 پانڈن کپ پاسیوں داڑھی منی لئی !
 سکر پانڈنک وچ ستے روغن بادام !
 ہانڈا میں منن گیا مال وچ بہت ڈوسے
 اے سولے ہا گیا ان بھی شکر ہزار !
 پرش سمائی ویکھا منہ پر ہتھ لگا !
 اوئی داڑھی دگنی اونھی من لئی !!!
 ویکھوے کار فوں برہا میدان !
 کاہنن مال میدوسے بحث لگائی ہیں
 آپ میری عقل دے بھی افسوس ہزار !
 بھنگے وچ جہن دوسے ٹوٹھ دکھاناں کی
 گونگی روغن اپنے بکتے فوں !
 سر نہیں تاک آردا تھن عیار شتاب
 ریش بندک اوسدی اگے دھری گیا
 سکے زمانا بادشاہ نال درج ہزار !
 بکتے اپنے جرم دا بدلہ پانڈن میں
 فیرے ہوساں شہنشاہ دیکھن ہودن دیر
 عزت اٹھدا کہیں حسدات ادا !
 تان مان ہودن شہنشاہ عزت تہے حال
 گاؤنگی اٹھدا ویر نہ کرساں کا !
 عزت ویندا دارو ہر پیا !!!

چہر سٹرنے بادشاہ سب پلما گیا !
 بے غور ہیا ہتھیں دعوت جزوی شیر !
 گاؤنگی شاہ دے چہراٹ پاس گیا
 رگا دیا اٹھو سٹی فیر لئی !!!
 چک آئی تے پرش وچ آہا شاہ مقام
 اہرتے اپنے سواٹوس کرے !
 پہل کڑی وچ دیکھا نہ کیا استہ
 فیر سنے ک دیکھا پاسا عض صفت
 فیر ہی ک دوسری وچ خزان گئی !
 دیکھا دے افسوس تھیں ہیا سگھان
 تہے اپنے آپ فوں بیک لائی میں
 کہن میں سہ چہرہ بگھڑا نال عیار سدا
 داڑھی دا میں خلق فوں حال سدا
 عزت اٹھ کر گیا میرا حال زہوں
 آن کھلوا سائے کر کوس آداب !
 ایسے ادا دیکھا باقی دیسا نہ کا !
 کیوں ہی سہ چہرہ بگھڑا نال عیار سدا
 داڑھی فیر منائیکے نام گویا میں !
 داڑھی وی کہ فیری جہدے کہ تہ پیر
 او فوں داڑھی تھو وی میان درمت بنا
 کن ویند چہرہ دست منن دہر سدا
 فیرے اٹھ جیسے ادا کہن ادا !!!
 گاؤنگی اٹھ کے پیا نہیں تے آ

باقی رہندی نصف جو وہ بھی من گئی
 کلمہ زنجیل لاؤنجاگی ریشیں تمام
 آگئی داگوں پر گئی گھٹ نہ وہ عیان
 پتے سو مائل دیکھ کے اسولی کرے عیان
 پیر ہانڈا ہرکش دسے قدر شاہ رخام
 گلاہ سنگلی دیکھ کے ہر ریا حیران
 او ہر بھی سنگھی ساری بے نقصان
 گلاہ سنگلی آفسریں کنڈا سو سو وار
 جیہیں سنبھیاں خویاں دیکھ گیا ادا
 پارہے سن اک آرزو تھا ہر آکھ بیان
 کیا علی ریش ہے ساز گائی ہیں
 چرینے نیک توں موہ نہ دھوویں مول
 ۳۰ نہ دویں چہ نوں دہائی چہ آ
 چھیاں نوں وٹ ہاڑیاں کر کے ہان حلیم
 تے ہائی دی نگھیں رکھیں بست ہیا
 گلاہ گئی گھنڈا تیرا سکھ تسہولی
 تیرے دا گن ساں تے لطف کاوے کون
 اورک دیئے فرودے جاں کسلا دہارا
 وچ کپیری آوندے جیٹا ہدوں عیتا
 خدمت گکارو میری لے آڈیستار
 لے آتے دینا تے کیتے جبب او
 گلاہنگی شاہ دن کسں اسیہ وزیر
 تیں نے سنیاں میں ہی ایہ ہے بُری بلا

دھوویں کئے سات ہر نکل کات گئی
 بختے گل استاد داکے نہ دھریا نام
 رنگ دہازی والی بھی سب اگے دا بان
 اصلی تھیں سس گل داکرے نہ فرق عیان
 آئیندے ہتھوچ کنڈا دیکھ تمام
 او ہر ریش تھیم دی گزری دچہ ویساں
 او جیسے والی فرق نہ ڈا عیان
 عیارا توں مرو ہیں مائل تے حورا
 پورا ہیں دچہ ہنڈے جیں کچہ سخت ہیا
 کریں نائی پیرٹر والی بے نقصان
 دچوں تیرے ہن دسے چنے گاٹھی میں
 ہتھوچریں ریش تے نہ وہیں مقبول
 مت گھسے چہ جھڑوسے ہن دسے بقا
 دازھی پاس نہ تھیں توں کھی گھنڈا ہم
 بڑے ہون جاں وال تے انہوں کریں ہیا
 ہر گز تیرے کسں تھیں کرساں نہ عدول
 گیاں نہیں داڑھیاں پیر دواوے کون
 صاف دچہ دہارو سے ہونے سب سردار
 گلاہنگی گھٹ تے حکم کے انہسار
 دیو نراج عیار دا مجلس دے دچکار
 عرا تیرے آوندے اندھوے اصف
 باو دتوریش دا چنگل ہے تہیبہ
 جیکو کرا ریش دا دینا ریش گلا !!

حج کہ تائیں گویا ایمانِ شہدہ کا ۱۱
 پاس پہنچے انان دسے کیا دلجمی دار
 مالِ رضائی میوے ذکر و پیکار ۱۱
 پیرِ رضائی شیرِ قہیں ہوسے جنگ تیار
 کیا پاس ایسے دسے کیتا مالِ بیہن
 رویا لارو لارے پار ہونے دگمیر
 جنگی ٹیل دہانا دن پرتے مستہول
 کوڑیا میدان دسے اندھ گھوڑا دسب
 تین دن داتل لڑاواں کئے دکھادی پار
 چا اذہر لوں پیر کے ماسے دھرتی آل
 تے اس دی وچ فوجدے دس توہار پیا
 باقی وچ حصار دسے دھڑ دسے ہنام
 اذہر تائیں کرے گا عمرو مسلمان
 داراں کس عواروں من ہے اچا اسیر
 خاکستر ہو اڑ گیا مڑ اذہر گسارو
 کے جارا پھر ان کیستتا ایہ گناہ
 کھا دسے اس عمار لے خاص پیا سے پار
 ہے باغز گناہ جتے تاں جی دل قہیں ۱۰
 اذہر کسکے اس داس لاکوہ بر پار
 دسے خشیر نفٹ داگی اگ حصار
 بلبل ہونا کسراں ہونے سب حرام
 گھر گھر دینیں آتھاں سارے موم نور
 غائب گویا دیس تے عمار دی توہار ۱

تیری دہی رب نے فضلوں کی بچا
 آنکھ شہدہ رقام قہیں ہوا انت عیار
 بر گئے جہاد خاکر تا کسید چزار
 شیرِ عرب ہاں آدھی اذہر تائیں مار
 کہ کے سب نصیحتاں عوار عسہ روں
 مانت دہیں تلی دی سن کے عرب امیر
 ماتم رکے تین دن حضرت مسم رسول
 من آوازہ ٹیل دا اذہر چڑیا جب
 حضرت عمار بیچوں عمار ہو گیا اسوار ۱۱
 پوجتے روزا پیر نے کون پڑی دوال
 زخیریں وچ پانکے مسک بندھیا
 مرد و زور عوار ہر بہت ہونے قتلام
 عمار اپنے دل وچ کرے دھیان
 اس لاندہ دکھاں غم نہیں تیر پیر
 ماسے شیشہ نفٹ دا کیتا ساڑ عوار
 عمار دیکھے کن کے اذہر پیا منتاد
 کیتی عمار ہارے حضرت جوش اند
 وقت سی پرتل دی تے کج نہیں گناہ
 عمار کون ساڑیا ہے ایہ کافر زاد
 گور گور حصار دسے دسا پیا میتار
 انڈیاں رات اذہر ہی شفتاں کل قتلام
 جاوڑیا وچ شہوے تہا عمر میتار
 لاہو کے شہدوں سٹرن گئے عوار

شتر سے بوندیں ہارو سے مرو تھوڑ غدار !

دی سٹ تعاریاں حمزہ دے دربار !

جانا امیر المؤمنین حمزہ رضی اللہ تعالیٰ عنہ کا
رخام میں اور مسلمان کرنا گاؤسنکی شاہ سوار کو

زہت دی کچ دی ہوئی فوج تیار !
سے تریا افواجوں حضرت عرب امام
عربی دیکھ امیروں آئے استقبال
در شہزادہ وجیا سنی رخام پکار
خلعت دیوے سعد علی تانے کھنڈ
ہرزبانی صد سے کیا سندر بزار
گاؤسنکی شاہ دی عربی سنی تمام !
رات گوری عربیاں دچ خوشی کلام !
بفر ہوئی تے فوج لے آیا وہ پھ میدان
مرد وہ جنگ دا ہر آؤ اسوار !
پڑسیا ہل سیاہ تے گاؤ گل شیر
پورس سوئی دنن دی گزشتے دچ وا
تین گزرا ہو گیا آخورد و پھ میدان
میں دچ ایک دے گزرتے کتے مال
سبب حمزہ نے اٹھ کے ہیں لے ہتیار
اشتر مردن ماریاں آاندہ میدان !
حضرت عرب امیروں کندا شاہ رخام

پادشہ دی ہوا طرفت رخام تیار
کشت منالیات دن ہوتا دچ رخام
حمزہ میاں دستاں تائیں ہر خوشحال
جانا شاہ رخام لے کیا عرب سوار !
خدمت دچ امیروں کرے روانہ بھب
ہیا سعد امیروں جا اپنے دربار !
کر دا سو آؤئی حضرت عرب نام
حمزہ دے دربار دا شاہی شاہ رخام
ہیا سقاں مقابلے کے تھیب میان !
مردوں نال مقابلے جا دا ہر تھوار !
گلد میدان دے فوج کرے دیس
بھق ٹی ٹراڈنی آؤ تہر دوسا
دیکھاں تیری موی کینک ہیں مروان !
دل میں دچ آندہ جنگ کراں تیں نالی
آیا دچ میدان دے اشتر تے اسوار
سنب دجا ہرزادہ دا گرد گلج اسقان
آکھ سٹا یا زرائی ہے تیرا نام

حمزہ نے فرمایا میں عربی سلطان :
 کاوسنگی چپ ہو گندا ہر حیران !
 قد چہرہ ترا حیرا بڑا رکھیںدوں نام
 عالم سے دچر دہہ تیرا باہر شہار
 تے حمزہ نے آکھیا ایو جاں جو باں :
 کاوسنگی شاہ نے ماری گز اشا !
 پر بہ عرب امیر تے وار د آیا کار !
 دو ذہن شاہ رخام نے ماریاں وار دو وار
 کاوسنگی رو گیا حیرت دے دیکھار !
 سہی بہ عرب امیر نے ماری گز اکار
 کاوسنگی شاہ دا پیل پیا ہو دو
 لاگدے ساد جاں تے دھو لئی تھوار
 ماری چھال امیر نے اسپوں آیا زیر !
 تیج لئی چھو رہاں لے دایہ وار و وار
 وار کیدا کسے تے ورا نہ آیا کار !
 گئے دو ہاتھوں لاواں اکی دوز دہا !
 میری پڑ دھال توں زبوں پڑ اشا !
 جے توں بیوں پڑ کے سکین ناہیں چا
 بس رخام آگھدا تہیں تہیں اب دشوار !
 قد چہرہ ترا اتھہ دا میں اگے کی شے
 تے تیرا ہتھ پشپندا کر میری جگ نامی
 بنگا گندا کھیل دا باں میں چھ اٹھال
 تے میں بھی پڑ زور باں بھریا نوت نال

آپ حسوں متیا توں نذر میدان
 تیری کڑ شرب تھیں کیوں دھاوے جان
 عربی دہیں گھار دا آیا تیک رخام
 تے یہ تیرا تھہ ہے کوئی جھیں ہک وار
 وار چلا جے جہاں مرد بچا نہیں تہیں !
 جاگی دچر زحال شے جنگل گئی مسدا !
 فریادہ ہر جی مردا گزراں مار ! !
 ایتھیں وار جوان شے گیا میر سہار
 رکھوں ذہیرے نام دی جھوک ایو چھار
 جاں پر سر زحال شے پیا غضب دا بھار
 شاہ رخامی دھرت تے جھریا پیل ہر
 چا پیا اسپ امیر دے قدم شے کھ پھار
 اسپ پچھاڑی دھکیا پڑا لئی شمشیر
 وار دواں لے احوال تے آئے لے سدا
 زور انڈیا ہر طرح کینے دکھادی ہار !
 آفرشہ رخام توں گندا خوب سنا !
 کھڑا رہاں توں زور کر زبوں چا نے چا
 تاں میں بیوں پڑ کے کروں ماں اشا
 تیوں پکا اٹھاتاں سسل اجہی کار
 ماں پکڑاں کر تھیں کوں نہ چاواں لے
 کوں اٹھاویں پڑ کے بیوں پکڑیں باں
 لکھ لڑا پٹ جڑاں تھیں لینا صاف کھال
 تے توں میرے تھیں توں سکین کوں سھال

عرفیہ اکرام سن کے رمنامی فون !
 جیسی کہن آہنی حضرت عرب امیر
 ہوں ندر امیروں کدی نہ کہیں چا ! !
 سن کے شہ رغام فون چڑھی فشدی وا
 تے کنداے دریا دیاں ہنٹے دکھا
 کاؤنگی کچھ سارا زور لگا ! !
 زور و پیش نہ پلٹا نہ کیسا داہاں ! !
 کاؤنگی چھوڑ کے بن کست رچھپت
 فون فون میوں پکڑ کے جسے سکیں لے چا
 پکڑ پٹھاں کچھ کے کروں لیا ڈا !
 میں بن فورا رہیں کہہ دتا فسر ما ! !
 کاؤنگی آکھا بھانوں گت کسا !
 حوزہ فورا ہایا کتے سب سپاڑ !
 جڑی ہواں دھرت تے ڈرک فجاں دی فاد
 وچر پٹھاں کو ان شے چری تمام صدا
 رہاں کاناں پانڈی مہل گئی پتاپ !
 جگر دو پارہ ہر گھے دل وچر فون پٹے
 حوزہ زور و پٹا پکڑوں مل ! ! ! !
 سونو آہاں پھر کے سٹ دکا پھیر
 تے زرا با صدق تھیں ہو جاسلمان !
 حوزہ ان پٹھاں پکڑے وچر کست ار
 فیر عرب مروی دیکھ سکے سیدان !
 سارا لشکر عرب دا مجزوں آکھ قسم

دکھ سمال زبان فون دلہے خانے فون
 بھانوں فون وہ گریا بیڑی دا شہر سیر
 تری پکڑ مرڈا کے یعنی کر لٹ !
 دوڑ دوال امیروی پکڑ علی ہنٹ پا ! !
 تیرے عرب امیروں چاست دیاں اڈا
 رہا ملے مارا ساکاناں اٹھا !
 اسلاند امیروں ابے نہ مسلم کا !
 فیر شکار عویا فون میں سخت بلا !
 اچھل رہا امیر تے کر پیا ہتہ جا !
 ہتہ تھاپا دیکھیا چنگل عسرت بلا !
 اپنا آپ سنبھال لے رکھ سنبل انفا
 میوں تیرے فونوں شطہ نہاں کا !
 شیر گھینے آفتی تے چھوڑا آبڑ
 تک جلائے ہنیاں چھوڑ گیا گھر پار
 بیٹل لٹے گشتوں بافون گئی سدا !
 سن کے فون رغام دا ہویا حال خراب !
 کاؤنگی شاہ دے فٹ فون گئے
 اسٹہ اکیر آکھ کے لیا رغامی چا !
 چڑا چھاتی تے بر گیا حوی شیر دلیر
 گاؤنگی حکم فقیں لے آیا ایسان !
 حوزہ فلت پنا دندا کردا بہت سپد
 گاؤنگی دے فقیں ہو رہا ستہ بان !
 آندا شاہ رغام نے اندر شہر رغام !

<p>ماہاں تے بیٹیاں دتا پیش جکا ! سارے دل شے صق تھیں گئے سلطان دمل چہ رقام شے کینا بخش کیر ! یارواقہ جے جیسے تان دھان کاغ !</p>	<p>سارے مسجد امیر قیس آئے سیں لہ مواں نزاں دھانیاں شے آٹا ایان ! کوشیاں تے جہ عثمان دجدا عرب امیر جہرے خراج نکاچ تے اسار کن علاج !</p>
---	---

چڑھائی کرنا امیر المؤمنین حمزہ رضی اللہ تعالیٰ عنہ کا کسبہ ماجہ
مردم خوار پر اور مار ڈالنا اس کو میدان میں

<p>کاؤ گل شہ ذن اکون کے امیر کیس انگے دس نے کاج کریدا راج ! اٹھویاں گرتدے ظالم مردم خوار چاہو دا جہن شکار ذن ساؤی طرفیاں ایہ کافر زشت سی پاس جہدے ظلمت یہ سر جہان دی اس قیس پر سے نکا ! سن حمزہ فرادنا میں ہواں اسوار ! ذن تہ وچہ رقام دسے مڑاواں گامیں کاؤ گل آکھا کر کے بلز ہمدار ! جزل یہیں ہوساں میں ہی تیرے نال نورہ اسدی ماجری کر میںدا منظور رہد انگے دہیری کر دا شہ رقام عزہ کندا کاغ ذن وردان کو شہد مان</p>	<p>انگے کینا اہارت کر کلامہ وقت دیر ! شاہنشاہ وچ ہانز مگرواں سہ تاج ! جکا باں وچ اوس وی غالب ہے پیچار میں حضرت نس جاو ٹاٹو دا اکت کنار ! ہن اسدی ظلمات میں اک اپنہ بات ! انگے حال نکسینوں معلم باہجر خدا کڑنڈہ میدان دسے رانیاں سب کنار مڑنیں دل عرب شے بیجاواں گامیں تیں ہن بیوں سپیدا تاہیں گھری قرار ! ظمت دسے وچہ ران کا ہورودہ ہر حال نال یاتے تریا گئے مسافت ہورا شہر کارسے کاج دسے کینا آن مقام کھیا خدا جاس نے جہدا ایہ بیجان</p>
---	---

مضمون فرمان جلالت نشان امیر المؤمنین حمزہ رضی اللہ تعالیٰ عنہ

گیتی ستان کا پہلوان کاج پڑ

پھر دو دو لیلوں کو ہزار ہزار
 دوزخوں کو کہ کثافت دے کیے سب تمام
 زور کو ہر ویس شے ہتھے پڑا تمام
 گئے جہنم جہاں سے نہ آتا ایسا نہ
 چڑھا آیا میں تڑستے جنگ تھارہ مار
 موٹواری چھوڑ کے باہ کر رہی ادا : : :
 نالی تیرے میدان دپ ماراں گا تلوار
 جاں پاک دپ توستل ہو تیرے مددگار
 لٹ لاں میں مار کے سب تیرا گھر پار
 کر توہ ہانچوں ہوں مسلمان : : :
 ہے : کاشی ہویوں مرسیں دپ میدان
 مٹ غریب بہشت فوں : ہر حال تباہ
 وچہ دردناک سے کاج دے دم چھ گیا سدا
 تارے کے کوب واپیک کھڑا ہر بار
 سدا لڑ پیک فوں اسدا کران مسلمان
 دیکھے صورت کاج دی کر کے قرصیدان
 ڈھکی مشکل جیادے دیکھ رہا سیران
 رو نہی اس بہت بہن فوں ہر گئی ہے جان
 جاں شط پڑھا کاج نے کیا چوش میدان
 خدا کھ توڑ سے چڑی نے شہبازا ڈی شان
 پڑا سپا ہو پیک فوں ہتے دیکھ کھ جان

اولیٰ محمد نہ انش با بچہ صاحب شہ عار
 شیر عوب دا تیغ نان عزہ میسا تمام
 گن گن شہر مک دے دے پڑا مسلام
 صاحب تاج جہان دے کیئے مسلمان
 میں شہیاں اسے کاج توں آجا موٹوار
 ہر ہا مسلمان تے حاضر ہو کے آ
 ہے میرے فرمان میں کر بیٹوں نکار
 گئے میری تیغ دے مرسیں حال عوار
 اگ نگاہیں شہر فوں کرمان تہر ہزار
 ہے توں دھرو پیکو کے لے آویں ایہان
 رہے سلامت تھو دی اچ نکوت جان
 جو چاہیں سو میں لے کھلے ہر دو رو
 ہویا خدا تیار تے میں سدا غریب سدا
 درہاں فوں نکھدا جا کر و انگسار : : :
 جا کیا یاد بان نے سٹھ کے کہتہ کاج
 پیک میار فوں سدا کھڑے دربان
 اک سو ستر گز تھتے بہتیناک جہان
 جاں ایہ شہیاں مان لے کیوں نہ دیکھی جان
 عزم نہتہ کاج دے جاں دوسے فرمان
 عروں اکھیں ہر قرصیں کھتا ہے ایہان
 کتاب فوں میں دن گا جیکے وچ میدان

<p> ڈوب گئے وہ لٹو سے عربی دا فرمان ! لے اپنا خط لکھے تھے گورا پٹھے بیان : کڑھ بھل نہیں تاج توں یاسریتے پا ! مت ایسہ بیخون پکڑ کے کانکرے نہا ! حیرت دے دے دھو گئے ہتھو کسے مردار چھلاں ماڈں برگیوں کس گوشے دھو جا اوج نہ تہوں دیکھیا منوں نہ صحت پیا ! تے نہیری گروں کس لہ یا رکھا ! ذکر برے تہو دے کھا شے دہلہ دہشا صحت دہاں دھو رہ گیا مڑ صورت دکھا حال بیان سنا دنا جوڑ ٹھا اسوار ! پئی تھارے مٹ تے گئی حصار پکار مردم غولہ ڈرد ہا نال لے اسوار !! عود اندر میدان دے آنا ہا ہسوار دیکھواں بو سا سنے تیری بھی حوار !! دیکھاں دن دھو کس طرح کٹے نقش نگار اشقر تے اسوار ہر پیش گیا اسوار ! مڑ جا آون دہلیا مٹت نہ مرو پکار !!! مرواں دے میدان دی تہوں ناہیں سار دیکھواں کی چیزیں لوکاں بہت نہ مار ! مادہیاں جے من داہن توں خواست نگار مل عربی دھو عرب دے تیغ جہدی پرکار تیں جہاں توں کھا کسن میرے مردم حوار </p>	<p> اگے میرے تخت دے پکڑو قربان ! اوہ کندہا کی چیز ہے باختری سلطان !! ایہ گل سنی یہار نے جس اڈی دھو دا ! تھیا دربار تھیں بولی سپسہ دبا ! ! دیکھ ہڑ عیار دا غلام مردم حوار ! وا دھری دیا قاسم کی بیٹوں کسہ پا دل دیاں دہیاں دل دھو چا دیکار کھا ! نہ پئی رت تہو دی قتالی دے دھو پا تہوں صحت تو دیا نہ ہتھیں پہنت ! تے توں مڑیوں چوہنا زخم گوں دل لہا ! تہوں پاس میرے ہا چوہنا مہتار آنا دھو میدان دے عود صفاں سنوار شکل کاں حصار تھیں آیا باہر وار ! آہدا تے جنگ دے کردا صفاں تیار آجا تہو عربیا کر میں تھیں پکار ! تیغ تیری دی پھر گئی دکھاں تے جھنگار سن کے مسرتی تیغ زن پس کھڑا ہتیار دیکھ ہزار کھا تے کیسا پکار پکار گل عرب شے شیریں آپ کسے آوار ! عود نے فرمایا وار چسلا مردار ! سن کیا مڑ کھا تے نام کریں انہار فرمایا میں مرداں مسرتی تیغ گوار ! تیں عاجزوں ماناں بیٹوں نہ درکار ! </p>
--	--

کہیں ایسے تہ قیں پکڑا ہواں نوں
 ڈٹھی گز امیر نے دیکھ و چار کرے ،
 بڑہ دیرہ ہونیکے جوسی اسپ قنٹ
 کافر کاج پیدے ماری گز امیر
 یا رب زکو امیر نوں مسرتی کرن دنا
 چھاں جیا کاج دی گردن مے نزدیک
 سرگردن قیں کاج دا پیا زیں تے آ
 گرہ جھوں گیر یا حضرت مسیب امام
 لشکر مودھار دا کشتیا قنٹ نام
 باقی رہنہ سے دھنگے ڈر مے وچ حصار
 مارے شیشے نقت دے گرد حصار چھیر
 کر دا فانی ساریاں جی مای نیرت
 کوچ نقد و مار کے حمزہ گیا اگیب
 لگے ہے ہوا دشاہ نام اوہا ہے کی
 سنیان شاہ او حاس ہے شاہ لگے نام
 عالم تے غمخوار ہے بڑا ستم پرواز
 اس قنٹیں گز راج مے ڈر دے شاہ تمام
 تے کہیں او حاس قیں جا ایسی تقریر
 از رہنت اعلیم مے مثل سرت راج
 نام وہاں دے نام دی ڈوب گوانی راج
 مہل جتا تیغ تاتے کر گیا مسرت
 اہلک وچ بیٹھ دے تاج گیا تے کاج
 دیکھاں عرب امیر نوں ہے لہ چہر کیسا

کہیا کاج پیدے مے مے میں حمزہ توں
 ایہ گیکر ستر لے پایا واکرے
 باس کافر دی گز دا ہمار پیا جاں آ
 حمزہ نیکوڑیاں پیا زیں تے آ
 گز گئی جاں زحال تے جگل گئی صدا
 حمزہ وچ زہی دے مسیا زلا نیکی
 پیا ماری شیر تے کیستا سیس جیدا
 میرا ڈشاہ بادشاہ لشکر پیا تسم
 مسرت نام رساں تے چا پکڑی مسام
 دی وگائی نوں دی مار سے مردم خوار
 گیا پکڑی دوڑیا مسہ ہمار ایسہ
 گئی اک حصار نوں آوا گیا ہار تے !
 کافر وچ حصار دے ساڑ مے جاں گیر !
 کاشٹکی شیر نوں کندا مسم نبی
 ہمت ہنہ پیش امیر دے کندا شاہ دھام
 اک سو اتھی گواں دا اساتہ دماز !
 کئی ہزاراں متاں دی رکھا گز حرام !
 سن مانت او حاس دی آڑں گیا امیر
 میں عربی اک موہے حمزہ مساب تاج
 سارے گردن کشتی قیں اس نے لیا تلج
 تے زہا آواں دی ڈٹھی سنت مزاج
 اس قیں لا دا گز یا چوڑا گیا سب راج
 ایہ گیکر سن او حاس مے ول توں چھس پیا

دل پہنے چہ صلت ہر دم کسے و پناہ
 تلوں عربی تیغ زن گیا مسافت گت !
 جنگی قلم لہا دھری غبار سے مست !
 خیرستانی ڈکراں آنکھ کھلی کب کھٹ
 ہے آج ہے کہ وصلہ نے ویری زوں پٹ
 اور کنداقوں و کبیسے جاں میں پناہ پٹ
 بدوں قنارہ عرب دارن وچہ و جیا آن
 فرخ عرب سے سامنے کرا سقاں تیار
 فرورہاں گزرتوں کیمت اکھڑا تیار
 پناہ اسپاں لیں نیچے پار و چار
 وچہ میدان کھونیکے کرے لبندہ چکار !
 پیدل گیا مقابلے حمزہ تیغ گزار !!
 حمزہ نے اس گزرتوں جاں ڈھا سر چا !
 چاماری اوٹھاس نے تدفوں گز امت
 زوروں گز پید دی دھرتی و جی آ
 حمزہ چھال ٹھکانیکے گیا بندہ مسیر !
 مارے مہوم خودوں آپ نہ دتا وار
 مارے کھٹیش غنت دا چار چو فرحیتار
 کانبھلائے شہزوں ساڑو دتے ٹھریار
 مال جو پیا آگ قہیں اور کٹ لیا تمام !
 کرد لٹام رسول ہیں ماتم داسمان

پاواں چٹامیر دا بادوں مگر سدھار !
 آیا گرد سے شہر دے شیر عرب کہ جھٹ
 سنیاں بخش اونہاں نے ویری پناہ پٹ !
 مگر وچہ قصد پا یوں کھول دے شے دٹ
 فرخ عرب دی ڈیر سے تیرا لشکر گٹ
 فرخ سیکے بدخواہ دی رن چہ سقاں چٹ
 لے لشکر اوٹھاس بھی آیا وچہ میدان
 خود ہویا اسوار تے آیا نسرہ مارا
 تے ہوریاں دے تہ قہیں بڑے آوچہ ہتیا
 پیر بڑے مراد دے داگوں بڑے حصار
 آجا تھریا عربیا کریم قہیں پیکار !!
 پھان گز لوٹھاس نے ٹھاکر نے وار
 ہاتا ہے ایسیرٹی چاکسی دھرت دھا
 حمزہ چھال ٹھکانیکے گیا کنا رے دھا !
 حمزہ بنیاں تھلا مش قہیں فرق کیا ڈھا کھا
 وچہ گردن اوٹھاس دے چاماری شمشیر
 رہندے کافر دوز کے آسنے وچہ حصار !
 گئی آگ حصاروں جہل سوئے مراد
 کچھ ساڑے کچھ ہندیاں کینا تھواد !
 پانی فتح امیر نے بیٹھا مال آرام !
 بل عربی دے پہلوں کوں گئے دیوان

جانا امیر المؤمنین حمزہ رضی اللہ تعالیٰ عنہ کا بیابان یا مہستان میں

اور کافروں کا نیتستان میں آگ لگانا اور جلالنا لشکر عرب کو اور نکلنا
 امیر کا معرکہ کھتر تن گزراں عجب تے اور مار ڈانا امیر کا نحو نوار شاہ
 نیتستان کو معرکہ تمام پیلہ نڈال مرو مخواروں کے اور جلالنا امیر کا
 زرتشت مانج کو معرکہ کتاب جادو کے اور پونچھا سرحد ظلمات میں

عمر شاہ فرام لڑاں فرماوے سسر ما !
 کھڑ لنگی اکھا بعد عا شت !
 نیتستان کے وچ بچھے رہندا ہے مروار !
 لادرواں وچ سنبدا سب قہیں توت مند
 پالیندا ہے قتال شے کھانڈاں بدن نام
 نحر کرینا عدل دی کدی نہ پاوے !
 چڑھ مروو مخواروں عجب سے دیہ کسترا
 چڑھی سواری عرب دی زینت ماری موٹ
 اک لنگھہ ویکھ کے بجر مرے ہر خواہ
 رخت جبرے زینا نشوں پڑ زینت سامان
 تے بازو دے لڈہ قہیں دیوڈوں حیران
 ہتھیماں دیاں غویاں ہون نہیں بیان
 تے اس زور غور قہیں دھماں گیاں دور
 جیوں رخت دے لڈہ دا ویہ تڑا دریا !
 کئی فرشتے شکل دے آدیاں دا بھیس
 چنڈاں رنگیاں سرتاں دسدیاں زباناں تے
 جیکہ جیکہ تھکان پندیاں ست زباناں تے

جان کافر او قسوں کیستتا مار مندا
 آگلی وچ زمین دے کسدا حکم روا
 اگے ہے اک بادشاہ قس کندے غور غور
 دک سوڑے گزراں دا اسدا قد بلند
 قتل کرا نیت مرو دا پیشا خون حرام !
 ایہ واس مروادی تاہیں ونے مندا !
 سس حمزہ نے فوج لوں حکم دتا مسر ما !
 ہو یا کم امیر دا چڑھی عرب دی فوج !
 توہاں دے ستلار قہیں رنگسا شاشے ماہ
 اسواں دے شان دی چڑھی ہمیش کمان
 تے مرواں دی شکل تے پریاں ہی قرآن
 تازی تازی ترنگا کر دے وچ میدان !
 چڑھیاعربی آفتاب شاشاں مانے لڈہ
 توہاں چڑھیماں ماہیاں ساز متین پا
 لشکر چڑھیماں ہول تے وچ دس
 زباناں ہی جہاں ناوجییاں تے
 گھر سارے جلد سے زین نشیناں تے

توں میں ہی ضرب تھیں اٹھدی تادوچار
پہنڈے پہنخواہ دے کر نے چار و چار
انت جھاڑی جہانناں سب نے دار و دار
دیکھ ملاں داد پہ چھڑ گئے گھر بار !
بہ تو ملاں نوں بارناں میداناں وچ گھر !
بہ مکلاں دے عمل دا دفتر ساڑ گیا !
وچ ویران اجاڑ دے لشکر ڈر یا آں
کہ کہہ پڑیاں سال شے تےس وچ باہر شمار !
کاہی بے شمار تے کا ناں صدوں پار !

رات رے دن دہندیاں شے دہم نشعلی
خونوں جہاں جہان وی ہوئے قوری وی
فوج بہادر عرب دی کنب گئی یکبار !
اگے تالی پھاڑ دے حد گھیندی صبا
چھوٹا راہ وچ اوس شے کوہاں وچ شمار
نوبھاں تائبیں ننگنیاں اس قبیل سخت محال
کہہ چڑھاں آفتاں پیر پھسے وچ سنگ
آپنا میر سے مک تے لے کے فوج تھکا
جئے عرب و شیر کش رہے کمانی جگ
ہنسٹس ناں اریاں جئے بلوئیں شیر !
فوج عرب دی گ نے ئی چہر نوں گھر
دوہ بیٹھے جتھ جہاں تھیں درود وچ لے
گلا کھتاہلی گیا بڑھا، گھاہ درخت !
خسکی تری تمام نوں ساڑ گئی یک لخت

تازی تازی ہتھم وگدے آد و ڈار !
ایہ مائش جھنگدے کر دے بار و بار
تے وری دے تہر نے رو کا تار و تار
کران دے وچ دھاریاں اسکا مردم خوار
کوک پئی وچ ہاتھ چڑھیا عربی شیر !
جمل نقل لشکر عرب دا ویس لٹاڑ گیا
چھوڑ آبادی گویا شیر عرب سلطان !
یہ پانا جنگا ننگہ پاسے غمخوار !
جمل جنگل وچ بیٹا چار طرف اکسار

خج دکھاں ویاں شہنیاں دکھ زہیں نہاں
سنت اجاڑ دراوٹی آفت تالی بھری !
عربی میدوں مہاڑ دے آٹے لہڑووار
بیٹا کاہی شکر کہار دے کھ جا !!
کوہاں کئی پھاڑ دی دھارا اکوٹسار
اک پیادہ آدمی گلے مشکل تالی
عربی لہڑو وچ دے گران تھیں دلنگ
خیر سنی خونخوار نے چڑھیا عرب امام
مک کہتا خونخوار نے جمل کھاؤگ !!
اک گلانی کاڑیاں جمل تھیں چار چوہر !
نس وڑی وچ جمل دے ہر آفت دلیر !
عربی بعد مہاندے رو د مول شے
جاں گی گ جمل نوں دم بے تے سخت
جیوں مٹا دے اک برہندی دروشتاں دست

ایزیں وحشی جبل دے مرے سچے بنت !
 بے پرچڑی چو کھڑی بل ہو گئی سوان
 بیول ہر با بلبل لہدیاں ملے نہ راہ
 چوڑے نچکے ڈو طوطیاں سر جھڑیاں چہ پناہ
 جھڑیاں مادچہ جھڑیاں بند گیا ہوساہ !
 قمری مژدی دواں دی کھش دی چہ گمان
 تے بیجاری فاختہ ستر ہو گئی فشاہ
 دے منقا بل گیا ہانواں داستانہ
 کاواں مادمان جھلیاں پیو دی رہی نہ پناہ
 برکے جمع ٹوہیاں آہ چھڑی ناگاہ
 مزو دی میناں گھڑی میں نہ حق گراہ
 پکا پکوی نہ ملے رہیا بگر وچ گھسا !
 پوچھو واسر مگر گیا نہ سر رہی کلاہ !
 تے بل مروی قمری نے کیا یا ایشہ
 کھے کہو کھٹ تے گزری جدوں لنگاہ
 یارب میں نہ ایس داہن تیری دگاہ
 سیرتہ پاڑی بند دے فوج کھڑی دل توڑ
 آخواب خضر دا عمدہ پاس کمنہ
 کوں کہو بند دے ملے عم نبی ۲
 نال کھے اک سناک ملے یا پیٹ کمنہ
 ملکہ کسے کمنہ نوں پکڑاواں سداہ
 نورا پایا آگ نئے تہ نوں لاناں مار
 داوہ رہے جوان تے داوہ رنگ شکار

خاکستر ہو بچ گئے ہانواں ملے قمت
 تے پرور بچوڑ نے پار بھلایا عاہ !
 شہباز دی دشتوں جہاں چلی وچ راہ
 تے کوئل دے پراں دی ذرا نہ چلی واہ
 نہ کنبک دیرو دی قمت رہی نہ پاہ !
 غرض المان چو تیاں ہر یا مسحق تیاہ
 تے بل دے دے لے لے رہیا عمدہ واہ
 کوئی دھیمی دھڑیاں گئی قفسیتہ ناہ
 جلدیاں جلدیاں پریاں کندیاں داہواہ
 آتشن دے ہاں قہیں لٹ جھڑی دواہ
 کیوں سر داناں جھیاں کی ہو گیا گستاہ
 مرٹائیاں راہ ہانواں جھڑیاں دھیمی دھاہ
 گیا نقاب کباب ہو ایہہ کسی مالجاہ
 بگلا چٹا اودھ قہیں ستر ہو گیا سواہ !
 ایر سے نار حامیل دی شہرت گواہ
 گھر یا آگ تیز نے کمرہ سنے سپاہ
 ادھک پہنٹی سراں تے آتش لاناں چھڑ
 جس خاصیت ہو ناں حاجت قدر بند
 پہوننا سکے پھاڑتے کیتا فضل رتی
 چڑھیا والی حوب دا آپہ کہو ہنسداہ !
 گئے اکثر آدمی بچتوں وار د وار !
 باقی توہاں رہندیاں بل مریاں وچ تار !
 رہی کمانی جنگ تے حیرت دے دھکار

شیر و بوسے پہلوں مجھے شہادت پا !
 ہاں مثال خزانوں نہ سی کچھ شہادت
 تجھے ہر جگہ دوسے ہوا آئے سے سی آل
 بے تاملی احوال ہی میں ہی کون شمار
 پنکے اکثر آدمی رونڈ سے زار و زار !
 کر کے پار پاریاں یا و کرن ہر دم ا
 ہتس شے لڑوی گرد و بگرد قسم
 و سہا کہ ہل سیکھنے جنگی داگ تیز !
 چلیا تختہ رحمت دا ہونے سنگ سیاہ
 کون تائیں پاؤں جاں دور آئے ہر
 مرواں سے سر کھ دے ڈیر یا گھا !
 جس دن تشر گویوں بل کر تجھی قسم
 چرکسندہ تار کے حوزہ گیا تے ! !
 ہاتھی امیر دے پڑشاں گئے قسم
 آجے نہاں بلیاں گیتن جہوں پکار
 گھر دے تشران مرواں ہر جو بیکتے شور
 آٹھاں ہر تشراسا سنہ دل وچہ رزکن دا رخ
 عود نئے پیاریں کر دا گئے زار ۱۱ !
 ست کھوڑا امیر دی سی کم وچہ جزا
 پانے پت امیر شے گئے مسافر
 باجو رضا تھاقیں ہور نہ چسارہ کہ
 جاں بندے دن اپنا دست کرے خدا
 اللہ دی قدرت تے راضی عم رمواں !

ہاتھی گھوڑے اور قیدی ہونے کل فست
 یہ بھی اندر جنگے بل بکھا و سب نار
 اور بھی کھا دے آگ نے زار نہ پکھا حال
 و تھاپس کتاب شے ہون کنی ہستار
 بھائی بیٹے نہ سے بل ہونے سب نار
 بیٹے دی آگ دیکھ کے سب روڈن وچ غم
 آدم شیر پانڈ ہاتی ریسا نہ نام
 کھو کہ ڈاں غموی وچہ ہان گئی روٹھ
 وچہ نہین آسان دے بند گئے جو ساہ
 گرو بگروے جگ دے چرے ہواں رو
 رات دے وچہ روٹھ دت گئی دہا !
 باجو سواہ نہ نہی نظری وکس مقام
 بٹے پار سے وکچہ کے وچہ لاٹ بٹے
 بل ہونیاں دی کاش و نظر آئے سے نام
 نعرے کیتے جاں نے کیتا شور پکار !
 داگ حوزے مرواں جوش پیا وچہ گور !
 بادشاہاں دے گراں شے گل ہر گئے رخ
 بٹے پار سے پار دے اداں شے غمخوار
 پنکے اکثر مردو جو رونڈے آیں مار ! !
 اک جرن انسان تے سد پنکے ہر دوا
 غم بگرو امیر شے آیاں لاہیسا و سو
 دنیا دے وچہ ایس شے سر تے شے ہا
 جو کچہ حکم خدا تیا لکھش جو یا قبول !

بھائی بیٹے

گئے گاڑی دیکھا اشقر کھڑا مل !
 اسٹوں اڈپاک نے نفلوں یا پسا !
 کوزے کے دوستان آگے گیا سدا
 خبر سنی خوشخوار نے چڑیا ٹیل جب !
 اور کعبہ دے آدمی کے سپا بیان لڑ
 ایہیں تھڑے آدمی کی کرنی پکار !!!
 پتھر مارے کافران کر تلخ یک بار
 ایس اوتے جگ تھیں عولی کتب گئے
 آریا اندر ہوش دے مسزہ تیغ گز
 اک تک لڑن دو کر گیا دو دو کیٹے چار
 مرد اس لڑن ملیا آپ دوتا وار !
 حور لڑن دچر تھوڑے نظرہ پیا خوشخوار
 لڑن گیان گیان مسرتی بیاسام
 جاں جو لیا خوشخوار تے نئے مردم غور !!
 لڑن شیشہ لخت داتے پہننا عیار
 حمزہ اپر کافران ہریا نصرت مست
 یا مان لڑن فرادنا دو دو ایہ نہ مان
 جاں لڑن دچری بانتر مڑیا آویں گا !!
 اہے اشقر آدمی رہندے میرے نالی !
 خبر نہیں اور کون ہے چٹرا ہوگ منہ
 خبر نہیں کس پار تھیں ہوسی لڑو چھوڑ
 سن رو نے سب بار ہی امیں جسکے گیان
 سارے اکو جان ہاں اکو دہلے شے چوڑ

دو پناہ ہے سنگ دے آگ د پھرتی مول
 اشقر لیا ایر نے آڈا شکر ہما !
 شہر چھے خوشخوار اوتے پھرتے جا
 لڑن میدان مٹا بے آدمی لڑن چھٹے جا
 پتھر ارد انان لڑن ہوسن حال لڑن !
 مدد کر کے جگ دا چکلا ہو سے پار !
 مینہ دا گوں سر ریسیا پتھر باجیر شہار
 بن حمزہ میدان تھیں سارے نس گئے
 ہاڑیا دچر کافران کر ننگلی حور !
 اکڑاں کار تھیں دو دو گیا گھسار !
 چوڑوگ تریا خون داتن رڑو دگے ہزار
 دچر لکس مردار دے چا مادی تلوار !!
 دا ہی تیغ ایر نے شیشیا پیر تمام !
 آہے دچر حصار دے بند کرن حصار !
 سنے حصار کھار لڑن کوہ شیشیا دچر نار
 پھر تپان دے سوگ دچر بیجا قدر بلند
 بیڑن ہڑ جہرنے کیستنا سی نسدان
 سارے شقر آدمی نالی سپا ویں گا !
 اڈک دچری انانہ سے اکڈا ہوسی کال
 خبر کیا کس ہردان اچ گل دچر نہاد
 تے تقدیر نغائے دی کھنڈے مینے موڑ
 کس دا چن اسان شے ہونا ہے نقصان
 کن جوڑاں لڑن خبر کی کس نے جانا چھوڑ

گھڑا سگ
 شاہ قیس چٹے پیر امیرا
 تیرنوں دے بادشاہ کین آتے ہیں دو
 اس قیس آگے عظمت پر آگے عظمت
 چڑھیا دانی بوب داسے پلانوں نالی !
 دروان تے میرنوں نے کے کوچ تمام
 سوزے منے دوستان ہتھ لئی تھوار !
 پھر اس تھاں پر گئے اگی طرف روان
 تے جیتے زراشت دا جاوہ خانہ سس
 گرد گردن دے سی ڈوی دیوار !
 اندر واروں داگ دی پندی کن آواز
 حضرت عمرہ اکھدا گھڑا سگ نوں !
 کے رقتی ہودی جاوہ دا کچھ ساز
 موہے وچ تہاں تے سب قیس تھہ دراز
 دتا دن امیر نے گا سگ نوں ! !
 جاں اندر ول دیکھا پاس کھل پیا !
 گیا رختی نگر قیس لوگ کے اندر وار
 پار کھسے اگل عال قیس کھڑے سبے میران
 تے سارے پچھاوتے ہشتوں پار گیا
 میں د اس امرادی طلب کریندا سار
 مدد لگاب دلاں نوں کندے پار تمام
 موتر نین رہ گئے نال امیر کبیر
 حیرانہ کے عین کرے مستحور
 عمرہ نے فریاد کر تا کید مہنار !

آگے کبڑا بادشاہ کریم قیس تے سیر
 ارواں تے میریاں دوزن کین ۶
 ایسود جہان دی ہور نہ کانی بات
 پیلندیاں دے شہرہ آئن لڑقا احوال
 باہر آگے جنگ نوں کر کے صفایں حرام
 سس لکھ کفار دا دتا پار گھار
 پاس گئے عظمت دے تھوڑ پنڈ جیان
 چوڑ گیا وچر جنگ دے جاندا ہاہر اشقی
 این دیواراں سوہتیاں نادر مینا کار !
 ناچ تماشے ہونڈے رہن وسیع ساز
 کئی یہ کوڑا ہے ہندا شور دویوں
 این جہان عظم ہے کر دے شور آواز
 چراہ اپر دیوارے اکھیں دیکھیں داڑ
 اپر چوڑ دیوار دے کرے لکھ دویوں
 سہڑا سدا لوگ مینا لند وار گیا
 کن یا ماں نوں کھندی دوانہ مین دی سار
 یکوں ایہہ ڈو گیا جس کے کن کس پیا دویاں
 لئی نہ سارا سارا قیس کندھوں پار گیا
 جے آپا کس جاندا کھنڈن اندر وار
 ہوئی بڑ بھروی میں سب سپج کلام
 وکی رقتی شیر تے اللہ دی تفسیر !
 میں دیکھاں چوڑ کندھ تے عال اندر طور
 دیکھ اندر دی کار نوں لہہ سس ملے پار

شاہِ نعمانی دنگ توں لڑ گئیں نہ اندر وار
 حوض کے لڑھو میں ہنسل نہیں تادی
 کر کشن جیسا ہارتے جا چڑھیا کھجور
 پوکس ہندا کنہر تھیں پیا جھاباں آ
 ادوڑیں سب ریا رتے آئے وار و وار
 گئے جیسے ترک تے سرگسنداں کھا
 یار گئے دیوار تھیں ڈوگ ڈوگ وار و وار
 سوکے اس عید ہی اسیں نہ پانی سار
 بن پیرا موہ بند کے چاہے ڈپر دیوار
 ٹخنہ بدھتے چڑھ گیا کندہ آتے میار
 لہو ہی توں اُٹیا گئے چدھر ول یار
 اس نے قول قرار تے نہ دھریا دستار
 ہن یا ماراں فوں یاد کر حمزہ رو دیا ناز
 رور و کر دا عاجزی اللہ دے مددگار
 بند آئی تے سوں گیا مسلم رسول کریم
 تے اس تہیں تخت دے پائے ناصرِ مسلم
 حضرت دیکھو پیا نیاں حضرت ابراہیم
 کیتے ہاں میرے تے ظاہر کلفِ عظیم
 غالب کیتو رہت نے اندر ہفتِ تسلیم
 جیوں گئے جمشید کیستہ توڑ تہ
 کندہ دے سر پہ تھی سبیں چہ سب کھا
 ہر گل کے کھت تے گیا نیی ہوار
 اندر تہبہ ہی ہتی ڈھل لٹکھ کھا

جو دیکھیں کسدا توں کہیں اسان تھیں سار
 نہ جہاں تے تہاں فوں دستاں آن بھیا
 جہاں اندر دل دیکھیا ہو یا لہو ہر طور
 درست مالو کوکے سب دوسے پھینا
 تے حمزہ تھیں کہ گئے پائے قول قرار
 جہوں گاڑی دیکھ دے جانھے توڑ دغا
 رہیا آپ میر تے دو جا عمریتار
 ہشوں یار گولے سارے وار و وار
 دیکھ نہ پاسا کوئی ہواں نہ اندر وار
 ڈھلاندہ وار تے ادوڑیں گاڑی کار
 حمزہ رہیا بکار دا توڑ نہ قول دستار
 ڈو گیا اندر وار تے تھنے نہ کچھ بکار
 گئے پیارے جتھ تھیں میں دیا بزار
 مارا لہا لقا موڑ ملوویں یار !!!
 سٹھے ڈھلا پروں شفا تختِ عظیم
 جیسے بوسے دچا میں شے خود تہہ تہیم
 یہ سٹھے دے حال دچا تھرتے تعظیم
 پکڑ کے چہ لہل دے ہاگوں یاریم
 خال ناہیں نکتوں جو کچھ کرے عظیم
 ہن دل گنبدہ میں نے رتوں کئی نگاہ
 تیر نگاہ چاوستے مسلم ہن دست
 پھون حمزہ غلاب تھیں ہر چہا بیدار
 تیر نشاٹے دایا پچا جھاباں آ !!!

فوجی حدود اور پوتی پے عزم فدا
 تھے سزا کا وہ چہ خاک دے پانہ پیش کیا
 سارے میں لڑائیکے آئے پاس امیر
 غم نہی نے چھپا یا رو کر وہ بیان
 عرض کن کہاں نون لکری آئے رنگ
 اسے با بچوں ہور نہ چداسی انہما
 لکھا سارے پرش سے کہ نہ پانی سار
 جہاں میں پیش اپنا کے پئی اسان آ
 پوتیاں سب دیکھیاں پانہ پڑے ہر
 حمزہ نے کے داستان کیا اندوار !
 چک چک دھرتی لہرا لڑو گرائیاں سب
 کھڑیاں ہی دیکھیاں اندوار تمام
 لی علی چہ میں جو دڑے غمبہ وہ چہ
 یاروں فریادنا حضرت عم رسول !
 ہر طرف سے چہ جریاں کاشش کاشش کو !
 جاگندہ سے سریتے چڑھیا عمریت
 عمر امیر دیکھ کے پھال لکھ گیا !
 وہ پڑ ٹونہ دیکھا ڈھکے پیر شتاب
 تھے مادہ سے علم ہی ڈھکی پئی کتاب
 لکھ کتاب سرا نہیں دیکھے عمر میان
 پھر باداں دل آپوں سستی دھرت کتاب
 حمزہ سے چہ گندہ سے وتی آگت لگا !
 جاں گنہاں ماریاں سستی وہ کتاب !

سب جاوہر ساری سپا زمین نے آ
 سب جہاں سرسریاں پانی بخش صفا !
 ہر ہر ڈول گل و دغا حسنہ عالم گیر
 کیا تہاں نے دیکھا اندوار میان
 زینا شکلاں دیکھیاں دیکھ رہے ہر رنگ
 آگ پونہ سے دیارتیں ہو کے باجھت وار
 پیر نہ ڈھا اسان نے مول کوئی اسرار !
 جو کہ آگے دیکھا ہی نہ جھٹکا !
 جی دیکھ چل آپ ہی سدان خبر نہ کو !
 میان ڈھکیاں مورتاں اند ہا بھہ سعاد
 ہر ہر مورت کا دی آڑ گوانی وہ !!
 جمعا گوانیاں ساریاں کیا سات مقام
 پوتیاں اس اندوں کیتیاں سب نیت
 بدو گزرتشت دی کاشش نہ دسی مول
 ہی سب کھتا وہ ہے ہرگز نہ خود با
 ہا خانہ دیکھا پڑ پختش نگار !!
 جاوہر گزرتشت ان ڈھا مویا پیا !
 نظری آلیا نا ہر جہاں پیا وہ عذاب
 بیٹہ سرا نے سر سے دے آئی حال عذاب
 وہیں وقت پھرتے پھر سے جو چہ بیان
 پیر ہٹا ہاں آلیا مگر سے آپ شتاب
 آگن بل دی وہ مورتاں دتیاں سب جہا
 تے وپتے زرتشت ہی ہر با مچ کباب

سین ہادوگر باہر دوں کیستہ توڑ تباہ ! توڑ بستے کلاہ یاد نہ سے ۷ باہر خرگاہ

پہونچنا امیر کا حصہ ظلمات پر اور تکلیف اٹھانا پاؤں کا زالی
کے ہاتھ سے اور بار ڈالنا امیر کا اس زال بد فال کو تلواری سے اور
نکلنا زرتشت کی لڑکیوں کا ظلمات سے شروع کرنا جنگ۔ جادو کرنا
اوپر سرب کے پھینکنا سمی۴۔ جادوگراں میں اور خاکستر انکو
اور غرق ہونا بدیع الزماں کی دریا میں

ہاں عزم سے ہادوواں کیسا ساڑ سواد لگے وہ ظلمات سے سی سارا اندھیر سی جو حد جہان دی ایو سی ہمسار ! سی اندر ظلمات سے ہانا نہیں دوا ! پھر اندر ظلمات سے عزمہ گیا نول ! سی جنگل پر صید تھیں کیت بہت شکار عزمہ نے فرمایا کستو عزمہ بہت است ! پہلی ذات جو اسان سے سروں تھیں بے شمار پہرہ رکھ پرہرا کر تھیں بول سہاں ! عزمہ صدی آٹھ پیش ہو کر دا عزمین کھلا تھے دناک نے دوسرا پہرہ سمالی یا پہرہ چوتھے پہرہ کر سے ایسہ قبول ! گواہ سنگی عزمین کر کستہ عزمہ فوں	سودے ظلمات سے لادتے خرگاہ ! اس دچہ ورانہ رکھنی سی اندھیر جو نہیں ایتھے عرب امیر نے تیریا یا اتار ! ہاگنا دل سوز ہے اس دچہ کھ ہلا ! اندر رہے شکار دسے دن سارا مشغول راتیں دچہ اکرام گاہ کیسا آن مسترار ! ایہ رہے حد جہان دی پاس اسان ظلمات پہر آفت بد عزمہ تھیں پکنا ہو ہر شیار مت کوئی آفت آپا سے ساڑا کر سہاں پہرا پہلے پہرا میسوں سوئپ دیو پہر ہندی نے تھیرا مال سوال لیس سوں رہے جو اناس دی حاجت نایم بول حضرت لاد جہان دی دیکھ لئی کن فوں
---	---

نورانیہ
مکتوبہ
۱۰۰

دور جوانان عربوں پہلا پیر سے دار :
 آتش بیجان دیگ سے دہش کے شب
 چہی خدمت عرفوں کا حصہ نظر پئی :
 اندامیں اجازت سے کیا کریں تنہا :
 تہہ چہ ایسے جگے کی کچھ تیسری کار :
 یا تیرے تلواریں مکرے کے کساں ہار :
 نہ فرزند یا پیار یا میں ماسبہ زوں ہار :
 میاں تائیں مارناں نہ مردان دی کار :
 میں ہونی چاہتے چھڑ گیا اوتہاں :
 آسے میری زندگی میں دچہ سا دریا :
 عاجز تے کار ان جھکتی تے لاچار :
 ناں فرزند آئیاں تیکر دچہ مقام
 کھاواں میری جان زوں پوسے آرام مشاب
 اس جگہ دچہ کھاواں کیوں آسیا مردار
 کسے سوال کباب وا ہو عاجز معذور :
 سنگدی تے دسے واسطے ڈیسی حال خواب
 ہے ہی داں خواب تے پاواں مشد غلاب
 نہ رو مائی جیسے کبستہ مار آداب
 ڈیسی عمار کے آئی پاس مشاب
 کئی چیزوں میں کے تے نہ اٹھیں
 اک کوئی کر دیگ دی سب کچھ کھا گئی !
 حیرانی دچہ دیدے سے ہتھ لے بیات !
 سب دیتا تے زین دی بخش جھلا گئی !

ہوئے تے بید گیا عبادی سردار
 پاگشت دچہ دیگ دسے لاکر کباب
 چست گویاں تے ہی جس دم گزر گئی :
 ایساری کے بڑیسے زوں ہیں کون بلا :
 دل شیراں دسے ایس شان گنہ سے جن بڑ
 پتہ کہیں ہیں کون زوں اسے چہی مردار !
 چہی دو رو آکھدی کر کر عجز حصار
 تیں ماری عقیدہ نے ٹیکو میرے دچہ ہار :
 آئی ابھر کارواں میں جو اس دی ماں :
 میٹوں موئی جان کے ایسے چھڑ گیا :
 ماں میں کتنے دہاں دی زینیں حال عمار !
 جان میں رو کباب دی پہونتی دچہ مسام
 دسے قدا دسے واسطے میٹوں کو کباب :
 عبادی نے جانیاں ہے چہی مکار !
 ہے کچھ آفت تھیک تے بھکی ہوگ ضرور
 دیواں کو کباب تے ہوسے انت خواب
 کن میں پکر رو ہے وینا صاف جواب :
 دم پیا دل غر دسے بگر ہر یا گل آس
 مایاں ہر دیگ تھیں لگاؤین کباب
 نہیں ہوسے عرفوں مار سے سخت چوڑ
 عروسیا پیرش تے چہی دھا گئی :
 بخش صالی غرنے پہر گئی جاں مات :
 چنگی ماں کردان دی ہتھ دکھ گئی :

ماں بروی گناہ دی بڑی ڈھٹی مراد ! !
 سٹ گئی جی مراد بھکوں گیب آرام !
 چہو پا ڈٹھا دیگ زن خالی پٹی تسم !
 جانا ماں کران دی حبسکمی چانجام
 اس پٹھی دے عالی تھیں بہت ہویا حیران
 سٹ بن دچہ رکوی بھی ڈکھلا سب تن !
 نالے بھکا روو ہوا ہتھ کوڑے نہ ان !
 لاک ہنتر مشیہ زن ونا شنب بچکا ! !
 میرا ہونو گویا توں جن بو ہرشیار ! !
 لاک ہنتر ماگ کے بسے حکانے جا !
 پر لاک زن اپنا نہ دسیا احوال !
 نیند آئے عروں تھے پئے توان !
 لاک وچوں دیگ زن ہتھیں دیکھے آن !
 لاک ہنتر عروں کسند او کو دچار !
 سٹ شکم بھاریا کیڑک سے تالاب !
 عر کے میر بھکے نے بہت ستا اسی
 گوشت خام تیار ہے کھا ڈر کباب !
 دیگ لکھن عر نے دیا چانا پیسہ
 کو گوشت وچ دیگ دے پا پیر شتاب
 او پر پٹھی بھکوں حاضر ہوا آ ! !
 سٹ کے کھن اسدیاں لاک بھی حیران
 بھاری بھی دیکھدا بستر تے احوال ! !
 تے بھاری آکھا او کو بڑھی دا رنگ !

ہوسے زنی نھنڑی دھڑی کار سے ہار !
 جھڑ مٹی ہتھ دھوئی کے ہریا طرف طعام
 گوشت داسن جہاں رہیہا نہ نام نشان
 سارا گوشت دیگ دکھا ڈگ گئی مسام !
 ہسنا نالے روو نانا نالے سرگردان !
 این زن ہسی روئی دل وچہ کر دا کھن !
 نالے سینہ سگھا نالے دکھ سے کن !
 پر گئی ہے لاک وکھاں راست وہ ! !
 چری دھری آگئی اٹھ بچہ چو کیہدار !
 بھاری جا بستر سے پیا طمانچہ کما !
 جو لکھ کارا کر گئی بڑھی اس دے نال !
 رکے دکھاں کھلیاں لاک طرف دھیان
 اس دچہ کو کباب دا پانا نہ نشان !
 گوشت دیگ بچا بچکے سارا گھن گھار
 دیگ جری کھائی گیا دم دچہ سب کباب
 تے میں اپنے واسطے آپ پکایا سسی
 دل دچہ کندا ہردانا شاید حال حساب
 لاک بھانے سوں گیا پور شدادی شیر !
 ہیشاں لک بچا بچکے کاکھن کباب !
 جیوں کر کھیا عروں بھون کے سٹنا !
 کی کر تے ان کادان ایختے ہونقا آن
 جانا روونا چا ہونا لاک بھی میں نال
 تن قہر ٹاٹ ہتھ دی قہر غضب دا رنگ

ہاگ گشت میں فوجیوں گیا جہوں !
 ہاگ تیری ہوئے فوجیوں اسے سخت پیڑ !
 ہاگ رہا پیش تے ہرھی دھا گئی !
 ہاگسہائی ہرکشت تے رہیا عالمیہ سزا
 جہوں ہوا فوجیوں انکاروں میرے نالی !
 ہاگ کشتہ تے جے مٹ کھادی کسی
 بھادی فرادنا بس نہ بہت اڑا ! !
 ہاگ نہیں ہیں بس کہ رہندے فوجیوں ازما !
 سس ہاگ سپ ہوریا شب ساری دھار
 اس نے پئے نہ جھوڑوں دنا ٹب جگا !
 میرا ہرگز گیا اٹھ ہر پیرے دار ! !
 فوجیوں اٹھ رہ گیا خیر ہندی سدا دار
 دیگ فوجیوں نہ جھوڑے خالی ہی قسم
 اگلی دی وجہ دیگ تے گشت نہیں کا
 توں ہی بسیار خوار ہیں بھادی مے ہاں !
 تھوڑا میرے واسطے کیوں نہ بیا بچا !
 پاگشت وجہ دیگ مے پیڑ گیا سدا جہوں
 تے نہ دو فوجیوں جاگے اسدا وکین حال
 ہوجیوں آندہ جھوں کرے جواب سوال
 ادھان داوہیں داوہو کے ہا سٹھلی گیا !
 فرمایا جے تھان نے اسے کھادی ار
 ہوجیوں کندے چپ رہ گزرتگی تقدیر
 کے نہ جھوڑا میری نہیں ہیں کرساں اٹھار !

ہرھی جہوں کے آئی پاس تھوں ! !
 کن پیڑوں میں کے مٹے دنا کھیسٹ
 کہ ہر کی کر دیگ دی سب کہ کھا گئی ! !
 بھادی اٹھ بھوں کے جہا کھا ! !
 دندہ سبے بھڑ گئے یہ ہی آکھ احوال !
 میںوں کیوں دستہا دنا کھا شب کی
 مٹ کھادی تے نہ جھوڑے ڈاوسے جہوں !
 اس واسطے جھوڑا بیگے اپنے آل رہا !
 تھے اس کھادی مٹ تھیں پیش گئی ہم سدا
 دنا دکان ہی ہندی اوجھی گئی دنا ! !
 تھیا ہرگز ہاں جے ہن تیری کار ! !
 تھے ہاگسہا تھیرے پنا دنا کھا مار !
 ہاگ فوجیوں فرادنا اسے ہاگ خود کام !
 توں دیگ کھا دی کھا یوں تھیا ! !
 اٹھا گشت کھا بیگے تھان ہوجیوں جہوں !
 بیڑہ ہوسے ہر کی گادیگ گوں جے کھا !
 ہاں گ کھوڑا گشت اسے طور ! !
 ہوجیاں کھیاں ہاں تھارتے اٹھ آئی گنگال ! !
 اٹھ تھانچو کھا بیگے جھوڑا ہرکشت سسمال
 تے ہندی نے اٹھانا دنا پھان لینا !
 میںوں کیوں نہ سیاسا اسے خاتمہ سدا
 تھے تھان اس شہر فوجیوں حضرت نب امیر
 داگ تھاسے عمل نہ میں جہوں نفاذ !

وہاں کون امیر نہیں تھا ہر کون بیہوش
 ساٹھے خبرستانوں نہ مٹا ہی اسیسہ
 اسیں وہاں سے مار کھا ٹوٹ سر بند لیا
 چندی بھگن چپ ہو آیا پیسہ وہاں
 اٹھ حضرت بن آپ دی داری ۲ گئی
 لایا یہاں دھوڑتے، جیسا اللہ امیر
 کپا گشت پایکے، بیڑ گیا آگ ڈال !!
 آئی پاس امیر سے اودہ ٹہسی جہ حال !!
 کمرہ نے گرا، چہ کے دیکھی لگ سمسالی !!
 ایسے کون کاروی ہوسے کیا کیوں !!
 یہ تہیں کون فریب کہہ آئی امیر مردار !!
 فریاد ہے جیسے کیشا کن سماں !!
 جتنی تہیں بھوکو ہے اسے چوسی کہنگول
 چوسی کرگہ عاجزی میں کرسے مردار
 دیکھ کہ ہتھ مبارکوں ویسی رہ بسزا
 جتنے ہتھ امیر نے دھو پکڑی تھوڑ !!
 گوشت کڈھے دیگ تہیں چوسی طرف دھیان
 چک چپڑ امیروں مارن گئی آ !!
 لہسا لہسا سردوزوں اندر دھرت پیا !!
 سر نہیے دل دیکھ کے لے مسرہ تلوار
 مردار مردار گیا اگاڑی لگ !!
 پراس پکڑ سکیا ددڑھکا لادور !!
 یاد گردا نیدے تنہا گیا امیر !!

وہ کڈھے مت غور کرگی تیرا نقصان
 چپ ہو چوبہ بیروی دیکھ کوئی تہہ بیسہ
 دیکھو عرب امیر میں گزارے حال کسب
 قدم مبارک منب کے سسزہ لیا جگہ !!
 دات تھے تھ سرستے دیکھ وہاں گئی !!
 خالی دیکھے دیگ لوں حمزہ دالم مسرہ
 تے یہ ستنے دیکھ کے گھڈیاں کھان نال
 وہاں یاداں لگیاں کیستان سماں !!
 ماہا کفت ہوسے یہ مردار کھال !!
 جے آیا تے ماں لوں چوڑ سدا کیوں
 کرنا کیا ایسے دا جہ نہ ہوسے کار !!
 خالی کن سماں روا نہیں ہر حال !!
 لے کے گشت دیگ تھیں اپنے ہتھان نال
 ہتھ گتھیں دچہ دیگ دسے بیڑ کی مقدار
 کھاواں پاواں زندگی تہیں حق کراں دعا !!
 تے کھنا ہتھ دیگ دسے کھڑیا اندر دار !!
 تے چوسی لوں خبریں حمزہ داسماں !!
 ماری تیخ امیر نے کینا سبب خدا
 اگھو روڈے ساری آ دا دور دھیب
 پڑے کرنے واسطے مگرے گیا سدا
 شیر عرب تھ تیخ لے گیا بچھاڑی لگ !!
 دچکوں تہیں دستاں پار جگہ نے جور
 کی مسلم کی ہوسیا اللہ ہی قسور !!

تے کندھی میں کہ رہی تینوں سوسو وار
شیر حرب دی تیغ دی تینوں خبر نہ سار
کدی اوجا سر کیسے خالی گیا نہ وار
جہاں توں میر سے کہے تے نہ دھرا ایشہار
ایہ گل سنی عیار نے آیا نعرو مار !!
گری شمع رو خلق تیں پڑی کر بہ عالی
پکڑ سنگوں سر سے گیا کھو ہے دیو پیکار
ماری چال عیار نے آیا ہا ہسہ وار !
اگے توب امیر سے دتی عرض گزار
توں دی صورت دیکھ کے تڑپا پنے تڑاک
سراسر دے بچھیر کے کندھ عرب امیر !
ایہ جیسی زن کن بنے سر پہدا دچھتال
ہن دی ماہ میں نے عرض سستانی سہی !
دانی کسی ایہ جس دی میں اسدی یاں دھی !
نہر تھتے دیاں ہمدرد دھیاں پھولیات !
توں جیسی فری ماریا جیتے کستم دی داہ !
آہا سارا انساں دا جاوو ہے سامان !
آدن میریاں ماسپاں تے لشکر نے نال
نال میاں امیر نے ایسہ زن دتی تودا
عمر گیا لے نال تے چٹھے کولی بہسلی
کی کی نکھیاں نام تے کی کی کر دیاں کام
عورت عرض گزار دی کہ کہ عجب نہ تمام !
ہن لشکر لے آدن دد فری ہا ہسہ وار

جاو نہ سیں کئی اسنے عمرہ دے دہار
اود مردان دا بادشاہ شہد اہدی توار !
تے اس دے بہ خواہ دی قسمت جیوچ پار
توں اس دی تیغ تے قن من آہیں وار !
گھا توں نکل اہا کھن آن پیا یک پار !
سیں نے ہتھ دوسرے کھلایا چا قتال
تے اود رہی اڈاندی بولس تے لاجوار
قتال سے زن خود نال گیا سے پار !
ایہ لے کھو دے قلیوں مار یاندی مار
تے زن دے دچھ دے دے نین دد فری ننگ
نہ ڈرا نوبی بس کہ کہہ سچی قسمتیر !!
تالے توں جی کون جی سج ستاں حال
ایہ ہتھی زرتشت لٹیھی دی دالی کسی !
دوتی ان زرتشت دی میں لے عم نہی !
دو فری میریاں ماسپاں من لے عالیقات
تینوں دچھ نصاب لے اود ہن کرن تہاہ !
زیر زبر کہ جاکسن اک پل دچھہ بہسان
کس پاراں تود تودا کس مندا حال
تے کیا بہ غلستے پچھ اس تیں کچھ ہور !
ایہ جی تیریاں ماسپاں دس شاندا حال
کن لڑائی کس طرح سج ستاں کام
رخ ہا دواک دوسری فرخ ہا دوسے تام
نال تہاڑے ہونوی جاو دی پیکار !

اہل کسرتساں دسے پوسے اندھیری آ
 پیر پھیل پیر پھیلا ہر جہی ان میوں سکھلا ۱۱
 تے تہوں گھرا پنے میں دکھاں خوش حال
 اوہ کندھی کس علم دی میوں شبہ نہ سار
 پچھ تھکا عیار تے یکیتے کھو حسرت
 تڈوں اس دیاں ماسیاں آئیاں باہر وار
 وکھو بعیت اناندھی تے حمزہ دسے یار
 جاو دی پیکار سے غائب ہیں ہتھیار !
 سڈو عریار فوں اوہ کچھ کسے شتار
 سن حمزہ نے سدا عریار طسار
 عریار آکھیا میں پچھیا سو وار !
 حمزہ نے فرمایا میرے پاس میا !
 اسٹوں پاس امیر دسے لے کے عریار !
 جاو دی پیکار داسٹوں دو سکھا
 عورت کندھی عریار تھیں مینوں نہیں معلوم
 بہت دلاسا کر دیا حضرت مسیح نبی
 کہ تاں جسندیان پٹھے گنڈا عریار
 اوہ کندھی میں کہاں کی میوں ناہیں سار
 خود دل جاو گراں دسے ٹریا عریار !
 جانڈو پڑھا لٹاں جہاں آیا دھس راہ
 پڑھیا لگ عریار تے راہ دھسے ڈھا !
 حق تھیں اس دسے کپڑے لے عریار
 داگوں ہرداں سا حواں شکل بنائی ٹھیک

میں دسے تے گواہی آتش کھڑے جہا
 جس تھیں سکاں اپنی میں جی جان پک
 گھرا پنے دا کم کر رکھ تے خفیہ حال
 میں جاو دسے علم تھیں ہاں نا واقفکار
 عورت پڑھ کھڑے نہ دسیا اسرار
 نکلتوں لے آئیاں لشکر باہر شہار
 کندھے حضرت اناندھے کون سا کھار
 تھے دچ اس جنگھ دسے نڈو نہیں دیکار
 بعیت لے کچھ فوج دا کرینے جنگ تیار
 کی کچھ پایا مال تھیں کرس تھیں انکار
 عورت انکار تے قائم ہے مردار !
 میں کچھ پچھاں جسے کسے ہے امرار کیا
 حمزہ نے زن خوش فوں پاس سوال کیا
 جسے فوں کہیں تدر دی دکھاں جان پچھا
 میں ماجز دسے علم فوں رتہ نہیں معلوم
 بد عورت لے کچھ جی نہ کچھ حال کسی
 جسے کیتا انکار تے ماراں گھوٹار !
 ماری تیج عیار نے مار سٹی مردار !
 مرداراں دسے کار دی آپ لیاواں سار
 جاو گراو آوندھے راہ دچ پنے بھلاو
 سٹ لگی مردار فوں جوئے ترت خفا !
 پس لے لے انہاں دی کیا دچ سپاہ
 رخ جاو دسے عورت دے جا بھٹا ڈیک

بیٹا میراں سہیلیں تانے کرن کھم ۱۱
 کرخ جاوہر تیں اک تے کیستہ تا اتر سوال ۱
 کیا وائی اسس وی دیہ جیدی سب کار ۱
 دوون ہرے اوس تہاں کر دی رہی سلان ۱
 پھر اس نے پچیا کی کجہ لسیا بسنا
 شیشے دا ٹونڈ گڑے دے دسکے تن اسوار
 غرائیہ عمل سن آیا پاس میسر ۱
 جودہ کنہہ اعرنوں میںد کجہ بسنا
 بات گزار ی مرنے اپنی وچپہ درگاہ ۱
 اک مزای غروی پھر لے آسیا نال
 جانا مٹی اک خار دے پڑی اندر وار ۱
 عروپ کہ اوس سے بے اگاڑی جا ۱۱
 روز گرم سے تن توں مچھی نے وچہ خار ۱
 جن تک کیں نہ ساڑیا دشمن دا مگر پار ۱
 کیا دیکھی پڑے سب کجہ ہو یا تیار ۱
 چارے شیشے دیکھ لے دیر نہیں جن کو
 چر شیشہ ول دشمن کول دیاں یک پار
 پائی عزمیار نے جدوں تہاں سار
 پیرس توں پھر دینا دارہ دشمن رلا ۱۱
 تینوں لہ میار نے پڑھی کیستی دو ۱
 حضرت حب امیر تھیں ہا دسیا احوال ۱
 دل طرف خانانوں وئی چھوڑ ہوا ۱۱
 سانا ڈرا تڑپنا رو رو کرن پکار ۱

تان جو دین انسان دے پایا جیت تمام ۱
 کہوں مصیبت گزردی چہ تھانوں دے نال
 گئی پکاڑی عربیاں جاوہ کرن تیسر
 بچکے ویٹھے مھر سے مار کر سے دیان ۱
 تنے کی رسیا بناواں دیو مال سنا
 بن او شیشہ گدہ کر وی ہرگ تیسر
 جہ کجہ سنیاں انھن تیں آکر وا کفریزا
 کوں پڑی مکاروں جیدے کر دست
 پھیل مرنے آسیا اگے روز پکار ۱
 تن سے جاوہ گرس دا لیا باس سسال
 ٹٹھے اگے اوس شے تانے شیشے پار
 رخ جاوہ لے گھیا تیں ول ایہ سندھا
 ویری دے پکار دی کھوں توں ٹی نہ سار
 ویر پئی وچہ کم دے کر جیدے ایہ کار ۱
 ایہ ہے شیشہ وا دا بنہ کھڑا بے خار
 کھولیاں موٹھ اٹھاں شے ویری دی ول ٹھہر
 اولوں وارہ ہر سوس ہراک وار و وار ۱
 شیشے وچ نگاہ دے دسکے خوب تیار
 پڑھی پتیا ہام تے دھرت جھڑی شش کھا
 چارے شیشے نال لے گیا روانہ ہو
 ماہاں جاوہ گراں توں میں اس جاوہ نال
 پئی اندھیری اٹھاں تے فون شستی ٹوٹا
 مھر اپنے دا اسان تے دگیا پسلا وار

چو زونگی آفتاب چمنی جھل جھل
 سینہ و اشیش تیراں اسی چھتے فریاد
 چو بھری شیشہ گنگ دانت و تانا
 زونگتے دیاں و نترس مل بھیاں وچ تار
 میں اپنی عزت تھیں پانی مرچ و سار
 آسے اپنی برگی ختم جھون پیکار
 حضرت تیرہ بچھا گاڈ سنگلی دل
 ہی کہہ تھیں ہر جو ہوئی کمر تیار
 آفتاب تھے ہر جے یا ہر گئی تسم
 گاڈ مگلی آگہ و افسانہ
 میں گروے غلات و سہ رہی نہ کہہ جا
 جسے ملک آفتاب اچ ہر گیتاں دور
 برآفت و سہ ملے تھیں توڑیا تھر غور
 آگے آپ حیات ہے غلت و اوچ نور
 سن تھو و فرادنا ایہ نہ کہہ !! !!
 جسے کہہ دو بھیاں پیرن مرزا آفتاب تھو !!
 عشق مٹانی جسے نمنسل کرم و نور
 مل مرادیاں پیراں ایہ آپ حیات
 جسے آپ حیات تھیں رہے دور و آگہ کو
 جسے جس نے کس آپ تھیں لہا پانی تم
 گاڈ سنگلی آگہ آخر سیں فو !!
 دل وچ مرزاں ماروی صحت ساتی دی
 پناہ و مل و شوق دل و لدی داگ نکار

دا چھٹی دل ویریاں گرتے جھل جھل
 گرتے آفتاب گرتے واسپر و حریا جہار
 لشکر جاہو گلاں و امل بل پیا نمت
 یا تے طر تھے راویاں پایا شود پکار
 رگای دی گنتار دایں کر یا انار
 طر پیا لشکر گروہ سے اللہ سے دوبار
 ہر حقیقت دستا کن سنہاں توں
 ہی دشمن دی مرگ واپوتنا آن پیار
 جو کہہ رہنا ہر ہے لہہ ہی آگہ تسم
 یا حضرت اچ ہر گیا ایہ سب مک صفا
 تیرن عربی سید و دق نعت خدا
 کہتی تیری آڈو اللہ نے مستور
 آفر تائیں رہے گا یز نام ضرور
 گیا سکھ راہ شاہ اس تو شیں مخور
 حالت آپ حیات ہی دین دیہ سلور
 اک دن دینا چھوڑ کے جانا ہے وپہ گور
 تے سینے تھیں جوش دی ٹاٹ چھتے کہہ
 وپکے ایس حیات سے لازم نہیں مات
 اس نے کہہ نہ پایا بھافوں کیسے کہہ جا
 سب نعت کوئی دی اس پر ہوئی ختم
 ہن گرتے چہ نعتاں دھرد گاسے یا
 موزع و دیا دایا داگ مسرتی دی
 یا اس پری و بھیاں پھسل دیہ و چار

کھڑے مگر دھوا سے جھیرے مشتاق !
 آیاں دن گنام ہر گز سے کتنے سال
 طرنا والی عرب وہ تالے پار تسم !
 گاؤ سنگلی شاہ راحمت اتے فرزند
 گیا اک دو منزلوں بہت آبادیاں گرم
 پیر زماناں موڑیاں کیتھان طرف وطن !
 تو جہاں تیلیاں جھنگے جلیاں سب سامان !
 دودھوں اکھیں دیندیاں فریا لشکر تال
 حمزہ بیٹے لادھا کردا بہت پیار !
 جھیر ٹڑوں ستیدا آہیں پور گھسار
 نالے اپنے باپ فون میں نہیں کرے سلام
 کیتا دھو رغام دے کافی روز مستام
 سد رغانی نامور تال کے اسمار ! !
 ہرن ہرن الزماں دے گیا اکھڑی گنگ
 ہرن روزا ڈاؤر تراس نس ڈیا وربا ! !
 لاری چھالی کنابوں گھڑے نے دھ آپ
 نکھیا نہ پھیر ٹڑو پے رہیہا گم !
 حمزہ جس کو دستان کھڑا کنارے آ !
 یاراں جھان لاریاں ورتے وار و دار !
 غریب کھارے ہنسیاں ننگے ہر پار
 کھڑا کنارے حمزہ رویا ڈار !
 دل نے آں ناریاں میں دگے اک سار
 پت میرا دھو فرقیاتے ہیں ابے کسار

گرم کہ مفوم فون پیل بٹھو تریاق !
 ملے جہاں ہربانیاں دیکھ آا ایہ حال
 منزل کٹ مڑھوں پھرتے دھپہ رغام
 نکھیں نگر چھوڑا آہا دانش مند
 باپ پیارا آٹیا دل ہر گیا نرم !
 آیا والی عرب وہ تال اکٹھہ تن
 گم گیلیں دا پھیر ٹڑ بھان نہ نشان !
 راسے دھو امید وہ کیتا استقبال
 تے لہ دھو کسند دے ڈھلا ڈھلا
 نکھیا کرنے اار دا کھہ نقشہ و نگار
 میں ٹڑی کام قہیں آئے دھپہ رغام
 اک دن گئے شکار فون عربی مروتام
 کیتا اندر جھنگے باہر حساب شکار !
 فیروز جیہ دھو جھن دے پیا پھالی دگ
 گر جیہ الزماں جی گھڑا گیب دبا
 بیٹہ دبا ہرن فون گیا تھلے خرشتاب
 دیکھیاں نے گریوں ٹھوڑا چابا دھم
 سسناں پٹا ڈاؤر اسرق گیا دوبا !
 تھلے ڈالیاں جھنیاں ڈھا حال تار
 ہنوں چھتے فلی دی کئے نہ پانی سار
 میرا دھو پھیس دے گم گیا گھس بار
 ڈھو جھان پڑا سس داریاں دے دیکھار
 کیوں نہ نکھیں دگیاں روچر ڈگایا پار ! !

<p>اک دن تین بیویاں دیکھ کر ڈر گئیں ! سبھی دیکھیں میریاں ہوتا تمہارے غمور ! کان میں پورے دھچ پھڑ گئی تہنہ زخمی ہو چکے دسے دسے میں گیا سماں جہاں تک ہے وہی زندگی میں تھی وہ نام حمزہ نے فرمایا کرو دگر نہار !!! !! دامن برکے بنانا لازم ہے سوار ہاتھ دھو کر دیکھ دے بیٹھے ہاتھ شتر تھیں لک دھوئی گند سہاویا سو</p>	<p>دسے فرزند میریاں ت ڈھن دہا ! ! اس دن تیرا چھتا رب توں تا منظور ! تیرا ہی تھیں واحد جہاں آ گیا ! کھڑکیوں میں کھڑے مارن دی وہی پھال تھے ایسے داغ فراق دا جھنڈا ہے مدام دوندے ہار امیر دسے گئے قراں ہار حکم جی منظور ہے اللہ دسے دیار لے یا مان توں آیا حمزہ و سپ رخام کیا ہر جہر دا گیس ہمار ہو !</p>
---	--

روانا ہونا امیر المؤمنین حمزہ کا رخام سے مکہ معظمہ کی طرف اور
 تخت سلطنت پر بٹھانا بڑے لڑکے کا ڈلگلی کو اور پہنچنا
 پیغمبر صلی اللہ علیہ وسلم کی خدمت میں اور ایمان لانا معاہدہ یارونکے

<p>پھر باجھوں فرزند دسے دل دا گیا قرار ! فرم وہی رہنمادت دن حیرت دسے و پکار حمزہ دا غم کر گیا اڑ دھن و سپہ کل شانہ شانہ سخن دسے پورے حال مول کتے دی دل ڈر پیا عم تہی مقبول سوز ساراں میریاں لے چلی تقدیر ہر دکرے نہا تے ڈران کتے چہرے جا میرا تیرا دوح ہے جاندی دہرہ سدھم</p>	<p>حمزہ میر گزرا اللہ دسے دیار ! ! کتن دینا وہی بگڑا میں دل ہر یا بیستار پیراں حال سنیاں درو پنے دل تھیل لئی ہرنی داستان ذکر گیا ہر طول ! ہانڑوں ہن کرکے کہ پتھر منہم رسول کتے رضائی شاہ توں حضرت عرب امیر سب دکن دی پہنچا یا دل میرے نہی چا تے کتن یار پیدا یا ہجرت دا مسکلام</p>
--	---

تے مہاں دسے وناں دی آن ڈنگی اہن بشلم کتھیاں مہاں گھاریاں کتھے ڈرو دیا جگ وچ دوڑوں بکتیاں تے سرسیں جا اج بیڑوں صدوسے گھرا ریسا نہ کو آنا پڑا پار کے ٹرپا خالی ہو ! میں سن نہ مر آوٹاں مرگ ڈنگی دیا پار داری آئی آساں دی ظاہر ہوسے نشان اس دہانوں نون چوڑو کے جانا انت ضرور سر رکھو قدم امیر تے ہوشیا ہم کلام تے تیرے وچ دے شے دے سبے دگنی تہ میں اہن خدمت وچ ہاں جت دل تیرا داد ! اہن میں نہیں سکدا جبر نغیب دا گما یا نے کیتے قول نون نصنوں رکھ نکاو نجم اہرسل جیب حق آنا وچ جہاں شہر کتے وچ چکیا شمس دستر وافر خدمت وچ رسول دے پاواں فر کمال دو عالم دے شرف تھیں دیکھنا میں دور رکھ وچ حضور دے تے با جھوں مہمور !! پہن کر ساں دیا رتے شے دے نون ڈور یتوں موشیاں دوتیاں امیرا ہمسراہ تھنا مال امیر دے ہر چسلیا اسوار ! عروغلت پنا دنا حضرت مستد ہمت داج گا وچ جگ دے دی کس ہر کوسند	میں مہاں گلپنے توں رہ وچ رہ رقام ! ہر ساں بہت گر مہاں جت گئی دنا !! کتے دنا نے ہل شے چم آگے انما ! آہتے دیا جے وقا ملی چانی ہو ! میں تے راج مریہا رو دوویں ہتہ دھو ٹرپا دے تیرا میسنوں ہانڈی وار آگے ٹوڑو دل اہل دے کپدا گیا جہاں ہے کھ راج کاناں تے جہاں مسرور سٹی رضوان شاہ نے ایہ پڑ درد کلام ! ہے کتے دل ہاوانا دل میرے وچ چاہ ! رکھ حضرت وچ قدم دے مینوں چوڑو جاہ ! چیر نہ میرا کاپا تیج مسدا توں داہ !! ہے مین چھڑ ہاناں خود میرا سردہ ! اک مینوں ہے تہاں نے کیا ہے فرمان ! ہو سرور وچ کائنات اس دا ہیا مہور ! تینوں گاؤ گلیا نے ہاواں گاناں ! سواں مینوں چھڑنا کیوں ہیا منگور ! ہے مینوں چھڑ ہاناں میں روہر ساں جھور میںوں پاک رسول دے لے چل وچ حضور تہہ نے فرمایا ہے یہ میں دل چاہ ! گاؤ سنگلی شاہ ہر ہیا مشکر گزار ! گاؤنگل شاہ دا سعد بڑا مسرور نہ ہنہیں وقت ہاوانا تے فراہے پہن
--	--

لگا کر دست بگردن مغولان سے وہ
 دل دا دینا داریوں توں دکتیں چو بند !
 کھنکھناتے گھیا نہ مڑ سٹے یار !
 جیوں بدیاں دہنیاں داناں دچسٹے
 نام آں سب وہاں شے ہوا کن رو رو
 نعمت چہ امیر سے رکھے فر کمال !
 پوٹا دچ قضا قدر عمل مغوی جبال
 بیجا سداقت سے مکران تر سال
 لہا آں امیروں دہنیاں اکھیں نال
 سدا پڑا سیدا آئی اکت دل گال
 سر موٹا اس وا چیاں کیتا بہت پیار
 بیٹے سب سر سال دے وہ ہوئے جبال
 ہتھیں پڑا تو ہا جوہی تال نے آپ !
 دار دہا سدا گئے میرے پاؤں بسی
 سکھ دیاں گیاں دلریاں کھ پے سر آ
 جھوڑ کے تھتیاں جو ہو کے ستم قرار
 انت ہما دن گزرتاں سب نے دار دہا
 میں کسی تپاں پتیاں آئی پور گھٹ
 ہا جھوں سدا جہاں دے پئی نہیں اک جہاں
 گئے میرے پیوں ڈی جہانڈی شان
 گئے رستم پلین مرواں دا سداغان !
 جس دی جہیت مار دی مروا توں میداں
 شیر پشیاں دیکھتے ہو گئے دچسٹہ گور

سال کلاہیں دیں تے اپہیں نہیں گزند !
 کریں نواہی نہ گی رہیں گناہوں بہت
 باپ تیرا خر پتیا سانجھ تو چیں مگر بار !
 باپ تیرا دچ زندگی مڑ نہ پیر سٹے !
 رو رو گیا رخام تھیں عجز و خفت ہو !
 کھڑنگی بادشاہ شاد ووں خوش حال !
 عجز گیا رخام تھیں لے یا اتوں نال !
 آہا گور جہاں تھیں گیا گئے سدا سال !
 شے کئے خیر امیر دی آئی استقبال !
 تھماں نے مر رہے کے وہ پتیا احوال !
 عجز تے تھماں لوں پھڑیا دچ کور
 تے پتیا کہ پتیا گیا گئے سدا سال
 جہاں تھماں سدا مٹیا سا آہا باپ !
 جس تھیا سر سال توں دیا عتم پنجی
 دچو دار پتیاں میں دیا تھیا
 تے بیٹے سر سال دے دہنڈے زاہ دار
 باپ موسلا دچ پیو پچو دچسٹہ قرار !
 دیکھاں میرے بل موسے یار جسے اشقا
 میرے بل جہاں دار پتیا نہ ہم نشان !
 کئے فرماں میریاں دیکھو کہ دھیان
 پتیا تے سب امی شے کوہ گئے نمان
 جوہریں انماں اکھڑ گیا نشان !
 با شتم قاسم نواہی عداث طوقی ہو

گرد سے ہنوں چھڑ کے کھان کئی ہزار
 میں تقدیر اللہ ہی منی نال رستا !
 میرے دانگوں تیریں ہی کے رہ مسبور
 سن بیٹھے سرسار دے کر شے سبتر اور
 حمزہ کے زساروں کو غم نعلت پنا !
 پھر یا ہاں نون نال نے گیا روانہ بر
 کٹ سنازل پتہ پیا کتھے پاس ایسے
 ہماہاں نے خبر سن کیتا استتہال
 چو گیا میرا پتہ تے نالے سیدی ماں
 خبر ہوئے ماں ہاپ دی جہم سخی امیر
 چیکڑ ویلے دوع سے میں نہ طیب آ
 وہ جڑیں میرے منوں گڑ سے ہوسن روا
 تے جانیاں نون پکدا حضرت سب ایسے
 خبر سنیں ہاں مرگ تے وہ بھی لئے ملگا
 دن حمد مصطفیٰ آ رکھ سے شرف تیسرے
 نوز سب چکلا شرف تہوت نال !
 تے مردوں دی سروری ختم جہاں سے نام !
 با بھوشندہ اران عمریاں پری او ساندی شان
 حمزہ پاس رسول سے آیا سیں نوا
 رکت ہاں برسیاں دتا دیں حسدا
 سارے پارا میرو سے لئے آئے ایان
 پائیاں بسے دو قساں حمزہ نے دج جگ
 بہن چکلا سب بگ تہیں مرد گیا ہتھ گک !

میں تنہا طر علیا ڈوب بسے عمر بار !
 میری خبر کس دردا پساہ ناپاں کا !
 او دنیا چھڑ ہادی تہیں میں انت نرسو
 اللہ ہی تقدیر تے راضی شک گراہ !
 تحت حکمت سوچا کے وتے در جگا !
 نجان دا بسے وہ جانیاں بار نہ لیا کو !
 خبریاں پائیاں کیاں آیا عالم گیر ! !
 حمزہ دیا تارو زار میں مل بیایاں نال !
 کند سے بار جہاں تے ہی اوہ دوزن نال
 روخیاں دوزن کھیں دین قدم کبک نیر
 تے دیاروں گدو آسند نئی نہ پا !
 تے میں داغ فراق دا پناہ دل تہیں دھوا
 جنوں نظر دکوہ سے صہن ایسے دوزرا
 ہوزمانہ چاہی بچلا گیا دبا !
 مہماندہ میں دور دے اوہ فزاندہ مسزیز
 ختم جہانہ سے ہم تے ہوئی شان کمال
 جاری کیا جہاں سے دین سجا اسلام
 سڈ سے مٹھے جتے من رہی امن امن !
 خاص پیارا جان تہیں سینے سب لگا
 جاں حمزہ نے جی دا کتا دیں کج
 نالے سد جہن تے لے آتا ایسان
 جاں مرداں دے دم سے گیا پکھادی دگ
 گویا کئی ایس دا نہ ہلیا دمپہ آگ

<p>حاصل کردادات دن دست قہیں تاثیر ! پر ہی ناز جماعت قہیں ذر لہا مسرتان خبراں بائیاں اُنہاں نے آیا تیغ گوار ! شہر کتے وچ آگئے تانے اس دے یاد بعضاں بچے ہزار سی جھان نہ پائی ساد گئے مدینے کبوں یاداں سننے رسول ! پیغمبری عدتے رہندے سے صبح دشام</p>	<p>عدت وچ رسول دے یاراں نے امیر ! کسے عبادت رب دی چھدا نت قرآی ! پیغمبر قہیں لڑاں دن بکھدے قصد کتہ باغزاں مڑ جیو نڈا پھونٹا شیر شکار سنی کیکے کفار نے بند رہی پیکار ! اور ککھ لڈائیبا پایا جس دوں لڑول ! تانے گیا میر جی یاراں سننے تمام</p>
--	--

آنا پور ہندی اور دو کفر کا اور جنگ مدینہ العظمیٰ شہادت گاؤں لنگی اور مار ڈالنا امیر کا پور ہندی کو

<p>وچ عبادت رب دی کسن یاراں مشغول ! اگے نبی کریم دے ہتی عرض سستا شور پیا وچ کھ دے چاروں طرف کما کندے دیں عمدی پاوے ستاں قصور جاں ایہ بچتی جیلے غیب لڑاں دی کتے شہر شرف قہیں آئے باہر دار ترفوں فرج کفار دی پہنچی آن تمام ایسا جہلہ دروم دا زور کور پڑ کاد ! دل وچ لینا کھڑا پیاسے تے جیل آسرواں دے سامنے کرا دامن تیار ! گھاؤ سنگی نبی قہیں برنیا حوسنگزار ! فی مہانت جنگ دی دن وچ گیا جھن !</p>	<p>اک دی اندر جیلے حضرت پاک رسول ! اک عروانی دوریا آ شیب واہر وار ! فرجاں پڑ جیاں دم تے تانے مہروں اہلا کار تے لڑاں فوں پایا بہت فستور آسے کھڑا نیا اچھے کتے وچ کسی خبر سنی جاں تہا نے نال نے سب یار برقیوں پہاڑ وچ کیستا آن مقام ! آہاندر کاسنساں پور ہندی سردار ! اردوں لشکر چاہڑا تانے مہروں گل ! لشکر سی مردار دا آہا اچھے شمار وچ میدان نقیب نے کیتی جہوں پکار ! حضرت حضرت دیونی میں جاواں مہدین</p>
---	--

رہن و پیکر تھے جہاں دافتہ ڈھٹا کفار
 کتبہ دلاں تھیں سب راہ کیا پکار پکار
 دوروں نظر کر بھیاں توب آپ باندی جان
 ڈر کافر میدان تھیں ڈر کھوتے سب !
 کھڑے سنگی زن فہن بیوں بیوں گیا گھیر !
 شاہ رخ نام پکار دا آن کر و پیکار !
 کھٹاں دی جان تھے پئی مصیبت آ
 کاؤنگلی ڈھڑیا کر حملہ یک بار !
 سروں آتاں لے گیا دیو سے گزشتن پکار
 پڑے ہر کے دو ہاتھ بھن ریا وچ خاک
 اڑوڑک خاک کافروں بھن سر پئی ہر !
 جہاں لڑیئے میدان وچ کیوں کر یئے نکار
 گھٹی روایت راہیاں تھیں وچ میدان
 پھیر نہ کوئی آتیا کتب پیسے مروار !
 سی شاہزادہ روم واپر ہندی جس نام
 نیزہ بازویر دل وچ بہر مستور !
 آتیا آپ مقابے آن سپدیا وار !
 کھڑے سنگی شاہ دے دل دا گیا قرار !
 تھوں نیزہ داکسا جاہار سے مروار !
 ہاں تھیاں آتیاں دن وچ کھٹا صیبر
 چاہیا اے پیسہ زن کچھ لہن بر بار !
 پیا رقی و حیرت تے گیا شہادت پا !
 تنگ ابانت نبی دی آتیا سپ میدان

جاناں اندر تہاں دے برہیاں باہر قرار !
 دن وچ تاجیں آؤں تے کجہر سوار !
 کی کہ اس دا حال ہے گل لاناں میدان
 دوروں کن نگھاوتے دھرت جھڑن شش کھا
 کافر دے ہاتھ سے مت بہتوں شش شیر
 باہر دے نس ہاتھ بولعت تھیاں ہزار
 کسید کچا ہاں جاہان دے اگے دے ہتھ کا
 کچھ کرک زین تھیں وہ لیس اسوار
 چاؤ دے سر ہاریا اتوں پیسہ کدرا
 ہاتھ دیکھ کھار واسینہ جو ہاں خاک !
 جہاں نہ ویسی جاہریاں کر سس مارفت
 ایگل دل وچ سوچ کے آنے وار و وار
 مار سے شد رخ نام لے متر تھے چوں
 کندھے نال بٹا پید سے کون کر سے پیکار
 اس دی ندر گدی دی شہوت دیس تمام
 نیزہ ہڈی ایس دی سی لکھیں مشہور !
 پت رقی شیر دے نیزہ دھتیا کار !
 چاہیا اسنوں کچھ کے پڑے کر سے ہزار
 اے کھڑ وچ جسم دے دھتیا ندر وار !
 چش ہی وچ زندگی اے رقی شیر
 تھوں نیزہ تھیرا مارے کلندر زوار !
 وکھ ایسہ لہنیں مسزہ گیا سدھا
 توں ہی کافر زادا کھڑی نہ ثابت جہاں !

پتے سے مرد دیرو دیو کی ویری فوں ۱۱۱۱
 کی کجرت نام سے ظاہر آکھ بیسان
 فرمایا میں سزاؤں عجز سیسا نام :
 کافر کنڈا پتھیا جھوٹ د آکھ بیسان
 سسٹک دچ بانتر عجز یاراں نال :
 عجز کے فرمایا سے لاسٹہ کنگال :
 پار بندی نے آکھیا ہے میں عجز فوں
 آپسے تیروں پتھیا وکھ واں آزما :
 کافر بیڑہ ہاریا مسزہ ہتھ ودھا :
 چیر زہ فوں چیا توں بیڑہ گور گسیا :
 پار بندی چیر گھگھڑوں مرماندے عالی :
 طرے فوں کفار دی سٹیا پیر وگا :
 پیر سٹیاں دچ ہا پیا عجز مار بلسٹہ :
 تھے ہی ہر ہر عجز نے دل دچ ہاں ییا
 سٹیاں سی دچ بانتر ہی ہر گیا فست :
 مومنے اس دے نالہ سے سب پانے ہر
 ہاں عجز دچ کافراں آفستہ گیا وہا :
 فری زہ کرسٹیا شک فوں یک پار
 دو گھڑیاں میدان دچ تیغ وگ اک سار
 جلی اندر میدان دے ہوئے سب فنا
 گھرے گیا روس مسزہ کو اں چاں
 مرنے کافر بے شمار کج نئے مردا :
 اور ک مرنے پچاڑوں عجز تے سب پار

پار بندی نے پچیا کون کونی ہی فوں !
 بہت پرانا مرد ہیں کون کیاں میدان
 شہرت میر سے نام دی دچ ہاں تھام
 ساسے دچ ہاں دے ہوئی شہریان !
 میں سٹیل وہ ہل گیا گور سے کتھے سال
 جلیاں فوہاں میریاں میں پچیا ہر حال :
 جلی اندر میدان دے ہر سے بیڑہ فوں
 عجز ہیں یا ہند کو چھوٹی گل آہ !!!!!!
 پکڑے بیڑہ کونڈا کھ مارے تیس چا :
 نکل طرفیں پشت دی باہر مار پیا :
 چا عجز نے حضرت تیں کھلایا نئے نال !
 لاش دچی دچ جہانم سے اہ بھی پٹے فنا
 کس فوہ کفار دے سار گئے جو ہتھ
 ایہ ہر بیڑہ مین مسزہ کج پیا :
 پراہ ایسے حیات سے تہت گئی دوا :
 تھسا دچ جنگ دے اہے دشمنی کو
 کناں ہی مٹاں فوں کیستہ مار فنا
 وحیت ملی ک فوہوں کو مہیں پٹی پکار !
 عجز نے کناں فوں کیستہ تر تھوار
 دچندے سب میدان تیں نئے ہاں پیا
 جسے ساسے پار بھی گھرے گئے سعوا
 داد دھیا سڈیاں روٹھے نار و زار !
 پالیاں بہت فیٹیاں نئے تھ دتی غفٹار

حمزہ پاک رسولؐ کی مرضے کرن سلام
وہی فتح خدائے نے ہوئی غمخس تمام

آنا پور ہندی کی ماں کا معہ شکر اطراف اور بہ مزین نوشیر واں کے
ماینہ پر جمع ہونا پہاڑ میں جنگ کرنا ساتھ امیر کے مجروح ہونا
وہندان مبارک آل حضرت رسولؐ اور شہادت پانا سعد بن عمر
اور لندھو بن سعدان اور دو سکے یاروں پہلوانان عبد کا
اور شہید ہونا امیر المؤمنین حمزہ رضی اللہ تعالیٰ عنہ کا معہ اشقر کے

<p>جہاں حمزہ کے مارا یا پور ہندی مروار ! سارے اندر دہم سے ہریا شور پکار ! پور ہندی دی ماں سی مرواں داگ ویر ! اس نے سنیاں مارا یا پور ہندی میدان پت کوئے دا حال سس اٹھی شقتہ کھا ! وچ حدینے تماں فون گیا عرب دا نور ! یکے فوہاں سیاں پور ہندی دی ماں پتل گئی داٹے روٹی نئے ناشاد پور ہندی فون مارا حمزہ نے میدان ! سین ہرزے آکھیاں گلی کوہی بیسنہ ! پڑھی کندی ایسی ہی سنیلں۔ سچے ایہ حال اوتھے وچ میدان دسے پیا عرب دا شیر ! تیروں جی معلوم ہے سب حمزہ دا حال !</p>	<p>روٹے سے روٹے سے روٹے وچ آج دسے کھا حمزہ پیا اچا گوں فوہاں میاں مارا ! کال سی وچ جنگ دے تے تائب شیر ! پیا عرب دا پہلوان مرواں دا سلطان ! روٹی مسوں پیش تھیں لشکر نے ہنگا ! تہہ ایہ وچ جہاں دسے شہر ہوئی شہر کوچ تھارہ مار کے ہوئی آپ رواں ! اگلے ہرز شاد دے رو کیتی مسیاد تے لکھ تھیں خون دی کیتی ہی روان ! حمزہ تے وچ ہاتھ جمیا فون سنے پت میرا جی تہاں گیا لے کے لشکر تال میرے روی پہلوں مارے سب گھیر کی کہ حکم کما یا آپ تیرے دسے تال</p>
--	--

تال میرے ہے مل پہل چل کیٹے پیکار
 ہے توں اچ نہ میں گا بچکے آوے اور
 سن کے ہر فرج کے زلی چڑھی دے تال
 کہ وہ بقیں انسانہ دے تال نے بدخواہ
 دین دنی و بادشاہ اللہ دامت بول
 ہوئی فرج منافیہ کرنے توں پیکار !
 اک کہ عربی تال ہے لاسو اور وہ دار !
 لکھنوار اسس دا ہے اٹے یک پار
 اس وجہ ساری فتح ہے ہک دو گزیاں وچ
 ہاں یسٹینیاں کافروں مرزا شہزادیاں
 گھیرے اصحاب تے چل پئی تھوار !
 تیغ اٹھائی برتاں مستل ہوئے کفار !
 چشمہ بیا وچ پھوں دے ہیرا حسن و کاکر
 ہلہ و گنگ شہار تے ہل کسی تھوار !
 نعرے تال ہیر دے کاندہ حال غرار
 حضرت اب میر نے جتھی شمشیر !
 تیغیاں دا بیان یاوے اٹھے شور پیکار
 ساسیامیر دے کر دے کسی پیکار !
 اک دے دے ہی کے توں پر کچہ خبر نہ مول
 بہت کفار چغیر یوں پٹے جو ہفتہ کھا !
 دنیا چوڑ لکھو رہی گیا بہشتاں دا !
 تے اصحاب رسول دے ہوئے بہت شہید
 ہر نیا شہید رسول دا دند مبارک بھی !

ہسے ساری غروے سے سروں آثار !
 لٹ دیتے کھڑے گا نعمت حکومت کوہ
 گیامیٹے پاک تے چاند کاندہ ہر حال
 اندر آمد پناہ دے آؤرے گزراہ !
 اصحاباں توں تال نے چڑھیا پاک رسول
 سرداراں توں آگھدا ہر مڑنا ہزار
 لشکر جاسی ماریا دل میرے احتسار
 گھیرے ہر ہر مردوں مرو نہ ہستار
 لشکر سلا بہت ہے عربی ہوسن زچہ
 اٹ پٹے یکبارگی ایہہ وحشی جویاں !
 نعرے دے جوں نے ہوئیا شور پیکار
 اچھی گرد خبار تیں تھیں ہی دی جھلکار !
 توہاں نے سر جوڑیا لڑیاں ! بجز شمار
 دا گوں دعا میری دگیا نعرہ مار !
 کتنے کونے کتب کے چل گزرتے وچ نہار
 اللہ اکبر تاکہ کے دی وچ ڈٹیا شمشیر !
 محروبت دل ماہانا جاندا صلی گھار !
 بارے ہر ہر مرد نے کافر باجوہ شمار
 لشکر ہر شاہ دا بہت ہرما مستول
 پرتا مسدا میر دا گیا شہادت پا !
 عبادی کس جہانیاں جنت گیا مسدا
 گئے حضرت علی دے لگا تیر شہید
 پانی غر مبارک نے خیر شہیدیاں دی !

لہا عرب میروں پاس گیا عید !
 چو کایہ گر گیا سعد سعادت مسند !
 پانی شیر پیرنے چڑھیا اور بسند !
 اگے وگرنے تیغ دے ڈسے آسے پہے کفار !
 وہ ہرزہ سے عقب دسے ہو شاخوار !
 نعرے کس کے ہرزے گئے دماغوں پرشش
 ہرزہ ہر جے عقیدت توڑ توں !!
 وہ توں بادشاہ ہتھ آئے امرا !
 ہرزہ دق پشت تے نشا پیدل ہر
 پئی شکست کفاروں نس ترے مراد
 صبا لگے وہ سپا کر پنجہ گیب کو چل
 پار بندی دی ماں سی ماہ وچ اندر گھات !
 کبے وہ چہ گھات دسے ہتھ اندر ہمار
 جہوں پر اپ آیا اشتر خوش دست
 سی وچ جنگ بھادی ایسے عورت پرکار
 تیغ گئی ہر ہارم پئے جوتسلاں ہوا
 سی گھوڑے ہاں عورت تے چڑیا ہم دول
 بڑی تے آتوں نوں ہر پلویا وار !
 تہ دسے بندو بندی کیتے سب برس !
 سترہ نرسے دسے کیتے ماہ خواہار !
 حکم حکم رسول ای روئی زار و زار !
 دل تے شامناں ماریں لای وگی اک مار
 اسے دینا تو نہ کالئے توں حکم خستہ وار !

دینا چہ زرد ماگئے حضرت تیرے پار !
 جی تیری اگ نسل دا دینا تھیں دیند !
 ات پیا کھارے تالاب انسدہ پار !
 مارے عرب میرنے نعرے وار و وار
 بھارا نورا ہا کتب جڑے کتہار !
 با آغوش شیرنے دہ لیا سند اکش
 تہر مال مال نوں چھوڑ گیا میدان
 حضرت عرب میرنے کیتے مارفت
 گھرے توہاں سدا یاں نش گیا دو دو
 گیا پھاری انہاں دسے شیر عرب سدا
 دق تیغ خٹاے تے مڑیا تیغ گزار
 عور مڑیا آئیہا بچوں عالی سادات
 آئیہا سپ روڑا اندر اسدو ت اسوار
 بڑی گھاٹوں بے خیرا تھ پئی یک پار !
 گھوڑے دسے وہاں شے چا ماری تھوار
 اشتر پتہ وچ دا پیا نہیں تے دو !!
 اٹھن لگا ناک تھیں کر تھ مستہول !
 سینیں مہارک بن تھیں کھڑیا صاف آہار !
 شکم مہارک چیریا جگر یا کادھ کھا
 تاں کیتے داسینیں بویا دوار بھار
 دسے دسے دسے دسے کھڑے نقش نگار
 زورہ و گیا پتہ شے انسدہ وار
 کسے پیارے یاروی نہ بیوں غم خواہ !

بیہوشی میں تھیں جو ہر گیا کسار
 آہے بخش امیردی کر کے دوی دوی !
 یہی قدر وہائی کہ بیٹھی کی کار !!
 و سہاں وہ کہ تانت سے سہاں لہنگار
 گزری پک وچہ انہاں نے ہاں یہ پانی سار
 کہ دہار جو کھتیں توہ کاں شتاب
 پڑیں پاس رسولی دے آئی سہیں فدا
 پٹے میں سبتہ پناہین سکسا !
 حضرت نے فرمایا ہاں سہاں شدا
 پڑیں وہن تسہیل کر کس دی ایسے ساد
 عزہ پانچا تہاں دا جمد سے جہ نہ کا !
 سس کے چٹم بہاگوں نیر پٹھے وہ درد
 پار بندی دی ماں لوں پیہر سے نالی !
 پیہر پیر پیر تہیں چاہے پاس گئے
 انہیں وگہ سے شک نے دل وہ درد ہزار
 حضرت حمزہ شیرا پڑیں جنازہ پیسہ !
 اک دہایت دایاں ابھی کیا راز !!
 ہم نہی دیاں بڑیاں کیستی بڑی پکار !
 آنا علی ناز وہ اس ویسے مشغول !
 گتھے دی وہ استخوان و صبا ہر تیر !
 دہل بیوں تیر فون کاسن سکتے یاد !
 پیر نہ ہاں کتاہیں ہرنیا بی جسدا
 ناز ہوں نماز تہیں ہرے شاہ علی

اس دا پڑا ہارتے یاراں وہ دچکار !
 دل وہ پئی دہارتے پڑھی جبت دوی
 یہیں میں عربی مروتے کیوں دا ہی توار
 سب پریاں غمزدے بیٹا لافٹ دار !
 نسل میری فون ہاکن میںوں کس عمار !
 اندر دواں عاقلان پاواں نہ عذاب
 دودے ہر ہر اکیاں کر دی عرض ہاں
 پھر میں وہ حضور دے دہاں عرض سنا
 حق رسالت ہاں ہی دل دی شک گرا
 حضرت میں تہیں جو گیا ہمارا اک گستاہ !
 ادہ اچ ہتھن میروں گیا شہادت پا
 سس اسماں ساریاں بھریاں آہیں سدا
 آ رہا ہے وہ دیکھدے عزہ دا اعلیٰ
 ستر پڑے دن دے آون نگر پٹے
 ساد سے پڑے اک تھاں جین کن دل یاد
 تے وگہی وہ دہاں شے اور دہاں دی ششیر
 دل پڑھی امیر نے ستر وہ نماز
 بیوں حضرت علی دے تیر کوا سوائے یاد
 پیر علی دے پیر وہ دیکھے پاک رسول
 ہانا کا پکارا مسزہ عالمگیر
 دماں جہاں ندر کر کسبتا باہر دار
 اور علی نماز وہ رہیا مات کستاہ !
 بیوں وگہا غم ہے کہ دے دیمان ولی !

<p> آکر سنبھلا دوستان تیر لگا لیا جیوی ! اصحابوں نے نئی کسے کسے فریانی پسند خبر دہائی دی موریا وہاں راز جان ہلاک ہو گیا وہ اس سے جاگید در پر اس دی جان تے جس تک نہ ڈول ! نالے ہمارے یاروں بڑی تہانہ دی شان تے حسین نام دو ہوا اصحاب تمام جو ہر خود اصحاب وا اور مسلک ایسا نال ٹھیل پیلیاں میرے سب چسپ کچھ جی تے عاجزی کریری منظور تے میرے چہ خاتے رحمت کریں عمو ! کافی کارن خاتے تیرا نام منظور </p>	<p> کیا میرے برقیں لوگوں دواں ہے کیوں میوں خبر نہ فرمائی ہے علی کو کے سرگند چرسی ناز ہو علی نے اس نام نہ ساز بعد ناز سے دوستان کیا دلی ایسہ سیدو چہ خدائید سے مستو مستم رسول ! کو دود رسولوں سب سب سب سب ! عورت تے جاس دی بروم کو سلام کس ازدواج مطہرت سبستاں فوں رضوان یارب شفقوں کیش لے جو ہو گئی شفا ! نالے اپنے شرف تھیں کہ جتن مسعود ! نام سب امیرا جو نیا ختم مسعود ! بروم ہاں میں منگدا فضل تیر چہ نور ! </p>
---	---

خاتمہ کتاب

<p> یہ فرمائش تیر دی گند پکی منظور ! جو کہ پاپا ہی تیر نے سو جویا منظور پردی ہوئی داستان گنی حامت دود قند سب امیرا بندی وہ سب سب ! ایہ قند من بنادناں اس چہ کر خاکہ ہر شہر تیر دی لہردا دوتاں وہ سپہ دگا اوپر لئی پھر قوموں میں بیٹھا ہتھ لے ہاں جویا وہ کا خداں کلاہو بے داستان </p>	<p> تے حق تمام اصحابوں پر سے مسعود ملی تیر سے داد دعا آیا وہ سپہ نمود !! نالے یار سندن خان بروم سے شاد عزود کیتھی یادیاں میریاں بدوں قند آ ہوئی کہ فاتح دی دل گل جو مشہور ! چاہر بندی وہ چہ شعر شے دس بجر پلا ! دن کافی فرمائشیں ہر میاں پے در پے گوری دریاں بندیاں عمر میری اس دود </p>
--	---

اندھو تھوڑے دنوں سے ہر پالٹ تیار
 کھیاں نیروں پائیاں ہرے سکتے سال !
 یاد میرے چہ جیساں چرسن لاہر لنگہ !
 آنحضرتیں پیر چڑکیستا انساں سوال !
 جاں میں کس نراناںوں مڑ جتہ مسلم علی !
 شوق رے فلن آیا حبیب پانی دل آ
 پڑی ہوئی داستان یاد ہرے جس شاد
 اک دن ایس جہاں نہیں جو جاہاں برباد
 کھیاں بیٹیاں وسدیاں ہوئیاں اج شہاد
 کہی ہوئی داستان جاں ایہ دل افروز
 تے اج بجزی سن ہے دو سو اک جزاد
 ماہ جہاںوں انھری منت چھیویں جہاں
 ماہ اپریل انھری اٹھ سو اک شہاد
 ماہ پڑو چہ دستو عاجز وی گدماں ! !
 جتہ اٹما کے چہ دیویں جن کو دہا
 نال گناں سیسیاں بے حق بھوڑ !
 یاد بیٹیاں بخش سے سن ماں پڑا استاد
 جہادی دہا ایمان ما لعل شمس کسے چہ پیر !

چہ سب تقدیر دا گور گیب و چکار !
 چہ صبح ماہ پگیا کو حوسے ہور ضیاں
 بس کس وقت گزارو سے تہ بندہ مسرور
 نہ دھری سہہ پایے کہ باقی دا سوال
 ویتہ ہساں میں جہاںوں عمر دا گئی !
 دو ماہ دو دیکھ باتوں نی فزافت پا
 اج نعام رسول ذوں کو مبارک باد
 میری چہ جہاں دے رہے نشانی یاد
 ہور ہندی چہ سینکڑے ہندے ویٹہ جزاد
 ماہ فرم سولھویں چہ شنبہ ما روز !
 ہور چھیماںی کجہ توں آیا و چہ شہاد
 نو سو اک جزاد ہے ہندی سال بیان !
 سن انقر صیری گزرا چہ شہاد !
 شرق ندی بیاکس تیں اک کوہ جہاں
 سانب میرا رتوں بختے سب نطفا
 یاد بے حقے رتوں سب ہو جہاں دود
 موسم رواں عزتاں کر رحمت تیں مشاد
 رتہ دیکھی مشیطان فوں غم تگریں ہا لکھیر

ختم شد